

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SUNDAY TIMES TOP TEN BESTSELLER

KAREN ROSE

WATCH OUT.
HE'S BEHIND
YOU...

SILENT SCREAM

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Sessiz ığlık

Karen Rose

Dört üniversite öğrencisi bir açıklama yaptıklarına inanıyorlardı. Onlar yeni bir apartman kompleksini yakarak çevreyi korumak için mücadele eden aktivistlerdi. Ama birilerinin onları izlediğinin farkında değillerdi. İnsanların sırlarını kişisel çıkarları için kullanan bir şantajcı göz önünde saklanmaktadır ve bu suçlu gözünü dört genç kundakçıya diktiğinde, şimdiye kadarki en ölümcül oyununa başlar.

İtfaiyeci David Hunter, Minneapolis'teki bir yangından genç bir kızı kurtarmak için çok geç kalınca yıkılır. Yetkililer kısa süre sonra bunun bir kundaklama vakası olduğunu keşfeder ve cinayet dedektifi Olivia Sutherland ile ortağı Kane davaya atanır. David ve Olivia bir süre önce tutkulu bir gece ve birbirlerine tekrar çekildiklerinde kıvılcımlar uçuşur. Ancak tam da o meşum geceyi yeniden yaşamaya ve onları ayıran olayları ele almaya başladıklarında, David ve Olivia, korkunç planları en yakınlarını yok etmekle tehdit eden şantajcının peşine düşmek zorunda kalır.

Karen Rose

Sessiz ıgık

THE SUNDAY TIMES TOP TEN BESTSELLER

KAREN
ROSE

WATCH OUT.
HE'S BEHIND
YOU...

SILENT
SCREAM

© 2010

Martin'e, kalbime.

Teğmen Kate Czaja'ya ve tüm itfaiyecilere.

Cesaretiniz ve fedakarlığınız için teşekkür ederiz.

Karen Kosztolnyik'e. Teşekkür .

Teşekkür

Teğmen Kate Czaja ve İtfaiye İstasyonu 2, Charlotte County Fire and EMS, itfaiyenizi ziyaret etmeme izin verdiğiniz ve itfaiyeci sorularımı yanıtladığınız için. Sizler harikasınız.

Katrina Gibson, soğuk iklimlerde yangınla mücadele konusundaki yardımları için.

Ginny Czaja, güzel kızı Kate ile benim için iyi şeyler söylediği için.

Julia Roper, Latince ifadeler konusundaki yardımları için. Gratias

tibi ago. Beth Miller ve Rita Grindle, Yahudi inancı hakkındaki

bilgileri için. Sonie Lasker, dövüş sahnelerindeki yardımları için.

Marc Conterato, tıbbi her şey için.

Danny Agan, tüm kanun uygulama protokolü sorularımı cevapladığı için.

Robin Rue, her şey için.

Kay Conterato, Terri Bolyard ve Jean Mason'a destekleri için teşekkür ederiz.

Cheryl Wilson ve Betina Krahn'a bu kitabı planlarken gösterdikleri anlayış ve sabır için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, tüm hatalar bana aittir.

Önsöz

Minneapolis, Minnesota, 20 Eylül Pazartesi, saat 12:00.

Geldiler. Şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı. Cesaretleri olduğunu sanmıyordu, özellikle de kızın. Hepsinin içinde kızın bunu yapacağını düşünmemişti.

Dört üniversite öğrencisi, hepsi siyah giyinmiş. Çok fazla zamanı olan dört üniversiteli. İki babalarının çok fazla parasına sahip. Her şey plana uygun giderse, babalarının parasının büyük bir kısmı yakında ona ait olacaktı.

Bu onun dünyasının bir numaralı kuralıydı - eğer insanlar şantaja uğramak istemiyorlarsa, kötü şeyler yapmamalıydılar. Kural iki-eğer kötü şeyler yaparlarsa, yakalanmayacak kadar akıllı olmalıydılar. Dört üniversiteli çocuk pek zeki değildi.

Apartman müteahhidinin korumak için büyük özen gösterdiği ağaçların örtüsünden dörtlünün yaklaşmasını izledi ve attıkları her adımı filme aldı. Ay ışığında yüzleri açıkça görülebiliyordu ve babalarının parasına bahse girse de gizlendiklerine inanıyorlardı, ölüleri uyandıracak kadar gürültüyle hareket ediyorlardı.

"Bekle." Dört kişiden biri durdu. Adı Joel'di ve üç genç adam arasında planlarının en hevesli savunucusu oydu. "Bunu iyice düşünelim."

İlginç. Çatışma her zaman biraz heyecan katardı. Görünmeden çekmeye devam etti.

"Beklemek yok," dedi kız. Adı Mary'ydı ve tam bir sürtüktü. "Anlaşmıştık. Hepimiz, Joel. Bu apartman gitmeli. Bir mesaj göndermeliyiz."

"O haklı." Bunu söyleyen Eric, grubun sözde beyi. Sanki. "Bu sulak alanlarda bir fark yaratmak için tek şansımız bu. Eğer hiçbir şey yapmazsak, bütün bu göl apartmanlardan başka bir şey olmayacak." Arkasında duran iri yarı adama döndü. "Güvenlik görevlisi iki dakika içinde dışarıyı tarayacak. Binadan arka taraftaki servis kapısından çıkacak. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Haydi millet. Gidelim."

Vahşi Albert'ti, t harfi olmadan telaffuz ediliyordu. Fransız Kanadalıydı, üniversitede hokey bursuyla okuyordu. Sağ kanat. Cehennem gibi

Dama. Albert itaatkâr bir tavırla binanın çevresini dolaşmaya başladı. Araştırmaları, Albert'in geçmişte oldukça suçlu bir çocuk olduğunu ortaya çıkarmıştı. Albert'in ne yapacağını çok iyi bildiğinden emindi.

Gösteri başlamak üzereydi. Acele et, dedi kendi kendine, çantasından ikinci kamerasını çıkarırken. Bu sabit kameraydı ve yumuşak zemine sapladığı küçük bir uçayağa bağlıydı; Mary, Eric ve Joel'i apartmanın doğu tarafındaki merdiven boşluğu kapısından girerken yakalamak için objektifi tam zamanında yerleştirdi.

Kapı, muhtemelen biraz zaman ve emekten tasarruf etmek isteyen bir inşaat işçisi tarafından bir taşla desteklenerek açılmıştı. Dünyadaki en iyi güvenlik sistemi tembel işçiler tarafından etkisiz hale getirilebilirdi. Görünüşe göre Kolej Dörtlüsü ev ödevlerini yapmış ve hangi kapının açık olacağını tam olarak biliyorlardı. Onlara tebrikler.

Sabit kamerasını çalışır halde bırakarak Albert'in gittiği yöne doğru ilerledi ve tam bekçi çıkarken, tam zamanında oraya vardı. Beş saniye sonra nöbetçi yerde baygın yatıyordu. Tatmin olan Albert küçük sopasını tekrar cebine soktu.

Hepsi kasetimde kayıtlı. Albert'in ailesi çok fakirdi, bu yüzden şu anda para yoktu ama Albert'in bir gün NHL'de sonu sıfırlarla biten bir maaşa sahip olma ihtimali çok yüksekti. Bekleyebilirim. Eric ve Joel'in her ikisinin de banka hesaplarını şimdilik dolduracak kadar zengin babaları vardı. Mary'nin babasına gelince... bazı geri ödemeler için dolar işareti gerekmiyordu.

Bazı geri ödemeler kişiseldir.

Bir dakika içinde Mary yan girişten çıktı ve Albert'a katıldı. İkisi de pencerelere bakıp bekliyorlardı.

Güvenli bir mesafeden onlarla birlikte bekledi. Üst katlardan ilk dumanların yükseldiğini gördü. Mary fısıltıyla "Evet" diyerek yumruğunu havaya kaldırdı.

Dakikalar sonra her katta çok fazla duman vardı. Ama yan kapı yine açılmamıştı. Mary yüzündeki zafer ifadesi endişeye dönüşerek bir adım öne çıktı ama Albert onu durdurdu, iri eli Mary'nin koluna dolandı.

"Hâlâ içerideler," dedi kolunu çekiştirerek. "Bırak beni gideyim."

Albert başını salladı. "Onlara bir dakika daha ver."

Ve sonra kapı patlayarak açıldı, Eric ve Joel nefes nefese kaldılar. Mary ve Albert hırıltılı çocukların yanına koşarak onları binadan uzaklaştırdılar.

"Lanet olası aptal," diye hırladı Eric, derin nefesler alarak. "Neredeyse bizi öldürtüyordun."

Joel dizlerinin üzerine çöktü, öksürük spazmları vücudunu sarsıyordu. Başını kaldırdı, gözleri dehşet ve çaresizlik içindeydi. "O ölecek."

Mary ve Albert şaşkın bakışlarını paylaştı. "Kim ölecek?" Albert dikkatle sordu.

Joel ayağa fırladı. "Bir kız. Kapana kısıldı. Onu çıkarmalıyız." Koşmaya başladı. Eric ve Albert onu geri çekince, "Kahretsin," diye bağırdı. "Bırakın beni."

Mary, Joel'in yüzünü tuttu. "İçeride biri mi var?" Eric'e panik dolu bir bakış fırlattı. "Orada kimsenin olmayacağını söylemiştin. Güvenli olduğunu söylemiştin."

Eric sıkılmış dişlerinin arasından, "Orada kimsenin olmaması gerekiyor," diye homurdandı. "Joel hiçbir şey görmedi. Biri dumanı görüp 911'i aramadan gidelim."

"O ," diye ısrar etti Joel, artık histerikti. "Onu gördüm. Bak!"

Grup olarak yukarı baktılar ve o da aynı şeyi yaptı, gruptan toplu bir nefes yükselirken objektifini yukarı doğrulttu. O anda onu da gördü. Bir kız, kaçış değil göl manzarası sağlamak için tasarlanmış pencereye yumruklarını vuruyordu. Gençti, belki de ergenlik çağındaydı, ağzı duyamadıkları dehşet dolu bir çığlıkla açılmıştı. Yumrukları şimdi zayıfça vuruyordu, yüzü cama bastırılmıştı. Sonra ellerini pencereye dayayarak gözden kayboldu.

Joel son bir kez umutsuzca çekti. "O ölecek. Umurunda değil mi? Kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu. Bırakın gideyim. Onu dışarı çıkarmalıyım."

Mary onun saçını tuttu. "Kesin şunu. Oraya geri dönerseniz ikiniz de ölürsünüz."

Joel şimdi hıçkırarak ağlıyordu. "O zaman 911'i ara. Lütfen. Kahretsin, lütfen."

"Beni dinle," dedi Mary, sesi alçak ve ısrarcıydı. "911'i ararsak hepimiz hapse gireriz. Hapishane, Joel. Böyle bir şey olmayacak. Kes şunu, hemen şimdi."

Ama Joel dinlemiyordu. Ele geçirilmiş bir adam gibi çırpınıyor, onların elinden kurtulmaya çalışıyordu. Eric başının arkasından Albert'a acımasızca başını salladı. Albert cebinden sopayı çıkardı ve bir saniye sonra Joel tıpkı gardiyanın yaptığı gibi yere yığıldı.

Eric sert bir sesle, "Gidelim," dedi ve Albert'la birlikte Joel'i kucaklayıp ormanın içinden geçirerek arabalarının park ettiği yere götürdüler.

Mary geriye, artık boş olan pencereye son bir kez baktı. "Kahretsin," diye tısladı, sonra dönüp koşmaya başladı, içeri girerken kestikleri tel örgüleri çekmek için mücadele eden çocukları geçti. "Acele et. Onu içeri itin."

Kamerasını indirdi ve arabalarının arka lambalarının kayboluşunu izledi. Düşündüğünden çok daha heyecanlı olmuştu. Basit bir kundaklama yıllarca sürecek bir şantaj eğlencesi için iyi olabilirdi. Ama cinayet, kundakçılıktan ve diğer her şeyden üstündü. Bunu kabul edecek birkaç müşterisi vardı.

Hızla iki fotoğraf makinesini ve tripodunu topladı. Gökyüzüne dumanlar yükseliyordu ve pencereler patlamaya başladığında cam seslerini duydu. Yetkililer yakında burada olacaktı. Ve ben çoktan gitmiş olacağım. Sırt çantasını alarak binanın etrafından koşarak teknesini rıhtıma bağlı bıraktığı göl kenarına gitti.

"Sen oradaki. Dur." İnce, düzensiz bir çığlıktı ama duymuştu. Arkasını döndüğünde, kendini sersemlemiş bir halde öne doğru sendeleyerek güvenlik görevlisiyle yüz yüze buldu. Başındaki açık yaradan kan sızıyordu. Albert ona yeterince sert vurmamıştı. Adam kanlı ellerinden birinde telsizini, diğerinde silahını tutuyordu. "Dur yoksa ateş ederim. Vururum."

Bugün olmaz, babalık. Sakince kendi silahını çekti ve ateş etti. Muhafızın ağzı şok içinde açık kaldı. Dizlerinin üzerine çöktü ve o gece ikinci kez yere yığıldı.

"Aşağıda kalmalıydın, babalık," diye mırıldandı. Teknesine koştu ve çantasını içine bıraktı. Sessiz bir kükreyle motor devreye girdi. Hızla taktığı kar maskesini çıkardı. Şimdi onu gören olursa, dumanı gördüğünü ve kaçmaya çalışmak yerine yardıma geldiğini iddia edebilirdi. Ama onu kimse görmedi. Hiç kimse görmedi.

Bu da onların fısıldadıkları sırları dinlemeyi çok daha kolay hale getiriyordu. Çantasındaki kameraları okşadı. Bu da paralarını almayı çok daha kolay hale getirdi. İşimi seviyorum.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Austin Dent saklandığı ağacın arkasından, ellerini ağzına bastırarak küçük teknenin hızla uzaklaşmasını izledi. Muhafız ölmüştü. O adam onu vurmuştu. Ölmüştü.

Benim yaptığımı söyleyecekler. Koş. Kaçmak zorundayım. Geriye doğru birkaç kararsız adım attı ve gözlerini bir kez daha yanan binaya dikti.

Tracey. Binadan kaçarlarken onun arkasındaydı. Ama indiğinde, artık arkasında değildi. Ve adam döndüğünde

Geri... Tek görebildiği dumandı. Göğsünden acı dolu bir hıçkırık yükseldi. Tracey.

Uzakta yanıp sönen ışıkları görebiliyordu. Polisler geliyordu. Polisler geliyordu. Beni . Beni bir kafese koyacaklar. Hayır. Bir daha olmaz. Bunu tekrar yapamam. Birkaç adım daha tökezledi, sonra döndü ve koşmaya başladı.

Birinci Bölüm

Minneapolis, Minnesota, 20 Eylül Pazartesi, 12:40

Daha yükseğe, Zell," dedi David Hunter telsizinden, sesi yüzünü örten maske yüzünden boğuk . Omzunu, keskin dumanı gece gökyüzüne savuran rüzgâra doğru çevirdi. Dört kat yukarıda asılı durduğu kova sağlam duruyordu. Kemer onu aparata sabitlemişti ama pozisyonunu korurken bacakları hâlâ sıkılıydı.

"Yukarı çıkıyorum." Ortağı Jeff Zoellner merdivenin altından asansörü çalıştırdı.

David yükselirken kovaya takılı başlığın açısını ayarladı ve onlar gelmeden önce binanın alt iki katını tüketmiş olan alevleri hedef aldı. Hiçbiri içeri girmemişti. Çok tehlikeliydi. Tek umutları bu yangını kontrol altına alarak altı katlı lüks bir apartman dairesini çevreleyen ağaçlara sıçramasını önlemektir.

Tanrıya şükür burası bitmemiş. Birkaç hafta içinde içeride insanlar olurdu. Bir tane olabilir. Gardiyan kayıptı. Eğer alt katlardan birindeyse, ölmüştü. Biraz daha yukarı çıkabilseydi, hala onu kurtarma şansımız vardı.

Kundakçılık. Platform yükselirken David'in çenesi sıkıştı. Öyle olmalıydı. Bunu daha önce de görmüştü, çok yakından ve çok kişisel olarak. Rüzgâr tekrar yön değiştirdi ve alevler ona doğru yöneldiğinde irkildi. Bir an için ayağını kaybetti. Odaklan, evlat. Hayatta kal.

"David?" Jeff'in sesi çatırtıların arasında acildi. "İyi misin?"

"Evet." Platform birkaç metre daha yükselerek onu büyük bir resim penceresinin yanına çıkardı. Üst katlardaki her dairede bu pencerelerden vardı. Alev görmemişti ama sıcaktan çoktan patlamış olan küçük pencerelerden dumanlar yükseliyordu.

Ama tüm resimli pencereler sağlamdı. Darbeye dayanıklı camdan yapıldıkları için patlamamışlar. Ayrıca açılmamışlar. Onlar göl manzarası içindi. Kaçmak için değil.

Ve sonra onları gördü. Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Dur." Pencereye yaklaşabilmek için içinde durduğu kovanın kenarına doğru eğildi. Bu olamaz. İçeride kimsenin olmaması gerekiyordu. Ama içerideydi.

"Ne oldu?" Jeff frene basınca platform sarsıldı.

El izleri. Bir şekilde... spot ışığının ışığında parıldayan küçük el izlerinin soluk hatları. Bu da ne böyle? "El izleri." Ve kaçmaya çalışan, pencereyi tırmalayan parmaklardan oluşan çizgiler. "İçeride biri var. İçeri girmeliyiz."

"Hunter?" Yüzbaşı Tyson Casey'nin sesi paraziti kesti. "Bir ceset görüyor musun?"

David kovaya monte edilmiş kumandaları kullanarak platform duvara çarpana kadar yaklaştı. Dumanların arasından görmeye çalışırken, hızla atan kalbi duracak gibi oldu. "Kollar görüyorum." İnce, çıplak kollar ve ince bir sırt. Uzun sarı saçlar. Kayıp gardiyan değil, ellili yaşlarında bir adam. "Bu bir kadın. Bilinçsiz görünüyor. Pencere darbeye dayanıklı."

Casey ona, "Pozisyonunu koru," dedi. " Sheridan, başlığı kes. Zell testereyle yukarı geliyor."

İtfaiyeci Gabe Sheridan vanayı yerden kapatırken David hattaki basıncın azaldığını hissetti. Jeff'in merdiveni istikrarlı bir şekilde tırmandığını görmek için aşağı baktı. Acele et, diye tıslamak istedi ama Jeff'in doğru yaptığını biliyordu. Güvenli yapıyordu. Bir an için pencereye kendi baltasını indirmeyi düşündü ama elektrikli testerenin darbeye dayanıklı cam üzerinde kendisinden çok daha hızlı iş göreceğini biliyordu, bu yüzden enerjisini korudu.

Pencereden tekrar içerideki kadına baktı. Kadın hareket etmemişti.

Muhtemelen ölmüştü. Sakın ölme. Camdan baktı, odada başka biri olup olmadığını merak ediyordu. Acaba yangını o çıkarmış olabilir miydi?

Jeff elinde elektrikli testereyle kovaya tırmandı. David camın uzak kenarını, kurbandan ve onun el izlerinden uzağı işaret ederek, kaçmaya çalışırken ne kadar korkmuş olabileceğini zihninden uzaklaştırdı. Bu yangını o çıkarmış olabilir. Polisler için camdaki parmak izlerini korumaları gerekiyordu.

Hava tenekesi neredeyse boşalmıştı, bu yüzden onu değiştirirken Jeff testereyi neredeyse geçilmez camdan David'in itebileceği kadar büyük bir delik açılana kadar zorladı.

Jeff onun omzunu tuttu. "Bunu o yapmış olabilir," diye bağırdı. "Dikkatli ol."

"Yapacağım," diye bağırdı. Zeminin zayıf olma ihtimaline karşı mümkün olduğunca duvara yakın bir yere inerek tırmandı. Alçaktan çömeldi ve

başka biri için oda.

Ama kimse yoktu. Git hadi. Onu çıkar ve git. Kız hafifti, onu omzuna aldığı anda ağırlığı fark edilmliyordu bile. Onu Jeff'e verdi, sonra pencereden geri tırmandı ve telsizle Gabe Sheridan'a onları aşağı indirmesini söyledi.

Platform binadan uzaklaşarak ikinci katı hâlâ yalayan alevlerden uzaklaştı. Sağlık görevlisi yerde kurbanı almak için bekliyordu.

David ayakları toprağa değer değmez maskesini çıkardı, Jeff de aynısını yaptı. David bir an için gözlerini kapatıp havanın yüzünü serinletmesine izin verdi. Normalde çok sıcak olan gece havası etraflarında hâlâ sıcaktı ama o lanet maskeyi takmakla kıyaslandığında klimaya adım atmak gibi bir şeydi. Sıhhiye Scotty Schooner başını kaldırdı, suratı asıktı.

David biliyordu. "Öldü mü?"

Scotty başıyla onayladı.

"Evet."

Jeff'in eli onun omzunu sıktı. "Üzgünüm dostum."

"Ben de." David penceredeki el izlerini hatırladı. "Ellerini kontrol et."

Scotty, David'in artık yırtık kot pantolon ve ince bir tişört giyen bir genç kızdan fazlası olmadığını görebildiği bir kızın cesedini tutan sedyenin yanında diz çöktü. Ne büyük kayıp.

Scotty kaşlarını çatmış kızın ellerine bakıyordu. "Bir çeşit jelle kaplanmışlar."

David'in yüzbaşı ve iki üniformalı polis de onlara katıldı, üçü de ellerini görmek için sedyenin üzerine eğildi.

Polislerden biri "Ellerindeki bu pislik de ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama her ne ise ışığı yansıtıyor. Pencerede onun el izlerini gördüm," dedi David ona. "Işığım cama vurdu ve parmak izleri parladı. Yangın müfettişi örnek almak isteyecektir. Yangını o çıkardıysa, orada sıkışmış ve paniklemiştir. Yumruk büyüklüğünde bir sürü parmak izi vardı, sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi."

"Eğer bu yangını o çıkarmadıysa, bu cinayettir," dedi diğer polis. "Aramayı ben yapacağım."

"Onlara duble olduğunu söyle," dedi arkalarından bir kadın sesi. Carrie Jackson arkalarında duruyordu. Makine ekibi yapının batı tarafında, gölün yanında ilaçlama yapıyordu. "Misina seriyordum ve neredeyse nöbetçiye takılıyordum. Göğsünden vurulmuştu."

Scotty ayağa kalktı. "Gidip onu kontrol edeceğim."

Carrie omuz silkti. "Devam et. Ama o kesinlikle öldü. Bir süredir öyle."

"Sana inanıyorum," dedi Scotty. "Ama kurallar böyle. Bana nerede olduğunu göster." Scotty ve Carrie birlikte ilk polisle birlikte binanın çevresini dolaşmaya başladılar.

İkinci polis iç çekerek doğruldu. "Cinayet masasını, adli tabibi ve olay yeri inceleme ekibini buraya çağıracağım. Hepinizle konuşmak isteyeceklerdir. Özellikle de Hunter'la, çünkü onu o getirdi."

Cinayet. Kelime polisin ağzından çıkarken David'in boğazı düğümlendi ve bir an için aklına başka bir düşünce geldi. Cinayet Masası'nda bir sürü dedektif vardı. Büyük ihtimalle o olamazdı. Ya öyleyse? O köprüyü oraya vardığımda geçeceğim. Boğazını sertçe temizledi ve başını salladı. "Elbette. Neye ihtiyaçları varsa."

"İşimiz biter bitmez," diye ekledi Kaptan Casey. "İkinci katı kontrol altına almalıyız. Hunter, sen ve Zell içeri girin. Üst katları arayın. Olmaması gereken bir yerde başka biri var mı öğrenin ve duvarlarda yangın olmadığından emin olun."

"Yapacağım," dedi Jeff.

David cinayet masası dedektiflerini aklından uzaklaştırdı ve sedyedeki kıza son bir kez baktı. Orada ne işi vardı? Neden kimse seninle ilgilenmiyordu? Ama hayatın o kadar da pastoral olmadığını çok iyi biliyordu. "Onu bulduğum yeri kontrol edeceğim, bakalım kimlik bulabilecek miyim. O sadece bir çocuk. Birine ait olmalı."

"Hiçbir şeye dokunma," dedi polis ve David gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Polisler bazen onlara lanet olası anaokulu çocukları gibi davranıyordu. "Anladın mı?"

"Merak etme. Ben ."

Pazartesi, 20 Eylül, 13:15.

Cinayet masası dedektifi Olivia Sutherland, apartmanın inşaat girişini koruyan üniformalıya rozetini gösterdi ve kapıdan geçerek haber minibüslerinin ve kameramanların yanından geçti, arkasındaki yanıp sönen ampullerin farkındaydı. Basının bağırarak sorduğu sorulara bakılırsa, olayın kundaklama olduğu sonucuna çoktan varmışlardı.

Çalkalanan bağırsakları daha da gerildi. Sadece burada bulunarak bile onların yakın zamandaki ortak hafızalarını harekete geçirmişti. Bağıra çağıra sordukları kundaklama sorularının arasında son büyük davasına göndermeler vardı. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Nasılsınız, Dedektif?" Tanıdığı ve bir zamanlar nefret etmediği bir muhabir, üniforması onu durdurana kadar arabasının yanında koştu. Muhabir arkasından "Ceset Çukuru'nu atlatabildin mi?" diye bağırdı. "Hâlâ psikiyatristle görüşüyor musun?"

Olivia dişlerini sıktı. Departmanın zorunlu kıldığı üç kez psikiyatriste gitmişti ve bu adam sanki bir kanepeyle randevusu varmış gibi konuşuyordu.

Olivia soğuk bir bakışla camını kaldırdı, park halindeki resmi araçların yanına varana kadar yavaşlamadı ve ortağının Ford'unun yanında durdu. Bir parçası yerine oturdu. Kane buradaydı. Ne yapacağını biliyordu.

Bu düşünce onu ürküttü. "Ben de öyle," dedi yüksek sesle. Sertçe. "Kendine gel." Ama bunu yapamayacağından korkuyordu. Çünkü nefes alış verişini değiştiriyor, ciğerleri sıkışıyor ve kalbi hızla çarpıyordu. Çünkü departmanın zorunlu kıldığı üç psikiyatrist ziyareti de işe yaramamıştı. Ceset çukurunu, yedi ay önce bir seri katilin bodrumunda buldukları toplu mezar çukurunu hâlâ atlatamamıştı.

Cinayet masasında geçirdiği dört yıl boyunca pek çok ceset görmüştü ama hiçbirini geçen Şubat ayında peşine düştükleri seri katille kıyaslanamazdı. Son kurbanlarını giydirme şekli nedeniyle basın tarafından "Kırmızı Elbiseli Katil" olarak adlandırılan bu adam otuz yıldır sessizce cinayet işliyor ve kurbanlarını bodrumundaki kireç çukuruna gömüyordu. Ancak hızını artırdığında hata yapmış ve onu yakalayarak tüyler ürpertici sırrını ortaya çıkarmışlardı.

Ölülerin işlemlerini yapmak Olivia ve ortağı Kane'e düşmüştü. Uyumadığı, yemek yemediği, ölüleri işlemekten, ailelerine haber vermekten ve daha fazlası için çukura dönmekten başka bir şey yapmadığı günler olmuştu. Kireç insan etine karşı nazik değildi. Kabuslara ihtiyacı yoktu. Gerçek yeterince kötüydü.

Basın ona istediği ismi verebilirdi. Onun zihninde o "Çukur Adam" dı, çünkü rüyalarını yöneten çukurdu - karanlık, dipsiz ve ölülerle dolu.

Direksiyonunu yoğurdu, derin nefesler aldı, paniği uzaklaştırmaya çalıştı. Çünkü yedi ay ve düzinelerce cesetten sonra, ne zaman yeni bir kurbanın beklediğini bilse donup kalıyordu. Bir cinayet masası dedektifi için küçük bir sorun, diye düşündü acı acı.

"Arabadan in," diye mırıldandı. "İşini yap." Çenesini sıkarak kapıyı itti ve ayaklarını hareket etmeye, ciğerlerini bir nefes daha almaya zorladı. Sonra yüzünü, bu sahneyle ilgisi olmayan hiçbir düşünce barındırmıyormuş gibi görünmeye zorladı. Bu gece. Bu iki kurban. Orta yaşlı bir gardiyan ve genç bir kız.

Onları düşünün. Onlar için adaleti düşünün. Lanet olası işini yap.

Bir nefes daha çekti ve dumanın pis kokusu karşısında yüzünü buruşturdu. Kötü bir yangın olmuştu. Olay yerine iki şirket gelmişti; iki pompacı, bir hava kule aracı ve artık ihtiyaç duymayacakları iki kurtarma ekibi.

Bu gece sadece morg aracı nakledilecekti.

Ayakları hareket ettikçe kendini itfaiye araçlarının istasyon numaralarını ararken buldu; bu da son yedi ayda edindiği bir başka alışkanlıktı ve neredeyse cesetlere karşı duyduğu yeni korku kadar tiksindiriciydi. Hangi kamyonun onun olduğunu bilmesi bile tamamen aşağılayıcıydı. Sanki burada olup olmaması umurunda olmalıymış gibi. Ama tabii ki umurundaydı. Ne kadar zavallıyım? Çok acınası.

Hava platformlu kule kamyonun yan tarafına boyanmış L2I yazısını görünce irkildi. O buradaydı. Ya da en azından itfaiyesi buradaydı. Bu gece görevde olmasına izin verme. Sadece Kane'i bul. İşini yap.

Kalabalığın içinde Kane'i kolayca buldu. Ortağı, itfaiyecilere ve polislere kıyasla bile iri bir adamdı ve diğer herkesten omuz omuza üstündü. Ayrıca kalabalıkta siyah fötr şapka takan tek kişiydi. Bu onun yangın fötr şapkasıydı, biliyordu, bir kundaklamaya gideceğini bildiğinde her zaman taktığı fötr şapka. Bayat duman gibi kokardı ve karısı Jennie onu garajlarında saklamasını isterdi.

Diğer tüm fötr şapkaları misafir odasında strafor başlıklar üzerinde özenle saklanıyordu. Cinayet masasındaki herkes iş başında fötr şapka takardı, bu onun zamanından çok önce birilerinin başlattığı hoş bir gelenektir. Bu bir semboldü, geçmişteki dedektiflerle bir bağlantıydı ve şimdi yerel efsanenin bir parçasıydı. Cinayet Masası kasabada "Şapka Ekibi" olarak biliniyordu.

Yeni dedektiflere, ilk cinayetlerini çözdüklerinde, meslektaşları olan ekip tarafından ilk fötr şapkaları hediye edilirdi. Kane, Olivia'ninkini ona hediye etmişti ama o bunu takınca kendini biraz aptal hissetmişti. Şapkası ofisteki masasının üzerinde duruyordu ve bir bahçe satışında bulunduğu Grek tanrıçası büstünün başını süslüyordu.

Ama Kane, şapkalarını severdi. Bir düzine şapkası vardı herhalde. Kane iyi görünmeyi severdi.

O anda Kane şaşkın görünüyordu. Olivia tepeye doğru ilerleyerek Kane'in bir sedyenin üzerinde durduğu yere geldi, yanında üniformalı bir polis vardı. Adli tabip cesedin yanına çömelmiş, kurbanın ellerini poşetliyordu ve Olivia'nın kalbi çarpmaya, midesi tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı. Bir daha olmaz. Bir daha olmaz.

Ona bak, dedi kendine sertçe. O... bütün olacak. Olivia sakinleştirici bir nefes aldı, gözlerini aşağı indirmeye zorladı, sonra rahatlama onu yıkarken nefesini bıraktı. Kurban gerçekten de sağlamdı. Kemikleri etle kaplıydı. Tüm kemiklerini.

En kötüsü sona ermişti. Artık işimi yapabilirim. Kız on altı yaşlarında görünüyordu. Mumlu yüzü ve uzun sarı saçları, giydiği soluk, ince tişört gibi is ve kirle kaplanmıştı. Kot pantolonu yırtık pırtıktı, gerçek aşınmadan ziyade tasarımdan kaynaklanıyordu. Ayakları çıplaktı ve tabanları fena halde yanmıştı. Ayak tırnakları parlak turuncuya boyanmıştı.

Her zaman rahatlamanın ardından gelen titremelerle savaşıyor Olivia, sesinin titremeyeceğine güvenene kadar bekledi. "Elimizde ne var?"

"Kafkasyalı kadın," dedi üniformalı. "Kimliği yok. Dördüncü katta bulunmuş. İtfaiyeci ona ulaştığında çoktan ölmüştü."

"Neden?" diye sordu.

Adli tıp teknisyeni Isaac Londo, kurbanın ellerini poşetlemekten başını kaldırıp baktı. "Muhtemelen duman solumuş. Yeni bir yaralanma görmedim. Ama daha eski yaraları var."

"Nerede ve ne?" Kane sordu.

"Parmağı kırılmış gibi görünüyor ve sağ ön kolunda bir burkulma yanığı var."

Olivia'nın gözleri kısıldı. Paniğinin son kalıntıları da kaybolmuş, yerini soğuk bir öfkeye bırakmıştı. İçgüdüleri ona kaçak olduğunu söylüyordu. Son birkaç yıldır, iki üvey kız kardeşiyle tanıştığından beri kaçaklarla çalışmayı kişisel bir görev haline getirmişti. Mia madalyalı bir polisti ama Kelsey bir mahkûmdu, önce kaçak olmuştu. İşaretler çok açıktı. "Biri ona elini sürmüştü."

"Benim tahminim de bu." Londo topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Diğer adamınız? Farklı bir hikâye. Muhafız kafasına sert bir cisimle bir darbe almış, sonra da göğsüne bir kurşun yemiştir."

"Nerede o?" Olivia sordu.

"Binanın diğerk tarafında, gölün yanında. Dale ve Mick şu anda oradalar."

Dale Londo'nun ortağıydı ve Micki Ridgewell de CSU lideriydi. "Ya şu adam?" Olay yeri şeridinin arkasında volta atan ve çok endişeli görünen, eşofmanlı, kırk yaşlarında bir adamı işaret etti.

"Sammy Sothberg," dedi üniformalı. "Kendisi inşaat müdürü. Sothberg gardiyanın adının Henry Weems olduğunu söyledi, elli yedi yaşında. Buralı."

"Onunla konuştun mu?" diye sordu Kane.

"Evet," dedi Kane. "Kısaca. Sarsılmış durumda. Bir mazereti var. Kontrol etmemiz gerekecek. Bize Henry Weems'in personel bilgilerini verdi. Bayan Weems'i bilgilendirmemiz gerekecek."

Ve bu her zaman ne kadar eğlencelidir. Olivia yukarıya baktı ve dördüncü kattaki resimli pencerelerden birinde kenarları tırtıklı büyük bir delik gördü. "Yukarıdan mı geldi?"

"Evet." Bu cevap, yanlarına gelen polis departmanının kundaklama müfettişi Micah Barlow'dan geldi. Olivia'nın tüyleri hemen diken diken oldu ve tıslama sesini bastırmak zorunda kaldı.

"Cehennem," diye mırıldandı Kane, Barlow'un duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "O değil."

"Kane," diye nefesinin altından çıkıştı Olivia ve Kane'in uzun uzun iç çekişiyle ödüllendirildi. O ve Micah Barlow akademiği birlikte bitirmişlerdi. Bir zamanlar arkadaşlıklar. Şimdi o da değillerdi. Çünkü Barlow her şeye burnunu sokan, kibirli bir piçti.

Barlow Olivia'dan Kane'e baktı, sonra abartılı bir sabırla başını salladı. "Şu işi bitirelim, tamam mı? İtfaiyeciler camda onun el izlerini görmüşler. Darbeye dayanıklı olduğu için içeri girebilmek için kesmek zorunda kalmışlar. Onu dışarı çıkaran adam camın uzak tarafını kestiklerinden emin olmuş. Parmak izlerini senin için sağlam bırakmak istemiş."

"İleri görüşlü biri," dedi Olivia hafifçe. "Onunla konuşmak isteyeceğiz."

"Hâlâ içeride. Dışarı çıktığında onu size getireceğim."

"Peki," dedi Olivia, Barlow'un varlığına her maruz kaldığında hissettiği rahatsızlığı omuz silkerek. "Kundakçı yangını nasıl çıkardı?"

"Görebildiğimiz kadarıyla, birkaç kutu halı dolgusu yapıştırıcısı açmışlar, bunları birinci ve ikinci katlara yaymışlar. Sprinklerler çalışmaz hale getirilmiş. Birisi OS ve Y'deki zinciri kesmiş ve vanayı kapatmış."

Olivia, OS & Y'nin şehir suyunu fiskiyelere getiren hat üzerindeki dış vida ve boyunduruk vanası olduğunu biliyordu. "Alet çantasında cıvata keski eksik mi?"

"Öyle görünmüyor. Tam bir envanter çıkaracağız ama görünüşe göre kendileri getirmişler."

"O zaman hazırlıklı gelmişler. Yangın çıkarıcı cihazlar mı?" Kane sordu.

"Henüz bir şey yok ama araştırmaya başlayamadık. Basit bir kibrit kullandıklarını sanmıyorum. Bütün bir kutu yapıştırıcıyı attıktan sonra dumanlar çoktan havada asılı kalmış olmalı. Eğer bir kibrit düşürselerdi, kapiya ulaşamazlardı. Bu madde inanılmaz derecede yanıcıdır."

"Halı serilmiş miydi?" Olivia sordu.

"Hayır, inşaat müdürü bunun yarın yapılacağını söyledi. Bugün, şimdi. Halı, dolgu ve yapıştırıcı kutuları ilk üç kata yerleştirilmişti. Dördüncü kattan altıncı kata kadar olan katlar çoğunlukla parke zeminli ve tamamlandı."

Kane, "Birileri o malzemelerin orada olduğunu biliyordu," diye düşündü. "Gözetim kasetleri mi?"

Barlow kaşlarını çattı. "Kameralar gece yarısından beş dakika önce çalışmaz hale getirilmiş. Nöbetçi normal mesaisinde saat on ikiyi beş gece dışarı çıkmış olmalı."

"İçeriden bir iş," dedi Olivia. "Ya da en azından içeriden bilgi." Barlow başını salladı. "Personel listesini alıyoruz."

"Kontrol odası nerede?" Kane sordu.

Barlow iki inşaat römorkunun yakınına işaret etti. "Geçen aya kadar karavanda kamera görüntülerini izleyen bir adam vardı. Bütçe aşımı personeli azalttı. Vardiya başına bir bekçi düşüyordu. Treyler her zaman gece görevlisinin ilk durağıydı."

"Kullanılmış yapıştırıcı kutularını parmak izi için laboratuvara mı gönderiyorsunuz?" Olivia sordu.

"Onları CSU'ya verdim bile," diye cevapladı Barlow. "Müdür çok üzgün görünüyor. Weems onun arkadaşıydı ve çocuğunu üniversiteye göndermek için iki işte birden çalışıyordu."

Olivia içini çekti. "Yine de mali durumunu kontrol edeceğiz. Birileri sigortadan kâr ediyor. Belki de kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu." Sedyeye, kızın cansız bedenine baktı. "Sanırım bir şeyler ters gitti."

"Ellerine bak Liv," dedi Kane. "Bir çeşit jel."

ME teknisyeni Londo kurbanın sol elini kaldırdı ve Olivia kızın avuçlarını kaplayan şeyin plastik torbaya çoktan bulaştığını görebiliyordu. "Hızlandırıcı mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Barlow. "Üzerinde bir koklayıcı çalıştırdık. Jel tespit edilemedi. Kıyafetlerinde de bir şey yok, yani eğer halı yapıştırıcısını yaymakla ilgilendiyse, üzerine sıçratmayacak kadar dikkatliymiş."

Koklayıcı hızlandırıcılardaki hidrokarbonları ölçmüştü, yani Barlow büyük ihtimalle haklıydı. "İtfaiyeciler yanında bir şey buldular mı?"

"Henüz bir şey yok. Yarım saat önce yangını söndürmeyi bitirdiler. Şu anda yukarıdalar, başka kurban var mı diye kontrol ediyorlar. Güvenli olduğunu öğrenir öğrenmez size ve CSU'ya haber vereceğiz." Verecekti de. Kişisel olarak ne kadar iğrenç olsa da Micah Barlow işini yaptı. Biz de öyle. Sizinkiler de öyle. Ona bak Liv. Gerçekten bak.

"Teşekkürler," dedi Barlow'a, sonra sedyenin yanına çömelip Londo'nun poşete koyduğu eli inceledi. Cila, kızın ayak tırnaklarında kullandığı parlak turuncunun aynısıydı. "Onunla işin bitti mi, Londo?" Başını salladığında, kurbanın elini tutup ışığa kaldırmadan önce sadece bir an tereddüt etti. "Tırnaklarındaki işaretlere bak. Buralardan değil."

"G-A-T-O-R," diye okudu Kane, sonra sağ elini kontrol etti. "S-R-U-L-E. Gators Rule."

"Bu talihsiz bir gerçek," diye mırıldandı Londo. "Geçen haftaki oyunda bir sürü para kaybettim."

"Florida Üniversitesi Gators," diye düşündü Olivia. "Üniversitede okuyacak kadar yaşlı görünmüyor. Belki de Florida'da yaşıyordu."

"Belki de sadece bir hayranıydı," diye uyardı Kane ve Olivia omuz silkti.

"Bir yerden başlamak lazım. Parmak izlerini araştıracağız. Sabıka kaydı varsa, umarım mühürlü değildir. Eğer kayıpsa, birileri Amber Alarmı vermiş ya da Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi'ne bildirmiş olabilir."

Kane, "Eğer kaçtıysa, büyük ihtimalle kayıp olduğunu bildirmemişlerdir," dedi.

"Biliyorum. Ama kötü oldukça yeni ve ucuz değil. Uzun süredir kaçmıyor. Fotoğrafını oraya koyacağız ve belki şansımız yaver gider." Olivia kızın elini dikkatlice yanına koydu, sonra ayağa kalktı ve

kızın yüzüne baktı, acıma duygusu harekete geçti. Çok gençti. "Orada ne yaptığına dair bir fikrimiz var mı?"

Barlow başını salladı. "Şu ana kadar yanında biri olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadık. İtfaiyeciler çıkar çıkmaz onları size göndereceğim."

Londo, "İşiniz bittiyse onu morga götüreceğim," dedi ve Kane başını salladı.

"Liv, hadi nöbetçiyi kontrol edelim." Mırıldanmadan önce gruptan ayrılmasını bekledi, "İyi misin evlat? Arabandan inerken biraz yeşil görünüyordun."

Olivia'nın yanakları kızardı. Kane'in önünde bile bunu belli ettiği için utanarak, "Evet," dedi. "Hadi şu işi bitirelim." Ama bu iş asla bitmeyecekti. Her zaman yanlış zamanda yanlış yerde başka bir çocuk olacaktı. Çürükleri olan başka bir çocuk. Başka bir kaçak. Karısına haber vermek zorunda kaldıkları kurşunlu başka bir adam. Boğazına takılmış, onu boğuyordu. "Hadi ama. Bu gece işlememiz gereken bir ceset daha var."

20 Eylül Pazartesi, :20.

"Bir şey var mı?" Jeff sordu. Maskelerini takmışlar ve hava tanklarını değiştirmişlerdi. İnşaat malzemelerinden çıkan dumanlar genellikle zehirliydi ve David akciğer hasarı olan çok sayıda kıdemli itfaiyeci tanıyordu. Maskeden nefret ediyordu ama ciğerlerini seviyordu.

"Hayır." David termal kamerayı orta duvarın üzerinde gezdirdi. Arkasında havalandırma bacası vardı, gizli bir ateş için en uygun yerdi. Ama hiçbir şey yoktu. Merdiven boşluğundan yukarı çıkmışlar, en üstteki üç katı aramışlardı. Şimdi kızı bulduğu dördüncü kata geri dönmüşlerdi. Şimdiye kadar ne yangın ne de başka kurban var. Teşekkür ederim.

David kestikleri pencereye döndü. Duman dağıldığı için, kadının geride bıraktığı avuç içi izlerini açıkça görebiliyordu. El fenerini yerde gezdirdi, bir çanta, bir sırt çantası, kim olduğunu söyleyecek bir şey bulmayı umuyordu.

Ve sonra ışığı aniden ona geri yansıyınca gözlerini kırıştırdı. "Zell, bak," dedi ve ışını el izleri gibi parlayan bir topa doğrulttu. Yaklaşık beş santim genişliğindeydi ve onu bulduğu yerden bir metre kadar uzaktaydı. Birkaç adım daha yaklaşmıştı ki ahşap zeminin süngerimsi bir hal aldığını hissetti.

Büyük bir adım geri attı ve zemin tekrar sertleşene kadar nefesini tuttu.

"David?" Zell de olduğu yerde donup kalmıştı.

"Ben iyiyim." Adrenalin dalgalanması yüzünden kalbi hızla çarpıyordu. Bunu görmezden gelerek ışığı bir kez daha parlayan topun üzerine tuttu. "şunu görüyor musun?"

"Evet. Ne oldu?"

"Bilmiyorum ama jöleyle kaplı."

"Elleri gibi. Polislere bırakalım derim."

"Anlaştık." Merdiven boşluğuna döndü; zemin çöktüğünde hissettiği tek şey havaydı. "Zell." David refleksle kollarını iki yana açtı ve dirseklerini kalan zeminin kenarlarına geçirdi. Vücudu deliğe sıkışmış, ayakları sallanıyordu. Altında sadece karanlığı görüyordu. Üçüncü kattaki yangın tavanı yakmıştı. Kendini bırakırsa sağlam bir zemine düşebilirdi ama üçüncü kata da çakılma ihtimali daha yüksekti.

Jeff yüzüstü yere düştü, baltasının sapını uzattı. "Üç deyince."

David sol eliyle baltanın sapını kavradı ve sağ dirseğini kaldıraç olarak kullandı. "Üç" deyince kalçalarını yukarı kaldırdı ve birkaç saniye sonra sert zemine yüzüstü uzandı, zor nefes alıyordu, gözleri kapalıydı. Zemine bastırıldığında zeminden daha fazla parça kopmuş ve delik genişlemişti. Dairenin oturma odasının zemininin çoğu artık yoktu. Çok yakındı. Bu çok yakındı.

Yana doğru yuvarlandı ve sümüksü top parkenin kırık tahtalarından birinden aşağıya, deliğe doğru kaymaya başladığında gözlerini açtı. Yine saf bir refleksle kolunu deliğin üzerine uzattı ve top eldiveninin içine düştü.

"Güvenli," diye mırıldandı ve arkasında Jeff hırıltılı bir sesle güldü.

"O top buna değse iyi olur, dostum."

David önce eldiveninin avuç içine, sonra da karanlık deliğe baktı ve ne kadar yaklaştığını düşünmemeye çalıştı. "Kahretsın. şimdi bununla ne yapacağım?"

"Onu bulduğun yere geri koy. Kanıt alırsanız polisler sizi arar."

"Onu bulduğum yere koyamam. Bulduğum yerde havadan başka bir şey yok." "O zaman götür. Ama polisler yine de bir yüzük sıçacaklar." Jeff elindeki

Radyo. "Dördüncü kat çöktü. Hunter ve ben yara almadık. Merdiven boşluğundan aşağı iniyoruz."

Kaptanlarından "Anlaşıldı," diye cızırtılı bir yanıt geldi.

David dizlerinin üzerine çöktü, top eldiveninin içindeydi. Merdiven boşluğuna doğru süründüler, sert bir zeminde durana kadar rahat nefes alamadılar. Boştaki eliyle maskesini çıkardı ve havayı içine çekti. Dizleri güçsüzdü ama bunu kimsenin görmesine izin vermezdi.

"Hunter?"

MPD'nin kundakçı adamı gelmişti. David onun dürüst bir tetikçi olduğunu düşünüyordu. "Barlow."

"Zeminin çöktüğünü duydum. Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Evet." Eldivenli elini uzattı, top hâlâ avucunun içindeydi. "Bunu kızın öldüğü yerin yakınında buldum."

Barlow'un kaşları havaya kalktı. "Olay yerini rahatsız mı ettiniz?"

"Artık olay yeri yok," dedi David kuru bir sesle. "Onu bulduğum zemin tamamen yok oldu. Top deliğe doğru gidiyordu ve ben onu yakaladım. Refleks."

"Müthiş bir kurtarıştı," diye söze girdi Jeff. "Dokuzuncu dakikanın sonunda, kaleler dolu, sonra pow. Hunter çıkardı. Sonra onu ben çıkardım," diye alaycı bir şekilde ekledi. "Şimdi bana büyük borcu var."

David gözlerini devirdi. "Barlow, lanet topu istiyor musun, musun?"

Barlow başını salladı. "Benimle gel. Bunu Cinayet Masası'na kendin verebilirsin. Olay yerini dağıttığın için mutlu olmayacaktır."

David o gece ikinci kez serbest düşüş hissine kapıldı. Kadın. Sadece bir kadın cinayet masası dedektifi tanıyordu. Yürümeye başladı. Teşekkür ederim.

20 Eylül Pazartesi, 1325

Eric başını ellerinin arasından kaldırdı ve Mary saçlarını havluyla silerek odaya girerken başını kaldırdı. Kaşlarını çatarak Joel'in gözleri kapalı, hareketsiz yattığı kanepeye baktı.

"Hâlâ mı? Kahretsin Albert, ona çok sert vurdun."

Albert sandalyesinden homurdandı. "Sen bütün sıcak suyu kullanırken kendine geldi."

Albert'a düşmanca bir bakış fırlattı. "Siktir git. Eve lanet olası bir orman yangını gibi kokarak gelseydin ev arkadaşlarım sorular sorardı." Yavaşça kanepeye oturdu, Joel ile kalça kalçaya. "Hadi bebeğim," dedi sessizce. "Kendini toparlamalısın."

Joel'in yutkunması duyulabiliyordu. "Onu biz öldürdük."

Mary bir omzunu kaldırdı. "Evet, öyle yaptık. Ve bununla yaşamak zorundayız. Ama kimseye söylemiyoruz. Her şey normalmiş gibi davranmalıyız, yoksa

hepimiz hapse gireceğiz."

Joel sefilce başını salladı. "Yüzünü görüyorum. Cama doğru bastırılmış."

Eric de öyle. Gözlerini her kapadığında, tek görebildiği onun açık ağzıydı. Çılgılık atıyordu. Yapıştırıcıyı dökerken onu görmemişlerdi. Bir yerlerde saklanıyor olmalıydı. Çömelmiş. "binaya kaçak olarak girmiş."

Joel'in kahkahası histerik sınırlardaydı. "Yasadışı kelimesini gerçekten kullanabiliyor musun? Yani bu bizim suçumuz değil mi? Bunu mu söylüyorsun? Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum," dedi Eric kararlı bir şekilde. Gerçeklerle yüzleşmeleri gerekiyordu ve gerçek şu ki, o hapse girmeyecekti.

"Birlikte duruyoruz, Joel." "Ama onu biz öldürdük," diye fısıldadı Joel, sesi kırılarak. "Onu biz öldürdük."

"Erkek ol, Fischer," diye hırladı Albert. "Evet, onu biz öldürdük. Aş artık bunu."

Mary'nin gözleri kısıldı. "Onu yalnız bırakın. Şokta ve acı çekiyor. Ona bu kadar sert vurmana gerek yoktu."

Albert'ın yüzü karanlık ve uğursuzdu. "Ona daha sert vurmalıydım. O zaman sızlanmasını dinlemek zorunda kalmazdım. Onu biz öldürdük," diye zalimce taklit etti. "Ne olmuş yani? Bunu değiştiremeyiz, o yüzden korkak erkek arkadaşına bu konuda çenesini kapatmasını söyle yoksa ben kapatırım."

Öfkeden yüzü bembeyaz kesilen Mary, Eric'in katındaki her komşunun duyacağı bir söylev vermek için ağzını açtı.

"Sakin ol," diye tersledi Eric. "Bir açıklama yapmak için yola çıktık. Müteahhitlere bir mesaj vermek istedik - sulak alanlarımızdan uzak durun. Bu mesajı gönderdik."

Joel ayağa kalktı, parmak uçlarını Albert'ın sopasının başının arkasında bıraktığı düğüme hafifçe bastırdı. "Kendini kandırma. Kimse mesajımızı duymayacak. Herkesin hatırlayacağı tek şey o kızın öldüğü olacak. Bizim sayemizde artık hayatta değil."

"Üzücü bir kayıp," dedi Mary, Joel'in saçlarını düzelterek. "Bunun bir savaşı olduğunu söylemiştin."

Joel gözlerini kapattı. "Ne söylediğimi biliyorum. Bu daha önceydi. Bir insanı öldürdük, Mary. Polisler bunu görmezden gelmeyecektir. Peşimize düşecekler."

Albert, "911'i aramana izin verseydik fazla uzağa gitmelerine gerek kalmazdı," diye mırıldandı.

"Albert," diye tısladı Mary. "Kapa çenen. Kapa çenen."

Eric çocuksu bir özlemle tekrar düğmesine bastı. Ama burada yeniden yapmak yoktu. Yapacaklarını yapmışlardı. Şimdi radarın altında kalmak zorundaydılar.

"Hepiniz sessiz olun. Sakin olmamız gerekiyor yoksa hepimiz hapse gireceğiz." Televizyonu açtı ve kanalları değıştirmeye başladı. Sonra yangın sahnesi elli inçlik ekranı doldurduğunda irkildi. "Bakalım basın ne diyor. Sonra ne yapmamız gerektiğine karar veririz."

İkinci Bölüm

Pazartesi, 20 Eylül, 13:30. Liv.

Bekle."

Olivia yanmış binanın etrafında neredeyse koşar adımlarla yürüyordu ama arkasında Kane'in kararlı sesini duyunca durdu. Kane sadece yardım etmeye çalışırken ona kaba davranmıştı. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Kafanı ısırp koparmamalıydım."

"Buna alışkınım," dedi ona her zaman Eeyore'u hatırlatan ve gülümsemesine neden olan şarkı tonunda. O da gülümsedi. "İşte böyle. Ağzının bükülebildiğini biliyordum. Son zamanlarda bunu pek yapmıyor. Bak... Daha da kötüleştirmek istememiştim."

Olivia'nın omuzları çöktü. "Ben işimi yapıyorum, Kane."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi, sesi patronluk taslamadan yatıştırıcıydı. "Bölüm psikiyatristi yardımcı olmuyor mu?"

"Psikiyatriste falan ihtiyacım yok." Sesi kendi kulaklarına çocukça geliyordu ve içini çekti. "Kahretsin, Kane. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"O zaman biraz zaman ayır. Ama bana bir söz ver. Eğer yeni yıla kadar daha kolay olmazsa, bana söyle. Yardım edebilecek bir psikiyatrist tanıyorum. Eminim hoşuna gidecek biri."

Neden o tarihi seçtiğini biliyordu. Yeni yıl arifesi onun işteki son resmi günüydü. Kane yaklaşık otuz yıl polislik yaptıktan sonra emekli oluyordu. Olivia bunu düşünmek istemiyordu. Yeni bir ortağa alışmayı düşünmek istemiyordu. Ama onun kendisi için endişelendiğini biliyordu, bu yüzden başını salladı. "Tamam. Şimdi ölü gardiyana ulaşabilir miyiz?"

Köşeyi döndüklerinde güvenlik görevlisi Henry Weems'in CSU spot ışıklarıyla aydınlatılmış cesedini gördüler. Yüzüstü yatıyordu, bir kolu altında, diğeri uzanmıştı. Tabancası parmak uçlarından birkaç santim ötede duruyordu. Üniformasının arkası kanla , çıkış yarası Kane'in yumruğundan daha büyüktü.

Cesedinin yanında, fermuarı açılmış bir ceset torbası bulunan bir sedye vardı. Londo'nun ortağı, ME teknisyeni Dale Eastman, CSU'dan Micki Ridgewell fotoğraf çekerken sabırla bekledi.

"Oyuk uçlu mermi mi?" Olivia sordu.

"Muhtemelen," dedi Micki. "Hâlâ sümüklü böceği arıyoruz. Cesetle işimiz biter bitmez bir metal dedektörü çalıştıracacağız. Ama bu kadar inşaat pisliği varken biraz zaman alabilir. Göl kenarına açılan arka kapının yanında yerde kan bulduk, muhtemelen kafasına oradan vurulmuş. Yerdeki kan miktarına bakılırsa, sanırım en az birkaç dakika orada yatmış. Yuvarlayalım onu."

Kane ve Dale de öyle yaptı. Muhafızın üniformasının ön tarafı tamamen kana bulanmıştı ama tam kalbinde küçük bir giriş yarası görünüyordu.

"Öldürmek için vurulmuş," dedi Kane. "Ne zamandır ölü?"

"En fazla birkaç saat," dedi Dale. "Doktor size daha dar bir zaman aralığı verecektir."

Olivia muhafızın silahını aldı ve kokladı. "Ateşlenmemiş ama hazır. Emniyet kapalı. Bayıldıysa, belki de kendine gelip kundakçıyı şaşırtmıştır?"

"Ateş edildiğinde onunla göl arasında kim duruyordu?" Kane gölü işaret etti. "Buradan hızlıca çıkmanın iki yolu var; ön kapıdan geçip arabayla kaçmak ya da tekneyle göle açılmak. Çitlerde kesik olup olmadığını kontrol edelim Mick."

"Çoktan bulduk. Üç tane bulduk. Biri rıhtımın orada, biri yan tarafta" - binadan uzağı işaret etti- "ve biri de kızın bulunduğu tarafta. Çitteki her bir kesiğin ne zaman yapıldığını belirlemek için telde oksitlenme olup olmadığını test edeceğiz."

Olivia yukarı baktı. Çitin köşesindeki direğe bir güvenlik kamerası monte edilmişti. "Kameraları duydun mu?"

"Evet." Micki çok mutsuz görünüyordu. "Lanet olası içeriden bir iş."

Kane, "Personel kayıtlarını alıyoruz," dedi. "Kameraları kapatmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Henüz bilmiyorum. Sugar'a sistemlerini kontrol etmesini ve size haber vermesini söyleyeceğim." Sugar Micki'nin elektronik gurusuydu.

"Dedektifler mi? Kızı çıkaran itfaiyeciyle mi konuşmak istediniz?"

Micah Barlow, yanında bir itfaiyeci olduğu halde binanın etrafında dönüyordu ve L21 itfaiye aracını gördüğünde beslediği tüm umutlar söndü. Kalbi o kadar sıkıştı ki, istem dışı keskin bir nefes çekti. Çok az adam onun gibi yürürdü. Bunu yaparken hiç kimse onun gibi görünmezdi. Hiçbir erkeğin böyle görünmeye hakkı yoktu.

İtfaiyeci iriydi; kendisi de en az bir metre boyunda olan Barlow'dan en az on santim daha uzundu. Parlak CSU spot ışıkları kirli ve terden çizgili bir yüz üzerinde parlıyordu, ancak hiçbir kir, onun şimdiye kadar gördüğü en güzel adam olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Ya da bir daha görmeyi umabileceği. Sırf bunun için bile ona lanet olsun.

Elbette bu gece görev başındaydı. Elbette kurbanı bulacak, onu kurtarmaya çalışacak, önemli kanıtları sağlam tutacak kadar akıllı olacak itfaiyeci oydu.

Elbette bu gece ya da başka bir gece görmek istemediği tek adam oydu. Çünkü onu görmemek için elinden geleni yapmıştı. Yedi ay. Yedi ay önce Minneapolis'e taşınmıştı ama tek bir telefon ya da e-posta bile gelmemişti. Aylarca neden buraya geldiğini merak etmişti. Artık umurunda değildi.

Omurgasını çelikleştirdi. Kulağa dostça gelmesini umduğu bir ses tonuyla öne doğru bir adım attı. "David Hunter. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Nasılsın?"

Bir an için David'in yumuşak yürüyüşü aksar gibi oldu ama konuştuğunda sesi sadece hafifçe şaşırmış gibiydi. "Olivia. Seni gördüğüme sevindim."

Barlow'un kaşları kalktı ve Olivia'nın da aynı şeyi yaptığını anlamak için Kane'e bakmasına bile gerek kalmadı. "Birbirinizi tanıyor musunuz?" Barlow sordu.

"Ortak arkadaşlarımız var," dedi Olivia tamamen sahte bir sakinlikle. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, tıpkı onu her gördüğünde olduğu gibi duyabildiği tek şey buydu. Belli ki bunların hiçbirisi onun için bir şey ifade etmiyordu. Şu anda hiçbirinin önemi yoktu. "Kane, Bay Hunter'ı hatırlıyor musun? Eve'in arkadaşı."

Eve de Olivia'nın arkadaşıydı. Ona David'in Twin Cities'e taşınmaya karar verdiğini söyleyen Eve'di. Ona David'in itfaiyede işe girdiğini söyleyen Eve'di. Ve Olivia'nın artık umursamadığı belli olduğu için haber vermeyi kesen Eve'di.

"Elbette hatırlıyorum," dedi Kane ihtiyatla, diye düşündü Olivia. "Kolun nasıl?"

Yedi ay önce Pit-Guy arabayı Eve'in kullandığını düşünerek David'i yoldan çıkardığında kırılan kol. Olivia'nın onu son gördüğü zamanlardan birinde hastanedeydi. David kolunu kaldırdı ve birkaç kez çevirdi. "Yeni gibi oldu. Teşekkürler."

Bu kadar yeter. "Çavuş Barlow kızı bulduğunuzu söyledi," dedi, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde.

David irkildi, yutkunurken boğazı zorlanıyordu. "Çok geç kalmıştık. O çoktan ölmüştü."

Ve bu onu incitmişti, bunu görmek kolaydı. Daha iyi bir yargıya karşı, Olivia onun gri gözleriyle tanıştı ve oradaki ham sefaleti gördü ve çarpan kalbi onun için acıdı. O her gün ölüm görüyordu. Neyse ki o görmüyordu. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu David," diye mırıldandı. "Orada olmaması gerekiyordu. Kimse değildi, değil mi?"

Sadece bir an için, bir bağlantı vardı. Bağlantı. David Hunter'ın ona neredeyse her şeyi unutturduğu o gece hissettiklerinin aynısı. Bir an için o David Hunter değildi, uzun boylu, karanlık, her yerdeki kadınları eritip yapışkan su birikintilerine dönüştüren Yunan tanrısı. O, gerçekten güzel bir ruha sahip olan ve bunu birkaç kısa saatliğine bana gösteren adamdı. Ama o izlerken, adamın gözleri kapandı ve onu bir kez daha kendinden uzaklaştırdı.

"Doğru," dedi sessizce. "Ama her ne sebeple olursa olsun oradaydı. Kimlik, çanta, sırt çantası aradım ama bir şey göremedim. Yine de oldukça karanlık. Gün ağarırken diğer katlardan birinde bir şeyler bulabilirsin."

Barlow hevesle ikisi arasında gidip geliyordu ve Olivia şaşkınlıkla David'in yüzüne aşk acısı çeken bir genç kız gibi baktığını fark etti. Ama sonra, her kadın David Hunter'ın yüzüne aşık bir genç kız gibi bakıyordu, bu yüzden kimse onun farklı olduğunu düşünmezdi. Çünkü ben farklı değildim.

"Olay yerini kontrol etmek için ne zaman yukarı çıkabiliriz?" diye sordu, sesinde bir ürperti vardı.

"Bu gece olmaz," dedi Barlow. "Dördüncü katın bir kısmı çöktü. Güvenli değil. Onu buldukları yere çıkmadan önce yapının güçlendirilmesini beklemeniz gerekecek. Ama görmek isteyeceğin bir şey çıkardılar. David?"

"Onu bulduğum yerin yanında yerdeydi." Eldivenli sağ elini uzattı. Üzerinde Olivia'nın sıkılmış yumruğu büyüklüğünde cam bir küre duruyordu. Parlak ve jelatinimsi bir şeyle kaplıydı.

Olivia kaşlarını çatı. "Olay yerini mi rahatsız ettin?" diye sertçe sordu.

"Bina çöktüğünde Hunter yerdeydi," dedi Barlow sessizce ve kadının gözleri istemsizce David'inkilere kaydı. "Bu kanıta sahip olmanız onun hızlı düşünmesi sayesinde oldu."

"İyiydik," dedi David. "Top zemindeki deliğe doğru kaymak üzereydi. Adrenalinim yükselmişti ve refleksle topu yakaladım ama sonra

bulduğum yere geri koyamadım. O bölge artık yok."

Kaslarını gevşemeye zorladı. Adamın dördüncü kattan aşağı çakılacağı düşüncesi kendi adrenalininin pompalanmasına neden olmuştu. "Kızın ellerinde bulduğumuz jel bu mu?"

"Muhtemelen," dedi Barlow. "Laboratuvar bunu doğrulayacaktır."

Kane cam küreyi incelemek için omzunun üzerinden eğildi. "Neden jel?"

"Sanırım bunu sen bulacaksın," dedi David.

Olivia Micki'yi bulmak için döndü ve CSU liderinin birkaç santim arkasında durduğunu görünce irkildi. "Paketleyebilir misin, Mick?"

Micki'nin bakışları küreden Olivia'nın yüzüne bilerek kaydı. "Kesinlikle."

"Eldivenini de al, kalıntı olup olmadığını kontrol etmemiz gerekirse diye. Başka bir eldivenin var mı?" diye sordu David'e, bu kez bakışlarını kişiselleştirmemeye çalışarak.

"Kamyonda fazladan var. Eğer benimle işiniz bittiyse, hala yapacak işlerim var."

Eğer benimle işin bittiyse... Hayır, biteceğini hiç sanmıyordu. Zerre kadar önemi yoktu. Bir gecedен sonra onunla işi bitmişti. Ne kadar aptalmışım.

Olivia kendini ona bakmaya zorladı, gülümsemesini bakışları kadar kişiliksiz hale getirdi. "Teşekkür ederim. Başka sorularımız olursa sizinle temasa geçeceğiz. Kane, Bay Weems'in dul eşini haberlerde görmeden önce bilgilendirmemiz gerekiyor. Burada ihtiyacımız olan başka bir şey var mı?"

Kane başını salladı. "İçeri girene kadar olmaz. Hücrelerimiz sende mi Barlow?"

Barlow başını salladı. ". Güvenli olur olmaz seni arayacağım."

Micki cam küreyi paketledi ve şimdi David'in elindeki eldiveni çekiştiriyordu. "Bunu en kısa zamanda sana geri getireceğim," dedi ve eldiveni bir kâğıt torbaya bıraktı.

"Sorun değil," dedi David ve başka bir şey söylemeden dönüp binanın etrafından dolaşarak gözden kaybolduğunda Olivia nefesini tuttuğunu fark etti.

Cehenneme kadar yolun var. "Micki, ölü kızın parmak izlerini araştırabilir misin? Florida'dan bir şey var mı diye bak. Gator tırnak sanatı var. Jeli bizi ara. Teşekkürler."

"Adamın dediği gibi, sorun değil," diye cevap verdi Micki, ama Olivia arkadaşının gözlerindeki o bakışı biliyordu. Bir açıklama bekliyordu.

Sanki benim varmış gibi. Olivia konuyu değiştirerek, "Abbott sabah saat sekizde bizi ofisinde isteyecek," dedi. Kaptanı toplantıların sekizde başlamasına çok önem verirdi.

Micki'nin tek söylediği "Dört gözle bekliyorum," oldu. "O zamana kadar kızın parmak izlerini almaya çalışacağım. Daha sonra bir kahve içeriz. Arayı kapatırız."

"Emin olabilirsin," dedi Olivia düz bir sesle, sonra onu çok yakından izleyen Micah Barlow'a döndü ve bir öfke patlaması hissetti. David Hunter'ı bir nanosaniye bile düşünmüş olması kısmen Barlow'un suçuydu, lanet olası işgüzar piç. "O da seni orada isteyecektir," dedi soğukkanlılıkla. "Abbott'un ofisini nerede bulacağını biliyor musun?"

Barlow, "Kaptanınızla daha önce de çalıştım," dedi. "Orada olacağım."

Başını salladı, sonra arabasına yöneldi, Kane de onun yanındaydı. Arabasının kapısını açana kadar tek kelime etmedi.

Kapüşonuna yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve bu...?"

Kapısını sarsarak açtı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Kane kapıyı avucunun içiyle iterek kapattı. "Olivia."

İçini çekti. "Devasa bir hata, tamam mı? Tekrarlamak ya da tartışmak istemediğim bir hata."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Kane dedikoduyu severdi. "Pekâlâ," diye homurdandı. "İşte Weems'in ev adresi. Benim yönlendirmemi ister misin?"

"Hayır, geçen sefer sen yaptın. Haberi verme sırası bende." Diğer dedektif ekiplerinin aksine, yazı tura atmazlardı. Çirkin görevleri yarı yarıya paylaşırlardı. Bu hep böyle olmuştu, kız tamamen acemiymen ve adam onun akıl hocasıymen bile. "Seninle orada buluşuruz."

Kane uzaklaşırken kapısını açtı, sonra aniden tedirgin olarak durdu. Omzunun üzerinden baktığında, David'in kamyonetinin yanında durmuş onu izlediğini gördü ve derisinde bir ürperti dalgalandı. Bir an için gözleri kilitlendi, sonra çenesi meydan okur gibi eğildi. Eline yeni bir eldiven geçirdikten sonra işine geri döndü.

Olivia titreyerek arabasına bindi. Buna ihtiyacım yok. Şimdi olmaz.

Yedi ayı vardı. Bir şey söylemek için yedi lanet ay. Bir şeyler yapmak için. Başta sabırla bekledi. Sonra acısı her geçen gün daha da artmaya, daha da derinleşmeye başladı. Her geçen hafta. Ta ki pes edene kadar. Ona yeterince zaman verdim. Kız kardeşinin Chicago'daki düğününde tanıştıkları geceden bu yana iki buçuk yıl geçmişti. O geceden beri... Kahretsin. Hatırlamanın onu istemesine neden olmaması gerekiyordu.

tekrar. Ama oldu. Bu da onu zavallı yaptı. Bir şeyler yapmak için iki buçuk yılı vardı.

Belki de ilk hamleyi senin yapmanı bekliyordur.

Ve belki de dünyadaki en büyük aptal sensin. David'in kimi beklediğini biliyordu. Ve kesinlikle ben değilim. Onun gibi birinin kendisini bekliyor olabileceği fikrini aklından geçirdiği için bile kendine lanet okuyarak, gazetecilerin sorularını duymazdan gelerek Kane'i takip etti. Yakında bir basın toplantısı olacaktı. Bayan Henry Weems'e dul kaldığını, hayatının geri dönülmez bir şekilde değiştiğini bildirmek üzereydi.

Arabayı sürerken, Cinayet Masası'nda geçirdiği dört yılın söylemesini kolaylaştırmadığı kelimeleri tekrarladı.

David yan tarafındaki kamyonun alçak sesinden hiçbir şey ama arabasının uzaklaştığını anladı. Dönerek onun arka lambalarının inşaat kapısında kayboluşunu izledi.

Bu gece yorgundu. Endişeliydi. Ve beni gördüğüne sevinmemiştir. O yuvarlak mavi gözlerini kızgınlık doldurmuştu. Ama daha fazlası da vardı. Merhamet, endişe. Ve sonra utanç. Utanç, onu oraya kendisinin koyduğunu bildiği için içini tırmalamıştı.

Ama en önemlisi, onun ince omuzlarında ağırlaşan kemik yorgunluğunu görmüştü. Son yedi aydır onu daha iyiye gitmediğini bilecek kadar yakından izliyordu. Hatta daha da kötüye gidiyordu.

Çağrı onu uykusundan uyandırmıştı. Aklına gelen görüntü dikkat dağıtıcıydı. Her zamanki düzgün Fransız örgüsünden vazgeçmiş, bunun yerine sarı saçlarını öyle sıkı bir at kuyruğu yapmıştı ki, ona bakarken bile başı ağrıyordu. Çalışmadığı zamanlarda saçlarını gevşek bir şekilde omuzlarına döküyordu ve adam saçlarının parmaklarının arasında nasıl hissettiğini hayal meyal hatırlıyordu.

Sertçe yutkundu. Şu anda hiçbirini düşünmek zorunda olmadığı pek çok şeyi belli belirsiz hatırlıyordu.

Son yedi ay içinde kaç kez neredeyse kapısını çalmıştı? Çok fazla. Onun kendisine gelmesini beklemekten vazgeçmek üzereydi. Ve sonra bu gece, işte buradaydı. Aralarında her ne varsa hissetmişti. Onun gözlerinde görmüştü. O yüzden biraz daha bekleyecekti.

Daha ne kadar var? Daha ne kadar balık tutacaksın ya da yemi keseceksin? "Ee?" dedi arkasından bir ses.

David arkasını döndü ve Micah Barlow geriye doğru sıçradı, gözleri David'in elinde tuttuğu kargı sopasına odaklanmıştı. "Bana böyle sinsice yaklaşma, Barlow," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı, sonra kendini rahatlattı. "Ne istiyorsun?"

Micah'nın bakışları direktten üniformalı güvenlik görevlisinin Olivia'nın arabasının arkasından kapattığı kapıya kaydı, sonra tekrar onun yüzüne döndü. "Senden gerçekten hoşlanmıyor. Neden?"

David yüzünün ısındığını hissetti. "Bu seni ."

Micah kaşlarını çattı. "Evet, öyle sayılır. Ama bununla daha sonra ilgileneceğiz. Şimdilik, buraya geldiğin andan elinde o lanet jöle topuyla binadan çıktığın ana kadar bu gece tam olarak neler olduğunu bana anlatmanı istiyorum."

Kızgınlık ve beraberinde Micah'ya Olivia Sutherland'den uzak durmasını söyleme arzusu fişkırdı. Ama bu beni de ilgilendirmez. En azından henüz değil. Ona kalsa, bu çok yakında değişecekti. Şimdilik işini yapacaktı.

"Bu bir jöle topu değildi," dedi. "Top katı camdı. Sadece jel ile kaplıydı."

"Bu bir başlangıç. Beni adım adım yönlendir."

Pazartesi, 20 Eylül, 14:00.

Televizyonu açıp koltuğuna oturdu ve yeni bir "müşteri" kaptıktan sonra içmesine izin verdiği birayı yudumladı. Bu gece altılı paketin tamamını hak etmişti ama kendine asla bir taneden fazlasına izin vermezdi. Sarhoş adamlar aptalca hatalar yaparlar. Bunu bilmeliydi. Sarhoş adamların aptalca hataları işinin büyük bir kısmını oluşturuyordu.

Elinde kumanda, yaktığı DVD'ye baktı ve duman ekranı doldururken gülümsedi. Dörtlünün söylediği her kelime ayırt edilebiliyordu. Bazı bölümler diğerlerinden daha gürültülüydü ama ses netti çünkü ekipmanı en üst seviyedeydi. Ekipman konusunda cimrilik etmek uzun vadede kötü bir ekonomiydi.

Ve uzun vadeli planlar yapıyorum. Küçük dairesinin etrafına baktı. Sade ve faydacıydı. Ama sonunda banka hesapları, gizli hizmetkârların çalıştığı bir ada villası satın almasına yetecek kadar kabarcacaktı. Hangi villayı seçeceğini zaten biliyordu. Şu anda reşit olmayan gençlere karşı çok kötü bir eğilimi olan zengin bir politikacıya aitti. Politikacı aslında parasını yatırmayı bitirdiğinde özgür olacağına inanıyordu

Şantaj ödemeleri küçük, aylık taksitler halinde bir offshore hesabına yatırılır.

İşaretleri her zaman özgür olacaklarına inanırdı. Tatmin olacağımı ve gideceğimi. Ama o hiç gitmedi. Sadece sessizce fiyatı yükseltti ve izleri her zaman ödedi.

Çünkü hedeflerini akıllıca seçmişti, tıpkı bu gece yaptığı gibi. Bu dördünün, yavrularının hapse girmesini engellemek için büyük fedakârlıklar yapmaya hazır ebeveynleri vardı. Ve hapishane tam olarak gidecekleri yerdı. Çok yaramazlık yapmışlar, kötü bir yangın çıkarmışlardı. İki kişi ölmüştü. Elbette gardiyan ona aitti ama Kolej Dörtlüsü'ne de hak vermek istiyordu. Çılgılık atan bir gencin yanından uzaklaşmışlar, onu ölüme terk etmişlerdi. Polisler de bir gardiyanı vurduklarına inanmakta güçlük çekmezlerdi.

Gözleri televizyon ekranında, iri yarı Albert'in mızımız Joel'e sopasıyla vurmasını yüzünü buruşturarak izledi. Ahh. Bahse girerim Joel'in şu anda müthiş bir baş ağrısı vardır.

Birbirlerine düşman olmaya başlayıp başlamadıklarını merak etti. Eninde sonunda, yaptıkları şeyin gerçekliği şokun içine nüfuz ettiğinde, birbirlerine düşman olacaklardı. İlk temasının zamanlamasında bir sanat vardı. Onları yakalanmaktan korkacakları kadar uzun süre bekletmek istiyordu ama aptalca bir şey yapacakları kadar uzun süre değil. İtiraf etmek gibi. Özellikle de Mızımız Joel.

Elbette çok büyük bir sorumluluk haline gelirse Joel'in bakılabilir.

Beyin Eric'in Kas Albert'e Joel'in kafasına vurma emrini verdiği noktaya geri döndü. Eric'te bir soğukkanlılık, gerekli olanı yapmaya isteklilik vardı ve bu da büyük bir avantaja dönüşebilirdi.

Çünkü düşünüyordum. Yatırımları borsadaki çöküşten zarar görmüştü. Bu hızla giderse, planladığı yaşam tarzını destekleyecek kadar portföyünü yeniden oluşturmadan önce kırkına varacaktı. O kadar uzun süre beklemeyi planlamıyordu. Haksız kazançlarının tadını çıkaracak kadar genç olmak istiyordu.

Uzun zamandır işe devam etmeyi düşünüyordu. Genişlemeyi. Ama kime güvenecekti?

Bir erkeğin ancak boynuna bağlanan ipin uzunluğu kadar güvenilir olduğunu bilecek kadar uzun süredir bu işin içindeydi. Bu kadınlar için de geçerliydi. Özellikle de kadınlar için. İp kısa tutulmalıydı, düğüm için çok güçlüydü. Albert ve Eric'in ipi taşımasını izledi.

Bilinçsiz Joel uzaklaştı, Mary de arkasından. Kundakçılık, cinayet... Çok sıkı bir düğüm ve çok kısa bir ip uzunluğu oluştırdı.

Kadeh kaldırmak için bira şişesini kaldırdı. "Yeni çalışanlarıma. Umarım bana çok para kazandırabilirsiniz." DVD'yi oynatıcıdan çıkardı ve bir kâğıt ceketin içine yerleştirdi. Video akışının güzelliği sayesinde, Beyin Eric yakında aletinın askıda olduğunu öğrenecekti.

Diskin üzerine bir öpücük kondurdu. "Hepiniz," diye mırıldandı, "benimsiniz."

Pazartesi, 20 Eylül, saat 14:15.

Eric oturma odasının penceresini açtı ve esintinin aşırı ısınmış tenini serinletmesine izin verdi. Birazdan şafak sökecekti. Ama sabah ışığının yeni seçenekler üreteceğinden şüpheliydi. Şöminede yaktığı ateşe baktı. Dans eden alevler midesini bulandırdı.

Onunla alay ettim. Katil. Katil. Katil.

Yirmi dört saat önce her şey altın gibiydi. Harika bir şey yapmaya . Muhabbet uyandıracak bir şey. Joel'in her zaman yaptığı gibi bir kez olsun fark yaratacaktı. İnsanların hayatlarını değiştirecektim.

Acı acı güldü. Bunu yapmıştı. Onun hayatı, diğerlerinin hayatı... Asla eskisi gibi olmayacaktı.

Orada ne işi vardı? Dişlerini sıktı. Sormayı bırak. Cevap, ilk yüz kez sorduğunda aldığı cevapla aynıydı. Yanlış yer, yanlış zaman.

Ne düşünüyordum ki ben? Joel'i dinlememeliydim. Onun lanet sulak alanlarını umursamamalıydim. Konuşacak. Her şeyi mahvedecek.

Hayatımı mahvedecek. Gitmesine asla izin vermemeliydim.

Ama o yapmıştı. Hepsi duş almış, ateşin kokusunu geldiğince tenlerinden arındırmışlardı. Sonra diğerleri gitmişti. Normal rutininizi sürdürün, demişti onlara. Evinize gidin. Doğal davranın. Bugün hiçbir şey olmamış gibi derse gidin. Böylece gittiler ve şimdi dairesi boştu, alevlerin çıtırtısı dışında sessizdi.

Daireden getirdikleri kokuyu maskelemek için şöminede ateş yakmıştı. Şimdi biri fark eder ya da sormayı düşünürse, bayat duman kokusunun şömineden geldiğini söyleyebilirdi.

Yani, eğer yakalanırsak. Eric bunun pek olası olmadığını düşündü. Kimse onları görmemişti. Kamera yayını kendisi kesmişti. İnşaat şirketinin bilgisayar kontrollü gözetleme sistemine girmek çocuk oyuncağıydı. Rankin ve Oğulları insan gücünden tasarruf edebilmek için her şeyi otomatikleştirmişti. Bir numaralı hata.

İkinci hata, güvenlik görevlisinin rotasını kendi sunucularına yüklemek. Ve üçüncü hata, beş yaşında bir çocuğu sisteme girmesi için işe almamak. Sistemlerinin kapısını ardına kadar açık bırakmışlardı. Bu neredeyse aşağılayıcı bir durumdu. Her türlü önlemi aldık. Kimse bizi görmedi.

Kız hariç ve o ölmüştü. Gözlerini her kapattığında onun yüzünü görebiliyordu. Çığlık atıyor, elleri camdan aşağı kayıyordu.

Eric gözlerini kıstı. Gardiyan beceriksizdi, kızın orada olduğunu bilmeliydi. Bu bizim suçumuz değil. Baştan beri orada olmaması gerekiyordu.

"Bu bizim suçumuz değil," dedi yüksek sesle ve belki bir milyon kez daha söylerse buna gerçekten inanmaya başlayabileceğini düşündü. Onu biz öldürdük. Gerçek buydu. Çirkin gerçek.

Ama kimse bilmiyor. Joel onlara söylemediği sürece. Eric, Albert'in apartmandan çıkarken fısıldadığı sözleri düşündü. Ona daha sert vurmalıydım. Hala vurabilirim.

Eric ona kesin bir dille hayır demişti. Ama Joel kendini toparlayamazsa, o zaman ne olacaktı? Midesi çalkalanarak televizyonun yanındaki sandalyeye çöktü.

Ne dağınıklık. Ne lanet bir karmaşa. Hepsi aptal bir su kuşu yüzünden.

"Kuşların canı cehenneme," diye mırıldanarak televizyonu açtı. Spiker kadın kameraya baktı ve Eric bahse girer ki bu heyecandan gizlice şarj oldu.

"İtfaiyeciler şu anda temizlik modundalar. Konuttaki hasarın 50 milyon doları aştığı tahmin ediliyor. Ancak asıl kayıp iki kurbanda."

Eric dikkat kesildi. İki mi? Ne be?

"Kaynaklar bize kurbanlardan birinin dördüncü katta bulunan bir kadın olduğunu söylüyor." Ekran, kızın çığlık atarak durduğu resimli pencereyi gösterecek şekilde değişti. En uçta büyük, sivri bir delik açılmıştı. "İkinci kurban ellili yaşlarında bir erkek. Polis şu anda

Ailesine haber verilinceye kadar ismini saklı tutuyoruz. Ancak kaynağımız bize adamın vurularak öldürüldüğünü söyledi."

Eric bir an için bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemişti. Vurularak mı öldürüldü? Hayır. Albert ona vurdu. Sadece vurdu. Hiçbirinin silahı yoktu. Bu da neydi böyle?

Cep telefonu yanındaki masada çaldığında yerinden sıçradı. Telefona baktı, bekliyordu. Neyi bekliyordu? Bir bilse. Ama kalbi hızla çarpıyordu, sert ve yavaştı ve eli sanki pekmezin içindeymiş gibi hareket ediyordu. Telefonu çevirip açtı ve karşısına çıkan mesajla ciğerleri donarken çarpan kalbi durdu.

Ne yaptığını biliyorum.

Eric bakmaya devam etti ve yeni bir mesaj belirdiğinde telefonu tekrar titredi.

Kanıtı mı ihtiyacınız var?

Bir link vardı ve Eric korkuyla . Bu bir videoydu. Kendisini ve diğerlerini yanan apartman dairesine bakarken gördü. Sonra kamera penceredeki kıza doğru kayd, kızın ağzı açıktı ve hâlâ zihnini dolduran o sessiz çığlığı atıyordu. Sonra tekrar onlara döndü ve çırpınan Joel'i tutarlarken Albert'a başını sallıyordu. Albert Joel'e vurdu ve onu sürükleyerek götürdüler. Video sadece otuz saniye sürdü.

Ama bu kadarı yeterliydi. Görülmüşlerdi. Boku yemişlerdi.

Elleri titriyordu, Eric'in başparmakları bir şekilde doğru tuşlara basıyordu. Kimsin sen?

Efendin.

Şimdi tüm vücudu titriyordu, şiddetli titremeler. Ne istiyorsun?

etme. Yakında söyleyeceğim. Hazır olduğumda mesaj atacağım. Bekliyorum. Kimseye söyleme. Evet mi hayır mı?

Düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. Sadece bakabiliyordu.

Bir dakika sonra başka bir mesaj geldi. Sabrım tükeniyor. Hapishanenin eğlenceli olacağını mı düşünüyorsun? Çok tatlısın. Sabunu düşürme. Evet mi hayır mı?

Eric birkaç derin nefes aldı, her birinde mide bulantısı artıyordu. Sadece tek bir cevap vardı. Evet, diye yazdı ve telefonu kapattı. Ayağa kalktı, telefonu dikkatle masaya geri koydu. Sonra banyoya koştu ve kustu.

Koltuğunda arkasına yaslandı, Eric'in cevabı belirdiğinde sırtışı neredeyse yüzünü yaracaktı. Evet, evet. Tabii ki evet diyecekti. "Al bakalım, zengin çocuk. Kızın bana ait."

20 Eylöl Pazartesi, 15:30.

Austin Dent donakaldı, bir ayağı pencere pervazının üzerindeydi, el fenerinin ışını onu kör ediyordu. Eli havayı yarararak geçti. "Dur."

Austin pencereden tırmanıp arkasından kapattı. Oda arkadaşının aptalca sorularını kaldıracak durumda değildi ama Kenny bu işin peşini bırakacak gibi görünmüyordu.

Kenny'nin parmağı bir o yana bir bu sallandı. "Neredeydin?"

Austin onu görmezden gelerek yatağı tırmandı ama Kenny onu rahat bırakmıyor, burnunu çekiyordu. "Bu da ne? Duman mı? Ateş mi?"

"Kapa çeneni." Austin yüzünü yastığına gömdü. Dumanın kokusunu teninde hissedebiliyordu. Yurt personeli yarın kokusunu alacaktı. Bileceklerdi. Herkes bilecekti.

Bir önemi yoktu. Tracey ölmüştü.

Oh Tanrım. Göğsünde bir hıçkırık birikti ve onunla savaştı, ama patladı ve omuzları sarsıldı. Kız ölmüştü. Aman Tanrım. Ona bakacağıma söz vermiştim ama öldü.

Kenny yere doğru kayarak omzunu sıvazlarken yatak kaydı. Austin yüzünü kaldırdı ve arkadaşının gözlerinin içine baktı. Kenny korkmuş görünüyordu. "Ne yaptın sen?"

Austin elleri serbest kalacak şekilde yuvarlandı. "Kimseye söyleyemezsin." "Onlara neyi söyleyemem?"

"Burada değildim. Pencereden girdiğimi. Duman gibi koktuğumu."

Kenny şimdi daha korkmuş görünüyordu. "Ne halt sen?"

Austin başını sertçe salladı. "Sen benim arkadaşımsın. Bana yardım etmek zorundasın."

Kenny bir dakika baktı, sonra pencereyi iterek açtı. "Kokudan kurtul."

"Yarın kokusunu alacaklar." Panik Austin'in göğsünü kapladı. "Ne yapacağım ben?"

Kenny yatağını kaldırdı ve yassılaşmış bir sigara paketi çıkardı. "Yaptığın şey sigara içerken yakalanmaktan daha mı kötü?"

Austin Tracey'i düşündü, kapana kısılmıştı. Ölü muhafızı ve onu vuran adamı düşündü. Sefilce başını salladı ve karanlıkta Kenny'nin irkildiğini gördü.

"Bir tane iç," dedi Kenny. "Pencereden nefes al yoksa fiskyeler patlar. Yarın sabah bir tane daha iç. Kokunun bunlardan geldiğini düşünecekler. Sigara yüzünden yakalanacaksın ve kimsenin haberi olmayacak."

Kenny sakladığı kibritleri çıkardı. "Bana bir sigara ver, senin için yakayım. Ellerin titriyor. Kibriti düşürüp burayı yakacaksın." Kenny'nin kaşları çatıldı. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Hayır, diye düşündü Austin uyuşmuş bir halde, alev alev parlarken irkildi. Bir daha asla iyi olmayacak.

Üçüncü Bölüm

20 Eylül Pazartesi, saat 16:30.

Olivia, parmak eklemlerini sıızlatan kısa darbelerle çantayı yumrukladı ama acıyla başa çıkmak, Bayan Henry Weems'in yürek parçalayan hıçkırıklarından uzaklaştığından beri zapt ettiği feryattan daha kolaydı. Kaybınız için üzgünüm hanımefendi.

Yanındaki homurdanan vücut geliştirmeci tekrarlarını yaparken ona hiç dikkat etmedi, zaten sabahın bu saatinde spor salonuna gelmesinin nedeni de buydu. Bu saatte burada olan insanlar görünmek için değil, çalışmak için gelirlerdi. Bunda belli bir anonimlik vardı.

Anonim kalmak istediği günler oldu, özellikle de kendisinden. Özellikle de başka bir acılı aileye kayıpları için üzgün olduğunu söyledikten sonra. Geçtiğimiz aylarda bunu çok yapmış, hıçkıra hıçkıra ağlayan pek çok anne babadan, erkek kardeşten, kız kardeşten uzaklaşmıştı.

Kızınızın kalıntılarını bir kemik çukurunda bulduk. Hayır, onu teşhis edemezsiniz. Kaybınız için üzgünüm. Ne kadar yetersiz bir saçmalık. Ve hiç bitmedi. Kocanız öldü. Bir kundakçı tarafından vurularak öldürüldü. Kaybınız için üzgünüm.

Hayal kırıklığı arttı ve Olivia çantayı tekrar karıştırdı, sonra da üzerine yığıldı. "Lanet olası kaybın için üzgünüm," diye mırıldandı, tükenmişti.

"Sakin ol, kaplan."

Olivia sakın ses karşısında ürperdi. "Burada ne işin var?" diye sordu bitkin bir halde. Paige Holden sekize kadar görevde değildi. Olivia'nın şimdi gelmesinin nedeni de tam olarak buydu.

Paige kuru bir sesle, "Jasper'ın bir kısmını diğerlerine bıraktığınızdan emin olmak için," dedi.

Olivia, her ayrılıktan sonra Paige'in eski erkek arkadaşının adını alan çantayı itti. "Şimdi de Jasper mı oldu?" Olivia, arkadaş oldukları on beş yıl boyunca Paige'in kum torbalarının taşıdığı isimlerin sayısını unutmuştu. "Jasper ne yaptı?"

"Son kez bir müşteriye çeki bana bıraktı."

Olivia bir kez daha akıllı kadınların erkekler söz konusu olduğunda nasıl bu kadar aptal olabildiğine hayret etti. Şimdiki şirket kesinlikle bunun dışında değildi. "Fileto ve yüz dolarlık bir şişe şarap mı?"

Paige omuz silkti. "Yeterince yakın. Yemekten bahsetmişken, ne zaman yedin Emo-kız?"

Olivia ona pis bir bakış fırlattı. "Akşam yemeği." "Hangisiydi?" Paige bastırdı.

Olivia gözlerini kapadı, sabır için derinlere daldı. "Salata."

Paige cebinden bir PowerBar çıkardı. "Et olmasa bile proteine ihtiyacın var."

Olivia, tadının karton gibi olacağını bile bile barı aldı. Çukur'dan beri tüm yiyeceklerin tadı karton gibiydi. Özellikle etin midesi kaldırmıyordu. Sadece düşünmek bile anıları geri getiriyordu. Kemikten düşen et. Temizlemek için başını salladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Olivia tekrar sordu.

"Küçük bir kuş bana burada olduğunuzu ve Jasper'ın canına okuduğunuzu söyledi."

Olivia omzunun üzerinden kasları kasılan tezgâhın arkasındaki adama baktı. Onları izlerken yakalanan Rudy aniden kayıt kâğıdıyla ilgilenmeye başladı. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı Olivia. "Lanet olası küçük çakal."

"Onu gizli muhbirim olarak düşünmeyi tercih ediyorum," dedi Paige küstahça, sonra burnunu çekti. "Eski bir şömine gibi kokuyorsun. Bu gece ne oldu?"

"Yangın. İki ölü var," dedi Olivia kısaca ve muhabirlerin bildiğinden fazlasını paylaşmadı.

Ama Paige onu uzun tanıyordu. "Aileleri bilgilendirmek zorundaydınız."

"Sadece bir tanesine. En azından şimdiye kadar."

Paige yüzünü buruşturdu. "Diğeri John Doe mu?"

"Jane." Olivia sertçe yutkundu, kızın kül rengi yüzünü hatırladı. "Sadece bir çocuk."

Paige onun kolunu sıktı. "Özür dilerim tatlım."

"Ben de." Boğazını temizledi. "Daha sonra spor yapacak vaktim olmayacak, o yüzden eve giderken birkaç dakikalığına uğradım. Seni arayacaktım."

"Beni arayacaksın. Jasper'ın meşhur son sözleri." Paige Nautilus ekipmanını işaret etti. "Şimdiden ısınmışsın, hadi başlayalım."

Olivia tereddüt etti. "değil. Kalmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama eğer yapmazsam, son birkaç aydır yaptığın gibi benden kaçmaya devam edeceksin. O yüzden bacak presine gidin, Dedektif."

Olivia somurtarak itaat etti ve Rudy'nin yanından geçerken ona pis bir bakış attı. "Hain."

"Onu rahat bırakın," diye mırıldandı Paige. "Senin için endişeleniyor. Ben de öyle I."

Olivia ilk makinenin üzerine yığıldı. "Hadi şu bitirelim."

Paige kişisel bir şey söylemedi, sadece tekrarları saydı. Onlar Daha önce yüzlerce kez yaptıkları gibi dönüş boyunca ilerlediler, Olivia akılsızca hareketlere devam etti. Sona yaklaştıklarında duvar yıkıldı.

"Bizi bekliyordu." Olivia sırt üstü yatmış, kiremitli tavana bakıyordu.

Paige bankın yanında, topuklarının üzerinde oturuyordu. "Kim?" diye sordu, şaşırmamıştı.

"Dul kadın." Olivia asla isim vermezdi ve Paige de sormaması gerektiğini biliyordu. "Kızı yangını haberlerde görmüş, babasının vardiyası olduğunu biliyordu. Annesiyle oturup bizi, tüm insanlara büyük neşe getirenleri beklemeye gitti." Sözleri acıydı. "O bir polisti."

"Olamaz. Liv."

"Evet. Yirmi beş yılını doldurdu ve emekli oldu. Hiç kurşun yemedi. Bu gece yaptı. Ve tek söylemem gereken 'Kaybınız için üzgünüm' oldu." "Başka ne söyleyebilirdin ki?" Paige mantıklı bir şekilde sordu.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim bunu söylemekten çok yorulduğum."

"Sadece çok yorgunsun. Patronun sana tatil teklif etti. Neden kabul etmiyorsun?"

Bir tatil. Doğru ya. "Denedim," diye tükürdü Olivia. "Çok sessizdi. Tek görebildiğim..."

"Çukurdaki cesetler," diye bitirdi Paige onun yerine.

Olivia doğruldu ve kısıp gözlerle Paige'e baktı. "Ve sonra o ortaya çıktı." Başından beri söylemek isteyip de söylemekten korktuğu şeyi aynı anda söylemişti.

Paige'in kara kaşları kalktı, şimdi şaşırmıştı. "Kim?"

"Şu adam. Mia'nın düğünündeki."

Paige gözlerini kırptırdı. Olivia'nın margaritadan uyuşmuş dudaklarından dökülen hikâyeyi bilen kişi oydu. "Kız kardeşinin düğününden mi bahsediyorsun? Yok artık. O iki yıl önceydi, Chicago'da. Bunca zaman sonra birden ortaya mı çıktı? Ne pislik ama."

Olivia bakışlarını tekrar tavana çevirdi. Paige son zamanlarda güncellenmemişti. "İki buçuk yıl oldu ve aslında artık burada yaşıyor. Buraya yedi ay önce taşındı."

Paige sessizce, "Yedi ay önce pek çok şey oldu," diye gözlemledi. "Neden buraya taşındı?"

"Arkadaşı burada yaşıyor. Onunla tanışmıştın. Eve."

"Pit-Guy'dan kurtardığın mı? Dinlen. Başka bir set. Hadi."

Olivia pompalarken yüzünü buruşturdu. "Pit-Guy" düzinelerce insanı öldürmüştü, çoğu kadındı. Eve onun otuz altıncı kurbanı olmaya kıl payı yaklaşmıştı. "Eve'i başka bir polis kurtardı, ben değil. Oraya tüm cinayetler işlendikten sonra, çukuru temizlemek için tam zamanında gittim."

Paige iç çekti. "İki tane daha. Bir tane ve işin bitti. Peki ya Wedding-Guy?"

"Eve'i ziyarete geldi, sonunda bir yer satın aldı. Bana söyledi. Tek kelime etmedi."

Paige yüzünü buruşturdu. "Bir kelime bile mi? Peki, Düğün Adam'ın bir adı var mı?" Olivia'nın boğazı düğümlendi ve sertçe yutkundu.

"David."

"Peki düğün adamı David ne iş yapıyor?"

"O lanet olası bir itfaiyeci." Ve göz ucuyla Paige'in siyah gözlerinin titrediğini gördü. "Ne?"

"Sadece bu gece yangında olması ve cinayeti senin işlemen. Ne tesadüf. Yani bunca zamandır burada, Minneapolis'te miydi? Ve hiç aramadı mı?"

"Bir kere bile." Ve bu acıttı. Hem de çok. "Domuz."

"Biliyorum, değil mi? Ama..." Olivia gözlerini kapattı. Dürüst ol, en azından kendine karşı. "İyi bir adam olması dışında. Çizgi filmlerden ve köpeklerden hoşlanıyor ve annesini seviyor. Yemek yapar ve araba tamir eder. Aynı kitapları okur, aynı müzikten hoşlanır, aynı yerlere seyahat etmeyi hayal ederdik. Kadınlar ve evden kaçan gençler için sığınma evlerinde gönüllü olarak çalışır, tesisat, çatı ve bozulan her şeyi tamir ederdi. Karate de yapardı. Senin gibi."

"Gerçekten mi?"

Olivia başıyla onayladı. "Kahverengi kuşaktı, siyah kuşak sınavına hazırlanıyordu. Ayrıca Chicago'daki Y'de çocuklara ders veriyordu. Hem de bedava. Yalan söylediğini, kimsenin bu kadar mükemmel olamayacağını düşünürdüm ama Mia bana onun iyi bir adam olduğunu söylemişti."

"Vay be." Paige afallamış görünüyordu. "Onunla sadece bir gece tanıştığını sanıyordum."

"İki, aslında. Mia'nın prova yemeğinde tanıştık. Bahardı ve sanırım ayaklarımın yerden kesilmesine çok açtım. Bir hafta sonu kaçamağı. Ne kadar klişe."

Paige onun aşağılayıcı ses tonuna kaşlarını çatı. "Liv. Düğünden sadece birkaç hafta önce nişanlın tarafından terk edilmiştin. Sana yaptıkları için onu hâlâ kum torbası olarak kullanmak istiyorum. Eski nişanlısına geri dönüyor. O da bir fahişeydi."

"Hatırlıyorum," dedi Olivia kuru bir sesle. "Ben de oradaydım." Paige'in kum torbasının adı o olaydan sonra uzunca bir süre Doug olmuştu.

"Sonra, bir hafta geçmeden, hiç tanımadığın babanın öldüğünü öğrenmek? Sonra iki üvey kız kardeşin olduğunu öğrenmek?"

"Polis ve dolandırıcı," dedi Olivia şefkatle. "Mia ve Kelsey'le tanışmak tüm bunların sonucunda ortaya çıkan tek iyi şeydi."

Paige'in kaşları biraz gevşedi. "Sadece o kış çok şey yaşadığını söylüyorum. Seksi, hoş bir Bay Mükemmel'in büyüüne kapılmak hepimizin başına gelebilir. O senden faydalandı."

Olivia omuz silkti. "Muhtemelen. Prova yemeğinin olduğu gün berbat bir haldeydim. Geç kalmıştım. Kelsey'le ilk kez buluşmaktan yeni dönmüştüm."

"Hapishanede," diye mırıldandı Paige.

Olivia'nın üvey kız kardeşinin silahlı soygundan sekiz ila yirmi beş yıl hapis yattığı yer. "Evet. Hapishane Chicago'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta ve o zamana kadar oraya gidememiştim. Kız kardeşimle o şekilde, camın arkasında karşılaşınca biraz sarsıldım. Kiliseye prova için geç gittim ve o aptal yüksek topuklu ayakkabılarla merdivenlere doğru koşuyordum ve sonra onu orada otururken gördüm."

"Bu David denen adam."

"Evet." Olivia gözlerini kapattı. "Karnıma tekme yemiş gibiydim. Büyülenmişim. Yüzü... sadece, vay canına. Böyle bir yüzü var Paige. Ve omuzları. Ve geri kalanı... Onu unutamazsın. Yüzüne bakarken topuğum bir kayaya çarptı ve . Kucağına doğru uçtum. Utanamayacak kadar yıldızlara vurulmuşum."

Paige sessizce, "Senin yıldızlara vurulduğunu hiç görmemiştim," dedi.

"Daha önce hiç olmamıştım. Doug'la değil, kimseyle değil. Daha önce Dizimi kırdı ve beni iyileştirdi." Dudakları acıyla kıvrıldı. "Bana merhaba dedi."

Proveyı ve yemeği atlatabilmem bir mucize. Bütün kadınlar gözlerimi oymak ister gibi baktılar çünkü o benimle kaldı. Ve konuştuk. Bütün gece konuştuk."

"Doug'dan haberi var mıydı?"

"Tanrım, hayır. Acınası görünmek istemedim. Hiçbirine söylemedim. Mia bile bilmiyordu. Açıkçası orada David'le otururken Doug aklımdaki son şeydi. Gözlerini yüzümden hiç ayırmadı. Kendimi... önemli hissettim. Şimdi aptalca geliyor."

Paige'in kaşları sempatiyle çatıldı. "Bana normal geliyor."

"Sanırım birileri için gerçekten önemli hissetmek istedim, anlıyor musun?" Paige onun elini sıktı. "Evet, bebeğim. Biliyorum."

Olivia'nın gözleri acıdı ve utanç verici olabilecek gözyaşlarını geri çekti. "Yine de her şey o kadar kötü değildi. Ona Kelsey'den bahsettim. Mia'yı uzun zamandır tanıyordu, babamızı biliyordu. Kötü muameleyi. Kelsey'i orada, o şekilde hapiste görmek beni çok üzmüştü, suçu işlemiş olsa bile. David, genç kaçaklara bir şans vermek için onlarla gönüllü olmayı önerdi. Kız kardeşim gibi olmamalarına yardımcı olmak için."

"Ve yapıyorsun. Bu iyi bir iş Liv. O çocukların hayatlarında bir fark yaratıyorsun."

"Teşekkürler. Dediğim gibi, o kadar da kötü değildi. Prova yemeği harikaydı. Ters giden düğünden sonraki geceydi."

"Çok iyi geçtikten sonra," dedi Paige, kaşları anlamlı bir şekilde kalktı ve Olivia içini çekti.

"Keşke onunla hiç tanışmasaydım, çünkü bir daha o kadar iyi olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Ama sen yapmadın..."

"Sonuna kadar değil." Tekrar iç çekti. "Ama olanlara bakılırsa, sanırım sonuna kadar gitmek beni öldürürdü."

Paige bir an sessiz kaldı. "Belki de tüm o güzel şeyleri yaptığı konusunda yalan söylemiştir. Belki de gerçekten devasa bir pisliktir."

"Keşke. Buraya geldiğinden beri zamanını hayır kurumlarına bağışlıyor. Habitat for Humanity, yerel barınaklardaki eşyaları onarıyor. Eve bana hep ondan bahsediyor. David'in ayı astığını düşünüyor. O gerçekten iyi bir adam. Sadece... beni istemiyor."

İşte. Yüksek sesle söylemişti. Şimdi daha iyi hissediyor olmalıydım. Ama hissetmiyordu.

"Liv, ilk hamleyi senin yapmanı bekliyor olabileceği hiç aklına geldi mi?" Olivia alay etti. "Fantezilerimde, tabii ki."

"Liv?" Paige, Olivia ona bakana kadar bekledi. "Eğer ben bir erkek olsaydım ve senin anlattığın koşullar altında yollarımızı ayırsaydık?"

"Ancak sen beni sarhoş ettikten sonra," diye araya girdi Olivia kaşlarını çatarak.

"Sanki bana aksini söyleyebilirdin? Hadi canım. Tabii ki seni sarhoş ettim. Ama dediğim gibi, Düğün Adamı olsaydım, ilk hamleyi senin yapmanı beklerdim."

Olivia, arabayla uzaklaşmadan önce David Hunter'ın mükemmel çenesinin eğimini hatırladı. Bir meydan okuma gibi hissetmişti. Ama o geceyi de tüm canlılığıyla hatırlıyordu. Adamın söylediği o tek kelimeyi, o tek ismi daha da canlı hatırlıyordu. "Hayır."

"Neden olmasın?" Paige kızgınlıkla sordu. "En kötü ne olabilir ki?"

"Geçen sefer de aynı şey olmuştu," dedi Olivia karanlık bir sesle ve vücudu antrenmanla ilgisi olmayan yerlerinden zonklamaya .

"Bu nasıl kötü bir şey olabilir ki? O zamandan beri kimseyle birlikte olmadın. O kadar çok stres altındasın ki, çatlamak üzeresin. Bir kaçamaktan ne zarar gelir ki? Demek seni kullandı. Sen de onu kullan. En kötü ne olabilir ki?"

Olivia doğrulup havluyla boynunu sildi. Ben de senin gibi oluyorum, diye düşündü, o kadar çok erkek arkadaşım var ki, hepsini takip etmek için bir hesap çizelgesine ihtiyacım var. Ama tabii ki böyle bir şey söylemedi. Paige onun en eski arkadaşıydı. Onun yerine, "Bunu düşüneceğim," dedi. "Hadi biraz esneyelim. Sabah toplantısından önce biraz uyumam lazım."

Pazartesi, 20 Eylül, sabah 7:10.

"Vay be." Jeff Zoellner dairenin birinci katında durmuş, dördüncü kata kadar uzanan oda büyüklüğündeki delikten yukarı bakıyordu. "Bunu kesinlikle hissederdin."

David yüzünü ekşiterek onun bakışlarını takip etti, sonra da bodruma baktı. Birinci kat da yanmıştı. "Evet. Sanırım sana bir borcum var."

"Merak etme, bir şeyler düşüneceğim." Jeff tekrar yürümeye başladı, zayıf noktaları bulmak için baltasının sapını yere vuruyordu. David de Halligan'ının ucuyla aynısını yaptı ve birlikte arka tarafına doğru ilerlediler. Altı katın her birinde altı birim vardı ama

Binanın bu tarafındaki birimler en büyük hasarı almıştı. Jeff, "Sanırım bundan sonra sağlamız," dedi. "Barlow'u artık içeri alabiliriz."

Micah kapının girişinde bekledi. Baret ve çizme giymişti ama bunun dışında bir dedektif gibi giyinmişti. Sarı kravatının ucu takım elbisesinin cebinden dışarı çıkmıştı. Bir elinde bir video kamera, diğerinde bir ışık çubuğu tutuyordu ve onlarla birlikte özenle ama akıllıca çalışmış, güvenli ilan ettikleri alanlarda ilerlemişti.

Olivia hakkında tek kelime bile etmemişti ve David bunun için ona minnettardı. Burada işinden başka bir şey düşüneyecek kadar çok tehlike vardı.

David kendini onu düşünürken her yakaladığında, Micah Barlow'un onu neden kendi işi olarak gördüğünü merak ettiğinde, ikisinin bir geçmişi olup olmadığını merak ettiğinde, kafasında bu resmin oluşmasını istemediğinde kendine söylediği şey buydu. David yüzünü buruşturdu. Ama şimdi düşündüğü gibi, o resim sadece hayalinde de olsa vardı. Onunla alay ediyordu.

Micah ve Olivia'nın bir geçmişleri varsa bile, en azından bugünleri yoktu. David onu yeterince yakından izlediği için bunu bilebilirdi. Ama ya biri varsa? Çekip gideceğim.

Peki ya kimsesi yoksa ama sizi istemiyorsa? Gerçekler göz önüne alındığında, bu daha olası bir sonuçtu. O köprüyü oraya vardığımda geçeceğim.

"Nereye basabilirim?" Micah kapı aralığından seslendi.

"Durduğun yerde zemin sağlam," dedi David, kendini bir kez daha odaklanmaya zorlayarak, "ama deliğin kenarından yaklaşık iki adım ötede süngerimsi bir hal alıyor."

Micah da David gibi önce yukarı, sonra aşağı baktı. "Lanet olsun. Sen şanslı bir piçsin."

"Evet, o kısmı anladım," dedi David. "Burada görmeni istediğimiz şey vardı. Halı dolgusu yapıştırıcısını bu hat boyunca dökmüşler." David, birimin ön kapısından deliğe doğru zikzak çizerek arka yatak odalarına kadar devam eden dökme desenlerini işaret etti. "Bu ikinci katta bulduğumuz dökme deseninin aynısı. Sanırım ve ünitenin arkasından burada buluşan bir hat dökmüşler."

"Mantıklı," dedi Micah, film çekerken. "Muhtemelen zeminin çöktüğü yerdeki teneke kutularda kalanları attılar. Yangın orada daha sıcak olurdu. Yönetici rulo halıların burada, her katta aynı yerde depolandığını söyledi. Su dolmuş, bu da zemini çökertmek için yeterli bir ağırlık olurdu."

ikinci ve üçüncü katlar. Birinci kat çöktüğünde, üç halı rulosu da bodruma düştü."

David bir an için Micah'nın videoyu doğrudan aşağı çekmek için deliğin kenarına gideceğini düşündü ama Micah hâlâ güvenli bölgedeyken durdu. David göz ucuyla Jeff'in ağzını kapattığını ve havlamak üzere olduğu uyarıyı bir kenara bıraktığını görebiliyordu. Polislerin onu gerçekten sinirli yaptığını bilmek için Jeff'le birkaç kez koşmaya gerek yoktu.

"Yapıştırıcıyı döktükten sonra tenekeleri kenara attılar." David Halligan'ının ucuyla işaret etti ve Micah çekmeye devam etti. "Orada iki teneke, üst katta da aşağı yukarı aynı yerde iki teneke daha var. Girişte bulduğumuzla birlikte beş tane dökmüşler. Her katta bir kutu çok fazla olurdu. Bunlar amatördü."

"Sanırım haklısın." Micah kamerayı indirdi. "Gördüğün başka bir şey var mı?"

"Dışarıya doğru ilerliyoruz," dedi Jeff, ilerlerken yolunu işaret ederek.

David de aynısını yaptı, sonra Halligan'ı yumuşak bir şeye çarpınca durdu ve yanmış kâğıdın çıtırtısını duydu. "Şuna bakın."

Jeff iç çekti. "Bunu son söylediğinde seni uçurumdan çıkarmak zorunda kalmıştım."

Ama David çoktan diz çökmüş, ışığını bulduğu şeye tutmuştu. "Bu bir sırt çantası, ya da öyleydi."

"Onu laboratuvara götüreceğiz," dedi Micah. "Belki bir şeyler bulabilirler."

Jeff balta sapıyla çantanın köşesine hafifçe vurdu ve yan tarafın bir kısmı parçalandı. "Sana iyi şanslar. Sen neye bakıyorsun, David?"

David eğilmiş, ışığını enkazdan çıkan siyah bir topağın üzerine tutmuştu. "Bilmiyorum. Bir çeşit kutu, eğri büğrü açılmış. İçinde her ne varsa dibine kadar erimiş." Kömürleşmiş topaktan bir parça pembe plastik görünüyordu.

"Cinayet masasına göstermek için birkaç fotoğraf çekeceğim." Micah sabırsızlıkla içini çekti. "Lanet olsun. Sabahki toplantılarına geç kaldım." Dijital fotoğraf makinesiyle birkaç fotoğraf çekti. "Olay Yeri İnceleme bunu torbaya koyacak. Laboratuarda ne olduğunu bulacağız. Ben sonra geleceğim. Hiçbir şeye dokunmayın."

Micah gittiğinde Jeff, "Biz aptal değiliz," diye mırıldandı.

"O da öyle," dedi David dalgın dalgın, hâlâ çantanın erimiş içeriğine bakarak.

"O bir polis," dedi Jeff kesin bir ifadeyle, "ve hepsi itfaiyeci olmak istiyor. Aptallar. Biz olmasak yanacaklar, , yanlış türde söndürücülerle içeri dalıyoruz. Daha ne tür bir yangın olduğunu anlamadan günü kurtarmaya hazırız."

David ne cevap verirse versin Jeff'in aynı şeyi söyleyeceğini bildiği için onun söylenmesine izin verdi. Orada bir hikaye olduğunu ve bir gün Jeff'in bunu anlatacağını düşündü.

Hikaye. David parçalanmış çantaya bakarken zihni uzun zamandır unuttuğu bir anıyı canlandırdı. Büyükannesinin kucağında oturan küçük bir çocuktı. Büyükannesinin anlattığı hikâyelerden çok aletlere, özellikle de kulağının arkasında duran alete hayranlık duyardı. Ona uzanır, ancak küçük elleri nazikçe itilirdi. Hayır David, derdi, dokunma. O bir oyuncak değil.

"Barlow'a bize yemek getirmesini söylemeliydik," diye bitirdi Jeff iç çekerek. "Açlıktan ölüyorum. Biraz mola verelim ve kamyonunda ne kaldığına bakalım. Hey. Dave. Dave. Gel hadi."

"Bu pembe plastik şeyin ne olduğunu biliyorum," dedi David.

"Bana söyleme. Tahmin etmek istiyorum," dedi Jeff. "Tamam, bana bir ipucu ver."

Bu, bazen oynadıkları ve insanların hayatlarının küllerini karıştırmak zorunda kaldıklarında başa çıkmalarına yardımcı olan bir oyundu. "Çalışırken ısıklık geliyor." David, Micah'yı gitmeden önce yakalayabileceğini umarak doğruldu ama kırık camdan polisin arka lambalarının kapıdan geçtiğini görebiliyordu.

Arkasında Jeff'in ağır iç çekişini duydu ve her şeyi anladığını anladı. "Kahretsin David. Kızın hiç şansı yoktu, değil mi?"

"Öyle görünmüyor. Micah'ın cep telefonunu aramak için dışarı çıkıyorum. Olivia'ya söylemek isteyecektir."

"Olivia mı?" Jeff sordu, sesinde yeni bir merak vardı. "Dedektif Sutherland'i mi kastediyorsun? Oldukça seksiydi. Ve seni izliyordu."

"Bu işin bırak," dedi David kesin bir ifadeyle. "Ve sakın sorma. Ciddiyim."

Tüm sataşmalarına rağmen Jeff ne zaman bırakması gerektiğini biliyordu. "Sakin ol dostum. Seninle dışarı çıkıyorum. Biraz yemek yemem lazım."

Pazartesi, 20 Eylül, sabah 8:00.

"Mutlu Pazartesi." Kaptan Bruce Abbott ofisindeki yuvarlak masanın üzerine plastik bir kâse kurabiye bıraktı. "Lorna'dan sevgilerle."

Olivia kâseye şüpheyle baktı. "Yine Lorna mı pişiriyor?"

Abbott masasının arkasındaki sandalyeye yerleşti. "Rehberlik danışmanı, dersi tekrar alır ve daha iyi bir not alırsa, geçen yılki D'nin iptal edileceğini söyledi."

Micki kasenin kapağını açtı. "Ne kadar kötü ki?" "Bazı insanlar fırıncılık yapmamalı," dedi Kane ekşiyerek.

"Anladım." Micki Olivia'ya hınzırca bir bakış fırlattı. "Bırak Barlow onları test etsin. Eğer berbatlarsa, bu onun işine yarar." Abbott'a baktı. "Alınmak yok."

Abbott'un dudakları bıyığının altından seğiriyordu. "Alınmadı." Boş sandalyelere anlamlı anlamlı baktı. "Bu arada, Barlow ve Gilles nerede?"

"Ian gelmiyor," dedi Olivia. "Ben morga uğradığımda kızın otopsisine başlamak üzereydi."

Kane onun yüzünü inceledi. "Morga ne zaman uğradın?" diye sordu, "Sana söylediğim gibi neden eve gidip uyumadın?" asıl bilmek istediği buydu.

"İçeri girerken. Kızın fotoğrafını çekmek istedim." Bu tamamen doğru değildi. Antrenmandan sonra eve gitmiş ama uyuyamadığı için her zaman yaptığı şeyi yapmış, çalışmıştı. "Barlow'un nerede olduğunu bilmiyorum. Ona oh-eight dedim."

"Buradayım, buradayım." Barlow, Abbott'un kapısından içeri daldı ve bir sandalyeye çöktü. Anında herkes ondan uzaklaştı. "Özür dilerim," mırıldandı. "Olay yerinden doğruca geldim. Duş almaya fırsatım olmadı."

"Söyleyebiliriz," dedi Micki, sonra nazikçe gülümsedi. "Al, bir kurabiye ye."

Olivia'nın yanındaki Kane, kıkırdamasını engellemek için öksürdü.

"Teşekkürler. Kahvaltı için zamanım yoktu." Barlow bir avuç dolusu ve Olivia vicdan azabını hissetti.

"Ben olsam önce küçük bir ısırık alırdım," dedi ve gözlerini kıstı.

"Bunları sen mi yaptın?" diye sordu şüpheyle. "Şimdi de beni zehirlemeye mi çalışıyorsun?"

Olivia gözlerini devirdi. Bırak acı çeksin. "Hepimiz burada olduğumuza göre başlayabiliriz." Abbott'un kapısını kapatmaya başladı ama Abbott elini kaldırdı.

"Açık kalsın," dedi. "Dr. Donahue bize katılacak."

Olivia'nın omuzları kaskatı kesildi. Donahue bölümün psikiyatristiydi. Üç zorunlu ziyaretten sonra yardım etmeyen kişi. Tekrar yerine oturdu.

Harika.

"Bu kundakçının profilini istiyorum," diye devam etti Abbott ve Olivia onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Daha doğrusu herkesin gözü onun üzerindeydi, Barlow'un ki bile. Her şeye burnunu sokan piç kurusu. "Donahue'nun kundakçılarla vakti ve deneyimi var. Ve işte burada."

Psikiyatrist kapıdan içeri girdi, sanki sadece onun için dikilmiş gibi görünen mavi bir takım elbise giymişti. "Günaydın," dedi. "Beklettiğim için özür dilerim."

Abbott yerine otururken, "Dr. Donahue," dedi. "Herkesi tanıyor musunuz?"

"Sen hariç herkes." Barlow'a gülümsedi. "Ben Jessie Donahue." "Micah Barlow, kundakçılık araştırmacısı. Kurabiyeleri yeme," Barlow kuru bir şekilde ekledi.

Başka koşullar altında Donahue'nun yüzündeki şaşkınlık Olivia'yı gülümsetebilirdi ama kadının varlığı bile onu germiştir. Rahatsızlığını üzerinden attı. "Şu işi bitirelim, tamam mı? Ne biliyoruz Mick? Kızın kimliği belli mi?"

"Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Kızın parmak izleri AFIS'te yok, yani sabıka kaydı yok, en azından mühürlü değil. Kayıp Çocuklar veritabanından henüz bir yanıt gelmedi ama her an bir yanıt bekliyorum. Amber Alarmı da yok, yani şu an itibarıyla kimlik yok."

"Morg fotoğrafını Florida Otoyol Devriyesi'ne gönderdim," dedi Olivia. "Umarım Gator tırnak çıkartmaları işe yarar, veritabanlarında olmasa bile. Peki ya jel?"

Micki, "Sonuçları öğle yemeğinden sonra alacağım," dedi, "ama topun üzerinde bir şey var. Jelin ne olduğunu öğrenene kadar onu itfaiyecinin bulduğu şekilde muhafaza etmek istedik. Bu yüzden tüm o jelin altında ne olduğuna dair bir resim yaptık. Tam buraya gelmek için ayrılırken bu geldi." Masanın üzerine bir fotoğraf koydu.

Top, camdan bir dünya küresiydi. Camın üzerine kıtalar kazınmıştı.

"Bir kâğıt ağırlığına benziyor," dedi Olivia temkinli bir şekilde, ancak zihni şimdiden küre, dünya ve kundakçılığı bir araya getirerek çok kötü bir his yaratıyordu.

Yanındaki Micah Barlow hafifçe küfrederek fotoğrafı aldı ve şaşkınlıkla bakmaya başladı. "Hayır, bu bir imza. On yıldır görülmemiş bir imza."

"On iki," dedi Micki. "Cam küreler ile kundakçılık arasında çapraz referans yaptım."

Barlow yorgun bir hareketle ellerini gözlerine götürdü. "Ve sen de SPOT-Societus Patronus Orbis Terra'yı buldun. Kahretsin."

"Dünyanın koruyucularının kardeşliği," diye mırıldandı Dr. Donahue.

Olivia kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. İçindeki kötü his daha da kötüleşti. "Ekoteröristler mi? Lanet olsun."

Donahue neredeyse kendi kendine, "Kötü Latince grameriyle," dedi ve sonra gruba baktı. "Profile ilginç bir ekleme."

"Dilbilgisi bir yana," dedi Abbott, "neyle karşı karşıyayız?"

Barlow, "Dağıldığını düşündüğümüz bir grup çevre aktivisti," dedi. "Doksanlı yılların başında en aktif oldukları dönemdi. SPOT lidersiz direniş modeline göre faaliyet gösteriyordu - sözde birbirleriyle yanal ya da bir 'patronla' dikey bağlantısı olmayan küçük hücreler. Dün geceki apartman dairesinin sınırladığı sulak alanlar gibi yaban hayatı habitatlarının ticari gelişimini hedef aldılar."

Abbott öne doğru eğilmiş, çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koymuştu. "M.O.?"

"Genellikle akıllıca," dedi Barlow. "Yangınlarını başlatmak için elektronik zamanlayıcılar kullanırlar ve arkalarında her zaman camdan bir küre kağıt ağırlığı bırakırlardı, ancak herhangi bir jelle kaplanmazdı. Onu yangına dayanıklı kumaşlarla, genellikle itfaiyecilerin koruyucu giysileri, paltoları ve benzerleriyle sararlardı."

"Bulunmasını istediler," diye mırıldandı Olivia. "Sağlam."

"Kesinlikle," dedi Barlow, kaşları çatılmış bir halde. "Ama her zaman, itfaiyeciler olay yerine çağrıldıktan dakikalar sonra yerel haberlerle temasa geçtiler."

"Bu sefer yapmadılar," dedi Kane. "Neden?"

Barlow başını salladı. "Bilmiyorum. Ayrıca hiç silah kullanmadılar."

"Bu akıllıca bir yangın mıydı?" Olivia sordu.

"Yönleri vardı. Kamera sistemlerinin kapatılması ve fiskiyele giden suyun kesilmesi gibi. Bunlar planlama gerektiriyordu. Ayrıca güvenlik görevlilerinin programına erişimleri vardı ve tüm yangın kapılarını açmaları gerektiğini biliyorlardı. Eğer kız merdiven boşluğundan çıkmaya çalışsaydı, duman ve ısı tarafından durdurulacaktı. Ama başka açılardan aptalca davrandılar. İnanılmaz derecede yanıcı olan halı yapıştırıcısı kullanmışlar. Yangın hızla yayılabilirdi. Hayatta kalmaları bir mucize. Dün geceki yöntemleri daha önceki yöntemleriyle tutarlı değildi."

"Ne diyorsun sen?" Olivia sordu. "Yeni yönetim altında yeniden mi açılmışlar?"

Barlow bir omzunu kaldırdı. "Belki de. Ya da belki de bu bir paravandır. Eğer birileri SPOT'tan haberdarsa ve dikkatleri gerçek amaçlarından saptırmak istiyorsa, dünyayı geride bırakıp bizi peşlerine takabilirler."

Kane, "Ya da bu hüsnükuruntu olabilir ve onlar gerçekten ekoteröristtir," dedi.

Abbott kesin bir ifadeyle, "Yani Federalleri çağırıyoruz," dedi.

Olivia'nın çenesi gerildi. "Henry Weems'in dul eşine bir daha asla eve dönmeyeceğini söylemek zorunda kaldım. Weems MPD'den, bizden biriydi. Yani onu kim vurduysa o da bizimdir."

"Katılıyorum," dedi Abbott acımasızca. "Şimdilik Federalleri arayalım, sadece bu grup hakkında ellerinde yeni bir şey olup olmadığını kontrol etmek için. Eğer bunlar eko-delilerse, bilgi sakladığım için kıcımın tehlikeye girmesini istemem. Ama bu SPOT pislikleri sorumluluğu üstlenirse, Federalleri devreye sokarız. Tartışma yok."

Adam haklıydı, Olivia biliyordu, tıpkı duygusal davrandığını bildiği gibi. "Tartışmaya gerek yok. Ayrıca, farklılıklar benzerliklerden çok daha ağır basıyor."

Barlow kaşlarını çatıyordu. "Belki de değil. Bir benzerlik daha var. On iki yıl önceki son kundaklamalarında bir kadın ölmüştü. Binada kimsenin olmaması gerekiyordu ama bu kadın geç saatlere kadar çalışıyordu ve masasında uyuyakalmıştı. Ondan sonra grup uykuya daldı. Yollarını ayırdıkları düşünüldü."

"O SPOT muydu?" Abbott sordu. "O yangını şimdi hatırlıyorum."

Jess Donahue, "Bu rahatsız edici bir tesadüf," dedi. "Eğer bu kızın dün gece dairede olduğunu biliyorlarsa ve yine de yangını çıkardılarsa... bu tamamen farklı bir oyun."

Abbott, "Önce onları bulun, sonra neyi ne zaman bildiklerini öğrenin," dedi ve Barlow'a döndü. "Lidersiz direniş gruplarının genellikle sembolik bir lideri olur. SPOT öyle miydi?"

"Evet, ama sanırım şu anda onun adını düşünemeyecek kadar yorgunum."

"Preston Moss," diye ekledi Micki. "Google'dan birkaç makale çıkardım. Moss burada, Twin Cities'de büyümüş ama doksanlı yıllarda Oregon'da özel bir üniversitede profesörmüş. Orman habitatlarının korunması üzerine birkaç kitap yazmış. İlk birkaç kitabı daha ana akımdı, ancak daha radikal oldu. SPOT'u kurduğuna inanılıyor - uygun Latince dilbilgisi ile Dr. Donahue. Takipçileri kuzeybatıda ve doğuda Wisconsin'de kendi hücrelerini oluştururken bu ismi bozdular. Daha sonra Minnesota'da öğretmenlik yapmak üzere geri döndü. Sulak alanlar onun biriydi,

ve Moss'un son yangına doğrudan karıştığına inanılıyordu. Kadının ölümünden sonra gözden kayboldu ve bir daha da görülmedi."

Barlow gülümsedi ama yorgun bir ifadeyle. "Ev ödevini yapmışsın. Unuttuğum başka bir şey var mı?"

Micki nazikçe, "Hayır, sen ," dedi. "İyi bir hafızan var."

"Bunu nasıl hatırladınız, Çavuş?" Donahue sordu. "Bu SPOT grubu siz teşkilata katılmadan önce de aktifti."

Olivia psikiyatriste hızlı bir bakış attı, aynı anda hem etkilenmiş hem de temkinliydi. Donahue'nun Barlow'un davada olduğunu bildiği ve personel dosyasını çoktan kontrol ettiği adamın kafasından geçmiş gibiydi, çünkü gözünü kırpmadan cevap verdi.

"Eğitim derslerimden birinde FBI ve ATF'den konuşmacılarımız vardı. FBI'daki adamlardan biri yıllardır Preston Moss'un peşindeydi. Onun büyük beyaz balinası gibiydi, ne demek istediğimi anlarsınız. Benim için biraz fazla yoğun görünüyordu ama dosyalarda olmayan daha fazla bilgiye sahip olabilir. Adı Özel Ajan Angus Crawford, o zamanlar Minneapolis saha ofisinde çalışıyordu."

Abbott, "Onu arayacağım," dedi. "Barlow, yeterli kaynağın var mı? Destek için Federalleri çağırmalı mıyız?"

"Şimdilik iyiyim. Olay yerinde MFD yangın müfettişleri var ve itfaiyecilerden birinden biraz yardım aldım." Barlow Olivia'ya bir bakış attı. "Kızı bulan kişi David Hunter. İyi bir gözü var."

Olivia yanaklarının ısındığını hissetti. Paige'in sözleri onunla alay etmek için geri döndüğünde, iyi olan tek şeyin David'in gözleri olmadığını düşündü. Odaklan. Barlow'un gözlerinin içine baktı. "Ne buldun?" diye sordu, sesinin profesyonelce canlı olması onu rahatlatmıştı.

Barlow, "Hunter ve Zell, ben buraya gelmek için ayrılmadan hemen önce birinci kattaki enkazda bir sırt çantası buldular," dedi. "Sırt çantası büyük ölçüde yanmıştı. Çöküp düştüğünde dördüncü katta olabilir ve yangın tamamen sönmeden birinci kata inmiş olabilir. İçindekilerin bir kısmı düşmüş ve erimiş." Bir kamera çıkardı, açtı ve dijital ekranı görebilmesi için Olivia'ya uzattı. "Fotoğraflarımı basacak zamanım olmadı. Bunu birkaç metre ötede bulduk."

Ekranın içinde, içinde gözlük olması gerekiyormuş gibi görünen siyah bir kılıf vardı ama yoktu. İçindekiler şekilsiz olduğu için ne olduğunu anlayamadı. "Nedir bu?"

"Bir işitme cihazı," dedi Barlow. "Hunter teşhis etti. Şu pembe kısım kulaklığı. Kıza ait olduğunu varsayıyorum."

"Eğer , onu arama alanını biraz daraltmış oluruz." Olivia ölü kızın fotoğrafını masanın üzerine koydu. "Ellerinde jel vardı ve Hunter topu onu bulduğu yerin yakınında bulunduğunu söyledi. Topu tutuyordu. Belki de topu oraya o yerleştirdi. Belki de kundakçılarla birlikteydi ve yangın kontrollerinden çıktı, o da kapana kısıldı."

Abbott, "Bu ihtimali göz ardı edemeyiz," dedi. "Ve eğer onların hücresinin bir parçasıysa, kimliğini tespit etmek bizi onlara götürebilir."

"Ya da onlardan biri olmaya zorlanmış olabilir." Kane kızın kolunu işaret etti. "Yaraları gerçektir. Biri tarafından tokatlanmıştı."

"Ya da topu bulup alan masum bir seyirci de olabilir," diye bitirdi Olivia. "Bu durumda en başa dönmüş oluruz."

"Sırt çantasında herhangi bir kimlik buldunuz mu?" Micki sordu.

Barlow başını salladı. "Hayır. İçindekiler çok yanmıştı. CSU teknisyenine poşetlemesini söyledim. Bazı kömürleşmiş kağıtlar ve kitaplar var. Kâğıtlar sudan çok zarar görmüş ama laboratuvar bir isim ya da ipucu bulmak için parçaları bir araya getirebilir."

"Artık binaya girebilir miyiz?" Kane sordu ama Barlow başını salladı.

"Henüz değil. Hâlâ beşinci ve altıncı katları kontrol ediyoruz ama dördüncü katın Hunter'ın altına çökmesine neden olan hasar aşağıya kadar devam ediyor. Eğer kendini yakalayamasaydı, bodruma kadar inebilirdi. Kule kamyonu hâlâ olay yerinde. Yüzbaşı Casey, Hunter ya da Zell'in sizi kepeçle yukarı çıkarıp pencerelerden bakmanıza izin verebileceğini söyledi. Enkazdan geçerken video da çektim. Burada işimiz bittiğinde dosyaları bilgisayarıma aktarır ve size e-posta ile gönderirim."

Olivia, David'in dört kat aşağıya düşeceği düşüncesiyle içinde oluşan buzgibiürpertiği bastıramadı. Bununla birlikte, onunla bir kovanın yakın bölümlerini paylaşmaktan duyduğu karışık korku ve beklentiği bastırmayı başardı. David gibi o da işini yapacaktı. "Şu anda alabileceğimiz tek şey buysa videoları alacağız, ama sahneyi görmek istiyorum. Sanırım şu anda en iyi seçeneğimiz kovaya binmek. Onlar ayrılmadan önce oraya gitmeliyiz. Yaklaşık sekiz saattir oradalar."

"Muhtemelen önlerinde iki saat daha var," dedi Barlow, "o yüzden acele etmenize gerek yok." Önünden isli bir zarf çıkardı

cebine koydu ve Kane'e uzattı. "Rankin ve Oğulları'nın personel listesini istemiştiniz. Sizin için fazladan bir kopya hazırlattım."

"Teşekkürler. Geçmiş kontrollerine başlayacağız. Bakmamız gereken biri var mı?"

"Muhafızların programına ve kamera kayıtlarına erişimi olan biri gibi mi?" Micki alaycı bir şekilde sordu. "O listedeki herkesi ve giriş seviyesindeki herhangi bir hacker'ı deneyin."

Olivia yüzünü buruşturdu. "Sisteme bu kadar kolay mı sızdın?"

Micki gözlerini devirdi. "Gizlice girmemize gerek yoktu. Rankin'in bilgi işlem elemanı sunucularını açık bırakmış. Ben olsam bilgi kontrol ederdim. Eğer rüşvet almıyorsa, şimdiye kadar karşılaştığımız en beceriksiz adamdır."

"Yani herhangi biri kamera yayını kesmiş olabilir," dedi Kane asık suratla.

"Üzgünüm," dedi Micki. "Keşke size daha iyi haberler verebilseydim. Kameraları devre dışı bırakma komutunun nereden geldiğinin izini sürmeye çalışıyoruz. Bu biraz zaman alacak. Barlow'un dediği gibi, bu işin bu yönü çok iyi yapılmış."

Dr. Donahue sandalyesine geri oturdu. "Çavuş Barlow, bu yangın tek bir kişi tarafından çıkarılmış olabilir mi?"

Barlow tereddüt etti. "Olabilir. Ama eğer bu gerçekten SPOT'sa, o zaman muhtemelen iki ila dört kişilik bir hücredirler. Eğer kiralık kundaklamaysa ya da başka bir nedense, bir kişi de olabilirdi. İşin kendisi yeterli planlamayla tek başına gerçekleştirilmiş olabilir."

Donahue, "Yani elimizde bilgisayar ağları konusunda eğitim almış ama yangını çıkarma konusunda ev ödevlerini yapmamış bir ila dört kişi var," dedi. "İçlerinden en az biri bir güvenlik görevlisini soğukkanlılıkla vurabilecek kapasitedeydi. Yanlarında en az bir silah getirmişlerdi, yani kendilerini korumak için bile olsa bir tür şiddete hazır dılar. Görebildiğiniz herhangi bir uyarı ateşi yapıldı mı?"

"Hayır," dedi Micki. "Weems'i öldüren kurşunu bulduk. Hollow- point, .38. Başka ateş edildiğine dair bir kanıt görmedik. Gün aydınlandığına göre aramaya devam edeceğiz."

Donahue başını salladı. "Yani şimdilik uyarı ateşi açmadıklarını varsayacağız, sadece Bay Weems'i vuran tek atış... nereye?"

"Tam kalbinden," dedi Kane acımasızca ve Donahue'nun kaşları kalktı.

"İlginç. Daha kesin bir hedef kafası olabilirdi. Yani, Weems bir yelek giyiyor olabilirdi. Kalbin içinden geçenler çok kişiseldir."

Olivia, "Weems, polis olduğunu bilmeseler bile otoriteyi temsil ediyordu," dedi. "Bu grupların çoğu anarşist. Weems'ten nefret etmeleri olağandışı değil."

"Ama görünüşe göre onu vurmak, öyle." Donahue küçük bir not defterine bir şeyler karaladı. "SPOT hakkında biraz araştırma yapacağım. Bakalım doksanlarda profil geliştiren olmuş mu?"

"Kızın kimliğine bakmaya devam edeceğiz," dedi Olivia. "Ian'ın kızın otopsisini bitirdiğinde araması gerekiyor. Şimdilik Rankin'in personelini araştırmaya başlayacağız."

Abbott, "Ben de Büro'nun saha ofisinden Özel Ajan Crawford'u arayacağım," dedi. "Cam küreyle ilgili ayrıntıları elimizden geldiğince basından uzak tutuyoruz. Bu itfaiyeciye gazetecilerle konuşmaması için güvenilebilir mi?"

"Evet," dedi Olivia çabucak. Herkes ona baktığında çok hızlı olduğunu düşündü. Omuz silktili. "Gazetecileri sevmeyen eski bir aile dostumuz. Konuşmayacak."

Abbott başıyla onayladı. "Güzel. Barlow, desteğe ihtiyacın olursa bana haber ver. İhtiyacımız olursa diğer davalardan çağırabileceğim birkaç dedektif var. Herkes saat beşte burada olsun."

Dördüncü Bölüm

Pazartesi, 20 Eylül, sabah 8:55.

Eric 30 dakikalık haber bültenini ezberden okuyabilirdi. Ne yapacağım ben?

Burada oturup bekleyeceksin, tıpkı sana söylediği gibi. Tıpkı son beş saattir yaptığı gibi. İkinci kurbanın kurşun yaralarından öldüğü açıklandığından beri haberler yeni değildi. yüzden oturmuş, aynı haberi tekrar tekrar dinlemiş ve cep telefonuna bakmıştı. Çalmasını, "efendisinden" gelecek bir sonraki mesajı bekliyordu. Orosu çocuğu.

Ya beni günlerce bekletirse? Sonunda evinden çıkıp derse gitmesi gerekecek. Belki yemek bile yer. Gerçi yemek düşüncesi bile onu öğürtüyordu.

O kızı biz öldürdük. Ama o korumayı vurmamışlardı. Bu da başka birinin vurduğu anlamına geliyordu. Diğer tek kişi lanet şantajcıydı. O yaptı. Korumayı o vurdu.

Ama onlara kim inanır ki? Mesajı gönderen onları videoya çekmiş. Video, lanet olsun.

Nasıl bu kadar aptal olabildik? Orada olacağımızı nereden biliyordu? Bütün gece beynini zorlamış, nerede, ne zaman birlikte olduklarını, planlarını tartıştıklarını düşünmeye çalışmıştı. Ama şu ana kadar bir şey bulamamıştı. Tabii içlerinden biri söylemediyse.

Gözlerini kapattı. Saatin başıydı. Apartman kundaklamasıyla ilgili kelimesi kelimesine aynı başka bir haberin zamanı gelmişti. Sunucuyla birlikte kelimeleri mırıldanmaya başladı, ardından tüpteki ağız "Bu şimdi geldi" dediğinde sandalyesinde dikleşti.

Televizyon ekranı ikiye bölünmüştü. Sunucu sağ taraftaydı ama sol tarafta güvenlik görevlisinin fotoğrafı vardı. Polis üniforması içinde. Eric'in ağzı kurudu ve sağdaki konuşan kafa konuşmaya başladığında adamın rozetine baktı.

" Minneapolis polisi dün geceki kundaklamada öldürülen güvenlik görevlisinin kimliğini doğruladı. Kurban, Minneapolis polisindeki yirmi beş yıllık kariyerinin ardından geçen yıl emekli olan Henry Weems. Kızı Brenda Weems bu ifadeyi verdi."

Ekran, mütevazı bir banliyödeki mütevazı bir evin merdivenlerinde duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü gözyaşlarıyla kaplı Brenda Weems'e geçti.

"Babam iyi bir polis, iyi bir eş ve babaydı. Dün gece başka bir kurbanla birlikte öldürüldü. Katili adalete teslim edilene kadar polisin rahat etmeyeceğini biliyorum - babam bir polis olduğu için değil, bu toplumun bir üyesi olduğu için. Annem ve ben yasımızı tutabilmemiz için mahremiyet istiyoruz. Teşekkür ederim."

Ekran tekrar çapaya döndü ve Eric uyuşmuş hissetti.

Bir polis öldü. Biz de öyle. Polis onları yakalayana kadar rahat etmeyecekti.

Joel dün gece, hâlâ en büyük sorunlarının ölü kız olduğunu düşündükleri sırada da aynı şeyi söylemişti. Eric aniden ayağa kalktı. Joel bunu öğrenmeden önce ona ulaşmalıydı. Joel'in nasıl tepki vereceğini bilemezdi. Kırılabilir, çatlayabilir, herkese anlatabilirdi.

Ve hepimiz hapse gireceğiz. Böyle bir şey olmayacak.

Elini yüzünü yıkamak için dönmüştü ki telefonu masanın üzerinde vızıldadı. Bir an öylece baktı, sonra sanki zehirliymiş gibi dikkatle eline aldı. Omuzları çöktü. Mesaj değildi. Albert'tan gelen bir aramaydı.

"Haberleri gördün mü? Onu ben öldürmedim. Sadece vurdum. Biri onu vurdu. Kim vurdu?"

"Ben... ben bilmiyorum," dedi Eric uyuşmuş bir sesle.

"O bir polisti. Eğer o amcık Joel söylerse, öldük demektir."

Videoyu düşündü. Metinler. Ne kadar ölü olduğumuz hakkında hiçbir fikrin yok. "Biliyorum." Eric bir karar verdi. "Joel'in konuşmasını engellemeliyiz." Ve mesajı atanın hepsini lanetleyecek videoyu göstermesini engellemek zorundaydı. "Sadece ona zarar verme, tamam mı?"

Albert çok sessiz bir şekilde, "Bu konuyu bir daha konuşmayacağız," dedi.

Eric, Joel'i ölüme mahkûm ettiğini bilerek nefesini tuttu. "Hayır, yapmayacağız." Telefonunu kapattı, hemen ardından bir mesaj gelince hiç şaşırmadı.

11 inci ve Nicollet'e git. otobüs durağındaki banka otur. koltuğa bantlanmış zarfı bul. yalnız gel. kimseye söyleme. evet mi hayır mı?

Eric aniden, soğukkanlılıkla, evet diye cevap verdi. Yatak odasına gitti ve duman kokan giysilerini içine tıktırdığı plastik torbayı aldı. Hizmetçinin onları bulmasına izin veremezdi. Onları bir çöp konteynerine atacaktı.

Sonra elini dolabının rafındaki video oyunları yığınının arkasına kaydırđı ve silahını buldu. Şarjörü kontrol etti ve dolu olduğunu gördü. Elinin topuğuyula tekrar yerine oturttu. Mesaj atanın gerçekten yüzünü göstermesi ihtimaline karşı hazırlıklı olacaktı.

Tek kullanımlık telefonu kapatırken içinden kıkırdadı. Sonra bakışlarını duvara monte edilmiş televizyona kaldırdı, duruşu uygun bir şekilde kasvetliydi. Haber eski haberlerle sona eriyordu ama ilk birkaç dakika onun gününü güzelleştirmişti.

Bekçi lanet bir polisti. Her şey daha iyiye gitti. Ya da Eric ve çetesiyseniz daha da kötüleşti. Öldürölmüş bir gardiyan neyse de, öldürölmüş bir emekli polis? Saf altın.

Eric'in diğerlerine söyleyip söylemediğini merak etti. Eric'in ona karşı koyma girişiminin ne olacağını merak etti. Önemli değildi. Bütün kartlar benim elimde. Her zaman öyleyimdir.

"Affedersiniz."

Gözlerini televizyondan ayırıp bir sonraki müşterinin hafif sabırsız yüzüne dikti. "Özür dilerim," dedi ayık bir sesle. "Sadece yangın. O zavallı insanlar. O memur."

Müşteri iç çekti, sabırsızlığı gitmişti. "Biliyorum. Bu çok rahatsız edici. Bugünlerde evden her çıkışınızda hayatınızı ellerinize alıyorsunuz."

"Gerçek bu değil mi?" dedi sempatik bir şekilde. "Peki, bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Pazartesi, 20 Eylül, sabah 9:20.

Olivia kahvaltılık sandviçinin son parçasını yutarken kâğıt ambalajı düzenli bir şekilde katladı. Kane tek kelime etmeden elini direksiyondan çekerek aralarındaki bardak tutucusunda duran büyük boy kahveyi ona uzattı.

"Teşekkürler," dedi. "Biliyorsun, ben de . Benim günümdü." Adam ona "saçmalık" der gibi baktı. "Ben uyudum. Sen uyumadın."

"Denedim," dedi sessizce. "Gerçekten denedim. Yorgun olabilmek için gidip spor salonunda kıcıımı . Köpeğimi koşuya çıkardım, sıcak bir duş aldım, hatta o çok meraklı olduğun bitki çayından biraz içtim, ki bu arada tamamen iğrenç bir şey. Hiçbir şey işe yaramadı. Mojo'yu Brie'ye bıraktım ve içeri girdim. Sen de aynısını yapardın."

"Şey, belki," dedi isteksizce. "Köpeğimi kreşe götürmek dışında her şey."

Olivia'nın arkadaşı Brie Franconi bir köpek eğitim kulübesi işletiyordu ama uzun bir vardiyada çalışacaklarını bildiklerinde polislerin köpeklerini bırakmalarına izin vermeye başlamıştı. Olivia, Brie'nin bu hizmete ne isim verdiğini umursamıyordu, sadece bunun için minnettardı.

"Mojo ben çalışırken diğer köpeklerle oynayabiliyor ve ben de kendimi suçlu hissetmiyorum. Bana arkadaşlık ediyor," diye ekledi biraz da hüznle. Köpeği, nişanlısı Doug onu terk ettikten kısa bir süre sonra almıştı. "Ev bazen çok sessiz oluyor."

Kane ona bir bakış attı. "Barlow'u görmek senin için kolay ."

Omuz silkti. David'i görmek nedense çok daha kötüydü. "Micah seçimini uzun zaman önce yaptı ama sanırım Doug'ın yanında yer alması en iyisiydi. Doug beni istemediyse, bunu evlenmeden önce öğrenmem daha iyi oldu sanırım." Kahvesini yudumladı, sert olmasına sevinmişti. "Kız hakkında düşünüyordum. Eğer kundakçılarla iş yapıyorsa, binada bulunma amacı çok açık."

"Katılıyorum. Ama eğer öyle değilse," dedi Kane, "ve eğer orada olması çok kötü bir zamanlamaysa, onu oraya neyin sürüklediğini merak etmeliyiz. O binaya." "Eğer buralı değilse, bunu nasıl bilebilir? Oradan göremezsin. yol."

"Ama gölün etrafındaki farklı noktalardan görebilirsiniz," dedi Kane.

"Yine doğru." Ayaklarının dibindeki evrak çantasından bir kâğıt çıkardı.

"Gölün bir haritasını çıkardım, ağırlıklı olarak yerleşim yeri. Küçük evler, çok sayıda tatil kulübesi."

"Güzel. Etrafta fotoğrafını çekebilir, onu gören olup olmadığına bakabilir ve dün gece olağandışı bir hareketlilik fark edip etmediklerini sorabiliriz. Çitlerin arkasından görmek zor olabilir ama şansımız yaver gidebilir. Bunun içeriden bir iş olma ihtimalini göz ardı edemeyiz."

"Bu sabah Rankin ve Oğulları hakkında bir araştırma yaptım. İflasın eşiğinde olduklarını ya da kundaklamanın nedenini açıklığa kavuşturacak bir şey bulmayı umuyordum."

"Ama Rankin sağlam mı?"

"Dün geceden önce öyleydi. Kıyı şeridindeki arazinin büyük bir kısmı KRB adlı bir şirket tarafından satın alındı ve bu şirket toplamda altı konut inşa etmeyi planlıyordu. Bunun planlı bir topluluk olması gerekiyordu ve Rankin, lüks konutlar olan birinci aşamayı inşa etmek üzere işe alındı. İkinci aşama, üst-orta sınıf aileleri hedefleyen iki bina daha olacak.

İnşaatın ilkbaharda başlaması planlanıyor." Haritayı inceledi. "Bu kulübelerin çoğu yerle bir edilecek."

Kane, "Ev sahipleri bu konuda kızgın olabilir," dedi.

"Yangın çıkaracak kadar kızgın olabilirler mi?"

"Belki de. Ev sahiplerinden herhangi birinin inşaat projesini protesto edip etmediğine bakmalıyız. Rankin bir sonraki aşamanın inşaatçısı mı?" Kane sordu.

"Belki öyle, belki değil," diye cevap verdi Olivia. "Okuduğum gazete makalesinde KRB'nin Rankin'i birinci aşamadan sonra, bütçeyi ne kadar iyi yönettiklerini görmek için değerlendireceği yazıyordu."

"Barlow, bütçeyi aştıkları için bir güvenlik görevlisini kovduklarını söyledi."

"Evet, öyle. Rankin zor durumda kalmış olabilir. İşlerin ne kadar kötü gittiğine bağlı olarak, kundaklama o sırada birilerine iyi bir fikir gibi görünmüş olabilir. Her neyse, üçüncü aşama emekliler için iki bina ve bir destekli yaşam tesisi olacak. Gelecekteki planlar alışveriş, tıp merkezi ve planlı bir topluluğu gösteriyor. Dün geceki yangın ilk binayı yok etti, bu yüzden tüm programın havada kaldığına bahse girerim."

"Bu KRB şirketinin sahibi kim?"

"Morgdan aradıklarında tam da o konuya giriyordum. Elimdekileri Faye'e ilettim ve ondan araştırmayı bitirmesini istedim." Abbott'un katibi bir araştırma dehasıydı. "İnşaat müdürünü sistemden geçirdim. Tertemiz."

"İnşaat müdürünün silahı var mı?"

"İzni yok. Micki dün gece ellerinde kalıntı testi yaptı. Silahla ateş etmemiş ya da ettiyse bile eldiven giyecek kadar akıllıymış."

"Onun ve KRB'nin mali durumunu kontrol etmemiz gerekecek. Burada işimiz bittiğinde, arama emirlerine başlamalıyız."

"Tabii SPOT sorumluluğu üstlenmezse ve o zaman Federalleri devreye sokmak zorunda kalırız."

Kane omuz silkti. "Daha önce de Federallerle birlikte çalıştım. O kadar da kötü değil, o yüzden endişelenmeyi bırak. Kendini kırıştıracaksın."

"Şimdiden kırışıklıklarım var," diye mırıldandı Olivia. Otuz bir yaşındaydı ve dağılıyordu.

Elini uzattı. "Bana bir sandviç daha ver."

Kaşlarını çatarak aralarındaki koltuğun üzerinde duran çantayı karıştırdı. "İtfaiyecilere hiç bırakmıyorsun." Bir tanesini onun eline sıkıştırdı. "Artık yok

bundan sonra senin için."

Şehirden çıkarken polislere, öğrencilere, profesörlere ve iyi bir yemekten hoşlanan herkese hitap eden bir kahve/sandviç dükkânı olan Şarküteri'ye uğramışlardı. Kahvaltı sırası ondaydı, bu yüzden Kane'in en sevdiği çavdarlı yumurta ve pastırmalı sandviçi sipariş etmiş, sonra da itfaiyeciler için bir düzine kahvaltılık sandviç eklemişti. Şarküterinin müdürü yiyeceklerin kimin için olduğunu öğrenince bir termos kahveyi bedavaya getirmişti.

"Hâlâ on tane kaldı," dedi Kane. "Güzel çocuk bir itfaiyeci kaç tane yiyebilir?"

Olivia'nın yüzü sıcaktan kızardı. "Kane," dedi uyarırcasına.

Özür dilemez görünüyordu. "Neredeyse . Gözlerinin altındaki torbalar için bir şeyler yapmalısın. Pudra ya da başka bir şey."

Bir nefes çekti. "Kane," dedi, uyarısı uğursuzlaşmıştı.

Kırmızı ışıktaki durmuşlardı, bu yüzden eğilip torpido gözünden çantasını aldı ve kucağına bıraktı. "Biraz rujdan da zarar gelmez."

Işık yeşile döndü ve adam tek kelime etmeden kavşaktan geçmeye başladı. Öfkelenerek vizörü indirdi ve aynayı kontrol etti. Ve irkildi. "Tanrım."

Kane ciddiyle, "Gerçekten de," dedi.

Ona pis bir bakış attı. "En azından saçım iyi."

Kane omuz silkti. "Eğer böyle düşünmek seni daha iyi hissettirecekse."

Uzun saçları ensesinde düzenli bir topuz yapılmıştı. Bu da yorgun gözlerinin daha da bitkin görünmesine neden oluyordu. İç çekti. "Bazen senden gerçekten nefret ediyorum."

"Hayır, yok." Ona şöyle bir baktı. "Senin ondan nefret ettiğinden daha fazla. Yüzünü görmedin Liv," diye ekledi Liv itiraz etmek için ağzını açtığı anda. "Barlow, Hunter'ın neredeyse dört kat aşağıya düştüğünü söylediğinde hayalet gibi bembeyaz kesildin."

"Ben her zaman bir hayalet kadar beyazım. Hiç bronzlaşmam." Ama pudrasını açıp aceleyle yüzünü pudraladı. Olay yerine bitkin bir halde gitmekten daha kötüsü, yüzünü pudralayarak gitmek olurdu. Ne de olsa biraz gururu vardı.

Kane tarağını ona uzattı. "Topuzdan vazgeç kızım. Gerekirse ör ama topuzdan vazgeç. Seni kütüphaneci gibi gösteriyor" - sahte bir ürperti verdi - "kütüphaneci gibi."

Olivia onun istediği gibi güldü ve adam da sırtıttı. Kane'in karısı emekli bir kütüphaneciydi ve Olivia onu çok sevdiğini biliyordu. "Jennie bunun için kıcına tekmeıı basardı."

"Seni güldürdüğünü biliyorsa, hayır. Acele edin. Neredeyse geldik."

Pazartesi, 20 Eylül, sabah 9:45.

Eric bankı ve altına bantlanmış yastıklı zarfı buldu. Ayakkabısını bağlayacakmış gibi öne eğildi ve zarfı alıp ceketinin içine soktu, bunu yaparken parmak uçları silahının soğuk çeliğine değiyordu. Kalbi küt küt atarken arkasına yaslandı, sokaktaki herkesin onu izlediğinden, silahın onda olduğunu bildiklerinden emindi.

Ama kimse ona doğru bakmadı. Herkes kendi hayatına devam etmekle meşgulken, o göz önünde bir bankta oturmuş, lanet olası silahını kot pantolonunun kemerine sokmuş ve James Bond özentisiymiş gibi paketleri topluyordu.

Ben bir mühendislik öğrencisiyim. Dekanın listesindeyim. İyi çocuklardan biriyim. Böyle bir şey olamaz. Ama oluyordu. Arabasına kadar altı blok yürüdü ve arabasına bindi.

Zarfa baktı, sonra yırtıp açtı ve içinden bir cep telefonu ile iki inçlik video ekranı ve kulaklıkları olan bir MP3 çalar çıkardı. Kırılğan bir kahkaha koptu. Birazdan Görevimiz Tehlike'deki adam ona kasetin kendini imha edeceğini söyleyecekti.

Ama komik değildi. Bu bir kabustu. Bu adam her kimse, elinde hepsini gömebilecek bir video vardı. Eric mesaj atan kişinin MP3 çaların arkasına "1", cep telefonunun arkasına da kırmızı ojeyle "2" yazdığını gördü.

Kendini aptal gibi hissederek kulaklıkları kulaklarına taktı ve MP3 çaları açtı. OYNAT'a bastı ve anında Görevimiz Tehlike teması kulaklarında çınladı. Dışlerini sıktı, sonra küçük ekranda yangın videosu oynamaya başladığında midesinin bulandığını hissetti. İçinde öfke kaynadı ve MP3 çaları pencereden dışarı atmak istedi. Ama yapmadı ve saniyeler sonra müzik sustu ve bilgisayar tarafından değiştirilmiş bir ses konuşmaya başladı. Kadın mı erkek mi olduğunu anlamak imkânsızdı.

"Talimatlarıma uydun. Çok iyi. Şimdi ilk sınavının zamanı geldi. Eğer geçersen, benim gözetimimde kalacaksın. Reddedersen ya da başarısız olursan, bu video polise ve medyaya verilecek ve hayatının geri kalanını seni çok eğlenceli bulacak maymun boyutundaki adamlarla çevrili çok küçük bir hapisane hücresinde yaşayacaksın."

Ekranı bir hapishane doldurdu ve ardından sodomize edilen bir adamın fotoğrafı geldi. Eric'in boynuna bir acı saplandı ve dişlerini neredeyse kırılma noktasına kadar sıkıldığını fark etti.

"Hedefiniz bu." Fotoğraf değişti ve Eric boğazında yükselen safrayı yutarak bir nefes verdi. Yeni resim bir fabrika gibi görünüyordu. "Adres telefonunuza mesaj olarak gönderildi. Üç arkadaşını alacaksın ve bu gece onun iş yerini ateşe vereceksin. Tek bir kerestenin bile kalmadığından emin olun."

Ve sonra Eric anladı. Mesajcının fiyatı para değildi. Çok daha kötüsüydü. Uyuşuk bir şekilde ekranı izlemeye devam etti ama yeni bir fotoğraf görünmüyordu.

"Ev sahibinin bir bekçi köpeği var," diye devam etti ses. "Nasıl isterseniz öyle davranın. Eğer yurttaşlarınıza gerçeği söylemek istiyorsanız, çekinmeyin. Eğer talimatınıza uymayacaklarından korkuyorsanız, onlara istediğiniz her şeyi söyleyin, ancak içinizden biri bile katılmamayı seçerse, videonun dağıtılacağını ve hepinizin hapse gireceğini bilin."

Sesi bir kez bile titrememiş, en ufak bir duygu belirtisi göstermemişti.

"Yolunuza çıkan olursa, onları öldürün. Herhangi bir nedenle hedefiniz uyarılmış gibi görünürse veya iş yerindeki herhangi bir envanter beklenmedik bir şekilde kaldırılırsa, videonuz ortaya çıkacaktır. İşiniz bittiğinde, cep telefonundaki kamerayı kullanarak faaliyetinizi belgeleyin ve fotoğrafları verilen numaraya mesaj olarak gönderin. Daha fazla yönlendirme o zaman sağlanacaktır. İyi şanslar Eric ve eğer yakalanırsan" -şimdi ses güldü, zalim, acımasız, kendini beğenmiş bir ses- "dünya ne yaptığını bilecek."

Fabrika soldu, yerini dün geceki videodan tek bir kare aldı. Ona musallat olan görüntü. Kız, elleri camın üzerinde, ağzı açık, zihninde bile hiçbir sesi olmayan o korkunç çılgılığı atıyordu.

Dosya sona erdi ve küçük ekran karardı. Eric cep telefonunu açtı ve içindeki tek kısa mesaja tıkladı. Beklendiği gibi bir adrestir. Bu işletmenin "sahibinin" mesaj atanın gazabını kazanmak için ne yaptığını merak etti.

Ve ne halt edeceğini merak ediyordu.

Şimdilik, sabah 10'daki matematik dersine gidecekti. Normal programına devam edecekti. Ve düşünecekti. Sıkı sıkı. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Olmalıydı.

Arabasını çalıştırmış ve vitesle takmıştı ki, tek kullanımlık telefonun sesi onu irkiltti. Düşüncelerini toplamak için bir saniyesini ayırdı. Ve cesaretini.

Telefonu çevirip açtı. Başka bir mesaj. Evet mi hayır mı?

Eric çılgınca etrafına bakındı, mesaj atan kişinin onu takip edip etmediğini, izleyip izlemediğini merak ediyordu. Gözleri pencereleri, arabaları ve sokak köşelerinde boş boş duran insanları aradı. Herhangi biri olabilirdi. Panik pençeleriyle boğazını sıktı. Herhangi biri olabilirdi.

Kimsin sen? Yazdı.

Görünmez adam.

Birkaç saniye geçti ve telefon tekrar cıvıladı. Evet mi hayır mı? Kelimelerin yanında bir bağlantı vardı ve Eric daha tıklamadan ne göreceğini biliyordu. Penceredeki yüzü. Göğsü o kadar sıkışmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu. Evet, diye cevap yazdı. "Seni orospu çocuğu," diye mırıldandı. Telefon yine cıvıladı.

Akıllıca bir seçim. Bu akşamki fotoğraflarınızı görmek için sabırsızlanıyorum.

Eric telefonu kapattı ve ona baktı. O herif MP3 dosyasını dinlediğini ve metni okuduğunu nereden biliyordu? Ya yakınlarda durup onu izliyordu ya da cep telefonuna bir düzenek kurmuştu. Eric arabasının içine baktı. Ya da arabama dinleme cihazı yerleştirdi ve bir yerlerde bir bilgisayardan beni izliyor.

Bu adamı takip etmenin bir yolu olmalı. Ya yapamazsam? Ya da bu geceden önce yapamazsam?

O zaman ne derse yapmak zorundasın. Eric kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi.

Ama caddeye çıktığında, akıllı çoktan bir fabrika kundaklamasının lojistiği üzerinde çalışmaya başlamıştı. Her ihtimale karşı.

Pazartesi, 20 Eylül, sabah 9:55.

Kız burada. David'in elleri sardığı misinanın üzerinde hareketsiz kaldı. Kane'in Ford'unun inşaat kapısından geçişini izledi, kalbi çarpıyor ve midesi on üç yaşındaymış ve bir kızı ilk okul dansına davet etmek üzereymiş gibi zıplıyordu.

Aniden gerilen sinirlerini bir pişmanlık acısı bastırdı. Ve hepimiz bunun nasıl sona erdiğini biliyoruz, diye düşündü acı acı. Yaklaşık yirmi yıllık hizmet, kefareтини ödemeye yetmemişti. Bir ömür boyu da yetmeyeceğinden emindi. Sadece yapabileceği şeyi yapabilirdi. Ve bu sefer, bu kadınla, farklı bir şekilde sona erdiğinden emin olabilirdi.

"O burada," dedi Jeff, halatın son birkaç metresini kamyonu doğru sürüklerken. Son bir saati beş inçlik misinayı yürüyerek, her damlasını sıkarak geçirmişlerdi.

Hortumdan su akıyordu. David birkaç dakikada bir ön kapıya doğru bakıp bekliyordu. Şimdi o buradaydı.

Jeff'in sırtışı ona herhangi bir soğukkanlılık girişiminin aptallık olacağını söyledi. "Onu görüyorum," dedi, yarı yarıya sesinin on üç yaşında olduğu gibi çatlamasını bekliyordu. Neyse ki öyle olmadı.

Olivia'nın yolcu tarafından inişini izledi, sabah güneşi saçlarını altın gibi parlatıyordu. Sonra ön koltuktan bir şey almak için eğildi, ona yuvarlak poposunun mükemmel bir görüntüsünü verdi ve dişlerinin arasından tıslayan ani nefesini kontrol edemedi. Belirsiz hatıralar bir kez daha onunla alay etti ve gözlerini kaçırarak ellerine baktı.

Onun nasıl hissettiğini biliyordu. O pürüzsüz yuvarlak kıvrımların ellerine nasıl oturduğunu. Mükemmel bir şekilde. Bilmemeliydi ama biliyordu. Ve tekrar bilmeye ihtiyacı vardı. Bir ürpertiye bastırarak nefesini verdi, ihtiyacın ortadan kalkmasını istedi. Sanki.

"fikirdeyim," diye mırıldandı Jeff onaylayarak. "Çok güzel."

David, Jeff'e lanet gözlerini kendine saklamasını söyleme dürtüsüne karşı dişlerini sıktı ve sesini aldatıcı bir şekilde yumuşak hale getirdi. "Kayla senin gözlerini oyar."

Jeff'in sırtışı genişledi. "Bir şey söyleyemez. Onu senin kışına bakarken yakaladım."

David gözlerini devirdi. "Barlow dördüncü katı görmek istediklerini söylemek için aradı," diye kendini makul bir şekilde ifade etti. "Şu hattı taşımama yardım et de gidelim."

Ama Jeff dedektiflerin arabasına bakmaya devam etti. "Hey, senin hanım yemek getirmiş. Şarküteriden. Bu iyi bir şey. Biraz ara ver Dave. İstedğini biliyorsun."

Jeff uzaklaştı ve David yavaşça ayağa kalkarak onun arabanın kapısını ayağıyla tekmeleyerek kapatmasını izledi. Senin hanımın. Değildi tabii ki. Olabilirdi, eğer işler farklı gitseydi. Eğer yapmasaydım... her neyse. Ama o buradaydı. Çünkü bu onun işi, aptal.

Ama yiyecek getirmişti, yani bu iyiye işaretti. Bu beklediğin fırsat. Geçen seferki gibi mahvetme.

Belli ki vardı ama bu hatırlama diğerlerinden daha belirsizdi. Omuzlarını dikleştirerek yürümeye başladı, kadının onu tam olarak ne zaman göreceğini biliyordu. Bir elinde çantası, diğerinde termosuyla kıpırdamadan durdu ve ona doğru baktı. Kalbinin üç sert atışı boyunca nefes almadı.

Sonra Jeff ona ilk ulaşıp çantayı elinden aldığında gözlerini kaçırdı. "Termosun içinde kahve var," dediğini duydu Jeff ona yaklaştığında.

Jeff çoktan karnını doyurmaya başlamıştı. "Pastırma, yumurta ve peynir," diye mırıldandı. "Tanrım, düşeceğimi sandım. Teşekkür ederim. Bir sürü var Dave. Al biraz."

"Çok var," dedi sessizce, gözleri onun yüzü dışında her yere kayıyordu ve David bir ortaokul partisinde kapana kısılmış bir yetişkin olmanın hayal kırıklığını hissetti.

"Kızdan haber var mı?" diye sordu ve kız sonunda onun gözleriyle buluştu. Onunkiler yuvarlak, gökyüzü kadar mavi ve çok ciddiye.

"Henüz değil. İşitme cihazı listeyi daraltmamıza yardımcı olacaktır, bu yüzden teşekkür ederim." "Barlow dördüncü katı görmek istediğinizi söyledi. Sizi yukarı çıkarabilirim.

ama içeride dolaşmak hâlâ güvenli değil, özellikle de botlar olmadan."

Başını salladı. "Anladım. Kovada Kane ve benim için yer var mı?"

Kane, bir elinde küçük siyah bir çantayla yürüdü. "Ben mi kovaya çıkacağım? Hiç sanmıyorum. Sen çık. Kamera burada. Ve saha gözlüklerim."

Adamın eline tutuşturduğu eşyaları aldı. "Gitmiyor musun? Nedenmiş o?"

Kane'in yüzünde hafif bir utanç ifadesi vardı. "Heights ve ben... büyük bir hayır."

Ortağına pis bir bakış attı. "Ödlele," diye mırıldandı, sonra kararlılıkla David'e baktı. "O zaman yukarı çıkalım. Önce bir şeyler yemek ister misin?"

Yapabileceğini sanmıyordu. "Hayır, teşekkürler. Zell, gidelim. Kamyona bakmanı istiyorum."

"Onunla yukarı çıkabilirim. Ya da çıkmayabilirim," diye ekledi Jeff, David'in gözleri kısılnca. Jeff neşeli bir sırıtışla ellerini cebinde bandanaya sildi ve sandviç torbasını onlara yeni katılan kaptana uzattı. "Bana da bir tane ayır."

Casey Olivia'ya gülümsedi. "Teşekkürler, Dedektif. Gerçekten çok nazıksınız," dedi.

"Bizim için bir zevk. Bütün gece burada kaldığınız için hepinizin aç olacağını düşündüm. Sizi burada daha fazla tutmayacağız." Etrafına bakındı.

"Çavuş Barlow nerede?"

"Yazması gereken bazı raporlar olduğunu söyledi," dedi Casey, "öğleden sonra dönecekmiş. Kundakçılıktan iki adam şu anda içeride, arama yapabilmek için her kata şerit çekiyorlar."

David, onları kundakçıya götürebilecek herhangi bir şey bulmak için külleri eleyerek dikkatle arayacaklarını biliyordu. "Barlow ona gösterdiğimiz şeyi sana da göstermemizi söyledi. Şu pencereden birinci katı görebilirsiniz." David, Olivia ve Kane'i birinci kattaki pencereye götürdü. "Bu pencere normal camdı ve muhtemelen yangının ilk dakikalarında patladı. Sırt çantasını ve ısıtma cihazını o deliğin diğer tarafında bulduk."

Kadının arkasında durarak, yanağı kadının şakağına birkaç santim yaklaşacak şekilde eğildi ve işaret etti. "Orada, CSU'nun işaretleri bıraktığı yerde."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Omuzları sertleşti ama geri çekilmedi ve adam bunu iyiye işaret olarak kabul etti. "CSU eşyaları çoktan aldı mı?"

"Yaklaşık bir saat önce." Hareket etmeli. Gerçekten gitmeliydi. Duman ve ter koktuğunu biliyordu. Ama saçları tıpkı hatırladığı gibi hanımeli gibi kokuyordu ve geri çekilmeden önce kafasını onun doldurmak için bir saniye daha bekledi.

Kane başını pencereden içeri sokmak için onun diğer tarafına doğru eğildi ve usulca ısıklık çaldı. "Burası cehennem gibi bir delik, Hunter."

"Bir bana sor," dedi David acımasızca.

Olivia'nın kaşları, kalan iç duvarların etrafını görmek için zorlanırken çatıldı. "Topu kaplayan jel," dedi. "Burada hiç bulabildin mi?"

"Hayır," dedi David. "Ben de baktım. Ama bu bölge darmadağın. Eğer jel olsaydı, şimdiye kadar külle karışmış olurdu. Su her şeyi birbirine itiyor. Eğer oradaysa, kundakçılar eleme yaparken bulacaklardır. Anaokulu macunundan daha kalın."

Sonra ona baktı. "Jeli ve topu kendine saklamayı istiyoruz. Bu çok önemli. Bunu başka kim biliyor?"

"Sadece ben ve Zell," dedi. "Ve Barlow. Ve kaptan."

Jeff arkalarından, "Ve Carrie ile Gabe," diye ekledi, sonra Olivia ona hafifçe bakınca omuz silkti. "Bilmiyordum ve Dave'in yakaladığı şey söylememek için çok iyiydi."

"Carrie ve Gabe bizim takımdalar," dedi David, Jeff'in hafif bakışlarını ona çevirdiğinde. "Sır saklayabilirler."

"Ben de yapabilirim," dedi Jeff mağdur bir ifadeyle. "Yapmak zorunda olduğumu bildiğim zaman."

"Carrie ve Gabe ile konuşabilir miyiz?" Kane sordu. "Bunu gizli tutmamız gerekiyor."

"Kesinlikle," dedi Casey. "Yürüme hattındalar. Onları kamyonu geri çağıracağım."

"Kane Olivia'ya, Sen yukarı çıkarken ben de diğer itfaiyecilerle konuşacağım," dedi.
İyi eğlenceler."

David onun Kane'e attığı bakışın çok daha az yumuşak olduğunu düşündü. Belli ki sinirlenmişti ve bir kez daha onu gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi. Bu iyiye işaret değildi.

David platformun kamyonun ön tarafına dayandığı yere tırmandı ve kepçeyi kadının beklediği yerden bir metre yüksekliğe kadar indirdi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama ayağı sabırsızca yere vuruyordu. Adam elini uzattı ve kısa bir tereddütten sonra kadın ona bakmadan elini tuttu.

Onu ayağa kaldırdı ve kendini sabitleyene kadar tuttu. "Kemerini takmalısın," dedi. Kadın sessizce kollarını kaldırdı ve adam kancaları karıştırmamaya çalışarak merdiven kemerini kadının ince beline doladı. Ya da ellerine gölge düşüren göğüslerine bakmak için gözlerini kaldırmamaya. Bağlantıyı test etmek için çekiştirdi, sonra ayağa kalktı, gözlerini kendine sakladı, Jeff'in sırtışının ve Kane'in dikkatli bakışlarının farkındaydı. "Çok iyisin."

"Tamam," dedi, sesi hafifçe nefes nefese çıkmıştı. "Beni yukarı çıkar."

Oh, yapacağım, diye düşündü. Ne zaman olacağından ya da bunu nasıl başaracağından emin değildi ama hatırladıkları, ona tekrar sahip olması gerektiğini bilmesine yetecek kadar açtı. "Yükseklik seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Adam düğmeleri çevirip havaya kaldırırken kadının dikkati dairenin duvarındaydı. Üç metre yükseldikten sonra şaşkınlıkla ona baktı. "Ürkek olacağımı düşünmüştüm."

"Hayır, oldukça pürüzsüz." Şimdi yalnızdılar, ikisi üçe dört bir alanda yükseliyorlardı. Kısa bir süre için onun arkasında durduğunu, iki yanındaki korkulukları tuttuğunu ve onu içine hapsettiğini hayal etti. Ona doğru bastırıyordu. Onu kendisine karşı hissetmeyi. Ama elbette bunu yapamazdı, bu yüzden onun yanında durup hanımeli solumakla yetindi.

Sormak istediği o kadar çok şey vardı ki. Barlow'la aranızda ne var? Başka biri mi var? Ve milyon dolarlık soru. Yatağımı neden terk ettin?

Ama şimdi bunların hiçbirinin zamanı değildi, bu yüzden aklındaki kişisel olmayan tek soruyu sordu. "Bulduğum topun önemi nedir?"

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündü. Sonra içini çekti. "Muhtemelen eve gittiğinde Google'da aratırsın."

"Eve gitmeden önce," dedi. "Dizüstü bilgisayarımı itfaiyede bıraktım."

"Bundan ortağına bile bahsedemezsin."

"Zell?" David dudaklarının kıvrıldığını fark etti. "O iyi bir adam ama sır tutmakta zorlanıyor. Ona söylemeyeceğim. Yemin ederim." Ve de.

Gözleri adamın çıplak eline kaydı ve bir süre oyalandıktan sonra tekrar adamın yüzüne dikildi. Yanakları olduğundan daha pembeydi. "Çevresel kundaklama," diyerek onun düşüncelerine soğuk su serpti. "Bu bir cam küre. Radikal bir aktivist grup on yıldan fazla bir süre önce yangınlarına benzer kazınmış cam küreler bırakmıştı."

"Kahretsin," diye sessizce nefes aldı. "Ama o muhafızı vurdular. Tam kalbinden."

Bu gruplar normalde insanları hedef almazlar."

"Normalde değil, ancak bu grup on iki yıl önce kazara bir ölüm yaşadı."

Kızı düşündü, onun ağdalı yüzünü. Kaçmak için verdiği mücadeleyi. "Dün geceki gibi."

"Olabilir. Kız topu tuttu. Şimdilik onu da şüphelilere dahil etmeliyiz."

Başını iki yana salladı. "Kundakçılık için giyinmemişti. Ayakkabı bile giymemişti. Barlow koklayıcıyı üzerinde gezdirdi. Hiçbir şey bulamadı. Elllerinde hidrokarbon yok."

Onu değerlendirdi. "Doğru. Ama top ondaydı. Nasıl ve neden olduğunu bulmalıyız."

"Bu radikal grup kredi talep etti mi?"

"Henüz değil ve on iki yıl önce hep öyleydi."

"Belki de iki kişiyi öldürdükleri içindir," dedi David sert bir sesle ve kadının gözleri yumuşadı.

"Olabilir. Muhtemelen bir noktada Federalleri çağırmanız gerekecek. Seninle konuşmak isteyeceklerdir. Sadece bir uyarı."

"Teşekkürler." Dördüncü kata çıkmışlardı ki, tırmanışlarını durdurdu. "Onu burada buldum."

Gözlerini kısarak öne doğru eğildi. "Hiç el izi göremiyorum."

David spot ışığını açtı ve pencereye doğrulttu. "Şimdi mi?" Bir dakika baktı, sonra başını salladı. "Hayır."

Teşekkür ederim, diye fısıldadı içinden, sonra onun arkasına geçip omuzlarını iki eliyle kavradı. Çenesi saçlarına değene kadar başını eğerek, parıltıyı görebileceği kadar açılarını ayarladı. "İşte," diye mırıldandı. "Şimdi görüyor musun?"

Ellerinde kaskatı kesilmişti ve titrek bir nefes aldığında daha önce nefes almadığını fark etti. Bu da iyiye işaretti.

"Bunu gördün mü?" diye sordu, sesi boğuklaşmıştı ve adamın teninde bir heyecan belirdi. Boğazını temizledi ve tekrar konuştuğunda hızlı konuşuyordu. Yine de sesindeki farkındalığı duymuştu. Bu kadarı yeterliydi. Beklediği şey buydu. "Barlow haklı," dedi kesin bir ifadeyle. "Gerçekten de iyi gözlerin var."

Heyecanın üzerine hafif bir gurur vızıltısı yayıldı. "Karanlıkta görmek daha kolaydı."

Kadın öne doğru eğildi ve adam onun gitmesine izin vererek geri çekildi. "Bizi daha yakına götürebilir misin?" diye sordu işaret ederek. "Şu lekeye mi?"

Parmaklık kadının işaret ettiği yerden bir santim öteye gelene kadar manevra yaptı. "Yeterince yakın mı?"

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "Şimdi de gösteriş yapıyorsun." Adam bir cevap düşünmeden boynundaki çantadan fotoğraf makinesini çıkardı. "Bu pencereyi laboratuvara götürmeliyiz," dedi ve bir fotoğraf çekti.

Kadının işaret ettiği şeyi görene kadar yaklaşma sırası ondaydı; darbeye dayanıklı camda küçük bir çukur, dışarıya doğru zar zor fark edilebilen çizgiler. "Bunu gördün mü?"

"Benim de gözlerim iyidir," dedi hafifçe. "Ne aradığımı da biliyordum."

"Ne?"

"Ayakkabı giymediğini düşündüm. Eğer kundakçılardan biri olsaydı, çabucak kaçabileceği ayakkabılar giyerdi. Çizme. En azından spor ayakkabı. Ama ayakkabı giymedi ve topu tuttu. Neden? Benimle aynı boydaydı." Bir elinde tuttuğu kamerayı havaya kaldırarak cama vuruyormuş gibi yaptı. "Göçük tam olması gereken yerde."

O anladı. "Camı kırmak için cam topu kullanmaya çalıştı. Henüz mobilya yoktu, sandalye yoktu, camı kırmak için kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Tanrım. Zavallı çocuk."

"Biliyorum," dedi. "Barlow, kundakçıların birinci ve ikinci katlara halı yapıştırıcısı döktüğünü söyledi."

"Doğru. İsterseniz size döküm kalıplarını gösterebilirim."

"Aşağı inerken." Kollarını kavuşturdu, kamerayı bileğinden sarkıtarak kaşlarını çatı ve pencereye baktı. "Kundakçılar sadece ilk iki katı vurduysa ve o da burada, dördüncü kattaysa ve onlarla birlikte değilse, o lanet topu nasıl aldı?"

"Sanırım iki kata dökmüşler ama yangını birinci katta başlatmışlar. Bu şekilde dışarı çıkabilirlerdi. Eğer her iki katı da yakmış olsalardı, onlar dışarı çıkmadan yangın yayılabilirdi."

"Nasıl girip çıktıklarını biliyor muyuz?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Barlow'a sormanız gerekir." Önceki geceyi düşündü. "Çağrıyı aldıktan yaklaşık beş dakika sonra buraya geldik. Kapıyı kırmak zorunda kaldık, bu da bizi iki dakika daha geciktirdi. O sırada ilk iki kat tamamen meşguldü ve hiçbir kapıdan içeri girmek güvenli değildi. Dışarıdan savaşıyorduk. Zaten kovada yaptığım şey de buydu."

Hâlâ pencereye bakıyordu ama kaşları düşünceli bir hal almıştı. "Pekâlâ. Ve?"

"Bir ve iki numaralı yangın kapıları açıktı. Duman merdiven boşluğunu doldururdu. Eğer alt katlardan birinde çömelmiş olsaydı..." İşitme cihazını düşündü. "Ve eğer onların geldiğini duyamadıysa..."

"Uyuyor olabilir. Dumandan uyandı, merdivenlerden inmeye çalıştı ve kendini kapana kısılmış buldu." Kadın ona baktı. "Merdiven boşluğundan çıkıp koridora çıkabilir miydi?"

"Muhtemelen. Ama sıcaklık fazla olurdu."

"Ayaklarını su toplatacak kadar sıcak mı?"

Kızın ayak tabanlarını hatırladı. "Evet."

Kadın başını salladı ve adam neredeyse onun zihninde dönen çarkları görebiliyordu. "Paniklemiş olmalı," diye mırıldandı. "Sağlıklı düşünemezdi. Duman onu boğuyordu. Belki de dumanın altında dizlerinin üzerine çökmüştür. Ve bir şekilde topu bulmuştur."

"Hiçbir şey göremezdi," dedi David, kızın ne kadar korkmuş olabileceğini düşündükçe midesi bulanıyordu. "Duman ilk katları ve merdiven boşluğunu dakikalar içinde doldururdu. Eğer topa rastladıysa, onu bir şekilde bulduysa..."

Sarı kaşları kalktı. "Ya da yangın kapılarından birini açmak için kullanmışlarsa?"

İlk tanıştıklarında onun zekâsına hayran kalmıştı. O kadarını net bir şekilde hatırlıyordu. "Olabilir. Yani onu alıyor ama daha ileri gidemiyor çünkü çok sıcak. Duman çok yoğun. Merdiven boşluğuna doğru geri çekilir."

"Dördüncü kata dönüyoruz. Dördüncü katta henüz ateş yok. Top hala onda. İnsanlar korktuklarında garip şeylere tutunurlar. Pencereye gidiyor, kırmaya çalışıyor."

"O topla krallık gelene kadar vurabilirdi ve o cam kırılmazdı," dedi David. "Ama birkaç vuruştan fazlasını yaptığından şüpheliyim. Eğer oraya gitmiş olsaydı ciğerleri merdiven boşluğundaki dumandan çoktan zarar görmüş olurdu."

"Topu nerede bulduğunuzu söylemiştiniz?"

"Parmak uçlarının olduğu yerden yaklaşık bir metre uzakta. Yüzüstü yatıyordu, kollarını uzatmıştı."

"Vücudunun duvara olan açısı?"

"Otuz, kırk derece, belki."

"Topu fırlattı, sonra elleriyle cama vurdu. O zamana kadar çaresizdi." Camdaki izleri inceledi. "Avuç içleriyle cama vurdu ve yumruklarıyla dövdü."

"Muhtemelen ters sırayla," dedi sessizce. "Yere yığıldığında elleri camın üzerinde düzleşmişti. İyi göremiyorsunuz ama parmaklarında izler var."

"Zavallı çocuk." Adam onun profilini incelerken bir an sessiz kaldı. Ona bu kadar yakın olmayalı uzun zaman olmuştu - geçen Şubat ayında Evie'nin eski Mazda'sıyla bir setten aşağı yuvarlandıktan sonra hastanede yatağının yanında oturduğu dakikaları saymazsa iki buçuk yıl. Gözleri net göremeyecek kadar şiştiği için o zamanı da saymamıştı. Evie bulanık bir görüntüden biraz daha fazlasıydı ama hanımelinin kokusunu alır almaz yatağının başucunda onun olduğunu anlamıştı.

Aniden gözlerini onunkilere dikti, mavi ve yoğun. "Bu çok büyük bir delik," dedi. "Ben... İyi olmana sevindim."

Bir yumruk kalbini sıktı ve ne söyleyeceğini bilemedi. Ama o daha kelimeleri bulamadan, kadın bakışlarını göle çevirmişti. "Bu kova ne kadar yükseğe çıkıyor?"

Boğazını temizledi. "Yüz fit. Şu anda yaklaşık elli fitteyiz." "Beni sonuna kadar götürebilir misin?"

Yüce Tanrım. Denemek istediği kesin. Odaklan, Hunter. Bunu tekrar mahvetme. "Evet." Sözcük hırıltılı çıkmıştı ama kız bunu fark etmemiş gibiydi. "Neden?"

"Kızın nereden bildiğini merak ediyorduk. Buralardan olduğunu sanmıyoruz. Konutu yoldan göremezsiniz ama gölden görebilirsiniz."

Kovayı tavana doğru kaldırdı. "Ne arıyorsun?"

"Bilmiyorum." Fotoğraf makinesini yüzüne tutmuş, zoom'la fotoğrafları arıyor ve çekiyordu. "Ağaçların arasında bir patika, gizli bir tekne, bize burayı nasıl bulduğunu gösteren bir şey. Ormanda bir patika olup olmadığını kontrol etmek için sahaya birilerini göndermeliyiz."

"Köpekleri deneyebilirsin."

Kamerayı indirdi ve ona baktı. "Onu takip etmek için mi?" Gözlerini yeni bir ışık doldurdu. "İşe yarayabilir." Biraz sıçradı. "Cep telefonu. Bunları tutabilir misin?" Dürbünün bulunduğu siyah çantayı ona uzattı ve cep telefonunu aldı. "Sutherland."

Dinlerken küçük gülümsemesi kayboldu. "Otuz dakika içinde orada olacağız."

"Sorun mu var?" diye sordu telefonu kapattığında.

"BEN. Kızın üzerinde bir şey var. Bizi aşağı indirebilir misin?"

"Elbette." İnişe başladılar, bir sonraki kelimelerini tartışıyor, yapabiliyorken duyularını hanımeli ile dolduruyordu. "Olivia."

Kadın sertleşti ve adam onun adını o sabah ilk kez söylediğini fark etti. "Evet?" diye sordu, bakışları göle odaklanmıştı.

Bana bak. Bana bir şey ver. Lütfen.

Sonra onun derin bir nefes alıp verişini izledi. Sadece başı döndü, gözleri onunkilerle buluştu. "Evet?" diye tekrar sordu.

"I..." Söylesene. Ama yanlış kadını beklemekle geçen yıllar, doğru kadın olabilecek bir kadın söz konusu olduğunda yeteneklerini köreltmmişti. "Seninle konuşmam gerek," diye ağzından kaçırdı. "Ama burada değil, herkesin duyabileceği bir yerde."

Ona baktı, sonra sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından sadece bir kez başını salladı. "Daha sonra mola verdiğimde seni ararım. Vardiyan ne zaman bitiyor?"

Rahatlamıştı. En azından hayır dememişti. Yani her ne yaptıysa, o kadar da kötü olamazdı... değil mi? "Yaklaşık iki saat önce. Şu anda mesaideyim."

Kepçe yere ulaştı ve kendisi de kemeri çözererek kamyon­dan on adım ötede kaptanın yanında duran Kane'i aradı. "Kane, Ian aradı. Bizi morgda istiyor. Ona otuz dedim." Kepçeden zarifçe aşağı atladı. Dizleri büküldü ve bir an orada asılı kaldı, sonra iniş yapan bir jimnastikçi gibi doğruldu. "Manzara için teşekkürler. İrtibatta olacağım," dedi hızlıca.

Hâlâ kovanın içinde olan David, Kane'in arkasından arabasına doğru izledi. Kadın bir kez bile arkasına bakmadı. Kane'in arabası ön kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar dürbününü geri almadığını fark etti.

Onları cebine koydu. Beklediğinden çok daha iyi gitmişti.

Beşinci Bölüm

Pazartesi, 20 Eylül, 10:55. Bir soru,
Bay Marsh?"

Eric başını kaldırdığında sınıfın boşalmış olduğunu ve profesörünün kendisine baktığını görünce afalladı. "Hayır, efendim. Özür dilerim."

"Bay Marsh, uyurken horluyorsunuz. Uyanık olduğunuzda ise katılırsınız. Bugün ikisini de yapmadınız ve on beş dakika geç geldiniz. Bir sorun mu var?"

"Bir kız," dedi utanmış gibi yaparak. "Notları birinden almam gerekecek."

"Tamam. Çarşamba günkü derse zamanında gel yeter."

"Yapacağım." Eric kaçtı, sonra dışarıda bir duvara yaslandı. Biri şüphelenirse profesör, "Üzgün ve dalgın görünüyordu," diyecekti. "Müthiş," diye mırıldandı.

Diğerlerine söylemek zorundaydı. Bu hepsini etkiledi. Başka bir binayı daha yakacaklar mıydı? Onlara videodan bahseder miydi? Joel çıldırırdı. O salağın ne yapacağı belli olmazdı.

Albert'in buna şaşırmayacağını düşündü. Albert orada başka birinin olduğunu, gardiyanı başka birinin öldürdüğünü biliyordu. Çünkü onlar . Sanki buna inanacak biri varmış gibi. "Öldük biz," diye fısıldadı, sonra hâlâ duvara yaslanmış halde kendi cep telefonunu çıkardı. Mesaj atanın telefonu pantolonunun cebindeydi ve titreşime ayarlıydı. O piç kurusunun ders sırasında ona cıvıldıyor.

Öğlen kütüphanenin dışında buluşalım, diye yazdı ve mesajı Albert, Joel ve Mary'ye gönderdi. Gönder tuşuna basmadan önce telefonu titrediydi. Arayan Mary'ydi. "Ne?"

"Aman Tanrım." Sesi kararsızdı, içi boştu. Korkmuştu. "Joel'e olanları duydun mu?"

Dehşeti daha da arttı. Joel söylemiş miydi? Lanet olsun ona. "Neyi duymuş?"

Kız burnunu çekti ve adam onun ağladığını fark etti. "Derse gelmedi."

Eric rahat bir nefes aldı. Hepsi bu kadar mı? Mary her zamanki gibi aşırı tepki gösteriyordu. Eric en başından beri onu bu işe dahil etmek istememişti ama Joel ısrar etmişti. Mary'nin yanında olmak Eric'i her zaman gergin ve sinirli hissettirirdi.

Joel'in ona neden bu kadar takılıp kaldığını hiç anlamamıştı. Seks iyi olmalı. "Muhtemelen odasına kapanmıştır."

"Hayır. O öldü." Sesi kırıldı. "Joel öldü."

Eric havanın ciğerlerini terk ettiğini hissetti. Vay canına. Albert hızlı çalışıyordu. "Nasıl?" diye sordu.

"Arabasındaydı, okula gidiyordu." Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Yoldan çıktı, bir ağaca çarptı. Ön camdan içeri girdi. Kan kaybından öldü."

"Cehennem." Albert'a acı vermeyecek şekilde yapmasını söylemişti. Kulağa oldukça acı verici geliyordu. Ama bitmişti. Ve bununla da yaşamak zorundaydılar.

Vicdan azabı çekmek, parmaklıklar ardında yaşamaktan iyidir.

Ama şimdi Joel bu gece müsait olmayacaktı. Hepsi katılmak zorundaydı yoksa video sızdırılacaktı. Albert'a söylemeliydim, diye düşündü acımasızca. Joel'e ihtiyacımız vardı.

Belki mesaj atan kişi bir notu kabul eder. Lütfen Joel'i gaspla ilgili kundaklamalardan muaf tutun, çünkü o öldü. Eric gözlerini kapattı. İnanılır gibi değil.

"Sana kim söyledi?" diye sordu.

"Kız kardeşi beni aradı. Ailesinin bizden haberi yokmuş. Joel onaylamayacaklarını söyledi. Ama kız kardeşi beni biliyordu ve bilmem gerektiğini biliyordu. Ama Fischer'lara bir şey söyleme. Kız kardeşinin başını belaya sokmak istemem."

Joel'in ailesi Ortodoks Yahudi'ydi. Mary İrlandalı Katolikti. Bunu onaylamamaları beklenen bir şeydi. Joel'in Mary'yle ilişkisini saklaması... Eric Joel'i anaokulundan beri tanıyordu ve bu da şaşırtıcı değildi. Ben de ağlıyor olmalıyım, diye düşündü. Bir şeyler hissetmeliydim. Ama tek hissettiği yorgun bir dehşetti. Bütün bu karmaşa Joel'in fikriydi. Yani bir bakıma onun hatasıydı.

"Buluşmamız gerek. . Kütüphanede. Öğlen."

"Gelemem," dedi uyuşuk bir sesle. "Dersim var."

"Boş ver," diye tersledi. "Bu önemli." Telefonu kapattı. Yapması gereken seçimler vardı. Zor seçimler. Bir yabancıнын deposunu yakmak mı yoksa hapse girmeyi göze almak mı? Diğerlerine söylemek ya da söylememek?

Kaçabilirler. Ülkeyi terk edebilirler. Üç saatten az bir sürede Kanada'da olabilirler. Oradan... polislerden kaçan insanlar nereye giderse. Türkiye ile suçluların iadesi anlaşması olmayan herhangi bir ülkeye.

Birleşik Devletler. Paraya ihtiyacı vardı. Yeni bir kimliğe ihtiyacı vardı. Biraz daha zaman kazanması gerekiyordu. Ama sadece on üç saati vardı.

Belki mesaj atan kişi devamını getirmez. Neden yapmasın ki? Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ve benim kaybedecek çok şeyim var.

Eric pantolonunun cebini karıştırdı ve tek kullanımlık cep telefonunu çevirerek açtı, çok iyi hatırlamasına rağmen deponun adresini tekrar kontrol etti.

Sahibi kimdi? İyi miydiler yoksa kötü mü? Belki de sahibi korkunç bir şey yapmıştı. O kadar korkunçtu ki, deposunu ortadan kaldırmak bir kamu hizmeti olabilirdi.

Ve kendime yalan söylüyorum. Biraz zaman kazanmalıyım. Yabancınn deposunu yakmak ona zaman kazandıracaktı. Daha fazla insan zarar görmediği sürece, bu sadece bir eşyaydı. Eşyalar değiştirilebilirdi. Sigorta bunun içindi.

Bunu daha dün kendisi söylememiş miydi? Dün, onlar hala çevresel intikamcılarken? Tanrım. İşler nasıl bu kadar ters gitmişti?

Bunu düşünemezdi. Şimdi, bu gece yarısı deposu kül olacak yabancı hakkında bilgiye ihtiyacı vardı. Albert ve Mary'yi doğru şeyi yaptıklarına ikna etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Biraz zaman kazanması gerekiyordu.

Pazartesi, 20 Eylül, 1055

Olivia, Kane'le birlikte morga girdiklerinde sakinleşmişti ama David'in sesi hâlâ kafasını dolduruyordu. Seninle konuşmam gerek. Ne hakkında? Neden yedi aydır saklandığı hakkında mı? Yoksa "Sorun sen değilsin Olivia, benim" mi diyecekti?

O kovanın içinde kendini toparlamıştı. Ona bu kadar yakın olmak bir rüya ve kâbusun bir araya gelmesiydi. Ama ellerini omuzlarına koyup kulağına fısıldadığında bile goo'ya dönmemişti. Adını boğuk ve seksi bir sesle söylediğinde bile. Adamdan seks fişkırıyordu. Yani düşününce, iyi iş çıkarmıştı. Kendini korudu.

"Liv?" Kane ona acı çekmiş olsa da eğlenen bir ifadeyle bakıyordu. "Ya onu aklından çıkar ya da eve gidip soğuk bir duş al. Bana eve gidip karımla uzun bir öğle yemeği molası vermeyi düşünüyorsun."

Yanakları kızardı. "Özür dilerim."

Onun omzunu okşadı. "Ian seni dondurucuya götürsün. Bu seni serinletir."

"Kimin dondurucuya girmesi gerekiyor?" ME Ian Gilles ofisinden çıktı.

"Hiç kimse," dedi Olivia kararlı bir şekilde. "Peki, elinde ne var?"

"Altın," dedi Ian. "Hadi, bir bakın." Onları bir röntgenin monte edildiği ışıklı panoya götürdü. "Kızın kafatası."

Yapbozun bir parçası yerine otururken Olivia'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Kızın kulağının hemen arkasında, yaklaşık yarım dolar büyüklüğünde, koyu renkli, mezar taşı şeklinde belirgin bir yama vardı. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Ian biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ne düşündüğünüze bağlı."

Başını kaldırıp Kane'e baktı. "David Hunter ve ortağı bir işitme cihazı bulamadılar. En azından tam olarak değil. Kızımızda koklear implant vardı. Onun gördüğü şey işlemciydi."

"İşlemci nedir?" Kane sordu.

"Bu bir... cihaz..." Olivia el yordamıyla kelimeleri aradı. "Sesleri dönüştürüyor... Açıkla, Ian."

Ian canlandı, hayal kırıklığı dağıldı. "İşlemci kulağın arkasına takılıyor ve sesi elektrik sinyallerine dönüştürüyor. Sinyaller buradaki implanta iletiliyor." Kulağının arkasındaki kemiğe dokundu. "İmplant normal işitme sistemlerini atlayarak işitsel sinirleri uyarıyor. Oldukça havalı bir şey. Bunu nereden biliyorsun Liv?"

"Arkadaşımda bir tane var. Onu tanıyorsun, Kane. Brie Franconi. Az önce onun hakkında konuştuk."

"Köpek bakım evini işleten kadın mı?" Kane sordu.

"Eskiden polismiş ama işitme duyusunu kaybetmiş. Sonunda polisliği bırakıp başka bir kariyere başlamak zorunda kaldı. Yaklaşık iki yıl önce implant taktırdı." Ian'a döndü. "Yani implant parçasının üzerinde bir seri numarası olacak, değil mi? Çünkü işlemci o kadar erimişti ki neredeyse tanımlanamıyordu."

"İşte burada." Ian ona üzerinde üreticinin adı ve seri numarasının yazılı olduğu yapışkanlı bir not uzattı. "Bu büyük birikimi planlamıştım. Teşekkürler."

Olivia onun kolunu okşadı. "Özür dilerim. Ama bu gerçekten harika. Teşekkür."

"Bir değil. Kaçmayın," dedi onlar başladığında. "Dahası da var."

Onu otopsi odasına kadar takip ettiler. Buradaki cesetler onu sahada olduğu gibi rahatsız etmiyordu. Onlar buraya gelene kadar paniği atlatmıştı.

Kız masanın üzerinde yatıyordu, boynundan dizlerine kadar bir çarşafyla örtülmüştü. Saçlarındaki isler temizlenmişti ve yüzü korkunç derecede beyazdı.

parlayan ışıklar.

"Çok genç," diye mırıldandı Kane.

"Muhtemelen on altı," dedi Ian. "Ölüm nedeni duman zehirlenmesi. Londo, yakın zamanda meydana gelmiş bir istismar travmasına işaret ettiğini söyledi. Röntgen filminde sağ kolunda kırıklar ve sol elinde de bir miktar hasar görülmüş. Ayrıca dün gece içki içmiş. Kanındaki alkol oranı 9'du. Yangından çok kısa bir süre önce taco yemiştir."

"Eğer yerel olarak yiyecek bulmuşsa," dedi Olivia, "son saatlerini takip edebiliriz." "Ya da partnerininkini," dedi Ian. "Ölmeden çok kısa bir süre önce seks yapmış."

Bir saat içinde, muhtemelen daha kısa sürede."

Olivia kaşlarını çatı. "İçeride onunla birlikte biri mi vardı?" dedi. "Seks mi yapıyorlardı?"

Ian, "Sanırım başka bir ceset bulmadınız," dedi.

Kane, "Henüz değil ama ilk iki kat hâlâ berbat durumda," dedi. Sonra yüzünü buruşturdu. "Peki ya muhafızlar?"

Ian başını salladı ve hem Olivia hem de Kane rahat bir nefes aldılar. "Yanlış kan grubu. Ayrıca Henry Weems on yıl önce vazektomi yaptırmış. Dosyasında görünüyor. Kız prezervatif kullanmamış ve partnerinin sperm sayısı çok yüksektir."

"Oh, güzel," dedi Olivia. "Bunu Bayan Weems'e söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum." "Öte yandan," dedi Kane, "ya başka bir ceset arıyoruz"

ya da..."

"Ya da ortağı kaçtı." Olivia'nın nabızı hızlandı. "Eğer kaçtıysa, dışarıda bir görgü tanığımız olabilir."

"Düşüğünde dizlerini çarpmış." Ian çarşafı geri çekerek kızın dizlerindeki çürükleri ortaya çıkardı. "Ayrıca hafif burkulmuş bir ayak bileği var. Düşmüş ve diğer kişiden ayrılmış olabilir."

"David dumanın çok yoğun olduğunu, göremediğini ve işlemcisini takmadığı için eşini duyamadığını söyledi. Ayrılmak mantıklı."

"Seks yaptığı adamın kundakçı olması mümkün mü?" Kane sordu. "Belki de onu isteği dışında orada tutmuş ve yangını bilerek çıkarmıştır?"

Ian omuz silkti. "Her şey mümkün ama kurbanın vajinasında morarma ya da yırtılma yoktu, bu yüzden seks zorla yapılmış gibi görünmüyor. İlk idrar tahlilinde tipik uyuşturuculardan hiçbirine rastlanmadı ve kan basıncı da yeterince yüksek değildi."

Onu etkisiz hale getirmek için. Tabii ki kan tahlilinde bir şey çıkabilir. Bunu yarın sabah alacağım."

"Peki ya seks yaptığı adam?" Kane sordu.

"Kafkasyalı, siyah saçlı. Arkasında biraz kasık kılı bırakmış. Ayrıca, eğer yangın başladığında birlikteler, dumandan dolayı akciğerlerinde hasar oluşmuş olabilir. Ne kadar süre maruz kaldığına bağlı olarak hafif ya da ağır olabilir. Hastaneye yatırılan herkeste akciğerlerde sıvı olup olmadığını kontrol etmelisiniz. Dumana maruz kaldıktan sonra gizlice ortaya çıkabilir."

Olivia, "En azından çok sarsılmış olabilir," dedi.

"Eğer hâlâ hayattaysa," diye karşı çıktı Kane. "Eğer o alevlerin arasında kaldıysa, itfaiyeciler kalıntılarının arasından geçip gidebilir ve bunu fark etmeyebilirlerdi."

"Peki ya gardiyan?" Olivia sordu. "Lütfen bana onun ayık olduğunu söyle."

"Bir yargıç olarak. Kanda alkol oranı sıfır, idrar temiz. Öğle yemeğinden sonra muayenesini yapacağım."

"Bu o mu?" Olivia odanın kenarına park edilmiş bir sedyenin üzerindeki çarşafı başka bir cesedi göstererek sordu.

"Hayır, o bir araba kazası kurbanı, bu sabah getirildi. Çocuk emniyet kemeri takmıyormuş. Ön camdan geçtikten sonra yüzünden geriye pek bir şey kalmamış. Merak etmeyin. Senin adamın önce gelir," dedi Ian, Olivia sormaya başlayınca. "Bir şey öğrendiğimde seni ararım."

Olivia implantın seri numarasının yazılı olduğu yapışkan notu havaya kaldırdı. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Artık bir kimlik bulabiliriz."

Pazartesi, 20 Eylül, 11:30.

David yorgun olması gerektiğini biliyordu ama değildi. Teninde ince bir enerji cızırdıyordu, bu enerjinin bir yangının içine girip sağ salım çıkmanın verdiği heyecanla hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, bu önemli bir şeyin eşiğinde durduğuna dair bir farkındalıktı.

Hayati bir şey. Kartlarını doğru oynarsa, hiç bulamadığı ama hep arzuladığı bir şeye sahip olabilirdi. Muhtemelen hâlâ hak etmediği bir şey.

Kendi evim. Kendi ailem. Bir eş, çocuklar... Ailesinin ve arkadaşlarının birer birer bulduğu her şey. Yıllar geçtikçe, dışarıdaki garip adam haline gelmişti. Hâlâ bekâr olan tek kişi. Hâlâ yalnız olan tek kişi.

Chicago'da çok uzun süre kalmış, yıllarca hayalini kurduğu kadının evlenmesini ve başka biriyle aile kurmasını izlemişti. Onun yerini alacak birini bulmaya çalışmıştı. Ama ona yaklaşan kimse olmamıştı.

Ta ki iki buçuk yıl önce bir Nisan gecesı Olivia, kız kardeşinin prova yemeğinde onun kollarına yuvarlanana kadar. Ve sen gidip her şeyi mahvetmek zorunda kaldın. Bu gece Olivia'nın kaçmasına neden olan şeyi düzeltme fırsatı vardı. Bunu tekrar mahvetmeyecekti.

Evinin ön kapısının kilidini açtı. Her girdiğinde yaptığı gibi etrafına bakınırken, boya listesinde sıranın girişteki duvarlara geleceğini düşündü. Ama her girdiğinde ev biraz daha iyi görünüyordu. Tek ihtiyacı olan, annesinin deyimiyle biraz "süslenmekti".

Eski binayı yedi ay önce bir hevesle satın almıştı. Eski arkadaşı Evie, fazlasıyla hak ettiğı kendi mutlu sonunu bulmadan önce burada yaşamıştı. Yedi ay önce, akan çatısı için ondan yardım istemişti. Sızıntıları tamir etmiş, sonra da birçok nedenden ötürü kalmaya karar vermişti. Bunlardan en büyüğü, kullandığı araba psikopat bir katil tarafından yoldan çıkarıldıktan sonra Olivia hastane odasına girdiğinde göğsünün sıkışmasıydı. Hastanedeki o gün, onu görmeyeli iki yıl olmuştu. Onu ve birlikte geçirdikleri geceyi rüyasında gördüğüne neredeyse kendini inandıracaktı.

Ama hanımeli kokusunu aldığı anda bunun gerçek olduğunu anlamıştı.

Bu yüzden kalmaya, yeniden başlamaya karar vermişti. Kendine ait bir şey inşa etmek için. Son yedi ayda bu eski binaya "çeki düzen vermekten" fazlasını yapmış, on dairesini yavaş yavaş şehirli profesyonellerin sahip olmak için can atacağı gösterişli binalara dönüştürmüştü - ki planı da buydu. Düzelt, çevir, bir sonrakine geç. Antika meşe posta kutularının üzerine özenle yazılmış isimlere baktı ve gülümsemek zorunda kaldı.

Tam olarak planladığı gibi gitmemişti ama son halini daha çok sevdiğini fark etti. Çatı katındaki dairesine çıkan üç kat merdiveni koşarak çıkarken, yarım bıraktığı mutfak fayansı projesini düşünüyordu. Olivia'nın aramasını beklerken büyük bir çentik atabilirdi. Meşgul olması gerekiyordu, yoksa aklını kaybedecekti.

"David?" Küçük bir sestı, bir anneden çok bir çocuğa benziyordu. Ne yazık ki Lacey her ikisiydi de.

Küpeştenin üzerinden ikinci katın sahanlığına, kucağında bir bebekle genç kadının durduğu yere baktı. "Hey, Lace. N'aber?"

"Buzdolabı. Soğuk değil. Vardiyadan yeni çıktığınızı biliyorum ve bir şey söylemeyecektim ama Bayan Edwards bilmeniz gerektiğini söyledi. Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil." Bir kat merdivenden aşağı indi ve yaşanabilir olmasına rağmen tadilatını tam olarak bitiremediği daireye girdi. Yerler oyuncaklarla doluydu ve bir duvara bebek maması kutuları yığılmıştı. Ama ev temizdi, her ne kadar şu anda hafif bir bebek kusmuğu kokuyor olsa da. Bayan Edwards, genç annelerin her birinin ev işlerinden sorumlu olduğu sıkı bir gemi işletiyordu, ancak Bayan Edwards bile bebeklerin tükürmesini engelleyemiyordu.

David buzdolabını açtı ve içini çekti. Bozuktur. "Yiyecekleriniz bozulacak."

Lacey başını eğdi. "Tamir edebilir misin?"

"Hayır. Bu buzdolabı hurdalığa gitmeye hazırdır. Yenisini takmaya hazırım ama önce yerdeki fayansları yapmak istedim. Yeni buzdolabını yarına kadar getirebilirim ama o zamana kadar eşyalarınızı üst kata taşımamız gerekecek. Bayan Edwards nerede?"

"Elly'nin doktor randevusu vardı ve Tiffany'nin de henüz ehliyeti olmadığı için onları Bayan E. götürmek zorunda kaldı." Lacey dramatik bir şekilde iç çekti. "Tiffany yine ehliyet sınavını geçemedi."

David yüzünü buruşturdu. "Yine mi? Elly'nin nesi var?" "Hiçbir şey, sadece bir bebek muayenesi. Ve iğneler."

"Güzel." Adam ellerini uzattı ve Lacey hiç tereddüt etmeden bebeğini ellerinin arasına aldı. Lacey'nin küçük oğlu çok değerliydi. "Martino'daki işi aldın mı?"

Lacey gülümsedi. "Evet, geceleri çalışmak zorundayım ama bahşişler iyi ve gündüzleri de GED derslerime devam edebiliyorum. Benim için söylediğin güzel sözler için teşekkürler. Yardımı oldu."

Bebek, annesinin ani ruh hali değişikliğini anlamış gibi kıkırdarak David'in sırtına neden oldu. Çocuğun bulaşıcı bir gülüşü vardı ve David'in kendi yeğenlerini özlemesine neden oluyordu. Bebeğin tombul yanağını öptü ve onu Lacey'ye geri verdi.

"Her zaman." Martino's, itfaiyede B vardiyasında çalışan itfaiyecilerden birinin ailesi tarafından işletilen bir İtalyan lokantasıydı. "Seni orada tedavi edecekler. Yiyeceklerinizi buzdolabıma koyacağım. Gitmek zorunda kalırsam Bayan Edwards'ta anahtar var." Olivia ararsa, buradan giderim.

Birkaç dakika sonra kapısının önünde durmuş, bir yandan market poşetleriyle uğraşırken bir yandan da anahtarını kilide sokmaya çalışıyordu. Kapısına yaslandı, kapı açıldığında tökezledi ve yemek masasında oturan, bir elinde kahve fincanı olan bir kadınla karşılaştı. Bir süre öylece baktı, sonra yüzünde bir gülümseme belirmediğini hissetti.

"Anne?"

Fincanı bir takırtıyla yere bıraktı ve kollarını açarak odanın karşısına geçti. "Seni özledim," diye fısıldadı ve ona şiddetle sarıldı.

"Ben de seni özledim," dedi ve gözlerini silerek geri çekildi. "Sana bakmama izin ver," dedi ve adam market poşetlerini masanın üzerine bıraktı.

ve mecburen kollarını uzattı. Kadın ona yukarıdan aşağıya baktı ve memnun bir şekilde başını salladı.

"Burada ne yapıyorsun anne?" diye sordu. "Seni gördüğüme sevindim ama iki haftadır seni beklemiyordum. Henüz dekorasyona hazır değilim. Tüm döşemeleri bitirdiğimde seni arayacaktım."

Annesinin renklerden anlayan bir gözü vardı ve evin tadilatına yardım etmek için can atıyordu. Annesine halı, perde, mobilya ve içinde büyüdüğü evi gerçek bir yuva yapan tüm ıvır zıvırları seçebileceğine dair söz vermişti.

"Grace anaokuluna başladı," dedi. "Son torunum da okulda ve sabahları yapacak bir şeyim yoktu. Bu yüzden seni görmeye geldim."

"Araman gerekirdi. Sana bir anahtar bırakırdım ya da seni havaalanında karşılardım."

Hafifçe kaşlarını çatı. "Chicago'dan kendim geldim. Sandığınız kadar yaşlı değilim."

"Öyle değil," diye gürledi mutfaktan bir ses ve David şaşırarak döndü. Birinci kattaki kiracısının sesini duymuştu ama ona eşlik edecek bir beden görmemişti.

"Glenn? Dairemde ne halt ediyorsun?"

"David," diye uyardı annesi. "Bay Redman'da bir anahtar vardı. Bana izin verdi içeri."

"Burada olduğu için kızgın değilim. Aşağıda olmasına çok kızgınım."

David etrafta dolaştı

Tezgâhın üzerine çıktı ve Glenn Redman'ın yerde oturduğu, fayansları titizlikle dizdiği, çıplak ampulün ışığının parlak kel kafasından yansıdığı yere baktı. "Sen iyi misin?"

Redman ona ters ters baktı. "Ben iyiyim. Ne yapabileceğimi biliyorum."

"Meşhur son sözler," dedi David, aynı ekşilikle. Sonra yaşlı adamın kusursuz bir geometrik tasarımla dizdiği karolara baktı. "Fena değil."

"Çok iyi, evlat," diye Redman. "Senin yaptığından daha iyi. Kabul et."

"Tamam. ediyorum. Teşekkür ."

"O kadar zor muydu?" Redman elini uzattı ve David onu ayağa kaldırdı, yaşlı adam dengesini bulana kadar tutundu. Uzun bir kemoterapi serisinin sonundaydı ve prognozu iyiydi ama hâlâ David'in yedi ay önce onunla itfaiye binasında ilk karşılaştığında sahip olduğu enerjiye sahip değildi. Bu, doktorların Glenn'in tümörünü keşfetmesinden sadece haftalar ve David'in ilk ödeme yapan kiracısı olmasından sadece bir ay önceydi. Tabii ki ödeme göreceli bir şeydi.

David'in apartman dairesi hastanenin yakınında ideal bir konumdayken, Redman'ın emeklilik kulübesi kemoterapi tedavilerine kolayca ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Bu yüzden bir takas yapmışlar. Redman burada yaşarken, David de kulübeyi ve walleye dolu gölü kullanacaktı. Her ikisi de bu anlaşmadan memnundu.

"Hayır, itiraf etmesi hiç de zor olmadı. Fayans işinden nefret ediyorum," dedi David ve sonra annesine baktı. "Söylediği hiçbir şeye inanma anne. O mükemmel bir yalancı."

Onun market poşetlerine bakıyordu. "Neden dolu biberonların var?"

Redman elini uzattı, memnun görünüyordu. "On."

David gözlerini kısarak cüzdanını çıkardı ve yaşlı adamın eline on dolarlık bir banknot sıkıştırdı. "Böbürlenme. Glenn, 2A'daki buzdolabının bir hafta daha dayanamayacağına dair benimle bahse girdi. Ben de zemini yaptırana kadar dayanacağını ummuştum."

Onu nazıkçe yolundan itti ve kızların yiyeceklerini buzdolabına koymaya başladı. "Anladığım kadarıyla 2A'da bebekler var."

"Lanet olası döner kapı," diye homurdandı Glenn. "Bayan Edwards evlenmemiş anneleri kabul ediyor."

David, "Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda bebeklerle oynuyor," dedi.

Annesi, "Eviniz oldukça dolu," dedi. "Alt kattaki posta kutularındaki tüm o isimler beni şaşırttı. Henüz burada yaşayan birini bulabileceğimi sanmıyordum."

David omuz silkti. "Benim de planım bu değildi. Ama insanların bir yere ihtiyacı vardı. Benim odam var. Hayır demek doğru gelmedi."

Glenn, "Çocuk tam bir kolay lokma," diye homurdandı.

Annesi gülümsedi. "Nerede uyuyabilirim oğlum? Fazla mobilyan yok."

Sadece bir yatak. Çünkü Olivia'nın aramasını çok ama çok istiyordu. "Her şeyi senin bekliyordum. Benim yatağımı alabilirsin. Havalı yatağım var ve-"

"David? David, burada mısın?" Açık olan ön kapısından gelen yeni bir sest, sesi anormal derecede üzgün geliyordu. Birkaç dakika sonra uzun boylu, kuzguni saçlı bir güzel mutfak kapısında dikilmiş, gözlerini kısmıştı. "Seninle konuşmam gerek. Hem de hemen. Lütfen."

Annesi Glenn'e baktı, o da omuz silkti. "Bunu hiç görmedim," dedi Glenn.

"Anne, bu Paige Holden. Paige, bu annem ve Glenn. Paige dojo'dan ve normalde çok kibardır." David kaşlarını çatı. "Neden kibar davranmıyorsun?"

Paige derin bir nefes aldı. "İkinizle de tanışmak bir zevk. İçeri daldığım için özür dilerim. David'in misafiri olduğunu bilmiyordum."

Annesi büyülenmiş görünüyordu. "Oğlumun arkadaşlarıyla tanışmaktan her zaman memnun olmuşumdur."

David, annesi yanlış bir fikre kapılmadan araya girerek, "Ve hepsi bu, anne," dedi. "Paige ve ben arkadaşız ve idman partneriyiz. Vardiyada olmadığım her Salı ve Perşembe günü kışma tekme basar."

"Demek sen de siyah kuşaksın?" diye sordu annesi ve Paige başıyla onayladı.

"Evet, hanımefendi. David öğrettiğim bir savunma dersinde bana yardımcı oluyor. O bizim uke'miz."

"Saldırgan," diye açıkladı David. "Sonra da öğrencileri beni dövecek."

Paige'in kaşları kalktı. "İnsan uke'sine çok güvenir," dedi anlamlı bir şekilde. "Güvenliğiniz konusunda ona güvenirsiniz. Ondan dürüst olmasını beklersiniz."

"Anlıyorum," dedi annesi. "Belli ki aklında bir şeyler var, o yüzden Glenn ve ben yemeği kaldıralım ve ikiniz konuşun."

"Teşekkür ederim." David şaşkınlıkla onu boş yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı. "Ne oluyor Paige?" diye sordu, tüm kibarlık numaraları yok olmuştu.

Yumruklarını kalçalarına doğru indirdi. "Beni kullandın. Seni pislik." "Seni nasıl kullandım?"

"Olivia bu sabah spor salonuna geldi. Benden kaçabilmek için çok erken geldi."

David yüzünü buruşturdu. "Spor salonuna gitmeyeli uzun zaman oldu."

"Bunu biliyorsun çünkü kayıt formlarını okuyordun. Rudy söyledi. Ayrıca bana Olivia'yı sorduğunu ve sana eski arkadaş olduğumuzu söylediğini de anlattı."

"Rudy bir sansar," diye mırıldandı David ve kadının yakut dudakları seğirdi, ama sadece bir kez.

"Olivia bu sabah böyle söyledi çünkü Rudy bana onun geleceğini söyledi." Yüz ifadesi karardı. "Lanet olsun, onu tanıyorsun. Ve bunu İncil'deki anlamıyla söylüyorum. Onu tanıdığımı biliyordun ama tek kelime etmedin. Dojo'ma sırf ona ulaşmak için beni kullanmak için mi katıldın?"

İncil'deki anlamıyla. Belirsiz hatıralarına dayanarak, büyük olasılıkla gerçek buydu. "Düşündüğün gibi değil." İçini çekti. "Olivia'yla bir düğünde tanıştım."

"Biliyorum. Kız kardeşi Mia'nın iki buçuk yıl önceki düğünü. Sonrasında da İncil'de anlatılanlar gerçekleşti." Sesi yükseldi. "Ondan sonra onu hiç aramadın."

"Sessiz ol," diye tısladı. "Annemin yarasa gibi kulakları var. Olivia'yla prova yemeğinde tanıştım. Kilisenin merdivenlerinde oturuyordum, içeri girmeyi erteliyordum."

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Neden?"

"Çünkü yalnız bırakacağım bir düğün daha oldu."

Paige'in bakışı şüpheci bir hal aldı. "Şimdi de bir kadını elde etmekte zorlandığına inanmamı istiyorsun. Sen mi? Gerçek olamayacak kadar iyi olan Bay Mükemmel mi? Lütfen."

Gülüştü neşesizdi. "Şu bak. Çok güzelsin. Çok hoşsun. Genelde. İyi bir adamınız var mı?"

Omuzları çöktü. "Anladım, çok teşekkür ederim. Ama ben berbat durumdayım."

"Tatlım, bir tek sen değilsin," dedi acı acı. "Hepimizin sorunları var."

Bunu düşündü. "Yeterince makul. Peki neden bana yapıştın? Neden ben?"

"Evie sizin savunma dersinize girdi ve iyi olduğunuzu söyledi, ben de sizinle tanışmak için dojoya geldim. Orayı sevdim ve ben de katıldım. İlk başta Olivia'yı tanıdığını bilmiyordum."

"Olivia, Eve'e benim sınıfımı tavsiye etmiş," dedi Paige ve ona inandığını görebiliyordu. "Böylece bir arkadaş çevresine dahil olduk. Ama sonra sen casus-adam oldun. Neden?"

"Spor salonundaki kayıt formunda Olivia'nın adını gördüm ve şaşırdım, Rudy'ye sordum. Düzenli olarak geldiğini, ikizin arkadaş olduğunu söyledi. Ben de işleri oluruna bıraktım. Gözüm kayıt formundaydı ve Rudy de beni bilgilendirdi."

Kaşları kalktı. "O gerçekten bir sansar."

"Ben 'gizli muhbir'i tercih ederim," dedi ve dudakları kıpırdadı. "Ne?"

"Ben de Liv'e öyle dedim. Yani onunla bir düğünde tanıştın, belli ki ondan etkilendin, ikiniz yatay geçiş yaptınız ve sonra aramadın mı? Bu hiç hoş değil David."

"Beni terk etti," diye itiraz etti David. "Uyandım ve gitmişti. Ne bir not, ne de başka bir şey. Aradım ama internetteki telefon rehberinde bulduğum numara değiştirilmişti."

"Tam o sıralarda taşındı. Kız kardeşinden numarasını isteyebilirdin."

David Olivia'nın kız kardeşi Mia'yı düşündü, Mia onun bir başkasına ne kadar umutsuzca aşık olduğunu bilen birkaç kişiden biriydi. "Bu... karmaşıktı."

"Mia'yla da mı yattın?" diye sordu, sesi çığlığa dönüşmüştü.

"Lanet olsun," diye tısladı. "Sessiz ol. Mia'yla da yatmadım. Olivia'yla bile yatmamış olabilirim. Olivia'yla aramızda her ne olduysa bizi ilgilendirir. Aramasını umdum ve aramadığında olanlardan pişman olduğunu anladım."

"Ki öyle olduğunu söylüyor."

David kaşlarını kaldırdı. "Peki ya o?"

"Ona sormanız gerekecek. Minneapolis'e neden geldin? Gerçeği öğrenmek istiyorum."

İç çekti. "Evie'nin çatısını onarmak için yardıma ihtiyacı vardı. Ben de bir çeşit... bilmiyorum, bir işaret falan arıyordum. Buraya geldim ve Evie saldırıya uğradı, sonra o psikopat tarafından yoldan çıkarıldım ve Olivia davaya bakan polis oldu."

"Harika bir işaret," dedi Paige.

"Evet. Chicago'yu uzun zaman önce terk etmeliydim. Dana adında bir kadın vardı..."

Ağzı üzüntüyle sarktı. "Öldü mü?"

"Hayır. Başka biriyle tanıştı." Ve asla yaşayamayacağını düşünmüştü.

o.

İç çekti. "O yollardan geçtim. Ve?"

"Ve hiçbir şey. Dana diğer adamla mutluydu. O asla bilmiyordu nasıl hissettiğimi anlattım ve o asla aynı şekilde hissetmedi. Uzaklaştım. Yeterince uzağa değil. Ailelerimiz birbirine bağlı. Doğum günleri, yıldönümleri, tatiller. Onu her zaman görmek zorundaydım."

"Bu ismi biliyorum," dedi Paige. "Dana da düğündeydi. Fotoğrafını gördüm."

"Mia'nın baş nedimesiydi. Mia'nın nişanlısını sağdıç olmasını isteyecek kadar iyi tanımadığım için mutluydum."

"Bu berbat olurdu."

Paige'in hafife almakta üstüne yoktu. "Doğru," dedi. "Bir süredir Chicago'dan ayrılmanın bir yolunu arıyordum ama işim oradaydı. Ailem de. Evie taşınmam için gereken itici gücü verdi." Dünyadan saklanmayı bırakması, diğer insanların mutlu olmasını izlemeyi bırakması için ona meydan okumuştı. Ve haklı çıkmıştı.

"Yani iki yıl sonra buraya taşındınız. Neden yedi ay boyunca Liv'i aramadın?"

"Çünkü Olivia o psikopatın kireç çukurundan cesetler çıkarıyor, tüm o ailelere haber veriyordu. Evie bana Olivia'nın ne kadar içine kapandığını söylerdi, ben de birkaç hafta onu izledim. Daha iyi görünüp görünmediğini, daha az stresli olup olmadığını görmek istedim. Ön kapısına kadar gidip"-bir nefes aldı-"kaldığımız yerden devam etmek istedim. Ama haftalar geçtikçe daha kötü görünüyordu ve hiçbir zaman iyi bir zaman olmadı. Bak, Evie ona burayı satın aldığımı söylemiş. Eğer aramadıysa, kaldığımız yerden devam etmek istemediğini düşündüm. Ben de bekledim. Sabırlı olabilirim."

"Yedi ay mı?" Paige başını salladı. "Sen bile o kadar sabırlı değilsin. Ben gerçeği istiyorum."

Gözlerini kapattı. Gerçeği kaldırabileceğinden emin değildi. "Gerçek şu ki, o geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum."

"Evet, doğru. Gördüğün ya da okuduğun her şeyi hatırlıyorsun. Fotoğrafik bir hafızan var. Bunu nasıl olur da hatırlamazsın?"

gece?"

"Resepsiyonda çok fazla içtim. Ben asla sarhoş olmam. Asla." Bir anı onu dürtükledi. Yaklaşık yirmi yıl önceki o geceden beri hiç sarhoş olmamıştı. Pek çok hayatı mahveden bir gece. O zamandan beri kefareti ödemiş bir geceydi ama dünyadaki tüm iyilikler ölüleri asla hayata geri getiremezdi. "Olivia'nın neden kaçtığını bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Sana bir tavsiyede bulunabilir ?" dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerini açtı ve onunkileri yine sıcak buldu. "Neden olmasın?"

"Olivia seni içten içe yakan şeytanları yok edebilir. Ona gerçeği söyle. Bırak kaldığın yerden devam edip edemeyeceğine o karar versin. David, herkesle ilgilenemezsin. Onu korumaya çalışarak tam tersini yaptın. Ona zarar verdin."

"Öyle bir niyetim yoktu. Benimle konuşacağını söyledi."

"Güzel. Bir daha berbat etme." Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi şanslar David. Kendine güven."

Başını iki yana salladı. "Yapamam. Bu çok önemli."

"Yapmak zorundasın. Yarın dojo'da görüşürüz. Ve endişelenme." Dudaklarının arasında bir kilitlenme hareketi yaptı. "Söylemeyeceğim. Geri dönmeliyim. Öğle yemeği molam bitti."

Altıncı Bölüm

Pazartesi, 20 Eylül, 12:15.

Sen kafayı yemişsin," dedi Albert, avuçlarını açarak geri çekilirken. "Hayatta olmaz."

Mary kütüphanenin önündeki çimlerin üzerine oturmuş, gözleri kızarmıştı. "Eric, Joel öldü. Böyle bir şeyi, hem de şimdi nasıl teklif edebilirsin?"

Joel'in ölümü aslında ona diğerlerini mesajcının hedefini yakmasına yardım etmeye ikna etmek için ihtiyaç duyduğu argümanı vermişti. Sadece bu, diye düşündü. Yarın kaçacağız.

Kaçmaları gerektiğini bilmeleri için onlara videodan ne zaman bahsediyorsunuz? Bu gece. İş bittikten sonra.

Depo, sıhhi tesisat armatürleri satan Tomlinson adında bir adama aitti ama şantaj ve kundaklamanın hedefi olmak için kötü bir şey yapmış olmalıydı.

"Albert, buraya gel ve kaplan gibi volta atmayı kes. İnsanlar fark edecek." Eric, Mary'nin yanına oturdu ve elini okşadı. "Bak, Joel'in listesinde sırada Tomlinson'ın deposu vardı." Bu kesinlikle doğru değildi ama neyse ki Joel bunu yalanlamak için orada değildi.

"Tesisat armatürleri satıyor. Sulak alanlarla ya da habitatla ne ilgisi var?" Mary sordu. "Joel bana Tomlinson'dan hiç bahsetmedi."

"Bana ondan birçok kez bahsetti," diye yalan söyledi Eric. "Tomlinson KRB A.Ş.'nin yatırımcılarından biri. Aslında en büyük yatırımcılardan biri." Tabii ki değildi. Ama ne Mary'nin ne de Albert'in onu nasıl iki kez kontrol edeceklerini bilmelerini beklemiyordu. "KRB projesine devam ederse, bu adamın onlara verdiği parayla olacak."

Albert yine, "Sen kafayı yemişsin," diye mırıldandı. "Dün gecedен sonra bir tane daha mı yapıyorsun?"

"Mükemmel bir zaman," dedi Eric. "Bir de şu açıdan bakın. Joel'in ailesine ne söylediğini ya da onların nelerden şüphelenmiş olabileceğini kim bilebilir? Eve üzgün gidiyor. Sulak alanları kurtarmaktan bahsediyordu ve yangın çıktı. Hepiniz duş aldınız ama kıyafetleri hâlâ duman kokuyordu. Fischerlar aptal değil. Eğer bir daha yapmazsak, apartman yangını Joel'in yaptığını düşünecekler. Eğer tekrar saldırırsak, Joel'in bununla bir ilgisi olmadığını bilecekler."

Albert sert bir sesle, "Senden şüphelenecekler," dedi. "Sen onun arkadaşydın."

Çok iyi bir arkadaşı. Onu öldürme emrini ben verdim. "Hayır, benden şüphelenmeyecekler," dedi kesin bir ifadeyle. "Bay Fischer hayal gücümün olmadığını söylerdi. Tutku yok. Sadece bir sayı kırıcı. Buna gülerdi. Joel'in etrafındaki tek güvenli kişinin ben olduğumu söylerdi. Davalarını halletmesi için onu yarı yolda bıraktığımı söylerdi."

"Bu nasıl olabilir?" Mary yakındı. "Joel dün gece onu bıraktığımda üzgündü ama o... bilirsin işte."

"Hayır, ne?" Albert sordu.

"İntihara meyilli," dedi. "Yol kuruydu. Gün ışıdı. Bence kasten yoldan çıktı. Kendine zarar vereceğini düşünseydim onu asla bırakmazdım."

Eric Albert'a bakmaya cesaret edemedi. "O bir kazaydı, tıpkı kız gibi. Kimse kızın yaralanmasını istemedi. Bu bir kazaydı."

Mary elleriyle yüzünü kapattı. "Haberleri izleyemiyorum. Onun adını bilmeye dayanamıyorum. Onu unutmaya çalışıyorum ama onu orada çılgık atarken görüyorum."

Eric'in omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Görüntü onun da aklından çıkmamıştı. Ama en azından Mary haberleri izlemiyordu, yani gardiyanın başına gelenleri henüz duymamıştı.

"Mary, dinle. Joel'i bu kadar ateşleyen şeyin ne olduğunu düşün. Seni neyin . O sulak alanlar. Toprağımız. Dünyamızın bir köşesini güvende tutmak istedik." Samimiyetten sızıyordu. Boğuluyordu. Dün her kelimesine inanmıştı. Bugün ise sadece bitmesini istiyordu. "Onları durdurduk ama sadece geçici olarak. Tomlinson'ın parasıyla yeniden inşa edecekler. Belki daha büyüğü. Bu da tüm fedakârlıklarımızın boşa gittiği anlamına geliyor. Joel boşu boşuna ölmüş olacak. Bunu istemezsin, değil mi?"

Mary başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı.

"O da bunu isterdi," diye mırıldandı Eric. "Bunu biliyorsun. Bunu ona borçluyuz."

Kıpırdamadan durdu. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

Eric rahatlamış bir nefes vermek istedi ama tuttu. "Otoparkta buluşalım, daha önce buluştuğumuz yerde. Tomlinson'ın bekçi köpeği var. Üzerine uyku tozu dökülmüş biraz biftek getirmemiz gerekecek. Sadece uyumasını sağlamak için Mary," diye ekledi Mary irkilince. "Kas gevşeticilerim vardı ama son kullanma tarihleri uzun zaman önce geçti."

"Biraz uyku hapım var," diye mırıldandı. "Sadece onu uyutmak için."

"Kesinlikle," diye güvence verdi Eric ona.

Omuzlarını dikleştirdi. "Joel'in cenazesi yarın."

Eric'in kaşları kalktı. "Yarın mı? Oh, evet. Bu bir Ortodoks kuralı, değil mi?"

"Yirmi dört saat içinde gömülecek. Gitmek istiyorum ama yalnız gidersem ailesi çıldırır. Sen gidiyorsun, değil mi? Benimle gelecek misin?"

Eğer hala lkedeysen. "Tabii ki. Biraz dinlen. Haberleri izleme."

Onun gidişini izledi, sonra Albert'a döndü. "Var mısın?" Albert dosdoğru önüne baktı. "Onda ne ?"

"Kimde ne var?"

Albert'in gergin çenesinde bir kas seğirdi. "Gardiyanı vuran adam. Bizi gördü. Bize bu aptalca suçu işletiyor." Duygusallaştığında her zaman yaptığı gibi aksanı daha da belirginleşti. Genelde Eric bunu tahrik edici bulurdu. Bugün yle değildi. "Bu saçma maskaralığın tek açıklaması bu. Peki bize karş elinde ne var?"

Söyleyecek ne vardı ki? "Video. Her şeyi. Yzlerimizin ve penceredeki kızın yüzünün yakın çekimleri. Sen Joel'e vuruyorsun ve biz onu sürükleyerek götürüyoruz."

"Yani artık onun orospuları mıyız?" Albert acı acı sordu.

"Ya yle oluruz ya da kaarız."

"Nereye kaçabiliriz ki? Dünya çok küçük bir yer."

Eric küçük bir gülümseme denedi ama bu acı verici bir şekilde snk kaldı. "Fransa mı? Ölüm cezası ihtimali varsa iade etmezler. Ve sen de o dili konuşuyorsun."

Albert gülümsemedi. "Burası Minnesota. Ömür boyu hapse gireriz." Sadece başını çevirdi ve gözlerini Eric'e dikti. "Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun, dostum?" Bir zamanlar sevecen bir ifadeyle söylenen bu söz şimdi yumuşak bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Bu gece. İşimiz bittikten sonra. Biraz zamana ihtiyacım vardı. Eğer reddedersen, videoyu gösterirdi ve ben de kapana kısılırdım."

"Ben, ben, ben," diye mırıldandı Albert. "Kendine çok yklendin. Ne zaman seçme hakkım oldu?"

"Neyi farklı yapardın Albert?"

Bir an için Albert hiçbir şey söylemedi. Konuştuğunda sesi soğuktu. "Bunu senden saklamamalıydım. Kamayacağım. Bu kişi seninle nasıl bağlantı kuruyor?"

Eric cebinden cep telefonunu ve MP3 çaları çıkardı. "Bana cep telefonumdan mesaj attı, sonra da bunları nerede bulabileceğimi söyledi."

"Tomlinson KRB yatırımcısı değil."

"Hayır."

"Bu bir soru değildi Eric. Bunu kendim kontrol edemeyecek kadar aptal olduğumu mu dūşündün? Senin bu kundaklama planını kabul etmeden önce, senin zarar görmeyeceğinden emin olmak istedim. Babanın şirketinin aralarında olmadığından emin olmak için apartman yatırımcılarını kontrol ettim, mali kayıp yaşamayacaklarından emin olmak için. Bu gayretinle seni besleyen eli ısırmayacağından emin olmak istedim."

"Ve bu seni de besliyor mu?" Eric acı acı sordu.

Albert'in ifadesi değişmedi. "Neden seninle birlikte gittiğimi merak etmedin mi?"

Eric başını salladı, bilmek istediğinden emin değildi. "İnandığını sanıyordum."

"Bir gölü kurtarmak için mi?" Albert alay etti. "Senin geleceğine inandım. Bu takıntıyı üzerinden atarsan, hayatına devam edebileceğini dūşündüm. Güvende olacağından emin olmak istedim." Bunu sert ve suçlayıcı bir şekilde söyledi. "Ben de yapılması gerekeni yaptım."

"Özür dilerim," dedi Eric sessizce. "Dūşünemedim."

"Hayır, dūşünmedin. Şimdi dūşünme sırası bende. Bana bildiğin her şeyi anlat. Bir şekilde bu şantajcının kim olduğunu bulmalıyız."

"Ve sonra?" Eric söyledi.

Albert bir omzunu kaldırdı. "Onu öldüreceğiz. Bir tane daha nedir ki?" Eric bir nefes aldı, başını salladı. "Ve sonra?"

"Ve sonra, ben gidiyorum. Kendine başka bir oyuncak bul. Artık ilgilenmiyorum."

Pazartesi, 20 Eylül, 12:45.

Abbott, Olivia telefonu kapatırken onun masasına yaslandı. "Ee?" diye sordu. "O seri numarasından bir şey çıktı mı?"

"Kızın adı Tracey Mullen," dedi Olivia, Abbott'un fötr şapkasını yere dūşürmemesi için tanrıça heykelini bir kenara çekerek. "Tracey on altı yaşındaydı. Babası Council Bluffs, Iowa'da, annesi ise Gainesville, Florida'da yaşıyor."

Abbott, "Gators konusunda haklıydın," dedi ve telefonu kulağına dayamış, sabırsızca parmaklarını şıkırdatan Kane'i işaret etti. "Onun nesi var?"

"Tracey Mullen'ın Iowa'daki engelli babasıyla konuşuyor. Bir röle hizmeti kullanıyorlar. Kane konuşuyor, röle operatörü TTY'ye yazıyor, Bay Mullen geri yazıyor ve operatör Kane'e okuyor. Bu yavaş bir süreç."

"Peki Tracey Mullen Minneapolis'te ne yapıyordu?" Abbott sordu.

"Hâlâ çözmeye çalışıyoruz. Florida'da işiten ve velayeti kendisinde olan anneyle konuştum ama Tracey'nin babasıyla yaşamak ve Iowa'daki sağır okuluna gitmek için yalvardığını söyledi. Tracey'i İşçi Bayramı'ndan iki gün önce babasına giden bir uçağa bindirmiş. Tracey'nin babasıyla olduğunu sanıyordu. Babası da annesiyle olduğunu düşünmüş. Tracey'nin neden kaçtığı belli değil ama İşçi Bayramı'ndan beri görülmemiş. En son dün sabah her ikisine de diğer ebeveynle birlikte olduğunu belirten mesajlar atmış."

"Ebeveynlerden biri diğerinin istismarcı olduğunu belirtti mi?"

"Annem yapmadı, ama çok sık iletişim kurmuyorlar gibi görünüyor. İletişimlerinin çoğu Tracey aracılığıyla oldu. Henüz çürüklerden ve kol kırığından bahsetmedik. Hem Iowa hem de Florida'daki öğretmenleri ve bölgedeki sosyal hizmet uzmanlarıyla konuşup şüpheli bir şey fark edip etmediklerini öğreneceğiz. Bu biraz zaman alabilir."

"Annesinin sesi nasıldı?"

Olivia omuz silkti. "Yıkıldım. Sersemlemiş. Kızgın. O ve yeni kocası bulabildikleri ilk uçakla buraya geliyorlar."

Kane telefonu kapattı ve yorgun bir nefes verdi. "Daha iyi bir yolu olmalı. Babam yolda. Akşam yemeğinden sonra burada olur. Çok üzgün görünüyordu, özellikle de Tracey'i 'kapı dışarı ettiği' için karısına, ama operatörden geçerken bunu söylemek zor."

Olivia, "Annem Tracey'nin babamla yaşamak için yalvardığını söyledi," dedi.

"Babam Tracey'nin Florida'dan nefret ettiğini söyledi ama onunla yaşamak istediğini hiç söylemedi. Hepsini aynı odada görmek ilginç olacak. Bir işaret dili tercümanı ayarlayacağım."

"Peki ya seks yaptığı adam?" Abbott sordu.

"Annem erkek arkadaşı olmadığını söyledi. Tracey derslerine odaklanmıştı," dedi Olivia. "Bunun doğru olup olmadığını, annemin öyle olmasını isteyip istemediğini ya da annemin saf olup olmadığını göreceğiz."

Kane, "Babam Tracey'nin erkek arkadaşı olmadığını, çünkü annesinin onu Gainesville'deki işitme okuluna gitmeye zorladığını ve yalnız kaldığını söyledi," dedi.

Abbott içini çekti. "Jess Donahue'yu arayacağım. Bu aile hakkında bir psikiyatristin görüşünü almak istiyorum. Bu kızın duyabilmesi için implant takıldığını sanıyordum."

"Annem implant konusunda pek başarılı olamadıklarını söyledi," dedi Olivia. "Tracey on yaşına kadar ameliyat olmadı, Bayan Mullen yeniden evlendikten sonra. Ameliyatın parasını yeni kocası ödedi. Tracey pek başarılı olmadı. Herkes başarılı olamıyor."

Abbott gür bıyıklarını düşünceli bir şekilde düzeltti. "Ben daha çok yangın başlamadan hemen önce birlikte olduğu erkeğin kimliğiyle ilgileniyorum. Şimdilik ona odaklanın."

"Göle geri dönelim," dedi Olivia, "bakalım onu orada gören olmuş mu?"

"Federallerle neler oluyor?" Kane sordu.

"Özel Ajan Crawford'u aradım ama ofiste değildi. Patronunu aradım, mesaj bıraktı." Abbott gitmek için ayağa kalktı ama Micki asansörden içeri daldı.

"Bir saattir telefonlarınızı arıyorum."

"Kızı teşhis ettik," dedi Olivia, "ve ailesiyle konuşuyorduk. Elinizde ne var?"

"Jeli teşhis ettim." Micki bir sandalye çekti ve içine oturdu. "Sodyum poliakrilat."

Kane, "Ve şimdi İngilizceyi bekliyoruz," dedi.

"Bebek bezi yapışkanı," dedi Micki, baktıklarında kıkırdayarak. "Genelde süper emici polimer ya da SAP olarak adlandırılır. Bebek bezlerinde bulunan ve tüm emiciliği yapan kristaller."

Olivia yorgunluğun çekiciliğini hissetmeye başlamıştı. "Neden?"

"Cam küreyi neden kaplıyorsun?" Micki sordu. "SAP'nin aynı zamanda yangın geciktirici olduğu ortaya çıktı."

"Çişi emer ve yangınları söndürür. Kanseri tedavi edebilir mi?" Kane yanak diliyle sordu.

"Ukala herif," dedi Micki. "Kundakçıların cam bir topu bebek bezi jeliyle kapladığına dair bir kayıt bulamadım. Eski SPOT grubu, cam topun ısıdan zarar görmesini engellemek için yırtık itfaiyeci montları kullanıyordu."

Kane, "Yani bu SPOT değil," dedi.

"Şart değil," dedi Micki. "SPOT'un altın çağında ultra ince bebek bezleri vardı, ancak jelin yangın geciktirici olduğu bilgisi yoktu."

"Bu özel jel türünü takip edebilir misin?" Olivia sordu.

"Hayır," dedi Micki. "Ben de sana bunu söylemek istiyordum. Bu şeyler bir torba bebek bezi kadar erişilebilir. Ki bu da oldukça erişilebilir bir şey."

Takip etmenin bir yolu yok ve itfaiyeci montlarından çok daha kolay ve ucuza alınabiliyor."

"Sen neşe yumağı değil misin?" Abbott suratını ekşiterek sordu, o da omuz silkti. "Kusura bakmayın. Bölgeye geri dönüyorum. Dışarıdaki olay yerini inceliyoruz.

ve içerideki kundakçılara yardım etmek."

Olivia, "Tracey'nin fotoğrafiyla göl bölgesini tarayacağız," dedi. "Beşte döneriz."

Pazartesi, 20 Eylül, 13:00.

Tezgâhın altına gizlediği dizüstü bilgisayarını kontrol etti. Eric'e verdiği telefon onun tüm şehirdeki hareketlerini takip etmesini sağlıyordu. Eric hareket halindeydi ama kaçmıyordu. Bir kasap dükkânında durmuştu. Eric'in Tomlinson'ın bekçi köpeğini uyuşturmak için kullanabileceği kalın bifteklerle çıktığını hayal etti.

Verdiği dinleme cihazlı cep telefonunun kapsama alanı konuşacak kadar paranoyak olmamaları onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Eric'in dinlenen bir telefon olup olmadığını kontrol edecek kadar zeki olduğunu düşünmüştü ama Eric şu anda zeki olamayacak kadar korkuyordu.

Joel'in ölmüş olması onu biraz sarsmıştı. Joel'in gerçekten kendini mi öldürdüğünü yoksa çoktan birbirlerine düşman olmaya mı başladıklarını merak etti. Parasını Albert'a yatırdı.

Yani... beni öldürmeyi planlıyorlar. Albert'ın hakkını teslim etmeliydi. Koca oğlana bu kadar çok beyin için destek vermemişti. Planı asla işe yaramayacaktı elbette ama Eric'in önerdiğinden daha iyiydi. Fransa'ya kaçmak. Aptal.

Ama Tomlinson deposunda ona itaat , yani en azından Tomlinson'dan daha zekiydiler.

Müşteriler arasında hızlıca bir komut yazdı ve bilgisayar ekranına Eric'in banka hesabını getirdi. Eric üniversitenin yakınındaki banka şubesinden bin dolar çekmişti. En azından normal bankasından ve veznedarın kaşlarını kaldırmayacak bir miktarda para çekecek kadar akıllıydı. Eric rutin olarak bin dolar çekerdi ve ilk başta bu zengin çocuğun o kadar parayla ne yaptığını merak etmişti.

Sonra Albert'ı fark etti ve her şey anlam kazandı. Albert, Eric'le olan ilişkisinden vazgeçmekle ilgili güzel bir konuşma yapmıştı ama Albert gibi fakir bir çocuğun böyle bir paradan vazgeçmesi mümkün değildi.

Barney Tomlinson için aktive ettiği cep telefonunu kontrol etti. Tomlinson'a gönderdiği mesaj basitti-öde yoksa.

Tomlinson başlangıçta yanlış değerlendirdiği birkaç hedeften biriydi. Barney'nin zeki bir adam olduğunu düşünmüştü ama talepleri göz ardı edilince

fıkrını değiştirdi. Belli ki Barney, adamın ilişkilerini karısına ifşa etme tehdidini yerine getireceğine inanmamıştı. Barney Tomlinson son birkaç yılda mütevazı bir servet biriktirmişti ve kaynaklarına göre Bayan Tomlinson evlilik sözleşmesi imzalamamıştı.

Tomlinson bu kez mesajına yanıt verdi. Karım öğrendi. Beni boşuyor. Daha ne yapabilirsin ki?

Gülümsedi. Oh, çok, diye düşündü. Çok şey yapabilirim. O kadar uzun yıllar boyunca görünmez olmuştu ki, yüz yüze görmezden gelinmeye alışmıştı. Aslında bunu kendi avantajına kullanıyordu. Ama doğrudan iletişimde görmezden gelinmek... Bu tek kelimeyle kabalıktı.

Tomlinson ilk istediğinde ödemeyi yapmış olsaydı, adam en azından başlangıçta servetinin büyük kısmını elinde tutacaktı. şimdi, Bayan Tomlinson boşanmadan payına düşeni almakla kalmayacak, hepsini alacaktı. Sigorta deponun kaybını karşılayacaktı. Ayrıca Tomlinson'ın hayat sigortasındaki on milyon karısının hayatını kurtaracaktı.

şahsen ben bir kuruş bile almayacağım. O da bunu sorun etmedi. Elde edeceği şey (a) Tomlinson'ın gerçekten çok korkarak öleceğini bilmenin tatmini; (b) Bayan Tomlinson'ın son kahrkabayı atmasının tatmini; (c) onu görmezden gelebileceklerini düşünen gelecekteki hedefler için görsel bir yardım; ve (d) Eric, Albert ve son olarak da tatlı Mary üzerinde gerçekten büyük bir koz olacaktı. Ve bu konuda çok rahattı.

Pazartesi, 20 Eylül, 14:10.

Phoebe Hunter, David'in mutfak kapısına yaslanmış, oğlunun komşusunun başladığı çini madalyonu bitirmesini izliyordu. Sonunda yorgunluğunu kabul eden Glenn aşağıya inmiş, onu diğer çocuklarının toplamından daha fazla endişelendiği David'le yalnız bırakmıştı. "Fena değil," dedi.

David gülümseyerek başını kaldırdı. "Çoğunu Glenn yaptı." "İyi iş çıkarıyor," diye yorum yaptı.

"Öyle yapıyor. Onu sürekli dinlendirmeye çalışıyorum ama o sürekli meşgul olmayı seviyor."

"Bunu fark ettim," dedi kuru bir sesle. "Kalkmadan önce bir dakika kadar benimle masada oturdu ve mutfak zemininde bıraktığın büyük çıplak nokta hakkında homurdandı."

"Bir dakika mı? Bu onun için oldukça iyi. Ona madalyon için ne istediğime karar vermediğimi söyleyip durdum, o da sürekli

"lanet olası süslü fayanslar. Sadece tasarımı kendisi yapmak istedi. Palavracı." Bunu sevgiyle söyledi.

"Bunu ben de fark ettim. Ama o senden hoşlanıyor."

"Ben de ondan hoşlanıyorum." Kahve fincanlarını doldurdu ve masaya oturdular. "Onunla ilk günümde itfaiyede tanıştım. Uzak duramayan emekli adamlardan biri."

"Bana anlattı. Her şeyden çok o itfaiye binasından bahsetti. Ama sizden de bahsetti. Bana tüm kiracılardan ve onlarla nasıl ilgilendiğinizden bahsetti. Bayan Edwards ve kızlar dinlenebilsin diye 2A'daki bebekleri geceleri nasıl sallayarak uyuttuğundan. Gorski kardeşlerin kedisi her ağaca tırmandığında onu nasıl kurtardığını. Kemoterapiye her gittiğinde onunla nasıl ilgilendiğinizi."

David sandalyesinde kıpırdandı. "Önemli bir şey değil anne. Herkesin yapacağı bir şey. Peki, evde neler oluyor?"

Hayır işleri hakkında konuşmak istediğinde David her zaman konuyu değiştirirdi. Onu bu yüzden görmeye gelmişti, bu kez kıvrmasına izin vermeyecekti.

"Aynı eski, aynı eski maceralar." Ama yine de ona, ne kadar sıradan olursa olsun kardeşleri, yeğenleri ve yeğenleriyle ilgili tüm haberleri anlattı. O konuşurken, tıpkı zemini incelediği gibi onu inceliyordu. Onun eli yatkın oğluydu. Aletlerini her zaman sevmiştir, bir şeyleri parçalara ayırmayı. Onları yenisinden daha iyi bir şekilde bir araya getirmeyi. Bunu kendi hayatında da yapmasını ne kadar çok dilemişti? "Neye bakıyorsun?" diye sordu. "Yeni bir kırıksıklığım mı var?"

Adam gülümsedi ve kadın onun gözlerinde babasının parıltısını gördü. Kocasını yakışıklı bir şeytandı ve oğulları da öyleydi. En çok da David. "Tıpatıp aynı görünüyorsun," dedi. "Ben de tam senin bu kadar yolu nasıl geldiğini düşünüyordum. Sen de oldukça maceracıydın anne."

"Sanki yaşlıymışım gibi davranıyorsun," diye burnunu çekti.

"Hayır, hanımefendi, sadece yön bulmakta zorlanıyorum."

Bu doğru bir gerçektir, bu yüzden geçmesine izin verdi. "Eviniz güzel bir şekilde bir araya geliyor. Biraz daha fazla mobilya beklerdim ama meşgul olduğunuzu görebiliyorum." "Teşekkürler. Pencere, ahşap döşemeleri ve su tesisatını yaptım. Daha yapmam gerekenler var. Bir ve iki numaralı zeminler, ama isterseniz şimdi renk örnekleri ve halı stilleri üzerinde çalışmaya başlayabilirsiniz."

Başını salladı ve kahvesini yudumladı. "Katlardan bahsetmişken, bu sabah sizin de bir macera yaşadığınızı duydum." Bunu sakince söyledi, her ne kadar kalbi

hâlâ normale dönmemişti. "Ama iyi görünüyorsun."

Gözlerini devirdi ama içinde bir endişe vardı. "Glenn'e kim söyledi Bu mu?"

"Raz adında biri, Gabe adında birinden duymuş, o da Zell adında birinden duydum."

"Eminim ki hikaye Glenn'e ulaştığında gerçeğin yakınından bile geçmiyordu," dedi.

"Muhtemelen," diye hafifçe kabul etti. Adam bir şeyler saklıyordu. Bunu her zaman söyleyebilmişti. Tüm çocukları arasında David en açık sözlüsü gibi görünüyordu ama en karmaşık olanı oydu. Ve en mutsuz olanı.

"Ee," dedi kayıtsızca. "Glenn sana ne söyledi?"

"Bütün sabah haberlere konu olan o apartman dairesinde kurban arıyormuşsunuz ve zemin ayaklarınızın altına çökmüş. Neredeyse dört kat aşağı düşüyordunuz." Hâlâ sarsılmıştı. "Ve o büyük karanlık deliğe kaymadan önce bir çeşit top yakalamışsın."

Kaşlarını çattı. "Gerçeklerden çok daha uzakta olmasını umuyordum." Ensesini ovuşturdu. "Balonun bir sır olması gerekiyor. Kimseye söyleyemezsin, tamam mı?"

"Sır tutabilirim. Beni senin arkadaşların."

"Evet, anladım. Dedektifi aramam gerekiyor." Cep telefonundan hafızasındaki bir numarayı çevirdi ve cevap beklerken nefesini tuttu.

Adam telefonu kulağına dayamadan önce bir kadının cevap verdiğini duydu. "Sutherland."

Gözlerini kahvesine dikerek utanmadan kulak misafiri oldu. Sutherland tanıdığı bir isimdi. Olivia'yla Mia'nın düğününde tanışmıştı. Mia'nın üvey kız kardeşi hoş bir genç kadına benziyordu. Biraz üzgün ama kibardı. Ve güzel. Ve görünüşe göre en küçük oğluyla tahmin ettiklerinden daha fazla ilgileniyordu. Paige'in sesi taşınmıştı.

"Merhaba. Ben David Hunter. Baloyla ilgili haberlerin çıktığını bilmeni istedim." Phoebe kirpiklerinin altından onun irkildiğini gördü. Mia'nın küçük kız kardeşi mutlu değildi.

Yüzünü buruşturdu. "Annem bile biliyor," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ziyarettime geldi ve emekli bir itfaiyeci arkadaşımından duymuş, o da kulaktan kulağa yaymış. Ne yapmamı istiyorsun?" Bir dinledi, sonra masaya endişeli bir bakış fırlattı ve arkasını döndü. "Tahmini varış süreniz var mı?" diye mırıldandı.

Başı hâlâ aşağıda olan Phoebe'nin kaşları kalktı. ETA? Olivia buraya mı geliyordu?

David aniden ayağa kalkıp daireyi terk etti ve Phoebe kapının arkasından kapanmadığını bilip bilmediğini merak etti. "Annem burada kalıyor," dediğini duydu. "Ama buluşabileceğimiz bir yer var. Adresi sana mesaj atarım."

Bir sessizlik oldu, sonra onun şaşkın sesi duyuldu. "Onu teşhis ettiniz mi? Şimdiden mi?" Bir sessizlik daha, sonra sessizce dedi ki, "Babasına gerçekten denediğimizi söyle. Üzgün olduğumu söyle."

Phoebe iç çekti. Glenn ona David'in yangından genç bir kız çıkardığını, kızın çoktan ölmüş olduğunu söyledi. David bunun için endişelenirdi. Zihninde tekrar tekrar gözden geçirir, farklı bir şey yapıp yapamayacağını merak ederdi. Düzeltebilir miydi . Kızı kurtarabilir miydi? Çünkü David'in yaptığı buydu. Bir şeyleri düzeltirdi. İnsanları kurtarırdı.

Oğlunun kendini kurtarmasının zamanı gelmişti ve eğer o kurtaramadıysa... o zaman ben kurtaracağım.

David bağlantıyı kesti, sonra kapı koluna uzandı ve kapının kapanmadığını görünce gözlerini devirdi. Bunu düzeltmem gerek, diye düşündü. Kapı açık olduğu için sesler duyuluyordu. Annesinin her kelimeyi duyduğunu varsaymak makuldü.

Adam içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı, kaşları kalkmıştı. "Olivia nasıl?"

İçini çekti. "Konut kurbanları cinayete kurban gitmiş. Davayı yakaladı."

"Peki bu gece onunla nerede buluşacaksın?" Adam itiraz etmeye başlayınca elini kaldırdı. "Sadece soruyorum çünkü eğer beni burada istemiyorsan Evie'yle kalabilirim."

Onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Anne."

"Sır tutabilirim evlat," dedi yumuşak bir sesle. "Bana söylemediklerini bile."

Bu hiç hoşuna gitmedi. "Sana söylemediğim hangi sırlar var?"

Arkasına yaslandı, başını eğdi, kollarını kavuşturdu ve onu inceledi. O bakışı biliyordu. Çocukken başı ne zaman derde girse aynı bakışı kullanırdı ve bundan sonra olacakların hiç de rahat olmayacağını biliyordu. "Başlangıç olarak, Dana Dupinsky'ye ilk görüşte aşık olduğunu söyleyebilirim."

Gözlerini kaçırıp, yanakları ısınmaya başlamıştı. "Başından beri biliyor muydun?" diye sordu sessizce.

"Evet. Onu sevdiğini biliyordum ama o seni bir kardeş olarak görüyordu. Onun hırpalanmış kadınlarla yaptığı çalışmaları desteklemek için yorulmadan çalıştığını biliyordum."

kasabadaki bir düzine başka hayır kurumunu destekliyor. Ve başka biriyle evlendiğinde kalbinin kırıldığını biliyordum."

Yorgun bir şekilde gözlerini kapattı. "Dana'yı başka kim biliyordu?"

"Kendileri için anlayanlar. Max ve Caroline." David'in ağabeyi ve karısı. Dana uzun zaman önce Caroline'ın aile içi şiddetten kaçmasına yardım etmişti. Sırf bu yüzden bile Dana sonsuza dek ailelerinin bir parçası olacaktı. "İkizler," diye ekledi. Peter ve Cathy kırk beşlerine merdiven dayamış olsalar da hâlâ "ikizler "di.

Tek gözünü açtı. "Elizabeth de mi?" diye sordu.

"Evet. Küçük kız kardeşin bizim ona verdiğimiz değerden daha fazlasını anlıyor. Başka birini bulmanı ve mutlu olmanı umuyorduk. Ama bulamadın ve biz de ne yapacağımızı bilemedik, bu yüzden hiçbir şey söylemedik ya da yapmadık. Yanlış mı yaptık?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu anne."

"Biliyorum. Çocukları yaralandığında ve hiçbir şey yapamadığında bir anne kendini çaresiz hisseder. Bana taşındığını söylediğinde şaşırmadım. Uzaklaşmak zorunda kalacağını biliyordum. Bu kadar uzun kalmana . Minneapolis'i bana söylediğinde, Evie ve Tom'a daha yakın olmak için bu şehri seçtiğini düşündüm."

David'in eski arkadaşı Evie kendi şeytanlarından kaçmak için Chicago'yu terk etmişti ve yeğeni, Caroline'ın oğlu Tom, üniversitede basketbol yıldızıydı. ", " dedi ve bu kısmen doğrudu. "Gerçi ikisini de pek görmüyorum. İkisi de okulla ve kendi hayatlarıyla çok meşguller. Noah da artık Evie'ye göz kulak oluyor."

Annesi gülümsedi. "Olması gereken de bu. Olivia'yla Mia'nın düğününden sonra İncil'e dayalı bir şey yaşadığınızı biliyor muydunuz? Arkadaşın Paige seninle yüzleşene kadar bunu bilmiyordum." Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü yarasa gibi kulaklarım var."

Gözlerini devirdi, yüzü alev alev yanıyordu. "Anne."

"David," diye karşılık verdi, onun ses tonunu taklit ederek. "Kulak misafiri olmak zorundayım. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Paige sayesinde oğlumla ilgili bulmacanın tam bir resmine sahibim."

"Ben bulmaca değilim. Her neyse, her şeyi gibi görünüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Senin hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım bir parçan var. Hayranlık duydum, sevdim, övündüm ama asla anlayamadım."

Kendini savunmaya geçercesine çenesini kaldırıırken buldu. "Neymiş o?"

"Seni hizmet etmeye iten şey. İnatçı, dik kafalı, kendinden başka kimseyi umursamayan narsist bir gençten, tanıdığım herkesten daha fazla hizmet eden bir adama dönüştün. Neredeyse bir gecede."

David onun kendisini izlediğini bildiği için irkilmesini kontrol etti. Eğer bir gün anlarsan Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü geçmişten gelen resimler zihnini doldururken. Parçalanmış bedenler. Ve çok fazla kan. On sekiz yıl geçmişti ve kardeşinin küçük bedenine sarılmış, son nefesinde onu koruyan Megan'ı düşündüğünde boğazı hâlâ düğümleniyordu.

Çünkü kendisinden başka kimseyi umursamayan, dik kafalı, narsist bir aptaldı. Onların kanı onun ellerindeydi.

Ellerine baktığını fark etti ve başını kaldırdı. Annesi endişeli gözlerle onu izliyordu. Zorla gülümsedi. "Gerçek bir gizem yok. Babam öldü ve Max'in yeniden yürüyebilmesi için senin ve Max'in terapide yardıma ihtiyacınız vardı." Babasını öldüren ve kardeşini felç eden araba kazası, hayatının bir başka belirleyici anı olmuştu. Kardeşine yardım etmek onun kurtuluşu, içine düştüğü uçurumdan çıkmanın yolu olmuştu. Megan'dan sonra. Ondan sonra, hizmet... gerekli hale gelmişti. "Büyümek zorundaydım."

"Ve sen yaptın," dedi, bakışları onu incelerken deliciydi. "Max'in bunu ne kadar takdir ettiğini biliyorum. Sadece bir sömestr sonra üniversiteyi bıraktın, onu fizik tedaviye götürmek için kendi spor hayallerinden vazgeçtin, onu yeniden ayağa kaldırdın."

Annesinin her zaman gerçek olarak kabul ettiği bu yalan karşısında irkilmek istedi ama yapmadı. Babasının kazasından önce üniversiteyi çoktan bırakmıştı ama annesi bunu bilmiyordu. Başarısız oluyordu, derslerine konsantre olamıyordu. Uyuyamıyordu. Zihnindeki resimleri yok edemiyordu. Yıllar önce kardeşini sağlığına kavuşturmak, ailesinin onun ne kadar başarısız biri olduğunu öğrenmesini engellemek için ihtiyaç duyduğu bahaneydi.

"Bana ihtiyacı vardı," demeyi başardı David. Boğazı düğümlenmişti, göğsü ağrıyordu. Bir yalanla rahat eden insanları hiçbir zaman anlayamamıştı. On sekiz yıl geçmişti ama hâlâ içi parçalanıyordu.

"Evet." Annesi hâlâ onu izliyordu ve o da kıvrınma isteğiyle savaştı. "Ama bu hala neden kadın sığınma evlerini ve hayır kurumlarını seçtiğini açıklamıyor. Dana'nın sığınma evinden önce bile zamanını bu şekilde geçiriyordun. Her zaman çalışarak. Her zaman yardım ederek."

"Bu iyi bir amaç."

"Evet. Bir sebep olduşunda. Ama senin için bundan daha fazlası var." İ ekti. "David, baban öldüğünde o kadar yıkılmışım ki, o sırada olan olaylar sanki yok olmuştu. Ama yıllar geçtikçe hayır işlerine odaklanmanın geçici bir heves ya da sağlıklı bir hobi olmadığını anlamaya başladım. Bu senin hayatındı, normalde yetişkinlerin aradığı diğerk her şeyi dışlayan. Kız arkadaş yok, özel biri yok. Geçmişe baktım, ne zaman başladığını anlamaya çalıştım. O yılı düşünmeye başladım. Baban ölmeden önceki bahar mahallede bir trajedi yaşanmıştı."

Bir trajedi. Evet, öyle olmuştu. Kendini bu kadar beğenmiş olmasaydı tamamen önlenebilecek bir trajedi. Hiçbir şey söylemedi. Söyleyebileceğinden emin değildi.

"Arkadaşın öldü," dedi usulca. "Adı Megan', değil mi?" Yutkundu. Başını salladı.

"Üvey babası bir canavardı," diye mırıldandı annesi.

Tekrar yutkundu, sahne zihninde o kadar netti ki. "Evet," diye fısıldadı.

"Tüm ailesini öldürdü. Sanırım hepimiz bunun üzücü olduğunu düşündük, keşke böyle bir kötölük yapabileceğini bilseydik dedik. Megan'ın ölümünün seni ne kadar derinden etkilediğini hiç düşünmedim. Düşünmeliydim. Ortaokulda çok yakındınız. Bunun için üzgünüm David. Baban öldükten sonra kendimi o kadar kaptırmışım ki... ve sen her zaman çok güçlü ve istikrarlıydın. Acı çektiğini hiç fark etmedim. Bunun için de üzgünüm."

Gözlerini onunkilere kaldırdı. Üzgün müydü? Yanlış bir şey yapmamıştı. Benim gibi değil. Boğazını temizledi, sesinin düzgün olmasını umuyordu. "Neden şimdi bu konuyu açıyorsun?"

Sandalyesine geri oturdu. "ünkü bunu uzun zamandır düşünüyordum ve sana birçok kez sormak istedim. Hiçbir zaman doğru zaman gibi görünmedi, bu yüzden yalnız bıraktım. Bunu anladığını sanmıyorum."

Olivia'yı düşündü, her şeyi nasıl da uzun zamandır ertelediğini. "Düşündüğünden daha fazla."

Öne doğru eğildi ve elini kendi eliyle kapattı. "Yıllarca zamanını ve yeteneğini değerli amaçlar için bağışlamayı izledim. Ama aynı yıllar boyunca o kadar yalnız kaldın ki kalbim kırıldı. Ama sen yetişkin bir adamsın, bu yüzden tavsiyelerimi tuttum."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi... hayatına yeniden başlamaya çalışıyor gibi görünüyorsun. Seni yerleşmiş bulmayı umarak ziyarete geldim. Onun yerine boş bir daire ve

Hala yalnız olan oğlum. Hâlâ uyanık olduğu her anı başkaları için gönüllü olarak ."

David çenesini düzeltti, kaçırdı. "Bu yanlış değil."

"Doğru sebepler için olduğunda değil. Senin nedenlerinin doğru olduğundan emin değilim. Daha iyi bilmesem, kefaretni ödediğini söylerdim."

Çaresizlikten perişan bir halde onun gözlerine baktı. Onun sözlerini reddetmek istedi ama yapamadı.

Gözleri yaşlarla doldu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bazı zamanlar, kimsenin göremeyeceğini düşündüğünüzde, gözlerinizde bu bakış olur. Sanki dünyayı omuzlarında taşıyormuşsun gibi. Neden?"

Göğsü çok sıkıydı. Ama o bekliyordu. Ona gerçeği söyleyemem. Hepsini değil. Bu yüzden yüzündeki acıyı dindirmek için gerçeği yeterince oydu. "Onu gördüm. Suç mahallini."

Kafası karışmış bir halde gözlerini kırıştırdı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ne?"

"Arkadaşımın evinden eve dönüyordum. O sabah hepiniz ayindeydiniz. Megan'ın evinin önünde polis arabaları gördüm ve görmek için koştum. Ve onları gördüm. Ölmüşlerdi."

Annesi dehşete düşmüş bir halde bembeyaz kesildi. "Yüce Tanrım. Megan, annesi... onlar..."

Başını salladı, sesini sabit tuttu. "Ölene kadar dövülmüş. Evet."

Masanın karşısına oturdu, afallamıştı. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Çünkü utanıyordum. Hâlâ da utanıyorum. Ve ne yaptığımı asla bilmeni istemiyorum.

Omuz silkti. "Sanırım şoktaydım. On sekiz yaşındaydım anne. O yaştaki çocuklar böyle şeyler için duygusallaşmazlar." Bu bir yalandı. Duygusallaşmıştı. Neredeyse aklını kaçıracaktı. "Ama hatırladım. Ve bunun tekrarlanmaması için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kadınların kendilerine yardım edemem ama sığınma evlerine yardım edebilirim."

Annesi yine gözlerini kırıştırdı, soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. "David, keşke bana o zaman söyleseydin. Ne gördüğünü hayal bile edemiyorum. Sana yardım almalıydık. Terapi."

"On sekiz yaşındaydım anne. Terapiye gitmezdim." Kahretsin, rahibine bile söylememişti. "O yüzden kendini suçlamayı bırak."

Kararsızca başını salladı. "Bu pek çok şeyi açıklıyor." Gözleri yoğun bir şekilde ona baktı. "Seni sevmemem için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını biliyorsun."

Ve onun hâlâ yalan söylediğini bildiğini fark etti. "Evet. Biliyorum."

Ellerine uzandı ve onları şiddetle sıktı. "Seninle gurur duyuyorum. Bunu asla unutma." Hızla arkasına yaslandı. "Şimdi, nerede kalacağıma gelemim."

"İşte," dedi kararlı bir şekilde, bu iş bittiği için rahatlamıştı. "Burada kalacaksın. Tüm daireleri kontrol etmeli, renkler hakkında fikir edinmelisin."

"En iyisi bu olur. Ben halı alışverişine gidiyorum," dedi. "Eğer bu gece dışarı çıkacaksan, biraz dinlenmelisin."

"Dikkatli sür anne." Yanağına bir öpücük kondurdu. "Burada olduğun için mutluyum. Ben de seni seviyorum."

Onun gidişini izledi, sonra bir sandalyeye çöktü, gözleri kapalıydı, bitkin düşmüştü. Ama uyumaya çalışmak sonuçsuz kalacaktı. Zihni de bağırsaklarıyla birlikte çalkalanıyordu. O günü her hatırladığında böyle oluyordu. Bugün daha kötüydü, annesine yalan söylemek.

Yorgun bir şekilde ayağa kalktı. Zemin 2A'ya döşemek için zamanı vardı. Zemin döşenene kadar kızların yeni buzdolabını oturma odasına koydurabilirdi. Ama önce Olivia'ya Glenn'in balıkçı kulübesinin adresini içeren kısa bir mesaj gönderdi. Orası sessizdi. Konuşabilirlerdi.

Bunu daha önce yapmalıydım. Korkakça davrandım. Bu geceden sonra hayatında bir gizem daha azalacaktı.

En azından Olivia Sutherland ile geçirdiğim gece ne yaptığımı tam olarak bileceğim.

Yedinci Bölüm

Pazartesi, 20 Eylül, 14:25.

Olivia, David'in mesaj attığı adrese kaşlarını çatarak baktı. Şehirden yirmi dakika uzaklıkta kırsal bir bölgeydi. Neden orası?

"Sorun nedir?" Kane sordu.

"Yok bir şey." Telefonunu bir kenara bıraktı ve göl haritasını incelemeye geri döndü. "Konut manzaralı kulübelerin üzerini kapattık. Tracey Mullen'ı kimse görmemiş."

"Ya da itiraf edecek. Evde bir şeyler oluyor. Bana saha gözlüklerini ver."

Olivia cebini yokladı, sonra inledi. "Onları daha önce unutmuşum. David'e verdim ve geri almayı unuttum. Bu gece sana getiririm."

Konuşmaya başladı ama sonra vazgeçti. Onun yerine, "Sanırım köpek burada," dedi.

Olivia gölün karşısını görmek için kendini zorladı. "Acaba kundakçı köpek mi yoksa arama kurtarma ekibi mi?"

Barlow'a kızın yangın başlamadan önce bir adamla birlikte olduğunu söylemişler. Eyaletin kundakçı köpeğini çağırmıştı ama arama-kurtarma ekibi de getireceğini söyledi.

"Saha gözlüğümüz olmadığına göre," dedi Kane, "arabayla gidip öğrenelim."

Daireye vardıklarında, bir arama-kurtarma ekibi çalışmaya hazır bekliyordu. Köpek bir Alman kurduydü ve sahibi de kızıl saçları sırtının ortasından bir alev gibi sarkan uzun boylu bir kadındı. Olivia bu renk saçları olan sadece bir kişi tanıyordu.

"Barlow Brie'yi aradı," dedi memnun bir ifadeyle. "Arayacağından emin değildim." "Bu senin köpek bakıcısı arkadaşın mı?" Kane şaşırarak sordu.

"Evet. Asıl işi arama, kurtarma ve tespit için köpek eğitmek." Adımlarını hızlandırdı. "Barlow, Brie ve ben akademiden birlikte mezun olduk. Bir süre hepimiz yakındık." Üçü ve Barlow'un en iyi arkadaşı demek daha doğru olur. "Barlow ve Brie eskiden bir çiftti. Aslında nişanlıydılar."

"Onlar da mı?" Kane dikkatle sordu. Başarısız nişanlılığından nadiren söz ederdi ve Doug'dan asla ismiyle bahsetmezdi.

Onu.

"Onlar da öyle," dedi. "Nişanlılık onlar için de işe yaramadı. Ama Barlow Brie'nin iyi olduğunu biliyor. Teşkilattan ayrılmadan önce SAR yapmış. Babası veteriner."

"Köpek veterineri mi, ordu veterineri mi?"

"Her ikisi de. Kendi muayenehanesinin yanı sıra eğitim merkezindeki ve gündüz bakımevindeki köpeklerle de ilgileniyor. Mojo onu seviyor, iğne yaptırırken bile." El salladı. "Brie!"

Brie Franconi el salladı. "Acele edin. GusGus sabunlarını özlüyor."

Olivia yaklaştığında tanışma faslını gerçekleştirdi ve Brie sıcak bir gülümsemeyle Kane'in elini sıktı. "Senin hakkında çok şey duydum," dedi Brie. "Sonunda seninle tanışmak güzel."

"Aynı şekilde," dedi Kane. "Görünüşe göre sizin hakkınızda çok çok duymuşum. Özellikle de bugün."

Olivia ona sessizce, "Kadın kurbanımızın koklearı vardı," dedi.

Brie'nin parlak kaşları havaya kalktı. "Bu çok ilginç." Konuşması anlaşılırdı, çünkü yetişkinen sağır olmuştu ama kısmen de implant duymaya devam etmesini sağlıyordu. kadar olmasa da, kuvvetten ayrıldıktan sonra kendine kurduğu dünyada işlevini yerine getirebilecek kadar iyi duyuyordu.

Brie'nin rozetini bırakması onu derinden yaralamıştı. Olivia bunu anlayamamıştı bile. Ama Brie onun yanında olmuştu, tıpkı Olivia'nın akademi günlerinde kendi çevresine çektiği Paige gibi. Şanslıyım, diye düşündü Olivia o sabah Paige'i. İyi arkadaşlarım var. Birbirlerini birçok zor durumdan kurtarmışlardı. Bu gece David Hunter'la buluşmayı düşündü. Eğer işler kötü giderse, arkadaşlarına tekrar ihtiyacı olabilirdi.

"bu şekilde tespit ettik," dedi Kane. "Cihazın üzerindeki seri numarası. Çok kullanışlı."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandı Brie. "Kimliğim olmadan yakalanma ihtimalime karşı."

Kane yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Özür dilerim."

Olivia ona sertçe dirsek attı. "Seninle alay ediyor, Kane. Onu rahat bırak, Brie."

Brie'nin kahverengi gözleri parıldadı. "Özür dilerim, Dedektif. Dayanamadım." Sonra Barlow geldi ve Brie'nin ifadesi donuklaştı. Yabancılar profesyonel görünüyorlardı ama Olivia, Brie'nin dış altında kızgınlık olduğunu biliyordu.

Micah Barlow'a karşı hala demlenmişti. Brie hızlıca, "Çavuş Barlow binada başka bir kurbanımız daha olabileceğini söylüyor," dedi.

"Belki de. Kaçıp kaçmadığından emin değiliz. Eğer öyleyse, onu görgü tanığı olarak istiyoruz. Eğer değilse, kalıntılarını da teşhis etmemiz gerekiyor," dedi Kane.

"Ama eğer kaçtıysa ve kızın nereden geldiğini bulabilirsek," dedi Brie, "o zaman görgü tanığınızın izini sürebilirsiniz."

"Aynen öyle." Olivia Barlow'a baktı. "Kıyafetlerini morgdan mı aldın?"

Barlow bir kanıt torbası tuttu. "Önce kimliği belirsiz erkeğin kalıntılarını kontrol edebilir miyiz? Müfettişlerden biri içeride, Brie. Sana yol gösterecek." Gülümsemesi sıkıydı. "Senin ve GusGus'ın herhangi bir delikten düşmenizi istemeyiz."

Brie parlak saçlarını atkuyruğu yaparak "Teşekkürler," dedi. Köpeğin tasmağını daha sıkı tuttu. "GusGus, çalışma zamanı."

O ve köpek binaya girmeye başladı ve Kane'in kaşları kalktı. "GusGus?"

Olivia gülümsedi. "Evet, Cinderella çizgi filmindeki fare gibi. GusGus. Kadavra köpeği, SAR ve kolunuz kadar uzun diğer şeylerin bir listesi olarak sertifikalandırıldı."

Kane iç çekti. "O da mı çizgi film bağımlısı? Siz geldiğinizde akademi kantininde ne servis ediyorlardı?"

"Çizgi filmler harika sosyal yorumlar olabilir," dedi Olivia, Kane'in alay ettiğini bilerek. En azından çoğunlukla. "Ve bazen," diye ekledi sessizce, "sadece kaçış."

"Onu alacağım," diye cevap verdi, aynı sessizlikle.

Bazı kadınların canı dondurma çekerdi. Olivia stresli olduğunda, Road Runner'ın birkaç bölümü gerginliğini azaltırdı. Örsün Çakal'ın şemsiyesini parçalaması onu her seferinde güldürüyordu.

Son yedi ay boyunca Road Runner'ı çok izlemişti. Kireç ocağında buldukları kurbanların ailelerini bilgilendirdiği haftalar boyunca bu alışkanlık haline gelmişti. Eve geliyor, Mojo'yu gezdiriyor, "Road Runner'ın En İyileri" DVD'sini makineye yerleştiriyor, sonra oturup uyuyana kadar ekrana bakıyordu.

Katil ehliyetlerini hatıra olarak saklamıştı, böylece ilk teşhis çok daha kolay olacaktı. Katil yıllardır kadınları sessizce öldürüyordu.

Bazen aileler taşınyordu. Ancak en yakın akrabasının izini sürmek gibi ayrıntılara odaklanmak Olivia'nın kurbanların kalıntılarını bulmanın dehşetine odaklanmasını engelliyordu. Bazen zihninde bir slayt gösterisi gibi akıyordu. Kemikler, kemikler ve daha fazla kemik.

Kemikler aslında o kadar da kötü değildi. En kötüsü çukurdan çıkardıkları ilk cesetlerdi. Kireç bir cesedi birkaç gün içinde çürütmüştü. Ama katil sonunda çok fazla kişiyi öldürmüştü. Son kurbanlar için çürüme yavaşlamıştı.

Çürüyen eti hatırlayarak gözlerini kısa süreliğine kapattı. Ceset hareket ettirildikçe nasıl da kemiklerinden dökölüyordu.

Eğer yanmış dairede bir ceset olsaydı, geriye pek bir şey kalmazdı. Onlara benzeyecekti. Endişesi sert bir dalgayla geri döndü ve onunla birlikte kaçmak için şiddetli bir ihtiyaç duydu. Ama kaçmadı, kendini yerinde durmaya zorladı. Daha kolay olacaktı. Kolaylaşmak zorundaydı.

Kane'in nasıl başa çıktığını merak ediyordu ama o hiç paylaşmadığı için hiç sormamıştı. O sadece işini yapmıştı. Benim gibi. Çünkü bizim işimiz bu.

Barlow, "Kundakçılar nereden çıktığını biliyoruz," dedi. "Kundak köpeği şu kapıya kadar hızlandırıcı izi buldu." David'in kızın parlak el izlerini ilk kez gördüğü pencereyle binanın aynı tarafındaki merdiven boşluğu kapısını işaret etti.

"Ayak izleri buldunuz mu?" Olivia sordu ama Barlow başını salladı.

"Sadece lekeler. Kundakçılar halı yapıştırıcısına basmışlar ve kapıya kadar takip etmişler. Ne yazık ki ayakkabılarındaki yapışkan kir tutmuş, bu yüzden izler net değil. Ayak izi yok, ayakkabı numarası bile belli değil, ancak iki kişi oldukları anlaşılıyor."

"Peki ya ayakkabılarını bulursak?" Kane sordu.

Barlow, "Hızlandırıcı ve yapıştırıcının izlerini bulacaksınız," dedi. "Yapıştırıcıya karışmış kül ya da toprak varsa, burada bulduklarımızla eşleştirebileceğiz, böylece onları olay yerine yerleştirebileceğiz. Köpek, inşaat alanındaki hızlandırıcı izini çitteki kesige kadar takip etti." Micki'nin bahsettiği çitteki üç kesikten birini, yola en yakın olanı işaret etti.

"Yani yoldan kaçtılar," dedi Kane kaşlarını çatarak. "Göl tarafından değil. Henry Weems'in katili onu Henry ile göl arasında dururken vurdu."

"Bunu ben düşündüm. Eğitimci, kundakçı köpeği binanın diğer tarafında Henry Weems'in kundakladığı alan da dahil olmak üzere apartman çevresinde dolaştırdı.

vurulmuş. Yerde, hiçbir yerde hızlandırıcı yok. Onu vuran kişi göl kenarından ayrılmış olabilir ama binanın etrafından dolaşıp diğerlerine katılarak yoldan kaçmış olması da aynı derecede mümkün."

"Yani," dedi Olivia, "Henry'yi vuran her kimse yapışkana basmamış ya da en başından beri apartmanda hiç bulunmamış."

Kane, "Henry'yi vurmuş, sonra da yangını çıkarmak için daireye girmiş olabilir," diye teoride bulundu.

Barlow, "Weems duman solumadıysa, bu bir olasılık," dedi. "Ancak Ian ciğerlerinde duman bulursa, bunun sonradan olması gerekir."

"Ian bu öğleden sonra kesimi yapacak," dedi Olivia. "Eğer Weems yangın başladıktan sonra öldürüldüyse ve içeride iki kundakçı varsa, o zaman elimizde en az üç kundakçı var demektir. Asıl soru şu: Tracey ve seks partneri onlarla bağlantılı mıydı?"

"Peki seks partneri hâlâ hayatta mı?" Barlow ekledi.

"Peki kundakçılar o yan kapıdan çıktıysa," diye devam etti Kane, "aynı yoldan mı gittiler? Tracey Mullen içeri nasıl girdi?"

Barlow, "Yan kapı kilidi kurcalanmamıştı," dedi, "ama bu bir şey ifade etmez. Bir inşaat alanında insanlar kapıları her zaman açık tutarlar."

"Güvenlik görevlisinin kontrol ettiği bir şey olmalıydı, değil mi?" Olivia sordu.

"Rotası üzerindeydi. İlk durak inşaat karavanındaki kamera konsolu olacaktı, sonra dışarıdan tüm kapıları kontrol edecek, sonra da çevreyi dolaşacaktı. Ama Weems arka kapıdan çıkarken vuruldu. Hiç şansı olmadı."

Olivia Kane'e baktı. "Onu kontrol ," dedi. "Weems."

Kane başını salladı. "Biliyorum. Geldiklerini biliyor olabileceğini ve sessiz kalması için onu öldürdüklerini göz ardı edemeyiz. Mali kayıtlarını çıkaralım. Ama gizlice."

Barlow, "Mecbur kalmadıkça aileye daha fazla keder katmaya gerek yok," diye mırıldandı. "Weems'in kızını haberlerde gördün mü?"

Olivia onun gözlerinde geçmişte çok sık gördüğü şefkati gördü. Ona en çok ihtiyacım olduğu zamanlar hariç, o zaman da kibirli bir piç oluyordu. "Ne dedi?"

Acı tatlı bir an için sanki hâlâ arkadaşlarmış gibi hissettiler. "Bize övgüler yağdırdı Liv." Sonra onun gözleriyle buluştu, onları tuttu. "O benden daha güçlüydü

Babasını yeni kaybettiğini düşünürsek, olabilirdi. Pişman olacağım bir şey yapmak istemem."

Olivia başını salladı. Micah Barlow'la arkadaşlığının paramparça olduğu gece kendi babasını da kaybetmişti. Çünkü Barlow kibirli, her şeye burnunu sokan bir piçti. Bugün söyledikleri bir özür ya da bir özrün başlangıcı olabilirdi. Görecekti.

"Dikkatli olacağız," dedi. "Sadece onu suç ortağı olmaktan çıkarmak istiyoruz."

Tıpkı kendisinin onunkini anladığı gibi, onun da onun iki anlamını anladığını görebiliyordu. "Yeterince iyi." Barlow başka tarafa baktı.

"Brie'nin köpeğinin

tüm yapıyı kapsayacak. Rankin ve Oğulları'nın inşaat personelinin dosyaları arabamda. Beklerken onların üzerinden . Belki bir şeyler çıkar."

Pazartesi, 20 Eylül, 14:40.

"Geldiğiniz için teşekkürler Bayan Dent." Müdür Bay Oaks annesine işaret etti, sonra Austin'e sert bir bakış fırlattı. Üçü de sağırdı ve işaretlemeleri hızlı ve annesinin durumunda çok öfkeliydi. "Annen uzun yoldan geldi."

"Üç saat," diye imzaladı annesi. "Ama bu bir hata. Austin sigara içmez."

"Yurt müdürü bu sabah duman kokusu almış," diye imzaladı Oaks, "duman alarmı yanıp sönmeye başladıktan sonra. Austin'in odasına girdiğinde, Austin'in elinde yanan bir sigara vardı."

Annesinin yüzü soldu. "Neden, Austin? Bana nedenini söyle."

Çünkü Tracey'i o daireye ben göturdüm. Onunla ilgilenmek istedim.

Şimdi o öldü. Ve bu benim hatam. Merdiven boşluğu dumanla doluydu. Arkamdaydı. Arkamda olduğunu biliyorum. O dışarı çıkmayı başarmıştı ama Tracey başaramamıştı.

"Üzgünüm," diye imzaladı Austin. Ama bu Tracey'i geri getirmeyecekti. O gitmişti.

Oaks kaşlarını çatı. "Austin beş günlüğüne uzaklaştırıldı. Önümüzdeki Pazartesi dönebilir."

Austin gözlerini kapattı. Bundan nefret ediyordu, annesine yalan söylemekten. Ama ona söylerse... Teknedeki adamı hatırladı. O korumayı vurmuştu. Eğer gördüğümü bilseydi.

Austin pek çok kez gerçeği söylemeye hazır olmuştu. Ama Tracey'i kaybetmenin şoku , onun nasıl öldüğünü hatırlamaya başladı.

gardiyanın yüzü düşerken nasıl görünüyordu. Ve tetikçinin gülümserken ay ışığında parlayan dişleri.

Ve kar maskesini çıkardığında tetikçinin yüzündeki her ayrıntı.

Anlatmaya hazırdı. Ama söylerse, adam onu da öldürebilirdi. Bu işe

karışan, gerçeği söyleyen insanlar zarar görür. Ben ne yapacağım?

Annesi ayağa kalktı, sırtı kamburlaşmıştı. "Sırt çantayı al," diye işaret etti.

Sırt çantası. Yangında geride bırakmıştı. İçinde bazı kitapları, kağıtları vardı. Tracey'nin eşyaları. İşitme cihazım. Yangının tüm kağıtları yakacak kadar sıcak umuyordu. Orada olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Ama işitme cihazına ihtiyacı vardı. Annesinin yeni bir tane alacak parası yoktu ve sigortalarını uzun zaman önce kaybetmişlerdi. Ben ne yapacağım? Şimdilik hiçbir şey.

Ayağa kalktı. "Kaybettim," diye umursamazca imzaladı.

Annesi ona baktı, yenilmişti. Yine mi? Bunu söylemek, haykırmak istediğini biliyordu. Ama o sadece başını salladı, yorgun bir ifadeyle. "Hadi eve gidelim."

Pazartesi, 20 Eylül, 15:25.

Brie, Olivia, Barlow ve Kane'in personel dosyalarını okudukları Barlow'un arabasının yanında durdu. Brie, "Kaçmış olmalı," dedi. "Binada hiç insan kalıntısı yoktu."

Olivia, "O zaman en azından yangınla ilgili bir tanığımız var," dedi. Rankin'in personel dosyalarını okuduktan sonra ellerinde olandan daha fazlası vardı. Birkaç performans değerlendirmesi vardı. Bir ya da iki uyuşturucu testi. Hiçbir şey çıkmamıştı. Tracey'nin ortağının onunla birlikte ölmediğini bilmek bütün gün aldıkları en iyi haberdi.

Barlow, Tracey'nin giysilerinin bulunduğu çantayı Brie'ye uzattı. "Kızın izini sürebilir miyiz?"

Brie resmi bir tavırla, "Elbette," dedi.

Olivia okumakta olduğu dosyayı Barlow'un arabasındaki kutuya koydu. "İzleyebilir miyim?"

Brie ona gülümsedi. "Elbette," dedi, sesi büyük ölçüde daha sıcaktı.

Kane dosyasını kutuya bıraktı. "Ben de varım."

Brie çantadan Tracey'nin gömleğini çıkardı ve GusGus'ın koklamasına izin verdi. "GusGus, çalışma zamanı." İki yola koyuldu, köpeğin burnu yerdeydi.

Olivia ve Kane onları takip etti, Barlow birkaç adım arkalarındaydı, elinde video kamera vardı. GusGus onları Weems'in cesedinin bulunduğu apartman dairesinin diğer tarafına götürdü. Kokuyu aldı, ağaçların dolanarak tel örgülerde durdu. Bu, CSU'nun bulduğu zincir bağlantıdaki üç kesikten bir diğeri idi.

"Devam edebiliriz," dedi Brie.

"Lütfen yap," dedi Barlow. "Araziye nasıl girdiklerini görmek istiyorum. Buradan iskeleye ulaşamazsınız. Bir sürü diken var."

Brie başıyla onayladı. "Çiti geri çekersen Liv, geçebiliriz."

Olivia yaptı, GusGus ve Brie devam etti ve onlar da takip etti. Köpek birkaç kez kokuyu kaybetti ama Brie gömleği tekrar koklamasına izin verdi. Sonunda köpek aniden oturdu.

Gölün bir kıyısında durdular. Çamurdaki derin bir yarık suya doğru uzanıyordu.

"Bir tekneleri vardı," dedi Kane, çamurdaki izi incelemek için çömelerek. "Küçük. Bir kanodan daha geniş. Muhtemelen küçük bir kayık."

"Birileri bu küçük sahil şeridini biliyor olmalı," dedi Olivia. "Burası ile rıhtım arasındaki kıyı şeridi dikenli çalılarla kaplı, tıpkı senin dediğin gibi Barlow. Burası rıhtım dışında bir teknenin karaya çıkabileceği en yakın yer."

"Tracey buralı değildi," dedi Kane, "ama birlikte olduğu adam buralı olabilirdi."

"Ya da en azından bir noktada bu kulübelerden birinde kalmıştır." Olivia gölün karşısını görmek için kendini zorladı. "Şimdilik Tracey'nin adamının buralı olduğunu varsayalım. Eğer onu bulamazsak, aramayı kabin kiralayanlara - daimi ve tatilci kalabalığa - genişletebiliriz."

Brie çamura bakıyordu. "Bu tekneyi suya itmiş ama hiç ayak izi göremiyorum. Teknenin omurgasında iyi bir kıvrım var. Ayrıca bir ayakkabı izi de olmalı. Eğer gelmediyse" -köpeğin ipini Olivia'ya verdi ve etraflarında geniş bir yarım daire çizerek yürüdü- "bu taraftan" diye bitirdi. Kalın çalıları yavaşça kenara çekti. Sonra sırtarak yukarı baktı. "Ayakkabı izi. Sayı."

Kane onun yolunu izledi ve omzunun üzerinden baktı. "On numara ayakkabı.

Güzel."

Bu tek kelime Kane'den büyük bir övgüydü. Brie bölgeyi araştırmak için döndü. "Yolu, ezilmiş dalları ve yaprakları görüyor musun, olmak istediğinden on adım daha uzakta duruyor?"

"Korkmuştı," dedi Olivia sessizce. "Yanan bir binadan kaçıyordu. Acaba Tracey'nin dışarı çıkamadığını biliyor muydu?"

"Ah." Barlow kamerasını yere bıraktı ve Brie'nin profiline baktı. "Başka ne olduğunu biliyorum." Brie'nin yanına doğru yürüdü ve hafifçe eğildi, bakışları kulağına odaklandı.

Brie sertleşerek çekildi ve ona ters ters baktı. "Ne?"

Barlow doğruldu ve Olivia'ya baktı. "Kulak arkasına takılan koklear işlemcilerin kulak kalıpları yoktur," dedi. "Bunu unuttuğuma inanamıyorum."

Olivia kaşlarını çatı. Sonra anladı. "Oh. Tanrım. Haklısın. Bunu kulağına taktığını o kadar çok gördüm ki Brie... Benim de unuttuğuma inanamıyorum." Kane'e baktı. Kulağının en üst kıvrımına dokunarak, "Brie'nin işlemcisi buradan tutunan küçük bir kanca tarafından yerinde tutuluyor," diye açıkladı. "David'in enkazda bulduğu gibi pembe bir kalıp değil."

Brie, "Kalıplar işitme cihazları tarafından kullanılır, implantlar tarafından değil," dedi. "Pembe bir kalıp mı buldunuz?"

Barlow ona "Enkazın içinde," dedi. "Kulak kalıbı hâlâ tanınabilir durumdaydı." "Aynı anda hem işitme cihazı hem de implant takmış olamaz mı?"

Kane sordu.

"Belki de," dedi Brie, şimdi anlıyordu. "Bazı insanlar sahip oldukları işitme kaybına bağlı olarak her ikisini de kullanır. Kurban ne tür bir işitme kaybına sahipti?"

"Annesine göre Tracey ileri derecede sağırdı ama babası koklear implant takılmasını reddetti. Tracey ile işitme cihazlarını denemişler ama hiçbir fayda görmemişler."

"Babası sağır mı?" Brie sordu. "Çocuklara implant takılmasına karşı çıkan tartışmalar eskisi kadar sıcak değil ama hala var. Birçok sağır insan sağırlıklarının 'düzeltilmesi' gereken bir şey olarak görmüyor. Kültürlerini, dillerini koruyorlar ve çoğu implantları bir tehdit olarak görüyor."

"Babasıyla konuştuğumda bunu anladım," dedi Kane, "kullanmak zorunda kaldığımız röle operatörü aracılığıyla bile. Öfkeliydi, özellikle de karısına. Elbette o da yas tutuyordu ve telefonda herhangi bir nüans yakalamak neredeyse imkansızdı."

Brie'nin ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Pratik yaptıkça kolaylaşıyor. Bir dahaki sefere mümkünse bir görüntülü telefon operatörü kullanın. Babanın bir görüntülü telefonu varsa, TTY'ye yazmak yerine operatöre işaret edebilir. Bu şekilde

Tercümanın sesi size duyguların bir kısmını verebilir, çünkü tercüman işaretçinin yüzünü görmektedir. Size nasıl bağlantı kuracağınızı göstereceğim."

"Çok memnun olurum," dedi Kane.

"Kalıba geri mi dönüyoruz?" Barlow sabırsızlıkla sordu. "Kızın mıydı, değil miydi?"

"Eğer doğuştan sağırsa," dedi Brie, "ve ameliyattan önce bunu takmadıysa, büyük ihtimalle ona ait değildir. Bunu teyit etmeniz gerekecek."

Kane, "Eğer onun değilse, bulduğumuz sırt çantası da ona ait olmayabilir," dedi. "Ve işitme cihazı da yangından önce yanında olduğu kişiye ait olabilir."

"Tracey'nin cesedinde bıraktığı saçlardan beyaz tenli ve koyu renk saçlı olduğunu biliyoruz. Muhtemelen buralı, muhtemelen sağır ya da işitme engelli," dedi Olivia. "Seçenekleri daraltıyor."

Brie başıyla onayladı. "Ve eğer onun yaşındaysa, daha şanslısınız. Okula kayıtlı olacak ve bölgede engelli olduğuna dair evraklar olacak."

"Nereden başlamalıyız?" Olivia sordu.

"Ben olsam sağırılar okulundan başlardım." Brie saatini kontrol etti. "Okul bugün tatil. Çocukların bazıları yurtlarda kalıyor, o yüzden orayı kontrol edebilirsiniz ama adı Oaks olan müdürle görüşmek isteyeceksiniz. Kendisini çok yardımcı buldum."

"Oraya mı gittin?" Kane sordu. "Bir yetişkin olarak işitme duyunuzu kaybettiğinizi sanıyordum."

"Ben gittim, yani hayır, o okula gitmedim. Okulun mesleki programında çalışıyorum, veteriner teknolojisi dersi veriyorum. Çocuklar mezun olduklarında bir beceriye sahip oluyorlar."

"Yani bu çocukları tanıyorsunuz," dedi Kane.

"Bazıları. Aşçılık, mekanik ve çiftçilik dersleri de var. Birçok genç veteriner olmak istediğini düşünüyor ama kulübeleri süpürmek zorunda kaldıklarında transfer oluyorlar. O çocuklar genellikle aşçılığa yöneliyor." Brie gülümsedi. "Şekerin boka dönüşmesi gibi, sadece tersi."

Kane kıkırdadı. "Peki bu çocuklarla konuşmamıza yardım edebilir misin?"

Brie tereddüt etti. "İşaret dilim yavaş. Bir tercüman bulmalı ve önce kendi başınıza denemelisiniz. Aradığınız erkek buralı olmayabilir ya da çoktan mezun olmuş olabilir ama sağır topluluğu birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Eğer hala burada yaşıyorsa, birileri onu tanıyacaktır. Sadece sabırlı olmanız gerekebilir. Bazen kendilerine karşı korumacı olabiliyorlar."

"Polisler gibi," dedi Kane.

"Aynen öyle." Brie kaşlarını kaldırarak Barlow'a baktı. "Başka bir şey var mı, Çavuş?"

"Hayır," dedi Barlow, tavrı onunki kadar sertti. "Size ve köpeğinize teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Ara beni Liv. Paige'i alıp bir şeyler içmek için Sal'ın yerine gidebiliriz." Sivri bir bakışla köpeğin tasmaını Olivia'dan aldı. "Eski günlerdeki gibi."

Eski zamanlardaki gibi. Pit-Guy'dan önce. Arkadaşlarımdan kaçmaya başlamadan önce. "Söz veriyorum."

"Şahitlerim var," diye uyardı Brie. "Hadi, GusGus. Eve gidelim." Olivia, suratı asık görünen Barlow'a döndü. Ve en az kadar yorgundu. Daha önce bir zeytin dalı uzatmıştı... Yani dal değil. Daha çok bir dal gibi. Biraz daha ileri gitti. "Brie'yi arayarak doğru şeyi yaptın. Kolay olmadığını biliyorum."

Barlow'un gülümsemesi sıkıydı. "Başta bilmiyordum. Aradığım ilk dört arama kurtarma ekibi müsait değildi." Bir nefes verdi. "Nasıl ilerlemek istiyorsun?"

"Tracey'nin ortağını arayacağız," dedi Kane. "Sen içeriği araştırmaya devam et, personeli kontrol et. Çalışanlardan herhangi birinin şüpheli olup olmadığına bakın."

"Ya da sağır veya işitme engelli," dedi Olivia. "Ya Tracey'nin birlikte olduğu adam Rankin ve Oğulları için çalışıyorsa? Ya kızın orada saklanması için izin verdiyse? Anahtarı olabilir."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Barlow. "Peki ya Federaller? Abbott Ajan Crawford'dan haber aldı mı?"

"Eğer olsaydı, arardı. Umarım beşe kadar bir haber alır," dedi Olivia. "Çamurdaki on numara ayakkabı izi ne olacak?"

Barlow, "CSU'dan baskının ve omurga kıvrımının alçı kalıbını almasını isteyeceğim," dedi.

Kane, "Ve saat beşteki toplantımızdan önce Ian'ı kontrol etmek için yeterli zamanımız var," dedi. "Şimdiye kadar Weems'in otopsisini bitirmiş olmalıydı."

Saat dörde birkaç dakika vardı. Morga bir gezi, öğleden sonra komuta toplantısı, resmi kimlik tespiti sırasında Tracey'nin babasının yanında durmak için morga geri dönüş, sonra...

Yarım saat uzaklıktaki başka bir gölde bir kulübede bekleyen David'e kadar. Neden orada? Çünkü kaldığımız yerden devam etmek istiyor.

Bu da hem zedelenmiş egosu hem de yalnız libidosu için son derece cazipti. Yine de, birlikte geçirdikleri o gece adamın inlediği tek ismi net bir şekilde hatırlıyordu. Ve bu benimki değildi. Eğer tekrarını isterse, nasıl karşılık vereceğini bilmenin yakınından bile geçmiyordu. Kızım, bunu çözmek için iki saatin var.

Pazartesi, 20 Eylül, 16:35.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu tezgâhtaki kadına, bir yandan da göz ucuyla dükkânın geri kalanını izliyordu.

BlackBerry'sinden başını kaldırdı, yüzünde hülyalı bir gülümseme ve elinde bir yirmilik vardı. "Hayır, bu iyi olacak. Sana iyi günler."

Adam, kadının saymaya zahmet etmediği bozukluklar yaptı. "Sen de aynısını yap. Güle güle."

Kadının gidişini izledi, yüzündeki hülyalı gülümsemeyi neyin yarattığından ya da nereye gittiğinden hiç şüphesi yoktu. Kocasının kendisini aldattığını bilip bilmediğini ya da bir elinde tuttuğu telefonda sevgilisinin her pazartesi işten sonra yerel motelde sergilediği, bitmek bilmeyen ateşini ifade eden e-postalarının olup olmadığını merak etti.

E-postasına girmek çocuk . Her sıra beklediğinde, tıpkı müşterilerinin dörtte üçü gibi o da e-postalarını kontrol ediyordu. Bugünlerde herkeste şu kullanışlı akıllı telefonlardan bir tane var gibiydi ve sırada beklerken bedava internetin cazibesi kaçırılmayacak kadar tatlıydı.

Elbette, sunduğu "ücretsiz" kablosuz İnternet hizmetine giriş yapan herkes, tüm e-posta şifrelerini, banka hesabı şifrelerini, kişi listelerini, cep telefonlarında veya dizüstü bilgisayarlarında sakladıkları her şeyi çıkaran tatlı bir küçük Truva atı da aldı.

Mevcut müşterilerinden bazılarının e-posta bilgilerini çalıp hesaplarına girerek onları ele geçirmişti. Vay, vay, insanların gönderdiği ve sakladığı e-postalar. Yüzünü kızartmak için yeterliydi. Sıcak, sıcak, sıcak. Ve mükemmel bir şantaj malzemesi. Karını mı aldatıyorsun? Utanç için. Bana ödeme yap ve kimsenin bilmesine gerek kalmasın. Çok kolaydı.

Bir altın madeni bulduğunu anlaması Eric'in e-postalarından sadece birkaçını almıştı. Eric ve Joel, apartman inşaatı ve bunun sulak alanlara nasıl tecavüz ettiği konusundaki öfkeleri hakkında ileri geri e-posta gönderiyorlardı. Eric sulak alanları umursayacak bir tip gibi görünmüyordu ama e-postalarından Joel'in onu nasıl kandırdığını görebiliyordu.

Joel hevesli bir iyilikseverdi ama Eric'in hangi damarına basacağını da biliyordu. Hayatında bir kez olsun yaşa, diye yazmıştı Joel. Risk al. Bir şampiyon ol. Fark yaratacak bir şey yap. Babam senin sıkıcı ve güvenli olduğunu söylüyor. Hayatını böyle mi yaşamak istiyorsun? Babalarımız gibi mi olmak istiyorsun?

İkisi de inanılmaz derecede zengindi.

Joel'in vicdanlı olması çok kötü. Harika bir satıcı olabilirdi. Öte yandan Eric'in hayal gücü çok azdı ama çok kapsamlı bir zihni vardı. Bir kez bir noktaya yönlendirildiğinde, tıpkı hayatında bir kez olsun kahraman olma fikriyle koştugu gibi, onunla koşardı.

Eric lider olmuştu ve plan kısa sürede şekillenmişti. Muhtemelen birçoğu bencilce olan birçok nedenden ötürü bu yolculuğa katılmış olan sevgilisi Albert'tan yardım istemişti. Sonra Joel kendi sevgilisini getirdi, beni yolumda durduran bir isim. Mary. Uzun zamandır görmediği bir isimdi. Bir daha görmeden bir ömür geçirebileceği bir isim.

Eğer yerinde kalsaydı onu sonsuza dek yalnız bırakabilirdi. Küçük işinde çalışsaydı. Anlamsız küçük derslerini alsaydı. Ama o yerinde kalmamıştı. Joel'le tanışmış ve bu keyifle tırmanan felakete dahil olmuştu. Joel'in e-postasında onun adını görür görmez, bunun şantajdan çok daha büyük bir şey olduğunu anlamıştı. Bu bir intikamdı.

Ve penceredeki kızın öldüğünü? Tencereyi daha da tatlandırırdı.

Ne yazık ki kızın ölümü bugün işleri kötü etkilemişti. Tezgâhta normal bir kalabalık vardı ve kasa neredeyse hiç durmadan çalışıyordu, ancak yangın ve kızın ölümü tüm "özel" konuşmaları domine ediyordu. İnsanlar, kimsenin onları duymayacağına, kimsenin dikkat etmediğine inandıkları en berbat şeyleri herkesin içinde söylüyorlardı.

Ama ben her zaman dikkat ediyorum. Bu yüzden zengin olacağım. Umursamaz bir tavırla cebinden kumandasını çıkardı. Cihazın üzerindeki dairesel başparmak tekerleğinden tek kulağına taktığı kulaklığa kadar iPod'a benziyordu.

iPod gibi anlamsız bir şey değildi ama o da müzik dinlemekten hoşlanıyordu. Sadece çalışırken değil. Başparmağıyla tekerleği döndürerek tüm sıcak bölgeleri dolaştı. Her yere kablo döşemişti ve kullanışlı gözetleme aygıtıyla her türlü konuşmayı dinleyebiliyordu. İşitsel bir zoom gibiydi, her şantajcı için vazgeçilmez bir ekipman parçasıydı ve eBay'de çok ucuza satılıyordu.

İpuçlarının çoğunu konuşmaları dinleyerek elde ediyordu. Sonra da gerçek malları elde etmek için e-postalarını hackliyordu - hedeflerine ödeme yaptıracak ve tekrar ödeme yaptıracak belgeler. Barney Tomlinson'ın aksine, hedeflerinin çoğu ödeme yaptı.

Ama Tomlinson gibi, onlar yapmadığında, o onlara baktı

Kalıcı olarak.

Vardiyası yakında bitecekti ve Tomlinson'la ilgilenebilir, sonra da Kolej Dört Eksi Bir'i izlemek için yerini seçebilirdi. Dizüstü bilgisayarını kapatmak için eğildi ve cebinden gelen zil sesiyle irkilerek sıçradı. Cebindeki tek kullanımlık telefonlardan biriydi. Doğru telefonu bulduğunda arayanın Eric olduğunu gördü. Mesajı okumak için telefonu çevirip açtı.

Joel öldü. Sadece üç kişiyiz. İş programa uygun.

Eric onun sözüne inanıyor, dördü de gelmezse videonun sızdırılacağından korkuyordu. Çocuk korkuyordu. Bu iyiydi. Yarına kadar, dehşete düşecekti. Bu daha iyiydi. Şimdilik onlarla biraz oynayacak, kancayı daha da derine takacaktı.

Doğruyu söylediğini nereden bileyim? O yazdı. Kanıtlarla.

Sekizinci Bölüm

Pazartesi, 20 Eylül, 16:40.

Eric'in Joel'in öldüğünü kanıtlaması gerekiyordu. Tomlinson'ın deposunun bulunduğu sokağın haritasını inceleyen Albert'a baktı. Kanıt isteyebilirdi ama bu konuda konuşmamaya karar vermişlerdi. Üstelik Albert ona hâlâ kızgındı.

Eric o sabah aklına gelen saçma notu hatırladı. Lütfen Joel'i gaspla ilgili kundaklamadan bağışlayın, çünkü o öldü. Yerel televizyon haberlerinin web sitesine girdi. Daha önce Joel'in "kazası" ile ilgili olarak sadece kurbanın Minneapolis'te bir üniversite öğrencisi olduğu söylenmişti. Umarım güncellemişlerdir.

Haberde kurbanın 20 yaşındaki Joel Fischer olduğu belirtiliyordu. Yirmi. Önünde koca bir hayat olmalıydı. Hepsinin olmalı. Ve eğer lanet Joel'i dinlememiş olsaydık, bizim de olurdu. Hemen mesaj attı, makalenin URL'sini de ekleyerek.

İşte kanıtı. Bir bekledi, sonra geri dönüş mesajını okudu. Başınız sağ olsun.

Evet, doğru, diye düşündü Eric, telefonu koltuğuna fırlatırken. "Nasil gidiyor?"

Albert soğuk bir bakışla haritadan başını kaldırdı. "Sen üzerine düşeni yap. Ben de benimkini yapacağım."

Görevleri paylaştılar ve Mary'yi mümkün olduğunca az planlamaya dahil ettiler. Üzerinde anlaştıkları tek şey Mary'ye tam olarak güvenmedikleriydi. Onu bu gece, zamanından hemen önce alacaklar ve planlarını sızdırmasına fırsat vermeyeceklerdi.

Daha önce durum farklıydı, dördü burada, onun oturma odasında ayrıntıları tekrar tekrar gözden geçiriyorlardı. Eric inşaat şirketinin sunucusuna girmiş ve ihtiyaçları olan her şeyi bulmuştu - planlar, güvenlik görevlisinin rotası, yapıştırıcının bir ila üçüncü katlarda sahnelendiğini söyleyen program.

Ne düşünüyorduk ki? Onlar . Kendilerini kaptırmışlardı.

Bu gece Eric köpeğin icabına bakacak, elektronik alarmı ve video sistemlerini devre dışı bırakacak ve onları içeri sokacaktı. Albert gaz ve kibrit temin edecek ve Mary ile birlikte ateşi yakacaktı. Arabayla yapılan bir kontrolde

sadece basit kayıt kameraları vardı. Yüzlerini gizlemek için kar maskesi takarlardı.

Ya yakalanırlarsa? Büyük mesele. Kundakçılık cezalarına ne kadar ekler? Ömür boyu artı birkaç yıl. Çok önemli. Yakalanmazlarsa, zaman kazanmış olacaktı. Lanet mesajcayı tuzağa düşürüp hızlı ve temiz bir şekilde öldüreceklerdi. Kurtulmanın tek yolu buydu.

"Saat neredeyse beş," dedi Albert. "Tomlinson'ın deposu yakında kapanacak."

"O zaman arasam iyi olur." Eric mesajcının telefonuyla Barney Tomlinson'ın deposunu aradı ve bir kadın cevap verdi. "Merhaba," dedi Eric, "adım John Davis ve Airtight Security'denim. Video güvenlik sistemleri üretiyoruz."

Kadın sıkılmış bir ses tonuyla, "Numaranızı bırakırsanız, müdürün size geri dönmesini sağlarım," dedi. "Satış konuşmalarını dinlemeye yetkim yok."

Sürtük. "Size özel bir teklifimiz var. Kameraları kuracağız, ardından ücretsiz bir kablosuz yönlendirici ve tüm yayınlarınızı buradaki sunucularımızda depolayıp yedekleyeceğiz."

"Bir sistemimiz var ve gayet iyi çalışıyor. Eski moda video, her ay yeni bir kaset koyuyoruz. Bozulacak bir şey yok. Bak evlat, bir numara bırak yoksa kapatıyorum."

"Bekle," diye ağzından kaçırdı Eric. "Lütfen kapatma. Sen benim ilk telefonumsun. İlk işim. Okul masraflarımı karşılamak için paraya gerçekten ihtiyacım var. Sadece atışımı çalışmama izin verin. Lütfen?"

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Devam et. Tanrım, ben bir aptalım."

"Teşekkür ederim. Sisteminizin iyi çalıştığından emin misiniz? Son zamanlarda video kalitesini kontrol ettiniz mi? Aşırı sıcaklıklar sensörlere zarar verebilir."

"Kayıt cihazı içeride," dedi. "Sıcaklık sorunu yok."

Lanet olsun. Dışarıda bir ünite olmasını umuyordu. "Öyle düşünebilirsiniz ama eğer bir yükleme rıhtımına ya da dış kapıya yakınsa, Bay Freeze'i günde birkaç kez içeri almış olursunuz."

"Bay Freeze? Bakın, dış kapıya yakın değil. Elektrik odasında, tuvaletin hemen yanında. Ses tonun berbat. Çalışsan iyi olur yoksa çok fakir kalacaksın."

Telefonu kapattı ve Eric rahat bir nefes aldı. "Video kaset banyonun yanındaki elektrik dolabında olacak. Onu alacağız. Bu şekilde kameraları devre dışı bırakma konusunda endişelenmemize gerek kalmaz. Yine de her ihtimale karşı maske takmalıyız."

Albert hâlâ başını kaldırmadı. "Alarm ne olacak?"

"Köpeği var. Bahse girerim alarm sistemi o kadar da gelişmiş değildir." Albert'ın çenesi sıkıştı. "Bahse girme. Emin ol."

Eric işleri nasıl yoluna koyabileceğini düşündü. Sonra gözlerini bütün öğleden sonra Tomlinson'ın sistemine girmeye çalıştığı dizüstü bilgisayarına çevirdi. "Elimden geleni yapacağım."

Pazartesi, 20 Eylül, 17:00.

David banyo aynasında yüzünü inceledi. Zemini 2A olarak döşemek uzun sürmemişti ve gergin bir enerjiyle 2B'yi de yapmıştı. Şimdi duş almış, sinekkaydı tıraş olmuş, üzerinde bir pazar gömleği ve takım elbisesine uygun bir pantolon vardı. Bir kravat bile seçmişti. Bu duygudan nefret ediyordu. Bu emin olmayan, kararsız, oh-Tanrım-ya ben bir canavarsam duygusundan. Bilmemekten nefret ediyordu. En azından bu yakında sona erecekti.

Aynaya çok sık bakmazdı. Genellikle duşta tıraş olurdu. Megan öldükten sonra uzun bir süre kendini aynaya bakmaya zorlamıştı. Kendini herkesin gördüğü adamla değil, olduğu adamla yüzleşmeye zorlamıştı.

İnsanlar görmek istediklerini görüyorlardı, biliyordu. Görünüşte güzel bir yüzle kutsanmıştı. Ne diyebilirdi ki? Bunu inkâr ederse yalan söylemiş olurdu. Kadınların ona ikinci ve hatta üçüncü kez baktıklarını biliyordu. Bazen gururu bile okşanırdı.

Ama çoğu zaman tam bir baş belasıydı. İyi kadınlar onun bir oyuncu olduğunu ya da asla bir şansları olmayacağını varsayıyordu. Yüzünün arkasına bakmak için zaman ayıran çok az kişi olmuştu. Gerçekte kim olduğunu öğrenmek için. Kendini kim olarak yarattığını.

"Peki sen kimsin?" diye mırıldandı. Ama iyi bir cevabı yoktu.

Chicago'dan yanında getirdiği gerekli mobilya parçaları dışında boş olan dairesinde dolaştı. Bir masa, birkaç düz arkalı sandalye, televizyonun önünde duran koltuk. Ve taşındıktan hemen sonra aldığı yatak. Yeni bir yatak. Büyük bir yatak. Umarım yeni bir başlangıç için. Lütfen.

Kendine endişelenmemesini söyleyebilirdi ama bu aptallıktı. Tekrar terlemesine neden olmayacak bir oyalanma arayışıyla dizüstü bilgisayarını kaptı ve koltuğuna çöktü.

Bütün gün cam küreyi düşünüp durmuştu. David kadere, ilahi takdire inanırdı. Topun eldivenine bu kadar düzgün bir şekilde girmesi tesadüf değildi.

Zihninde ölü kızın balmumundan yapılmış yüzünü, onlara bakan kocaman gözlerini gördü. Birkaç saat içinde babası cesedi teşhis etmek zorunda kalacaktı. Hayatı sona ermişti, çok gençti.

Tıpkı Megan'inki gibi. Bugün Megan'ı uzun zamandır düşünmediği kadar çok düşünmüştü. Hiçbir şey onu geri getiremezdi, tıpkı apartman dairesindeki kızı hiçbir şeyin geri getiremeyeceği gibi. Bu bir israftı. Şeytani, anlamsız bir israf.

Megan için bunun nedeni bencil bir piçin kendisinden daha zayıf olanları kontrol etmek istemesiydi. Bugünün kurbanı içinse, bir grup radikalın çevreyi kurtarmak istemesiydi. Tutkulu, hatta özverili söylemlerde bulunabilirlerdi, ama tüm bunların altında onlar da bencil piçlerdi. Ortak bir tema gibi görünüyordu.

Kızın orada olduğunu bilip bilmediklerini merak etti. Umarım bilmiyorlardı. Yine de Olivia'nın onları çabucak bulmasını umuyordu. Çok uzun bir süre hapse girmelerini umuyordu.

Eline kayan top onların imzasıydı. Google'a cam küre ve çevresel kundaklama yazdı ve okumak için arkasına yaslandı.

SPOT olarak bilinen grup hakkında bir makale buldu, sonra bir tane daha. On iki yıl önce, sorumluluğunu üstlendikleri son yangın sırasında masum bir kadının nasıl öldüğünü anlatan bir yazı buldu ve kalbi buz kesti. Dün gece kızın orada olduğunu kesinlikle bilmiyorlardı. Kalbinden vurulan gardiyanı düşündü. Bu bir kaza değildi. Kundakçılar idealist değildi. Onlar katildi.

David, lider olarak olmasa da ilham kaynağı olarak tanınan bir adamla bağlantı buldu. Preston Moss. Üniversitede felsefe profesörüymüş. On iki yıldır kendisinden haber alınamıyordu. Ama Moss ortadan kaybolmadan önce, yazılarında üretkendi.

Birisi Moss'un makalelerini bir web sitesine kaydetmişti. Moss'un sözlerini okuyan David, adamın sesinin zihninde çınladığını neredeyse duyabiliyordu.

"David? Burada mısın evlat?"

David aniden gözlerini dizüstü bilgisayarının ekranından ayırdı ve açılmakta olan ön kapıya yeniden odaklanmak için gözlerini kırıştırdı. Glenn Redman kafasını içeri uzattı. "David?"

"Evet, Glenn, buradayım. İçeri gel."

Glenn kaşlarını çatarak yaptı. "Kapıyı üç kez çaldım. Dışarıda kamyonetini gördüm, o yüzden burada olduğunu biliyordum. İyi misin? Hayalet görmüş gibisin."

David'in aklı hâlâ Preston Moss'un heyecan verici sözlerindeydi. Heyecan verici ve korkutucu, üstü kapalı şiddet tavsiyesi

Kundaklama başarılı olmazsa sesleri duyulacaktı. David avucunu göğsünün üzerinde ovuşturdu. Kalbi hâlâ sertçe atıyordu.

"Kitap okuyordum," dedi dalgınca, sonra tekrar gözlerini kırıştırdı. "Neye ihtiyacın var?"

Glenn'in kaşları daha da çatıldı. "Sen söyle. Bana bir not bırakmışsın." Cebinden notu çıkardı, bu görüntü David'i anında şimdiki zamana geri getirdi.

"Doğru ya. Kapıyı daha önce çaldım ama dinleniyor olabileceğini düşündüm." Dizüstü bilgisayarını sandalyesinin koluna dayayarak mutfak sandalyelerinden birini oturma odasına getirdi ve Glenn'e koltuğa oturmasını işaret etti. "Bugün anneme söylediklerin hakkında seninle konuşmak istiyordum."

Glenn'in gözleri kısıldı. "Hangi şey?"

Bunu söyleme şekli David'in kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "O apartman yangınında topu yakalamam hakkında."

"Ah, şu." Glenn'in kaşları hafifledi ve David, Glenn'in annesine başka neler anlattığını merak etti. "Çok iyi bir kurtarış olduğunu duydum."

"Öyleydi. Ve önemli olduğu ortaya çıktı. Polisler bu konuda konuşmamızı istemiyor."

"Kime?"

"Basına karşı elbette, ama birbirimize karşı da. Gevşek dudaklar ve tüm bunlar."

"Pekâlâ." Yaşlı adam ona dikkatle baktı. "Kulaklarının arkası oldukça temiz görünüyor. Pazar kıyafetleri. Bu gece dışarı mı çıkıyorsun?"

David'in yanakları ısındı. O kadar belli etmemeyi umuyordu. "Evet." Yaşlı adamın bakışlarına karşılık verdi. "Sen de oldukça temiz görünüyorsun, ihtiyar."

"Annenizin şehri görmek isteyebileceğini düşünüyordum ama ikinizin de planları varsa..."

David gülmesi mi yoksa kaşlarını çatması mı gerektiğinden emin değildi. "Annem üzerinde planların mı var?"

"Hayır," dedi Glenn sert bir sesle. Öfkeyle, hatta. "Ben sadece onun hoşuna gidebileceğini düşündüm... Boş ver." Derin koltuktan kalkmak için çabaladı ve David ona el salladı.

"Otur. Bu gece annemle dışarı çıkmayacağım. O alışverişe çıktı."

"Buradaki ilk gecesinde onu yalnız mı bırakıyorsun?"

"Sadece kısa bir süre için." Belki de. Olivia'yla kısa bir süreden fazlasını ummaktan korkuyordu. "Onu nereye götürmek istiyorsun?"

Glenn utanarak omuz silkti. "Dooley's olabilir. Güzel kanatları var." David başını salladı. "Annem büyük göğüslü garsonların olduğu bir yerden daha iyidir. Ayrıca, gömleğini değiştirdin ve tıraş oldun. Bunun için özel bir şey."

Glenn, "Sanki özel bir şeye gücüm yetiyor da," diye homurdandı. David yine hiçbir şey söylemeden başını salladı ve Glenn sinirli bir nefes verdi. "Martino'nun masa örtüleri var."

David onun rahatsızlığı karşısında kıkırdadı. "Bu hoşuna giderdi. Lacey'i de 2A'dan görebilirsin. Martino onu işe aldı. Annemden falan mı hoşlanıyorsun?"

Glenn'in yanakları kızardı. "O iyi bir hanımefendi. Geri çekil, evlat."

"Sadece... o kimseyle çıkmıyor." Bunun doğru olduğunu fark etti. "Babamdan beri çıkmıyor."

"Baban ne zaman vefat etti?"

"On sekiz yaşımdaydım, yani on sekiz yıl önce. Çok güçlüydü, hiç şikâyet etmezdi. Her zaman bizim yanıımızdaydı. Sanırım onun bir daha biriyle çıkacağını hiç düşünmedim."

Glenn aşırı sabırlı bir sesle, "Sadece Martino'nun," dedi. "Onunla evlenmeyeceğim."

David şimdi sinsice ona bakıyordu. "Annem çok güzel." "Beni bu sandalyeden kaldırtma Hunter."

"Sanki vinç olmadan yapabiliymişsin gibi. Ona karşı nazik ol, tamam mı? O iyi bir insan."

"Bunu hemen söyleyebilirim." Glenn boğazını temizledi. "Peki nereye gidiyorsun?"

Sandalyesinde kıpırdanma sırası David'deydi. "Senin kamaran." "mi giyindin? Pazar ayakkabılarını bile tükürerek parlatmışsın."

"Ben tükürmem. Bir süre önce olan bir şey hakkında biriyle konuşmam gerekiyor."

"Adı ne?" İç çekti.

"Olivia."

Glenn'in kaşları kalktı. "Senin yattığın ve kız kardeşiyle yattığın kişi mi? Benim de yarasa gibi kulaklarım var. Bil diye söylüyorum."

David gözlerini kapattı. "de yatmadım. "Sanırım." "Sanıyor musun? Sanıyor musun?"

"Ben de öyle dedim." Ve çok fazla şey söylemişti. "Saat kaç bu arada?"

Glenn bilgisayar ekranına baktı. "10'a 6." Sonra gözlerini kısarak daha yakından baktı. Başını kaldırdı, gözleri kızgındı. "Neden Preston Moss hakkında bir şeyler okuyorsun?"

David öne doğru eğildi. "Moss'u tanıyor musun?"

"Kişisel olarak değil. Onu hatırlıyorum. Her ateşin bir cam küre bırakırlardı," dedi Glenn yavaşça. "Bugün yakaladığın şu top. Polisler Moss'un geri döndüğünü mü düşünüyor?"

"Bilmiyorlar," dedi David. "Bunu haberlerden uzak tutmaya çalışıyorlar."

"Nedenini anlayabiliyorum. Bu adam kötüydü, Davy. Samimiyet maskesi takıyordu ama sonuçta sadece bir hayduttu." Sesi titriyordu. "Bir hayduttan fazlası değil."

"Ne oldu Glenn?"

Glenn dizüstü bilgisayarını kapattı. "Ölen kadın hakkında konuşuyorlar, o binada uyuyakalmış ve dışarı çıkamamış. Nasıl . Yangını söndürmeye çalışırken yaralanan itfaiyecilerden bahsetmiyorlar. Bina iki tarafındaki binaları da içine alarak yükseldi. Bu kadar çabuk söndürdüğümüz için şanslıydık."

"Kim yaralandı?" David sordu ve Glenn'in gözlerinde acının titreştiğini gördü. "İki genç adam. Biri bugün bile yaralı. Diğeri kırk yaşında ve Sanki elli yıldır sigara içiyormuş gibi arkasında bir oksijen tüpü vardı. İçeride sıkışmışlar. Havasız kaldılar. İkisi de neredeyse ölüyordu. Olay olduğunda büyük bir haberdi, ama şimdi... sadece tarihi dipnotlardan biri. O zavallı kadın öldü ve biz buna çok üzüldük. Ama o gün iki iyi adam kaybettik. Ve Preston Moss ortadan kayboldu. Alçak korkak."

"Bir kalabalığı gerçekten kışkırtabilen alçak korkak." "Aynen öyle. Geri döndüğüne inanamıyorum."

"Belki de değildir. Ama bu konuda sessiz kalmanı istiyorum. Tek kelime etme Glenn."

Glenn dudaklarını büzdü. "Pekâlâ."

Alt kattaki dış kapı çarpıldı. "David?"

David ayağa fırladı ve merdivenlerden aşağı, annesinin kolları market poşetleriyle dolu olarak durduğu girişe baktı. "Onları ben alırım anne." Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Ve sen de Ps ve Q'larına dikkat et, yaşlı adam. O benim annem." Koşarak merdivenlerden indi ve poşetleri annesinin elinden aldı. "Bir orduyu doyuracak mısın?"

"Sadece sen. Ve Glenn." Onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti. "Ve 2A'daki yeni anneler."

"1B'deki Gorski kardeşler bir bahçe diktiler. Bütün yaz beni domates içinde tuttular."

"O zaman onları da besleyelim. Ama bu gece dışarı çıkmıyor musunuz?"

Ön kapısı tekrar kapanmıştı ve kalçasıyla kapıyı itti. "Evet.

Ama Glenn'in İtalyanca'ya karşı bir zaafı var, değil Glenn?"

Glenn'i görünce gülümsedi. "Harika bir carbonara yaparım. Bayılacaksın."

David başını salladı ve Glenn boğazını temizledi. "Çocuğun mutfağında yemek pişiremezsin. Az önce madalyonu yere bıraktı. Ama Martino'ya gidebiliriz."

David market poşetlerini masanın üzerine koydu ve annesinin yanağına bir öpücük bıraktı. "Masa örtüleri var," dedi ve dizüstü bilgisayarını kapı. "On birden sonra dışarıda kalma. Yaşlı keçi tazelenirse diye deli parasına ihtiyacın var mı?"

Kız gülerek ve güzelce kızarak ona vurdu. "Defol git buradan."

Pazartesi, 20 Eylül, 18:10

Abbott'un öğleden sonraki toplantısı çoğunlukla Olivia'nın zaten bildiği şeylerin tekrarından ibaretti. Tek yeni bilgi, Ian'ın Henry Weems'in ciğerlerinde duman bulmasıydı, ama o kadar da değil, bu da Weems'in muhtemelen yanarken binada olmadığını gösteriyordu. Yine de bu, silahlı adamın onu vurduktan sonra yangını çıkardığı teorisini çürütüyordu.

Bu da en az üç kundakçılığı olduğu anlamına geliyordu. Barlow, Rankin inşaat şirketi çalışanlarının geçmişlerini araştırdı. Altısının ağır suç kaydı vardı, hiçbiri kundakçılıktan değildi ve on kişiden sekizi iflasın eşiğinde görünüyordu.

Sebebi daraltmak için çok fazla. Barlow çalışanların işlenmesi için yardım istedi ve Abbott Noah Webster'ı serbest bırakacağını söyledi. Bu Olivia'yı mutlu etti. Noah çok iyi bir cinayet masası dedektifiydi ve birlikte çalışması kolaydı.

Abbott onlara FBI'dan Özel Ajan Crawford'un nihayet telefonuna cevap verdiğini söyledi. Crawford kuzeyde, rezervasyon arazisindeydi ama yarın saat sekizde dönmüş ve ofislerine gelmiş olacaktı. Crawford cam küreyi duyunca çok heyecanlanmıştı.

Şimdi Ian'ın morgdaki ofisinde Kane'in yanında oturuyordu. Tracey Mullen'in babası gelmişti ama işaret dili tercümanları gelmemişti. Bekleyeceklerdi.

Kızın babasıyla net bir şekilde iletişim kurana kadar kimliği başlatmak için. "Sıra kimde?" Kane sordu.

"Sizin. Bayan Weems'e söyledim ve bu sabah her birimiz Mullens'lardan birine söyledik. Yani babaya öncülük etme sırası sende."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Kane asık suratla. "Bu akşam ne yapıyorsun?"

Olivia kuru bir sesle, "Saha gözlüklerini geri alıyorum," deyince Kane'in kaşları kalktı.

Tek söylediği "Güzel," oldu ve Olivia rahatladı.

"Sağırılar okulundaki Bay Oaks'tan haber aldım," dedi Olivia. "Görünüşe göre Brie'nin bize bahsettiği görüntülü telefonlardan birini kullanıyordu, çünkü konuşma çok daha hızlı ilerledi. Oaks, çocuklara ne bildiklerini sorma konusunda bizimle çalışmaktan memnuniyet duyacağını söyledi. Yine de bakmamız gereken birini aklına getiremedi."

Kane, "Tracey'nin ortağı okula gitmiyor olabilir," dedi. "Doğru, ama başlangıç için bir yer."

"Tıpkı Gators tırnak sanatı gibi," dedi Kane. "Bu arada çok güzel yapılmış."

Gülümsedi. "Sadece bana yağ çekmeye çalışıyorsun, böylece liderliği ben alacağım, değil mi?"

"İşe yaradı mı?"

"Hayır." Bir kadın Ian'ın ofisinin kapısını çaldığında ayağa kalktılar.

"Merhaba, ben Val Lehigh. Dedektif Kane'i arıyorum."

"Benim," dedi Kane. "Siz bizim tercümanımız mısınız?"

Saçlarında birkaç tutam ak vardı, sağlam yapılıydı, rahattı ve tamamen siyah giyinmişti. "Öyleyim. Daha önce hiç bir tercümanla çalıştınız mı?"

"Evet," dedi Olivia.

"Evet, ama uzun zaman önce," dedi Kane.

"Güzel. O zaman hızlı bir şekilde temelleri ele alacağım. Buraya resmi bir sıfatla geldim ve gizlilik yemini ettim. Duyduğum ya da gördüğüm hiçbir şey tekrarlanmayacak. Sağır bireyin işaret ettiği her şeyi, sadece benim için bir kenara bırakılmış olsa bile, seslendireceğim. Sadece birbiriniz için bile olsa, ikinizin söylediği her şeyi imzalayacağım. Sorusu olan var mı?"

"Evet," dedi Olivia. "Daha önce ceset teşhisi yaptın mı?"

"Evet. Hoşuma gitmedi ama nereye gideceğimizi biz seçemiyoruz, en az sizin kadar."

"Tracey Mullen'ın vücudu oldukça iyi durumda," dedi Olivia ve kadının omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının gitmesini izledi. "Tabii on altı yaşında ölmüş olması dışında."

Bay Mullen, üçü bekleme odasına girer girmez ayağa fırladı. Yüzü bitkin, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Çılgınca işaretler yapıyordu ama Val etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Ben John Mullen. Kızımı görmeye geldim. Nerede o?"

"Ben Dedektif Kane ve bu da ortağım Dedektif Sutherland," dedi Kane, göz ucuyla tercümana baktıktan sonra bakışlarını acılı babaya çevirerek. "Kaybınız için çok üzgünüz."

"Ne oldu?" diye imzaladı. "Çocuğuma ne olduğunu bilmek istiyorum."

Kane, "Yangın çıktığında bir apartman dairesindeydi," dedi. "Neden orada olduğundan emin değiliz. İçeride mahsur kalmış ve kurtulamamış."

Olivia, "Yanmamış," diye ekledi ve Mullen'ın omuzları, bu koşullar altında beklenebileceği kadar rahatlamaya yakın bir şekilde çöktü. "Dumandan zehirlenerek öldü."

"Öldüğü sırada yalnızdı," dedi Kane nazikçe, "ama daha önce değil. Bu bölgede yaşayan herhangi bir erkek arkadaşını ya da tanıdığı birini bilip bilmediğinizi merak ediyoruz."

Şaşkınlıkla işaretleri yavaşladı. "Hayır, hiç kimse. Florida'da yaşıyordu. Florida'da güvende olması gerekiyordu. Kiminle birlikteydi?"

"Bunu öğrenmeye çalışıyoruz efendim," dedi Kane. "Kızınızın koklear implantına ek olarak bir işitme cihazı kullanıp kullanmadığını bize söyleyebilir misiniz?"

Hâlâ şaşkın olan adam başını tekrar salladı.

O zaman işitme cihazı birlikte olduğu erkeğe aitti. "Kızınızı fiziksel olarak en son ne zaman gördünüz efendim?" Olivia sordu.

"Bu yaz dört haftalığına. Ben..." Yumruklarını sıktı, sonra gevşeterek tekrar imzalamaya başladı. "Her Noel'de, Şükran Günü'nde, bahar tatilinde ve yazın altı haftada bir iznim var."

"Ama sadece dört hafta mı kaldı?" Kane sordu.

Mullen tereddüt etti. "Diğer iki hafta kampa gitti." Tamam.

"Hangi kamp, efendim?" Olivia sordu.

"Longfellow Kampı, Maryland'de." Sürekli akan gözyaşları hıçkırıklara dönüşürken yüzü buruştu. "Lütfen, lütfen, kızımı görmeme izin verin."

Kane Olivia'ya baktı ve o da başını salladı. Şimdilik başka sorusu yoktu. Kimlik tespiti biter bitmez Longfellow Kampı'nı kesinlikle kontrol edeceklerdi. Olivia Mullen'in omzuna dokundu ve onu aile izleme odasına götürdü. Odanın en sağ üst köşesindeki yeşil ışık yanıyordu, bu da ME'nin diğer tarafta hazır olduğunu gösteriyordu.

Kane perdeyi çekti ve Bay Mullen'in uyuşuk bir şekilde başını sallaması sadece birkaç saniye sürdü. Sonra gözlerini kapadı ve sessizce kendini sallayarak ağladı. Yapayalnızdı.

Olivia zorlukla yutkunurken Kane perdeyi kapattı. Pit-Guy'ın kurbanlarına hiç bakılmamıştı. Kurbanlardan yeterince ceset kalmamıştı ve kimlik tespiti için DNA kullanılmıştı. Şimdi Tracey'nin babasının yanında dururken, tüm bu kâbusun tek olumlu yanının bu olduğunu fark etti. Steril bir pencereden sevdiklerine bakan ailelerin aciz kederini izlemek zorunda kalmamıştı.

Brie işlemcilerini takmadığında yapmayı öğrendiği gibi Bay Mullen'in koluna tekrar nazıkçe dokundu. Kendini kontrol etmeye çalıştı, sonra gözleriyle buluştu.

"Özür dilerim," diye imzaladı. Bildiği birkaç işaretten biriydi bu, sıkılmış bir yumruk acısını dindirmek istercesine kalbinin üzerine sürtünüyordu. Val'e işaret etti. "Onu dışarı çıkaran itfaiyeciden bir mesaj getirdim. Çok üzgün olduklarını bilmenizi istiyor. Onu kurtarmaya çalışmışlar ama oraya çok geç kalmışlar."

"Onlar gelmeden ne kadar önce?" Bay Mullen çenesini kaldırarak imzaladı. Olivia bunu daha önce pek çok kederli ebeveynde görmemiş olsaydı kavgacı bir tavır sanabilirdi. Bu bir öfke patlamasıydı, suçlama ihtiyacıydı. İnsani bir şeydi.

"Çağırıyor almalarından itibaren beş dakika geçti," dedi. "Adli tabip Tracey'nin itfaiyeciler daha çağırıyor almadan gittiğini düşünüyor. Onu dışarı çıkaran itfaiyeci kendi hayatını tehlikeye attı." Olivia dört kat aşağı inen deliği düşündü. David, Tracey'i almak için pencereden tırmanırken yanlış yöne basmış olsaydı... Bunu düşünemezdi. "Herkes elinden geleni yaptı."

"Teşekkür ederim. Onu ne zaman eve götürebilirim?"

Val sorusunu dile getirdi ve Olivia iç çekmek istedi. Çocuk davalarından nefret ederdi ama reşit olmayan bir çocuğun velayeti paylaşıldığında bu durum daha da kötüleşirdi.

"Karınız yarın gelecek," dedi Kane araya girerek. "Son düzenlemelere ikinizin karar vermesi gerekecek."

Mullen'ın yüzü taş gibi sertleşti. "Anlıyorum." Sonra odadan çıktı, vücudu titriyordu, Olivia kederden mi öfkeden mi bilmiyordu. Muhtemelen ikisinin karışımıydı.

"Yarın müsait olacak mısın?" Olivia Val'e sordu. "Aynı odada birlikte otururlarken ebeveynlere birkaç soru daha sormak isteyeceğiz."

"Benden rica edebilirsiniz," dedi Val. "Ofise haber veririm."

"Bütün sabah sana ihtiyacımız olabilir," dedi Olivia, sağırılar okuluna yapacakları ziyareti düşünerek. "Yapmamız gereken bazı görüşmeler var."

"Takvimimi temizleyeceğim." Val derin bir iç çekti. "Şimdi, eğer sorun olmazsa, gitmek istiyorum."

Olivia bu duyguyu biliyordu. Morg onun en sevdiği yer değildi. "Elbette."

Hem tercümanın hem de Bay Mullen'ın imzalarını attıktan sonra Olivia Kane'e döndü. "Kampa gitti."

"Bize bunu söylemeden önce tereddüt etti," dedi Kane. "Longfellow Kampı nedir?"

"Hadi ." Ian'ın ofisine gittiler ve onu Tracey'nin cesedini kaldırmış olarak soğuk odadan buldular. "Ian, bilgisayarını bir dakikalığına kullanabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Ian. "Ne var ne yok?"

Olivia onun masasındaki sandalyeye kaydı. "Tracey Mullen bu yaz kampa gitti."

Ian başını salladı. "Ailesinin tanıdığını bilmediği bir çocukla tanışabileceği bir yer."

"Ah, ebeveynlerin çocuklarının bildiğini bilmediği şeyler," diye mırıldandı Kane. "Anneme bir milyon gri saç verdiğimi biliyorum," dedi Olivia hayıflanarak.

Longfellow Kampı için Google sonuçlarını taradı. "İşte burada. Sağır lise öğrencileri için bir kamp. Mullen'ın bu konuda neden tereddüt ettiğini merak ediyorum."

"Belki de Bayan Mullen onun Tracey'yi gönderdiğini bilmiyordu," dedi Kane. "Görünüşe göre onu yetiştirme konusunda pek anlaşılamamışlar. Ian, bu kırıklar ve sol elinde bahsettiğin hasar ne kadar zaman önce oluştu?"

"Tahminimce son üç ay içinde."

Olivia iç çekti. "Yani babam, annem, annemin yeni kocası, kamptaki herhangi biri ya da Tracey'nin Minneapolis'e giderken tanıştığı herhangi biri olabilir. Onu kimin dövdüğünü ya da görgü tanığımızı bulma konusunda da bir yardımı olmadı. Yarın ilginç bir gün olacak."

Ve bu gece ilginç bir geceydi. Gün bitmişti. Bu anı aynı ölçüde hem bekliyor hem de korkuyordu. Kalk. Git hadi. En azından bileceksin.

Ian boğazını temizledi. "Morgumu ne kadar sevdiğini bilsem de, seni kovmak zorundayım. Eve gitmeden önce bir otopsi daha yapmam gerekiyor. O yüzden git."

Utanç içinde, yorgun bir şekilde ayağa kalktı. "Üzgünüm, Ian."

Kane konuşmadan önce ön kapıya varana kadar bekledi. "Saha gözlüklerimi geri istiyorum," dedi hafifçe. "Hunter'la görüşmeyi iptal etmeyi düşünüyorsan diye."

Yanakları . ". Kesinlikle."

"Bak, ne olduğunu bilmiyorum ve de gerek yok. Ama konuşmak istersen..."

Duygulanarak onun omzunu sıvazladı. "Ben iyiyim, ama teşekkürler." Morgun otoparkının diğer tarafından bağırıldığını duyduğunda neredeyse arabasına varmak üzereydi.

"Ruju unutma," diye seslendi ve onu gülümsetti.

Dokuzuncu Bölüm

Pazartesi, 20 Eylül, 20:30.

Oltasını Glenn'in iskelesinin ucundan atarken David'in çenesi sıkıştı. Hızlı ve hırçın hareketlerle oltasını gölün karanlık sularına doğru sarkıtırken, kendisi kadar kızgın bir balığı asla yakalayamayacağını biliyor ve bunu .

Olivia gelmemişti. Aramadı ya da mesaj atmadı. Hiçbir şey yapmamıştı.

Belki de bu, ondan öç alma yoluydu. Eğer öyleyse, bunu hak etmişti.

Sonbahar gecesinin serin havasına rağmen tişörtünün arkası terden ıslanmıştı. Kollarını ön kollarına kadar sıvamış, ayakkabılarını rıhtımın diğer ucundaki toprağa atmış ve şimdi çıplak ayaklarıyla asla yakalayamayacağı bir walleye olta atıyor, o gecenin her dakikasını tekrar tekrar gözden geçiriyor ve sakın kalmak için çok çaba sarf ediyordu.

Sonra omuzları öne doğru sarsıldı. Birini yakalamıştı. Hem de büyük bir tane. Refleksi onu sersemletmişti - tam o sırada yaklaşan bir aracın alçak kükremesini duydu. Dinledikçe sersemlemeye devam etti, bu noktaya kadar tüm arabaların yaptığı gibi devam edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Durmadi. Ön tarafta durdu, motor rölantide çalışıyordu. Dakikalar geçti ve motor rölantide çalışmaya devam etti. Arabayı kapat Olivia. O zaman tuttuğu nefesini bıraktı. Gecenin sessizliğinde bir kapı çarptı.

İki çok uzun dakika sonra arka kapının hafifçe çarpıldığını duydu ve bir nefes daha verdi. Düşen yaprakların çıtırtısını duyarken ve nihayet hanımelinin hafif kokusunu algılamakta elleri titremeye devam etti. Kadın buradaydı.

"Geleceğini düşünmemiştim," dedi arkasını dönmeden.

"Geleceğimi söyledim," dedi sessizce.

Sonra döndü ve onu gördüğü anda hayal gücünü ele geçiren yüze baktı. Ama o ilk gece onu çeken gözleri olmuştu. Hâlâ da öyle olduklarını fark etti. Yuvarlak ve mavi olan bu gözler sırayla keskin ve zeki, yumuşak ve anlayışlıydı. Ve daha sonra, başı yastığının üzerindeyken ona bakarken sıcak ve muhtaçtı. Sertçe yutkundu.

"Sevindim," dedi basitçe ve dudakları yukarı kalktı. Tam olarak bir gülümseme değildi. Gözlerini kadının boğazına dikti ve nabzının orada hızla attığını görebildi.

Gergin olduğunu umuyordu. Korkmamıştır. Lütfen korkmasına izin verme.

"Özür dilerim, geciktim. Köpeğimi alıp eve gitmem gerekiyordu. Biraz temizlen."

Gözleri kadının giydiği elbiseye kaydı. Bunu daha önce de görmüştü. Onunla tanıştığı ilk gece, Mia'nın prova yemeğinde. O gece oturup sabahın ilk ışıklarına kadar güneşin altındaki her şey hakkında konuşmuşlardı. Mia'nın bu elbiseyi bilerek mi seçtiğini, yoksa sadece bir favorisi mi olduğunu merak ediyordu.

Gözleri gibi mavi, kumaşın esintide dalgalanmasıyla kıvrımlarının alaycı bakışlarını ona veren şeffaf bir şeyden yapılmıştı. En çok hoşuna gittiği gibi saçlarını açık bırakmıştı. Dokunmayı çok istiyordu ama elleri kirliydi, bu yüzden onları oldukları yerde tuttu, oltasını ve makarasını can havliyle kavradı.

Kendi kıyafetlerine hayıflanarak baktı. ". Temizlenmişim .
Üzgünüm."

"Bu benim hatam. Aramam gerekirdi. Zaman elimden kaçtı. Bazen böyle olur."

Uzun bir süre daha baktı, iki buçuk yıldır ona yük olan soruyu nasıl soracağını düşünüyordu. Neden gittin? Ben ne yaptım? "Bir balık yakaladım. Kanca ağzına sertçe oturdu. Eğer misinayı kesersem..."

"Acı çekecek. Bu yüzden onu sarın. Burası güzel, göl var. Burada kim yaşıyor?"

Şimdi sabırsızlıkla dönüp duruyordu. Ona dokunabilmek için ellerini yıkamak istiyordu. "Benim kalan bir arkadaşım. Rehabilitasyon yaptığım."

"Kiracılar için çoktan açtığını bilmiyordum."

"Öyle bir planım yoktu. Sadece kalacak bir yere ihtiyaçları vardı. Şimdi yarısı dolu."

Kadının gözlerinde bir şey kıpırdadı ve adam bunu yorumlayabilmeyi diledi. "Çok nazıksın."

"Kaçaklarla yaptığınız çalışmalar da öyle. Chicago'daki o gece, kız kardeşin gibi çocuklara hayatlarını mahvetmeden önce bir şans vermek için bir şeyler yapmak istediğini söylemiştin. Birçok insan bir fark yaratmaktan bahsediyor Olivia. Sen yapıyorsun. Neredeyse her hafta sonu genç sığınma evinde oluyorsun." Çukurdaki kurbanlarla yaptığı çalışmaların en yoğun olduğu zamanlarda bile, sözünü tutmuştu. Bu David'i derinden etkilemişti.

Gözleri büyüdü. "Dur bir dakika. Boş zamanlarımda ne yaptığımı nereden biliyorsun?"

"Ben... dikkat ettim. Buraya geldiğimden beri."

Şimdi gözleri kısılmıştı. "Beni mi izliyordun?"

Sersemlemeye odaklandı. Evet. "Sayılır."

"Gibi mi? Bu nasıl bir cevap böyle?" Elini kalçasının üzerine koymuştu. Oldukça kıvrımlı kalçasına. Mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Korkarım çok iyi bir tane değil," dedi.

Dudaklarını büzdü ve bakışlarını onun oltasına sabitledi. "Daha iyisi var mı?"

"Sanırım öyle, ama şu anda konsantre olmak zor."

Öfkelendi. "O zaman et. Bununla ne ki?" Onun balığı kastettiğini düşündü. "Duruma göre değişir. Taze balık sever misin?" "Duruma göre değişir. Kim temizliyor?"

Kızın hoşnutsuz tonu karşısında ağzı bir karış yukarı kalktı. "Ben."

"O zaman balık severim. Hazırladığınız masayı fark etmeden edemedim. Balık akşam yemeği için mi?"

Bir masa örtüsü, şamdanlar ve düz beyaz porselenler almak için ev eşyaları satan dükkâna uğramıştı. Süslü bir şey değildi ama Glenn'in yontulmuş tabaklarından daha iyiydi. İşler yolunda giderse diye Glenn'in oyulmuş ahşap masasını yarı yarıya düzgün bir şeye dönüştürmüştü.

"Duruma göre değişir. Marine edilmiş bifteklerim var. Yemeye fırsatın olup olmayacağını bilmiyordum."

Nişastanın bir kısmı yelkenlerini terk etmiş gibiydi. "Ben pek biftek yemem.

Ama balık harika görünüyor ve akşam yemeği yemedim. O yüzden teşekkür."

Şimdi balığı yakalamıştı, oltayı indiriyor ve hızla sarıyordu. "Babası kızı teşhis etti mi?"

"Evet. Adı Tracey Mullen'dı. Neden o dairede olduğunu bilmiyoruz ama görünüşe göre annesini babasına karşı oynamış. Her biri diğeriyle birlikte olduğunu sanıyordu."

"Boşandınız o zaman?"

"Evet. Annem yarın geliyor. Eğlenceli olmayacak. Babama mesajınızı ilettim." Tereddüt etti. "Onu kurtarmak için hayatını riske attığını söyledim. O da sana teşekkür etti."

"Bütün öğleden sonra onu düşündüm. Seni düşündüm, ona söylemek zorunda kaldım." Balık artık çok yakındaydı. "Geri çekilin. Bu çocuk dışarı çıkıyor." Kadın geri sıçradı ve adam son bir hamleyle balığı iskeleye, balığın çılgınca çırpındığı yere indirdi. "Büyük bir tane." Adam başını kaldırdı ve kadının yüzünün asıldığını gördü. "Onu geri atayım mı?"

"Evet dersem aptal gibi mi görünürüm?"

Onun gözleriyle karşılaştı. "Hayır," dedi nazikçe ve kadın rahatladı. "Bu çocuk uzun süre yaşadı. Sonunu getirmek utanç verici olur." Eldivenlerini çıkararak kancayı balığın ağzından aldı ve onu suya geri bıraktı, balık kendi başına yüzebilecek kadar güç toplayana kadar onu tuttu. "Zaten çoğu zaman yakalayıp bırakıyorum. Bir insan ancak bu kadar balık yiyebilir. Hadi içeri geçelim. Ben temizleneyim, sonra konuşuruz."

"Ve daha iyi cevaplar mı alacağım?"

"Evet." Ve cevapları da alacağını umuyordu. Birlikte yaşayabileceği cevaplar. Pazartesi, 20 Eylül, 20:45.

Barney Tomlinson deposunun arka tarafındaki ofisinde masasında oturmuş, bilgisayar ekranındaki K&Z tablosuna bakıyordu. Körü körüne masasının üzerindeki bardağa uzandı ve boş olduğunu görünce çekmecesinde sakladığı şişeye uzandı.

O da boştu. Boğazını düğümleyen bir yeminle şişeyi odanın öbür ucuna fırlattı ve zararsız bir şekilde duvara çarptı. Plastik şişelerde ucuz likör.

Hayatının geldiği nokta buydu. Ucuz içki ve daha fazlası yok. Mahvoldum ben.

Karısı paralarına el koymuştu. Havalı bir avukat benim paramla zengin olacaktı. Başını ellerinin arasına aldı. "Benim lanet param."

Umarım o küçük fahişe senin paranın yarısını eder, diye alay etmişti orospu karısı. Muhtemelen istediği şeyi alacaktı. Parasının yarısını. Kendi avukatı pek umutlu görünmüyordu. İşin içinde resimler olunca.

Şu lanet resimler. Onları o göndermişti. O lanet şantajcı. Hayatımı mahveden. Parmaklarının arasından avukatının ona verdiği resimlere baktı. Barney o geceyi hatırladı. Seks iyiydi. Harika değil, ama iyiydi. Her şeyden çok, Shondra onu dinlemişti. Kendini önemli hissetmesini sağlamıştı. Genç hissettirmişti.

Artık parası gittiğine göre, Shondra da gitmişti. Orospu karısı buna çok gülmüştü. Ölmüş olmasını diledi. Shondra ve orospu karısı. Enine boyuna düşünmüş, tüm açılardan bakmıştı ama nereden bakarsa baksın, ilk şüpheli kendisi olacaktı. En azından toz duman dağıldığında, geriye ne kaldıysa yarısı onun olacaktı.

"Affedersiniz."

Barney başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. Elleri ceplerinde bir adam kapının önünde duruyordu. Tanıdık geliyordu ama Barney onu çıkaramadı.

Barney, "Burada pazarlık yapılmasına izin vermiyoruz," dedi. "Gitmek zorundasınız." Ayağa kalkmaya başladı, ama adam cebinden büyük bir silah çıkarınca sandalyesine geri çöktü. Siyah eldivenler giymişti. Barney'nin kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Gözleri etrafı taradı ve masasının kenarındaki telefonu buldu. Tutmak için çok uzaktaydı.

Burada kimse yoktu. Çalışanları evlerine gitmişti. Kimse onun çılgınlığını duymayacaktı.

"Burada nakit para tutmuyoruz," diye kekeleydi Barney. "Ama bir saatim var." Onu çıkarmaya başladı ama adam silahını daha yukarı kaldırdı.

"Saatini istemiyorum, Barney," dedi adam yumuşak bir sesle. Masanın etrafında dönerek silahın namlusunu Barney'nin kafasının arkasına dayadı.

"Kimsin sen?" Barney sordu, sonra . "Sen. O fotoğrafları sen çektin. Bana kara postayla gönderdin."

"Teknik olarak sadece şantaj girişimiydi. Ne de olsa bana hiç ödeme yapmadın."

"Ne istiyorsun? Artık param yok. Beni mahvettin."

"Hayır, Barney. Kendini mahvettin. Aletini girmemesi gereken yerlere sokarsan sonuçlarına da katlanmak zorunda kalırsın." Adamın sesi aslında eğleniyor gibiydi. "Güle güle."

Buh-bye. Bunu daha önce de duymuştu. Artık bu adamın kim olduğunu biliyordu. "Sen-"

Tomlinson'ın şu anda yüzü masaya dönük olan bedeninden bir adım geri çekildi. En azından yüzünden geriye ne kaldıysa. Barney'nin cebini aradı, anahtarları, BlackBerry'sini ve verdiği tek kullanımlık cep telefonunu buldu. Anahtarları ve BlackBerry'yi cebine koyarak, Barney'nin beynine basmamaya dikkat ederek masanın etrafında yürüdü. Kapıda durup tek kullanımlık cep telefonu ile bir fotoğraf çekti, sonra iyi bir fotoğraf çektiğinden emin olmak için kontrol etti.

Gerçekten de öyleydi. Barney iyi ortalanmıştı ve kan, masanın üzerine saçılmış beyaz kâğıtlarla iyi bir kontrast oluşturuyordu. Onu görmezden gelen bir sonraki mankafa için güzel bir görsel malzeme olacaktı. Ve eğer karşı çıkarlarsa Kolej Dört Eksi Bir için de.

Polislerin Barney'nin kafasından çıkan boş kurşunu bulmalarını ve onu ölü polise dönüşen güvenlik görevlisine bağlamalarını umuyordu. Bu sayede ilmiği Eric ve arkadaşlarının boynuna biraz daha yaklaştırabilecekti.

Barney'ofis kapısını kapattı ve kar maskesini yüzüne çekerek geldiği yoldan çıktı. Kameralar konusunda fazla endişelenmemiştir. Albert ve Eric'in planlarını tartışmalarını dinledikten sonra, ikisinin kameraları hallettikleri sonucuna varmıştı. Ayrıca, bu gecedan sonra önemli olacak tek video kendi çektiği video olacaktır.

Çıkarken Tomlinson'ın köpeğinin bulunduğı kafesin kilidini açtı, tıpkı Tomlinson'ın her gece çıkarken yaptığı gibi. Köpek Tomlinson'dan hiç hoşlanmamıştı. Depo müdürü tazı ile ilgilendi, onu besledi ve bütün gün dolaşacağı kafesine geri koydu. Eric ve Albert'ın onu öldürmeyi planlamadıklarını umuyordu. Çok güzel bir hayvandı.

Arka kapıyı kapattı ve Tomlinson'ın her gece yaptığı gibi köpeğın kafesinin kapısına bağladığı ipi çekti. Köpek vahşi bir hırıltıyla dışarı fırladı, dişlerini göstererek çitin üzerine atladı. Gerçekten muhteşem bir hayvandı.

Barney'nin arabasına binip uzaklaşırken, "Güle güle," diye düşündü. Arabayı birkaç blok öteye park edecek, sonra da kendi aracını alacaktı. Böylece Eric ve çete geldiğinde arabayı görmeyecekler ve Tomlinson'ın içinde ölmüş olması gibi bir yanlışlık olduğunu düşünmeyeceklerdi. Yangını başlatacaklardı ve sabah olduğunda Tomlinson'ın eli daha da sıkı olacaktır.

Pazartesi, 20 Eylül, 20:57

"Ben de varım." Eric dizüstü bilgisayarının başına geçmiş, Tomlinson'ın şirket sunucusuna bakıyordu.

Albert'ın tek söylediğı "Tam zamanında," oldu, bakışları televizyon setine yapışmıştı. Polislerin apartman soruşturmasında ne durumda olduğunu anlamak için haberleri izliyordu.

Eric, Albert'ın sözlerinin sırtından yuvarlanıp gitmesine izin verdi. Şu anda ikisi hakkında endişelenemezdi. Alarmı nasıl geçeceğini bulmalıydı yoksa endişelenecek bir "onlar" olmayacaktı. Tomlinson'ın sunucusuna girmesi beklediğinden çok daha uzun sürmüştü ama gergin olması ve düşünmemesi gecikmenin çoğunu açıklıyordu.

"Bakım" etiketli bir klasörü açarak başını salladı. "Alarm eski bir tasarım. Buradaki belgeler on yıl önce satın aldıkları bir sisteme ait."

Albert'ın çenesi sıkıştı. "Markası ve modeli umurumda değil. Şunu kapatabilir misin?"

"Evet. Kolay olacak. Sadece yapmam gereken-" Albert elini kaldırdı. "Şşş. Saat dokuz."

Televizyondaki spikerin yüzü asıktı. "İyi akşamlar. Dün gece göl kenarındaki bir apartman dairesini kül eden yangınla ilgili gelişmeler var. Polis, kadın kurbanın Tracey Mullen olduğunu tespit etti. Tracey henüz on altı yaşındaydı." Ekran bölündü ve sunucunun yüzünün yanında büyük kahverengi gözleri olan güzel bir genç kızın fotoğrafı belirdi.

Eric'in midesi altüst oldu ve saatlerdir hiçbir şey yemediğine sevindi. Tracey Mullen. Ekrandaki yüze baktı ama gördüğü şey, cama bastırılmış yüzü ve zihninde yankılanan çığlık üzerine açılmış ağzıydı. Yanındaki Albert gerilmişti ve Eric suçluluk duygusunun onu da asit gibi yiyip bitirip bitirmediyi merak etti.

Ekran, arkasında SAR yazılı bir ceket giyen ve bir Alman kurdunun tasmaını tutan parlak kıvı-turuncu saçlı bir kadının videosuna dönuştü. Kadın ve köpek yanmış apartman dairesine girerken üç kişi de onları izliyordu: sarışın bir kadın, siyah saçlı bir adam ve fötr şapka takan uzun boylu bir adam. Şapka Takımı, diye düşündü Eric. Şapkalı adam bir cinayet masası dedektifiydi.

Sunucunun sesi, "Bu öğleden sonra bir kadavra köpeği binada başka kalıntılar ararken olay yeri burasıydı," dedi. "Neyse ki hiçbir şey bulamadılar."

Eric nefesini bıraktı. En azından başka kimseyi öldürmemişlerdi. Kız tam bir trajedi-ydi ama en başından beri orada olmamalıydı.

Video aniden değışti, şimdi grenli ve uzakta. "Haber 8 bir görgü tanığının cep telefonuyla çekilmiş bu videoyu ele geçirdi. Yanmış binayı aradıktan sonra arazinin diğer tarafında iz sürmeye devam eden ve sonunda bu sahil şeridine ulaşan kadavra köpeğine bakıyorsunuz. Polis şefi Bruce Abbott köpeğin bulduklarının devam eden soruşturma-y-la ilgisi konusunda yorum yapmadı."

Sunucu yeniden ortaya çıktı. "Diğer bir haber de, bu sabah erken saatlerde Joel Fischer'in ölümcül bir trafik kazasında hayatını kaybetmesi. Joel'in arabası evi ile hukuk fakültesi öğrencisi olduğu üniversite arasında yoldan çıktı. Başka kimse yaralanmadı. Cenaze töreni yarın öğleden sonra yapılacaktır..."

Albert soğuk bir ifadeyle, "Köpek şantajcının korumayı öldürdükten sonra bıraktığı yeri buldu," dedi.

"Ama yine de bizim yaptığımızı düşünecekler," dedi Eric, sesinde korku vardı.

"Bizi bilmiyorlar. Henüz. Öğrenmemelerini sağlamalıyız."

Pazartesi, 20 Eylül, :02

Olivia ellerini kollarının üzerinde hızlıca ovuşturdu. Kısmen üşüyordu, kısmen de gergindi. Çoğunlukla gergin olduğunu itiraf etti. Kulübenin oturma odasında, keten, mumlar ve porselenlerle kaplı ahşap bir masanın hakimiyetinde duruyordu. Adam güzel bir sofrayı kurmayı biliyordu. Ve onun için yemek yapmayı planlıyordu.

Sonra ne olacaktı? Hiçbir şey, diye kesin karar verdi. Bazı cevaplar alana kadar hiçbir şey.

"Dikkatini veriyordu." Beni izliyordu.

Gözünün ucuyla beyaz bir parıltı yakaladı ve onu takip etmek için döndü. Bunun adamın gömleği olduğunu fark etti, banyodan bekleme sepetine atılmıştı. Bu da şu anda adamın yarı çıplak olduğu anlamına geliyordu. Olivia bir nefes aldı, kolları artık üşümüyordu. Hiçbir yeri üşümüyordu. Adamın yarı çıplak nasıl görüldüğünü biliyordu.

Adamın çıplaklığına neye benzediğini biliyordu. Sorun da burada yatıyordu. Su akmaya başladı ve Olivia yürümeye başladı, ayaklarının kendi aklı vardı, açık banyo kapısında durdu.

Lavaboda bulaşık yıkıyordu, başı suya eğikti. Hâlâ pantolonunu giyyordu ve kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Aksi takdirde kararlılığını korumakta ciddi sorunlar yaşayacaktı. Daha önce cevap vermiş olmalı... yani, hemen önce.

Fark edilmeden kapı çerçevesine yaslandı ve sadece onu izledi. Eğer bir şey varsa, o gece olduğundan daha iyi görünüyordu, daha güçlü, kasları daha belirgin... sadece daha iyi, bu gerçekten adil değildi. Yine de şu anda şikâyet etmekte zorlanıyordu.

Ensesindeki siyah saçlar ıslaktı ve hafifçe kıvrılmıştı; parmakları uzanıp dokunmak için kaşınıyordu ama sessizce durduğu yerde kaldı. Adam hâlâ onu görmemişti. Ustura elinde, gözlerini aynaya kaldırdı, sonra dondu kaldı, onun yansımasını izledi. Kız bir şey söylemeyince doğruldu ve tıraş olmaya başladı, bıçağını her duruladığında aynada kızın gözleriyle karşılaşıyordu.

Bir erkeği tıraş olurken izlemek çok samimi bir şeydi. Nişanlı oldukları aylar boyunca Doug'ı tıraş olurken izlemişti. Bunu, samimiyeti özlemişti. Seksi de özlemişti ama en çok samimiyeti özlemişti. Birine ait olma duygusunu, onun sadece kendisine ait olduğunu. Doug'la bunu yaşadığını sanmıştı ama yaşamadığını acı bir şekilde öğrenmişti.

Nefes alarak kendini dengeledi. Burada da olmayacaktı. David Hunter asla ona ait olmayacaktı. Bunu biliyordu. Onun da bunu bilip bilmediğini merak ediyordu.

Kaslarının hareketini, gözlerinin onunkilerle buluşmasını izlerken, içindeki her şeyin sıvı ve muhtaç hale geldiğini hissetti... ait olmanın, bunun ayrıcalığının önemli olup olmadığını merak etti. Çok geçmeden bıçakla işi bitti. Ama dönmedi, hâlâ aynadan onu izliyordu.

"Neden beni izledin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Sertçe yutkunurken boğazı hareket etti. "İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. O davada çalışıyordun... Çukurdan çıkan tüm o cesetler. Solgun ve stresliydin. Evie uyumadığını söyledi. Yemek yemediğini. Endişelendim."

Çenesini kaldırdı. "Madem bu kadar endişeliydin, neden aramadın?"

Sonra döndü ve oda çok daha küçük ve hava çok daha ince görünüyordu. Gümüş bakışları delici ama belirsizdi.

"Evet?" diye sordu ve adam bir adım ne çıkıp parmaklarını saçlarının arasına sokarak yüzünü kaldırmadan önce hazırlanmak için sadece bir saniyesi vardı.

"zr dilerim. Bilmem gerekiyor," dedi sertçe ve sonra hiç nefes alamadı. Adamın ağzı onunkinin üzerindeydi ve tamamen aynıydı. Tam olarak hatırladığı gibiydi. Sıcak ve gerekli. Ayak parmaklarının ucunda durup avuçlarını onun göğsüne dayayarak tüm o çıplak tene ve sert kaslara dokunurken onu pmemesi için tüm nedenler sis gibi kayboldu. Benim. Bu saniye için, benim. Sonra kollarını onun boynuna doladı, sıkıca sarıldı, kendini daha yukarı çekti. Daha da yaklaştı.

Boğazının derinliklerinden sert bir ses çıkardı. Muhtaç. pcğ derinleştirirken bir eli saçlarında sıkılaştı ve diğeri sabırsızca sırtında ve yanlarında dolaştı ve nasıl hissettirdiğini hatırladı. Ağzı onun üzerindeydi. Elleri onun üzerindeydi. Tanrım, adamın inanılmaz elleri vardı. Dokun bana. Bağırmak istedi ama nefes alamıyordu. Adam kalçasından bir avuç kumaş tutup avucunun içinde çevirirken elbisesi bacaklarının arkasında dalgalanıyordu. Adamın elbisesini başından aşağı yırttığı görüntüler alay ediyordu. Cazip.

Tıpkı geçen seferki gibi.

Aniden geri çekildi, nefesi saçlarına sert ve hızlı vururken göğsü şişti. Ama tutuşu yumuşamasına rağmen bırakmadı. Bir eliyle başının arkasını kavradı ve yanağını çıplak tenine doğru çekti. Diğer eli ise sanki onun kaçmasını engelleyecekmiş gibi sırtının alt kısmına sıkıca yaslandı.

Tıpkı geçen seferki gibi.

Ayak parmaklarından gevşedi, elleri teninden aşağı kayarak sırtında doğal bir dinlenme yeri buldu. Ve , çünkü ihtiyacı vardı. Eğer onu iterse, gitmesine izin verecekti ama yapmadı. Bırakamazdı. Adam yanağını onun başının üstüne yasladı.

"Gerçektir," diye mırıldanarak kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Hayal etmedim."

Onu kendi yatağında yayılmış, usulca horlarken nasıl bıraktığını düşündü. Mia'nın düğününde çok fazla şampanya içmişti ve Mia yüzde yüz ayıktı. Uzun aylar boyunca ne hatırladığını merak etmişti. Ne yaptıklarını hatırlayıp hatırlamadığını. Ne söylediğini.

"Bu," dedi temkinli bir şekilde, "hayal ettiğinizi düşündüğünüz şeye bağlı."

"Cuma gününü hatırlıyorum," dedi sessizce. "Cuma günüyle ilgili her şeyi. Cumartesiye ise pek değil." Cuma günü Mia'nın prova yemeği vardı. Onu ilk kez görüyordu. Cumartesi düğün vardı ve Cumartesi gecesi... İşte bu yüzden buradaydı.

Parmakları kafa derisinde gezinmeye başladı, gözlerinin kapanmasına neden olan nazik daireler çiziyordu. "Kilisenin merdivenlerinde oturuyordum," dedi, "içeri girmekten korkuyordum."

"Yalnız bırakacağın bir düğün daha," diye mırıldandı.

Adam sertleşti, parmakları hareketsiz kaldı. "Bunu sana ben mi söyledim?"

"Cumartesi gecesi, resepsiyondan sonra. Birkaç kadeh şampanyadan sonra bana çok şey anlattın. Nasıl doğru olabileceğini merak ettim. Sana benzeyen bir adam nasıl yalnız olabilir diye."

"Bu sadece bir yüz, Olivia."

Arkasına yaslanıp ona, her yerde kadınları kendinden geçiren o yüze baktı. Gri gözleri hüznüydü. Ve yalnızdı.

Parmak uçlarını adamın çenesinde gezdirdi, seğirdiğini hissetti ve kendini ne kadar gergin tuttuğunu fark etti. "Sadece yüzün değildi. Kaba, gururlu, aptal ya da başka bir şey olmalı diye düşünüp durdum. Bir kusur arayıp durdum ama asla bulamadım."

"Bir sürü kusurum var. İnanın bana."

Tekrar onun göğsüne yaslandı, sözleri yenik düşmüştü. "Görebildiğim kadarıyla hayır."

Parmakları yavaşça masaj yapmaya devam etti ve kadın onun karşısında eridiğini hissedebiliyordu. "Prova yemeğinde bu elbiseyi giymiştin. Bunun iyiye işaret olduğunu umuyordum."

"Hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum."

"Dediğim gibi, Cuma günüyle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Merdivenlerde oturuyordum ve sen neredeyse kucağıma düşüyordun."

Kendini savunmak zorunda hissetti. "Topuğum bir taşa çarptı ve düştüm."

"Topuklu ayakkabı giyen bir kadına minnettar olmak için bir neden daha." mırıldandı. "Şikayet ettiğimi , değil mi?"

"Hayır." Düştüğünde derisini yüzdüğü diziyle ilgilenerek tatlı ve komik davranmıştı. Kilisenin yan girişine girmesine yardım etmiş, kalbi küt küt atarken koluyla onu sarmıştı. Sonra ona bir sandalye bulmuş, ayaklarının dibine çömelmiş ve kız onun yüzüne bakarken dizindeki kanı şefkatle temizlemişti. Ki bu "sadece bir yüz" olmaktan çok uzaktı. Büyülenmiş gibiydi. "Üzerime Küçük Denizkızı yara bandı yapıştırdın."

"Yeğenim Grace o öğleden sonra dirseğini incitmişti." Sesi hâlâ belli belirsiz utanmış gibiydi, o zaman olduğu gibi şimdi de onu büyülüyordu. "Cebimdeydi."

"Öyle demiştin." Çocuksu, utangaç bir sırıtişla başını kaldırmıştı. İşte o an beni ele geçirmişti. Hiçbir zaman zeki, komik, düşünceli ya da kibar olmak zorunda değildi. Ama o bunların hepsi de olmuştu. Mükemmeldi. "Cuma güzel bir geceydi." Mükemmeldi.

"Öyleydi. Bitmesini istemedim." İkisi de istememişti. Mia'nın prova yemeğinden sonra, arkadaşlarının işlettiği Moe's restoranına gitmişler, orada turta ve kahve içmişler ve sahipleri etraflarını sarıp sonunda ışıkları söndürene kadar konuşmuşlardı. "Daha önce bir restorani kapattığımı hiç sanmıyorum."

"Moe buraya taşınacağımı öğrendiğinde sana selam söylememi istedi."

Uzun, çok uzun bir başka bir şey söylemedi, hâlâ ona sarılıyordu. Sonra sessizce içini çekti. "Merhaba Olivia. Bunu aylar önce söylemeliydim."

Geri çekildi, adamın gözleriyle karşılaştı, kendi gözleri de sertleşmişti. "O zaman neden yapmadın? Neden en başta buraya taşındınız?"

Gözünü kırpmadı. "Bir sonraki gece yüzünden. Cumartesi gecesi." Adam durakladı, bakışları hiç kırılmadı ve kadının yanakları kızardı. "Bilmediğim çok şey var."

Mia'nın düğününden sonraki o geceyi hatırlamıyorum Olivia, ama yeterince hatırlıyorum."

Çenesi bir parça kalktı. "Ne gibi?"

Gözleri değişti, kaydı. "Seninle dans ederken, seni kendime doğru çekerken hissettiğin gibi. Nedime elbisenin önden nasıl aşağıya indiği gibi." Elini kaydırды, giydiği ince elbisenin içinden sütyeninin kenarını nazikçe izledi ve teninin her yerine akım gönderdi. "Onsuz nasıl göründüğünü nasıl merak ettiğimi."

Başını eğdi, dudaklarını omzunun kıvrımında gezdirdi, parmak uçları göğsünün dolgunluğunu okşadı. "Ama bir şekilde," diye fısıldadı, "onsuz nasıl göründüğünü biliyorum. Bilmemeliyim. Ama biliyorum, değil mi?"

Şimdi titriyordu. Onu durdurmalısın. Ama yapamadı. Yapmak istemedi. "Evet." Zar zor duyuluyordu ama adamın keskin nefes alışından duyduğunu anlamıştı. Dokun bana, diye yalvarmak istedi ama bir kez daha ciğerlerinde hava yoktu.

Aniden iki elini de aşağı kaydırarak kızın poposunu kapattı. Ağzını tekrar sıcak ve talepkâr bir şekilde aldığında kadının rahatlama iniltisi boğuldu. Bir ürperti onu sarstı ve dudaklarını ayırdı.

"Tanrım. Ellerimde nasıl hissettiğini hatırlıyorum," diye mırıldanarak etini yoğurdu ve kadın ayak parmaklarının üzerinde kalkarak ona doğru ilerledi. Adam çoktan sertleşmişti.

O sert çıkıntıya baskı yapmanın, onun üzerinde zonkladığını hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Bunu tekrar hissetmeye ihtiyacı vardı. Şimdi. Sinirli bir ses çıkardı ve sonunda onu kaldırdı, kapı çerçevesine bastırdı, vücudu kalçalarının arasında sertleşti.

Neredeyse, ama yeterince değil. Tıpkı geçen seferki gibi. Ona karşı sallandı ve onun bir yemin ettiğini duydu, sonra elleri bacaklarının çıplak tenini buldu, okşarken titriyordu.

Kararsızca, boynunun kenarından kulağına doğru öpücükler kondurdu. "Tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum, Olivia." Sert bir fısıltıydı, dudaklarından bir inilti çıkardı. Adam Olivia'nın içine girdi ve Olivia anıların içeri girmesine izin verirken başı kapının çerçevesine yaslandı. İşte bu. Bütün o aylar boyunca arzuladığı şey buydu. Adamın uzak durduğu onca ay. "Öyle değil mi?" Boynunu öptü, sertçe. "Tadının nasıl olduğunu biliyor muyum?"

Başını salladı, tüm kasları kasılmıştı.

"Ve boşalırken nasıl ses çıkardığını biliyorum."

"Evet." Bu kelime neredeyse bir hıçkırıktı.

"Ve sonra..." Sert nefes alıyordu, parmakları kadının iç bacaklarına batıyor, onu daha geniş bir alana çekiyor, içine doğru sallanıyordu, o kadar yakındı ki, üzerlerindeki giysiler olmasaydı, adam kadının içinde olacaktı. Kadın her hamleyi karşıladı, o kadar yakındı ki. Sadece fısıldanan birkaç kelime ve adamın kalçalarının itişiyse neredeyse oradaydı.

yutkundu sertçe. "Ne?" fısıldadı, sesi hışırtılıydı. Çaresiz.

"Ağzın... Ağzını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Sıcak ve ıslak." Ürperdi. "Rüya görüp görmediğimden emin değildim. Bana rüya görmediğimi söyle."

"Sen yapmadın." Hatırası ona sertçe çarptı ve yüzünü ondan uzaklaştırdı. Kes şunu artık. "Neden?" diye sordu kabaca. "Neden aramadın? Madem her şeyi hatırlıyorsun, neden bunca zaman uzak durdun?"

Kalçaları hareketsiz kaldı. "Ertesi sabah akşamdan kalma bir halde uyandım. Yalnızdım. Son net hatırladığım şey resepsiyonda şampanya içtiğimdi. Seninle dans ediyordum. Sonra yatağında uyandım." Yutkundu. "Çıplaktım. Eve nasıl döndüğümden emin değildim. Neyin gerçek neyin hayal olduğunu bilmiyordum. Sonra yastığında senin kokunu aldım." Yüzünü onun saçlarına çevirdi. "Orada olduğunu biliyordum. Bir veda ya da not bırakmadan gitmiştin."

Adam kızın başını kaldırdı ve kız gözlerini açtı. Adamın bakışları yoğundu. Orada dönen kafa karışıklığını ve acıyı gördü. Ve tanımlayamadığı başka bir şey.

"Neden gittin?" diye sordu ısrarla. "Bilmem gerek."

"İndir beni." Hemen indirdi. Dizleri güçsüzdü ama ayakları yere sağlam basıyordu, onları en başından beri tutmam gereken yere. Başını çevirmek istedi ama gözlerini onun yüzünde tutmaya zorladı. "Ben... ben geldiğimde," dedi, "ne söyledim?"

Hafifçe kaşlarını çattı. "Benim adım. Neden?" Kız başka bir şey söylemeyince kaşları daha da çatıldı, gözleri kısıldı. "Neden? Ne dedim ben?"

Nefes aldı. David Hunter'dan önce hayatında hiç tek gecelik ilişki yaşamamıştı, o buna inanmazdı. Yıllardır tanıdığı erkeklerle bile bunu nadiren yapmıştı ama... Tanrım. Bir tür şeytani cin büyüsüne kapılmıştı, çünkü onu ağzına almamak aklının ucundan bile geçmemişti. Vücudu eğilip bükülmüştü ve o kadar güzeldi ki... çok güzeldi. Sonra başını geriye atmış, dişlerini sıkmış ve... her şeyi anlatan o kelimeyi söylemişti.

Kendi dişlerinin de sıkıldığını fark etti. "Dana," dedi gergin bir şekilde. Kız kardeşimin en iyi arkadaşı. Başka biriyle evli olan.

Gri gözleri aniden kapandı ve okunamaz hale geldi. "Ve?" Olivia'nın ağzı açık kaldı. "Ve? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Başını sertçe salladı. "Hayır. Kastettiğim bu değildi."

Sonra? Sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Sanki ben bir gibi. "Bırak gideyim." "Olivia, bekle."

Adamın omuzlarını itti. "Hayır. Bırak. Beni. Bırak." Döndü, elbisesi bacaklarının etrafından aşağı düştü. Adam ona doğru uzandı ve kadın onu tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Olivia, bekle."

Bir hıçkırık yükseliyordu ama onun kendisini ağlarken görmesine izin vermezdi. Mutfak tezgâhından çantasını alarak odadan çıktı, adam da peşindeydi. Adam ondan önce kapıya ulaştı ve avucunu kapıya vurdu.

"Beni dinle."

"Ben yaptım," diye tükürdü. "Sorun da bu zaten. Bırak beni yoksa yemin ederim pişman olursun."

Yavaşça geri . "Özür . Özür dilerim."

"Evet, doğru," diye alay etti ve kapıyı çekerek açtı. Kendini durdurdu ve sakinleşmeye zorladı. Bu kadar sinirliiyken araba kullanmak tehlikeliydi. Dümdüz önüne baktı, ona tekrar bakacağına güvenemiyordu. "Ben tek gecelik ilişkiler yaşamam David. İster inan, ister inanma. Umurumda değil. Ama şunu iyi dinle. Ben ikinci planda kalmam. Bir erkekle birlikteyken, onun beni düşünmesini isterim. Sadece beni."

"Olivia, lütfen. İçkiyi fazla kaçırmış olmam dışında bir mazeretim yok."

"Ve?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Şu andan itibaren beni izlemeyi bırak. Lütfen."

," dedi içi boş bir sesle. "Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Güzel." Arabasına bindi ve ana yola çıktı, sonra sarsıldı ve kenara çekti. Duygusallaştığında hep böyle olurdu. Bu yüzden duygusallaşmayı sevmezdi. El yordamıyla çantasındaki cep telefonunu aradı ve hızlı arama tuşlarından birine bastı.

"Eee?" Paige selamlaşmayı atlayarak sordu.

"Sal's Bar," dedi Olivia karanlık bir sesle.

"Otuz dakika içinde." "O zaman... iyi gitmedi mi?"

"Öyle mi dersin? Brie'ye mesaj atıp bizimle buluşup buluşamayacağını soracağım." Paige iç çekti. "Sen iyi misin?"

"Oh, tabii. Ben çok . Otuz dakika sonra görüşürüz."

David, Glenn'in kulübesinin kapısında durmuş, parmak eklemlerini zonklayan şakaklarına bastırıyordu. Ve? Ve? Midesi çalkalanıyordu. Yine çuvallamıştı. Ve onu incitmişti. Yine. "Seni aptal, salak herif."

Ama burada durmanın hiçbir faydası olmayacaktı. Omuzları ağırlaşmıştı, ön kapıyı kapattı ve cep telefonu çaldığında kullanılmayan masayı toplamaya başladı. Arayan Paige'di.

Elbette öyleydi. "Ne?" diye sordu bitkin bir halde.

"Biliyor musun, gerçekten keskin bir beyni olan muhteşem bir adam için, sen aptal bir herifsin."

Gözlerini kapattı, savaşamayacak kadar yorgundu. "Teşekkür ederim, Paige. Yarın gece dojo'da görüşürüz. O zaman bana yeni bir tane sökebilirsin."

"Sal ve Brie'yle büyük mojitolar için buluşmaya gidiyorum. Sen ne yaptın?"

"Bu seni ilgilendirmez. Gerçekten."

"Ona ikimizi de tanıdığını söylemek zorundayım. Ona hiç yalan söylemedim. Başlamayacağım."

Müthiş. "Devam et. Ona durumu daha da kötüleştirecek pek bir şey söyleyemezsin."

"O kadar kötü mü?"

"Oh evet." Ben ikinci-string oynamak yok, o söyledi. "Paige, ona kim zarar verdi?"

"Yani, senin dışında mı?"

İrkildi. "Biliyorsun, burada yardımcı olmuyorsun."

"Özür dilerim. Onu bu kadar üzgün görmekten nefret ediyorum ve seninle arkadaş olduğumuzu söyleyerek durumu daha da kötüleştirmek zorunda kalacağım."

"En azından hâlâ arkadaşsınız," dedi suratı asık bir şekilde.

"Tanrım. David, özür dilerim. Bıçağı bükme istememiştim. Ona kimin zarar verdiğini bilmek ister misin? En son eski nişanlısıydı."

David'in gözleri kısıldı. "Micah Barlow?"

"Micah'ı tanıyor musun? Oh, bekle, o şimdi Arson'da, yani tanırsın. Evet, Micah oradaydı ama nişanlısı değildi. Micah'ın en iyi arkadaşı Doug'dı."

İkinci sıra. "Onu başkası için terk etti, değil mi?" Bir duraklama oldu. "Evet. Ve bu onu neredeyse öldürüyordu."

İyi gidiyorsun, Hunter. "Onu iyi etmek için ne yapman gerekiyorsa yap. Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Bana ne söyle. Onu rahatsız etmeyeceğim."

artık."

"David... Kahretsin."

"Yarın dojo'da bana onun iyi olduğunu söyle." "Bir şeyler düşünürüz. Biraz daha dayan."

Çok uzun süre bekledim. Sorun buydu. Ama bunu nasıl düzeltebilirdi? Pazartesi, 20 Eylül, 11:15.

"Mal zaten burada olunca daha kolay oluyor," diye mırıldandı Albert. Eric gibi o da her iki elinde birer gaz tenekesi taşıyordu. Mary sigorta makarasını taşıyarak sessizce arkadan geliyordu. Gözleri hâlâ kırmızı çerçeveli ve şişti.

Eric, yas tutmam gerektiğini düşündü. Joel benim arkadaşımdı. Ama tek düşünebildiği bu işi bitirmek ve Dodge'dan defolup gitmekti.

"Geçen sefer şansımız yaver gitti," diye tısladı Eric. "Yapıştırıcı oradaydı. Sana söyledim, buradaki çatallı kamyonlar propanla çalışıyor ve depo arka tarafta. Ateşi yakmak için kullanamayız."

Hepsi siyah giyinmiş, her biri eldiven takmış ve bu kez yüzlerine kar maskesi geçirmişlerdi. Mary'nin sırtındaki yaradan kalan narkotik maddeyi enjekte ettikleri bifteği sonra nihayet uyumuş olan köpeğin üzerinden geçtiler. Arkasına baktı.

"Nefes alıyor," dedi. "Güzel. Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum." "O bir köpek, 'herhangi biri' değil," diye mırıldandı Eric, gaz kutularını yere bırakırken arka kapının yanında. Bir kız değil. Gözlerini her kapattığında yüzünü hala .

Albert, "Gazı dışarı atalım," diye ısrar etti. "Alarmı tetikleme riskine girmeyelim."

"İçeride ne varsa yok etmeliyiz." Eric kapının camında bir delik açtı ve sürünerek geçebileceği kadar cam kırdı. "Ayrıca güvenlik kameralarının görüntüleri de içeride. Onları da yanımızda götürmeliyiz. Bana bir destek ver."

Albert homurdanarak öyle yaptı ve kendisi geçmeye hazırlandı.

Eric alarm paneline bakarak, "Bekle," dedi. "Alarm kurulu değil. En son kim çıktıysa unutmuş olmalı."

"Ya da yakalanmak üzereyiz," dedi Albert. "Aç şunu. Bunu yapmak ve çıkmak istiyorum."

Eric kapıyı açtı ve benzin bidonlarını aldı, sonra da diğerlerinin geçmesi için kenara çekildi. "Önce videoyu alacağım, sonra gazımı dökeceğim. Mary, sen fünüyeyi yerleştirmeye başla."

Video Tomlinson'ın sekreterinin söylediği yerdeydi. Eric, polis sorular sormaya başladığında telefon görüşmesini hatırlayacağını düşündü ama sorun değildi. O piçin tek kullanımlık telefonunu kullanmıştı. Bırakalım polisleri gerçek kötü adama götürsün.

Kayıt cihazından kaseti çıkardı, ardından Albert ve Mary ile arka kapıda buluşmadan önce gazını yükleme iskelesinin yanına yığılmış kutuların arasına dağıttı. "Videoyu aldım. Mary, sigortayı yak."

"Joel için," dedi ve ardından alevi fitile dokundurdu. "Hadi gidelim."

Arabalarına doğru koştular, Eric omzunun üzerinden bakarak alevlerin içeride görünür hale gelmesini bekledi. Alevler görüldüğünde, mesaj atan kişinin cep telefonunu kullanarak bir fotoğraf çekti.

"Bu ne içindi?" Arabayla uzaklaşırlarken Mary sordu. "Neden fotoğraf çektin?"

Eric ve Albert bakiştılar. "Hadi buradan çıkalım," dedi Eric. "Sonra konuşuruz."

Albert arabayı hızla sürdü, sonra ağaçların onları koruyacağı bir yan yola saptı. Arabadan atladılar ve Eric'in arabasından aldıkları plakaları yerine taktılar, sonra tekrar arabaya bindiler ve kar maskelerini çıkardılar. Tekrar bindiklerinde Albert tekrar sürmeye başladı ve Eric Mary'ye döndü. "İşte böyle," diye başladı.

Dinlerken yüzü soldu. "Aman Tanrım. Biz sadece... Aman Tanrım. Muhafız... O öldü mü? Emin misiniz?"

Eric başını salladı. "Göğsünden vurulmuş." Gözlerini kapattı. "Bunu yapamam."

"Yapmalısın," dedi Albert sertçe. "Bu adamı bulup kendimiz öldürene kadar."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onu öldürmek mi? Bizi mi?"

"O resimleri polislere sızdırmayacağından başka nasıl emin olabiliriz?" Eric sordu.

Başını sertçe salladı. "Başka kimseyi öldüremem. Öldüremem."

"Zaten yaptın," dedi Albert tekrar, daha sert bir şekilde. "Kaçmayı aklından bile geçirme, tabii Joel'in yaptığı gibi kendini kurtarmak için değilse. O bizi bir sürü beladan kurtardı."

Çenesi sıkıştı. "Senden nefret ediyorum."

"Hislerimiz karşılıklı," dedi Albert. Sonra üçü şehre geri dönerken arabaya sessizlik çöktü.

Göze batmayan beyaz panelvanının direksiyonuna düşünceli bir şekilde vurdu. İlginçti. Üçü birbirine düşman olmuştu ama şimdilik birbirlerine bağlı görünüyorlardı. Bunun önümüzdeki birkaç gün içinde nasıl sonuçlanacağını ve kaçmaya karar verip vermeyeceklerini görmesi gerekecekti.

Arkalarından ayrılmadan önce Tomlinson'ın deposunun görüş alanından çıkmalarını beklemişti. Şimdi tıpkı onlar gibi yan yolda durdu ve diğer depoların güvenlik kameralarına yakalanma ihtimaline karşı plakasını da değiştirdi.

Direksiyonun arkasına geçerek video kamerasına uzandı. Tomlinson'dan sonraki dördüncü depoya park etmiş, minibüsünün arkasında oturmuş, üçünün içeri girişini ve çıkışını kaydetmişti. Bu gece siyah kar maskeleri takmışlardı ama gözlerini çekmişti, özellikle de köpeği kontrol etmek için arkasına bakan Mary'ninkini. Tek kullanımlık cep telefonu ile fotoğraf çeken Eric'i bile kayda almıştı.

Video, Eric ve arkadaşlarına göndermek için mükemmel klipler sağlayacaktır. Şimdi, eve. Hâlâ yapması gereken işler vardı. Tek derdi Eric ve çetesi değildi. Hayır efendim. Bulunduğu yere tüm yumurtalarını tek bir sepete koyarak gelmemişti. Ne de birkaç yumurtayı feda etmekten korkarak bulunduğu yere gelmişti. Tomlinson'dan geriye kalanlar şu anda kızarıyordu. Yeni bir omlete başlamanın zamanı gelmişti.

Pazartesi, 20 Eylül, 11:55

Olivia bardağını barın ortasına doğru itti. "Benden bu kadar."

"Acılarında boğulacağını sanıyordum," dedi Brie, onun solunda otururken. "Bütün gece o tek kadehi yudumladın."

"Belki de olanları sindirmek için zamana ihtiyacın vardır," dedi Paige sağından sessizce ve Olivia ona sert bir bakış attı. Genelde Paige onu kışkırtır, erkeklerin adaletsizliğine duyduğu öfkenin alevlerini körüklerdi ama bu gece alışılmadık bir şekilde sessiz kalmıştı.

Üçü barda oturmuş, suratları asık bir şekilde arkasındaki aynadaki yansımalarına bakıyorlardı. Bir kızıl, bir sarışın ve bir esmer, hepsi arka arkaya. "İkiniz dergilere kapak olabilirsiniz," dedi Olivia. "Ama aramızda kalsın, düzgün bir erkek bulamıyoruz. Neden?"

"Çünkü erkekler köpektir," dedi Brie tiksintiyle. "Ve sen de çok güzelsin."

Olivia aynada ona gülümsedi. "Ve sen sarhoşsun, bebeğim."

Brie iç çekti. "Birimizin sarhoş olması gerekiyordu."

"Bugün Micah'yı görmek kolay olmadı, değil ?" Olivia mırıldandı. Brie'nin gözleri kapandı. "Hayır."

Paige'in kara kaşları yukarı kalktı. "Bugün Micah'yı gördün mü?"

"Bu bir kundaklama davası," dedi Olivia. "Barlow görevlendirildi. Kadavra köpeklerine ihtiyacımız vardı."

"Bu şaşırtıcı," dedi Paige. "Brie'den bir şey istemeden önce öleceğini sanıyordum."

"Listedeki diğer herkesi önce o aradı," diye itiraf etti Olivia. "Ama o işini biliyor."

"Onun işi hiçbir zaman sorun olmadı," diye mırıldandı Brie. "Ama senden bahsediyoruz. Chicago'da bir itfaiyeciyle seks yaptığına ve bana hiç söylemediğine inanamıyorum. Sana hâlâ kızgınım."

"Hayır, değilsin." Olivia iç çekti. "Ve ben seks yapmadım. Kesinlikle."

Brie öne doğru eğildi, çenesi yumruğunun üzerindeydi. "Tam olarak neyin vardı?" Paige rahatsız bir şekilde, "Belki de bu konuda konuşmak istemiyordur," dedi. Brie kaşlarını çattı. "Sen kimin tarafındasın ki?"

Paige irkildi. "Bunu bana neden soruyorsun ki?"

Brie Paige'i görebilmek için biraz daha öne eğildi. "Bu gece neyin var senin?"

Olivia Paige'e doğru döndü. "Evet, senin neyin var?"

"Bir şey yok. Sadece bazen daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

Olivia iç çekti. "Belli ki bir başkasının adını haykırmanın yanlış bir şey olduğunu düşünmüyordu... tutkunun sancıları içinde."

Brie Olivia'nın elini okşadı. "Gerçi bazen 'Ve?', 'Ve'den daha fazlasını ifade eder."

Olivia başını salladı. "Sana kahve getirmeliyiz."

"Hayır, ayık olmak istemiyorum. Sadece ne söylediğini düşündüğünü merak ediyordum."

"Ya da ne yaptığını," diye ekledi Paige. Barmene işaret etti. "Sal, arkadaşımız için bir fincan sert kahve alabilir miyiz?"

Brie kaşlarını çattı. "Oyunbozan. Sen ne zaman sorumluluk sahibi oldun?"

Sal önlerine dumanı tüten üç fincan kahve koydu. "Bir taksiye ihtiyacınız var,

Brie?"

"Sanırım öyle," dedi Brie asık suratla. "Kahretsin."

Paige, "Onu eve ben bırakırım," dedi ve sonra derin bir nefes aldı. "Liv, bence bir kez daha düşünmelisin. Bu adam iyi biri. Söylediklerine bakılırsa, yani."

Brie hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Hayır, o iyi biri değil. Odaklan Paige. O bir pislik." Paige tereddüt etti, sonra ağzından kaçırđı, "Bak Liv, ihtiyacım var-"

Olivia'nın cep telefonu cebinde çaldı. "Bir dakika bekle." Arayanın kimliğini kontrol etti. "Arayan Barlow. Açmak zorundayım."

"O da pisliğin teki," diye mırıldandı Brie.

"Şşşt," diye tısladı Olivia. "Sutherland. Ne oldu?"

"Başka bir yangın," dedi Barlow. "Sen de gelmelisin."

Taburesinden kaydđ. "Nereye?"

Ona adresi verdi. "Ayrıca başka bir cinayet daha var. Adam başından vurulmuş, sonra da yanması için binada bırakılmış gibi görünüyor. Ve Liv, bir topumuz daha var."

Olivia'nın nabzı hızlanmaya başladı. "Kane'i arayacağım ve mümkün olan en kısa sürede orada olacağız." Telefonu kapattı ve bara hesabı karşılayacak kadar para koydu. "Gitmeliyim kızlar."

Onuncu Bölüm

21 Eylül Salı, 12:10.

David'in evinin arkasındaki bahçe onun saklanma yeri idi. Gorski kardeşler bahçeye çok iyi bakıyorlardı ve bunun için David onlara kira konusunda bir anlaşma yapmıştı. Yetmiş iki yaşındaki tek yumurta ikizlerinin yeşil parmakları aynıydı ve hava mevsimin son gülleriyle kokuluydu. En azından hanımeli değildi.

Arkasında sürgülü bir cam kapı açıldı, sonra kapandı. Bir dakika sonra Glenn onun yanındaki sandalyeye yerleşti ve derin bir nefes aldı. "Tanrı Gorskileri korusun."

David sıcak çay bardağını kaldırdı. "Duydum, duydum. Uyandırdım mı seni?"

"Hayır. Uyuyamadım. Dizüstü bilgisayarının ışığını gördüm." David'in dizinin üstündeki bilgisayarı işaret etti. "Hâlâ o pisliğin bokunu mu okuyorsun?"

David tekrar okumakta olduğu Preston Moss'un konuşmasına baktı. "Birisi dün gece apartman yangınında bu adamı kopyalamış, kasıtlı olarak ya da sis perdesi olarak."

Glenn eğlenmiş görünüyordu. "Ve sen de dedektifçilik mi oynuyorsun?"

Sinirleri bozulmuştu çünkü tam olarak bunu yapmaya çalışıyordu - o genç kızı öldüren kundaklamanın ardındaki nedeni anlamaya. Olayın nasıl olup da gardiyanın soğukkanlılıkla öldürülmesine dönüştüğünü anlamak için. "Bu ve bu çevrecilerin yangından birkaç ceset çıkardıktan sonra Preston Moss'tan alıntı yapıp yapmayacaklarını merak ediyorum," dedi ve sonra ruh halinden kurtuldu. "Annemle güzel bir akşam yemeği yediniz mi?"

"Evet, Martino'nun onunla utanmazca flört etmesi dışında."

David, Glenn'in ekşi ses tonuna kıkırdadı. "Onu eve ne zaman getirdin?"

"Senin geldiğinden biraz daha erken baba. Dışarıda daha uzun kalacağını."

David'in gülümsemesi soldu. "Evet. Ama öyle olmadı."

"Üzgünüm, evlat."

David iç çekti. "Ben de."

Bir süre sessiz kaldılar. "Güzel sarışın polisimize ne yaptınız?"

David yıldızlara bakmak için başını arkaya yasladı. "Hiç hata yaptın mı Glenn?"

"Bir kadınla mı? Bir ya da iki kez," dedi kolayca. "Ne kadar kötü batırdın?"

Glenn'le ilgili bir şeydi, geceyle ilgili bir şeydi ya da belki de David tavsiye almak için yanıp tutuşuyordu. "Ben, uh, başka birinin adını söyledim..."

"Ah." Glenn'in yüzü uzun süreli bir irkilemeyle buruştu. "Sadece batırmakla kalmadın evlat. Resmen çuvalladın."

"Anladım," dedi David kuru bir sesle. "Teşekkür ederim."

"ederim. Diğer kadın şu anda mı yoksa geçmişte miydi?"

"Daha çok hiç gibi." Tekrar gökyüzüne baktı. "Sanırım buna karşılıksız aşk diyorlar."

"Ah. Şey, bu berbat."

"Gerçekten de öyle."

"Peki, bunu neden yaptın? Yani diğer kadının adını söyledin."

"Şampanyayla sarhoş oldum," diye mırıldandı David.

"Bunu neden yaptın?"

"Bu bir düğündü. Düğünlerden nefret ederim." Ama ne kadar mutsuz olursa olsun düğünlerde sarhoş olmazdı. Dana'nın düğününde bile sarhoş olmamıştı. Peki neden Mia'nınkindi? Neden Olivia'nın önünde? İki buçuk yıldır kendine bunu soruyordu.

"Bayan polisiniz şampanya bahanesini satın aldı mı?" "Hayır," dedi suratsızca.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Peki ne yapacaksın?"

"Onunla tekrar konuş." Onu bir daha rahatsız etmeyeceğine söz vermişti ama Gorski kardeşlerin güllerinin arasında otururken bunun aptalca bir söz olduğuna karar vermişti.

Glenn'in gri kaşları kalktı. "Bunun için iki buçuk yıl daha beklemeyi mi planlıyorsun?"

David şaşırmış bir şekilde kıkırdadı. "Hayır."

"Biliyor musun," dedi Glenn, "seni bir biradan fazla içerken hiç görmedim."

"Ben sarhoş olmam," dedi David kesin bir ifadeyle, sonra düzeltti. "Neredeyse hiç, her neyse."

"En son sarhoş olduğunda ne oldu? Bayan polisten önce mi?"

David gözlerini kapattı. Değer verdiğim biri öldü. "Çok kötü bir şey."

"Ama o gece düğünde yine sarhoş oldun. Bence kadın polisinle aranı düzeltmeye çalışmadan önce bunun nedenini bulmalısın."

"Biliyorum," dedi. "Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." David'in gözleriyle buluştu. "Yedi aydır seni izliyorum ve hiç yerinde durmuyorsun evlat. Sürekli koşuyorsun, başkaları için bir şeyler yapıyorsun. Annene göre, Martino'nun lazanyası ve birkaç kadeh kırmızı şaraptan sonra, hayatının hikayesi bu. "Aziz David, çaresizlerin savunucusu, bozuk şeyleri tamir eden."

David dişlerini sıktı. Bir daha olmaz. Bu konuşmayı tekrar yapamazdı. "Başkaları için bir şeyler yapmanın yanlış bir tarafı yok."

"Kendinizle yüzleşmenizi engellediği zaman vardır. O kadar uzun zamandır kendinden kaçırıyorsun ki, tek gördüğün kendi kışın oluyor. Sonunda, başkaları da sadece bunu görecektir."

David kalkmaya başladı. "İyi geceler, Glenn."

Glenn, "Otur yerine, evlat," diye tersledi ve David gözlerini devirerek itaat etti. "Onu önemsiyor musun?"

David kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kim?"

Glenn hoşnutsuzlukla ofladı. "Senin güzel sarışın polisin."

David Olivia'nın gözlerindeki acıyı hayal etti ve öfkesi aniden söndü. "Evet."

"Neden?"

David bir nefes aldı ve cevabını düşünürken gül kokusunun onu sakinleştirmesine izin verdi. "Onunla tanıştığım ilk gece sanki onu sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissettim. Orada bir şeyler vardı. Bunu açıklayamam ama sanki... ev gibiydi."

"Yine de içmemen gerektiğini bile bile çok içtin ve onu incitecek bir şey söyledin. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

David, Glenn'in sarp yüzüne bir bakış attı. Yaşlı adam ona, babasının ölümünden beri çok özlediği acıma ve bilgelik karışımı bir duyguyla bakıyordu. "Neden olmasın?"

"Bence özel bir şeyin farkına vardın ve korktun. Bu diğer kadın için o kadar uzun zamandır özlem duyuyordun ki, yalnız olmak rahat bir hale gelmişti."

"Ama yalnız olmayı sevmiyorum."

"Hoşuna gittiğini söylemedim. Rahat olduğunu söyledi. Arada büyük fark var. Evli olduğum onca yıl boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da

İlişkiler zaman alır. Yürek ister. Ve güven ister. Belki de ona bunu vermek istemediniz."

David zorlukla yutkundu. "Ne kadar süredir evliydin Glenn?"

"Neredeyse kırk yıl oldu. Onu her gün özleyorum. Hayatımı güzelleştirdi. Ve bir erkek bundan daha fazlasını isteyemez." Dairesine doğru yürümeye başladı ama arkasına baktı. "Dışarı çıkmadan önce tarayıcıda bir vızıltı duydum. Depo yangını. Kundaklama olabilir. Kesinlikle cinayet. Ve bir cam küre daha bulmuşlar."

David ayağa kalktı. "Tarayıcıda o cam toptan bahsettiler mi?"

"Hayır. Yüzbaşınız orada, olay yerinde. Cep telefonunu aramaya çalışmış ama telesekretere düşmüş, o da beni aradı. Sana onu aramanı söylememi istedi."

Elini cebine sokup cep telefonunu aradı. Sonra dairesinin içinde şarjda olduğunu hatırladı. "Bunu bana neden ilk başta söylemedin?"

Glenn omuz silkti. "Annen senin için endişeleniyor, ben de söyleyeceklerimi söylemek istedim. Güzel sarışın polisin yangın mahallinde olacak. Dikkatli ol."

David, Glenn elini arka kapıya koyana kadar bekledi. "Teşekkür ederim, ihtiyar."

Glenn omzunun üzerinden baktı. "Bir şey değil. Bir daha berbat etme."

Pazartesi, 20 Eylül, 2359

Koltuğunda otururken, Eric'le birlikte kullandıkları cep telefonu bip sesi çıkarınca ona uzandı. Eric'in gönderdiği mesaj yoktu, sadece bir ek vardı. Görüntü grenliydi ama Tomlinson'ın deposunu saran alevleri görebiliyordu. Mesajı ona göndermeden önce biraz zaman geçirmişlerdi, cesaret edebildikleri kadar "siktir git "e yakın bir şeydi bu. Bir yanı onların cesaretine hayranlık duyuyordu.

Son teslim tarihini neredeyse kaçırıyordun. Bir sonraki ödevini bekle.

Telefonu kapattı ve müşterilerinin e-postalarını tarayarak ilk temasa hazır olan potansiyel müşteriler üzerinde çalıştığı gece görevine geri döndü. Ah, işte neredeyse koparılmaya hazır biri vardı.

Takip ettiği bir ofis flörtü bir sonraki adıma geçmiş gibi görünüyordu; adam kadına şirin bir pansiyonun linkini göndermişti.

bir yol. Henüz bir davet ya da detay yoktu. Ama , bundan oldukça emindi.

Başlangıçta ikisi öğle yemeği için gelmiş, ofis projelerinden başka bir şey konuşmamışlardı. Ama onları birlikte gördüğü anda anlamıştı. Sonunda birlikte olacak çiftleri her zaman seçebilirdi. Elbette, birkaç hafta sonra kişisel detaylarını paylaşmaya başlamışlardı. Birkaç hafta sonra kadın adama kocasıyla mutsuz olduğunu söylemiş, adam da onun elini kendi eliyle kapatmıştı. Bir ofis ilişkisi yaşamak niyetiyle yola çıkıp çıkmadıkları önemli değildi. Gittikleri yer orasıydı.

Ve onlar pisliği yaptıktan sonra, o işinde olacaktı. Ka-ching.

Zamparaları ve daha fazlasının peşinde olanları her zaman fark edebilirdi. Yaramazlık yapanlar genellikle yasadışı işlerini gölgelerde gizlenip dikkatleri üzerlerine çekmektense göz önünde yapmanın daha iyi olduğunu fark ederlerdi. Bazen göz önünde yaramazlık yapmaktan kurtulurlardı ama ben dinlersem kurtulamazlardı.

Offshore hesabına giriş yaptı ve gülümsedi. Tam zamanında. Hesap özetinin her satırını inceledi ve başını salladı. Müşterilerinin çoğu düzenli ve zamanında ödeme yapıyordu. Biri hariç. Dorian Blunt ikinci ödemesini de kaçırmıştı. Geçen ay Dorian çocuğunun ve çalışmayan karısının artan sağlık faturalarından şikâyet ettiğinde sabırlı davranmıştı. Daha fazla zaman için yalvarmıştı.

Ben de ona biraz daha zaman verdim. Bir kere. Koltuğunun yanındaki kutudan tek kullanımlık yeni bir telefon alarak Dorian Blunt'ın kişisel cep telefonuna mesaj attı.

Geç kaldın. Beklerken Dorian'ın çek hesabını kontrol etti. Adamın bir sürü faturası vardı. Bakiyesi rahatsız edici derecede düşüktü. Yine de anlaşma anlaşmadır. Birkaç dakika sonra bir yanıt aldı.

Beş parasızım. 100 bin yeterli olmalı. Daha fazla olmaz.

İki yanağını da emdi, sinirliydi. Kırıldı mı? Pek sayılmazdı. Dorian yakalanmaktan korktuğu için yasadışı yollardan elde ettiği kazancına elini sürmemişti. Eğer adam kendi kurallarına göre oynamak istemiyorsa, şirket fonlarını zimmetine geçirmemeliydi. Ve kesinlikle gözü kapalı bulabileceğim bir evrak izi bırakmamalıydı. Dorian'ın zimmetine geçirdiği paraları nerede sakladığını biliyordu. İsteddiği zaman alabilirdi. Ama bu hırsızlık olurdu.

Şantajı, ironi içeren bir tür şiirsel adalet olarak görüyordu. Bu beni zengin yapar. Eğer insanlar şantaja uğramak istemeselerdi.

kötü şeyler yapmamalılar. Ya da bu konuda daha akıllı olmalılar. Sakin bir şekilde mesaj attı.

Ben olsam tekrar düşünürdüm. 12 saatiniz var. Haberleri izleyin ve korkun.

Bu işe yaramalıydı. Dorian ödeme yapmazsa, Kolej Üçlüsü bir sonraki görevlerini alacaktı. Sonra içeri girip Dorian'ın zulasını temizleyecek ve Dorian'ın hayat sigortasını yaşlı dul eşine bırakacaktı. Mümkün olduğunda, yaşlı olsun ya da olmasın, dul eş için her zaman bir şeyler bırakırdı. Yapılacak en doğru şey buydu.

21 Eylül Salı, 12:20.

Olivia depoya en son gelenlerden biriydi, önce kıyafetlerini değiştirmek için eve gitmişti. Olay yerine David'e geldiği gibi giyinmiş olarak gelmesine imkân yoktu.

Ve? Orospu çocuğu. Kadın ona bir şey verirken başka bir kadının adını haykırmış olması... Tam bir pislikti. Arabasının kapısını çarptı ve yerinde olduğunu fark ederek aniden durdu. David yüzünden içi o kadar sıkılmıştı ki, birazdan göreceği ceset için endişelenecek bir şey kalmamıştı.

Wile E. Coyote'nin aniden havada durduğunu fark etmesi gibi, Olivia'nın midesi düştü ve bir an için dizlerinin bağı çözülerek arabasına yaslandı. Şimdi David'in yayığının üstünde ölü beden yayığı vardı. Sal's Bar'dan aldığı yağlı tavuk parmaklarıyla birlikte bir de mojito yuvarlanıyordu. Sertçe yutkundu.

Olay yerinde kusmak iyi olmaz.

Vücudunu hareket ettir. Kane'i bul. Derin bir nefes aldı ve bunu yaptığına hemen pişman oldu. Havada asılı kalan kesif duman ciğerlerini yakıyordu. Bu geceyi sikeyim.

Ayaklarını hareket ettirdi. En azından David burada olmayacaktı. Çarşambaya kadar bir daha çalışmayacaktı. Her zamanki gibi Kane'i kalabalığın içinde kolayca buldu, "ateş fötr şapkası" başının arkasına itilmişti. Kendisine doğru geldiğini görünce ona el salladı.

"Bir tane daha var," dedi Kane. Barlow ve itfaiyeden Yüzbaşı Casey ile birlikte duruyordu. Casey teçhizatını giymişti ve acımasız görünüyordu.

Barlow, "Görünüşe göre bu kez benzin kullanmışlar," dedi. "Binanın içinde dört boş teneke bırakmışlar. Arka kapıdaki kırık bir pencereden girmişler."

"Kurban mı?" Olivia çalkantıya değil kelimelere odaklanarak sordu.

Kane, "Muhtemelen Barney Tomlinson, şirketin sahibi," dedi.

"Muhtemelen mi?" Deponun beton duvarları hâlâ ayakta duruyordu. "Yangın o kadar kötü müydü?"

"Oldukça kötü," dedi Casey. "Ama içeride iyi bir parça kalmış. Bir sürü erimiş krom var."

"Tomlinson sıhhi tesisat armatürleri satıyordu," diye açıkladı Barlow. "KRB Corporation ya da Rankin and Sons'ın inşaatıyla bilinen bir bağlantısı yok, en azından şimdilik."

"Yani yangın Tomlinsonu yaktı mı?" Olivia sordu.

Casey başını salladı. "Hayır, hanımefendi. O vuruldu. Hâlâ ofisinde, masasında oturuyor. Yüzünün büyük kısmı gitmiş. Kafasının arkasından vurulmuş."

Midesi bulandı. "Cesedi kim buldu?"

"Kırk. Bölük'ten bir itfaiyeci," dedi Barlow. "Ofis deponun ortasındaydı, duvarları ve sekiz metrelik ayrı bir tavanı vardı. İçeride kurban masasının üzerinde yüzüstü yatıyordu. Ekip yangını söndürürken olay yerini mümkün olduğunca sağlam tutmaya çalıştı."

"Aradığınızda başka bir cam top bulduklarını söylemişsiniz?"

"Jelle kaplı," diye yanıtladı Barlow, "önceki gibi."

Casey, "İtfaiyeciler bunu görünce yüzbaşlarına söylemişler, o da beni aradı," dedi. "Hunter'ın dün yakaladığı cam topu hepsi duymuştu. Kimse basına konuşmayı planlamıyor, ancak bunu daha uzun süre gizli tutarsak şaşırırm. Bu gece topu gördüklerinde beni aradılar. Ben de Barlow'u aradım."

Barlow, "Hunter'ı buraya getirmesini ben istedim," deyince Olivia'nın bakışları onun yüzüne kaydı. "Hunter'ın içeri girmesini ve dün geceki yangına kıyasla buranın nasıl görüldüğünü bana anlatmasını istedim. Onlar içeri girmeme izin vermeden önce hızlıca bilgi almam gerekiyordu. Hunter şu anda içeride."

"Pekâlâ," dedi Olivia sakince, her ne kadar David'in adı ilk geçtiğinde kalbi çarpmaya başlamış olsa da. "Peki ya video gözetimi?"

Kane görevli üniformalı polislerin yanında duran bir adamı işaret etti. "Bu depo müdürü. Henüz onunla konuşmadım. Bir de bekçi köpeği vardı."

Olivia yüzünü buruşturdu. "Onu öldürdüler mi?"

"Hayır," dedi Barlow. "Görünüşe göre hayvan uyuşturulmuş. Depo müdürü onu çitlerle çevrili alanın kenarına kadar sürükledikten sonra 911'i aradı. Depo müdürü

İtfaiyeciler müdahale ettiğinde köpek baygındı. Veteriner çağırdım. Sanırım depo müdürü köpek için patronundan daha çok endişeleniyor. Tomlinson pek sevilen biri gibi görünmüyordu."

Kane, "Hunter ve cesedi bulan itfaiyecilerle konuşmak isteyeceğiz," dedi. Olivia'ya baktı. "Ama önce müdürle."

Başını salladı. "Hadi gidelim."

"Az öncesine kadar Hunter'ın burada olduğunu ," diye mırıldandı Kane, şimdi volta atan depo müdürüne doğru yürürlerken. "Saha gözlüklerimi aldın mı?"

"Hayır. Ben... erken çıktım. Lanet gözlüklerini sonra alırım, tamam mı? Müdürle birlikte gitmemi ister misin?"

"Keyfine bak, evlat."

Onlar yaklaşınca depo müdürü gergin adımlarını durdurdu. "Ben Dedektif Sutherland. Bu da ortağım Dedektif Kane. Siz kimsiniz?"

"Lloyd Hart. Veteriner henüz gelmedi mi?"

"Sanmıyorum," dedi Olivia. "Ama arandığını biliyorum. Köpek senin mi?"

"Hayır, ama onunla ilgilenen benim. Beş yıldır bakıyorum. Adı Bruno."

Olivia not aldı. "Veterinerin irtibat kişinin siz olduğunuzu bilmesini sağlayacağım, Bay Hart. Ona Bruno'nun tıbbi geçmişini anlatabilir ve en iyi bakımı aldığından emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Sertçe yutkundu. "Tomlinson'dan ya da bu yangından çok köpeklerle ilgilendiğim için muhtemelen korkunç biri olduğumu düşünüyorsun."

"Benim de bir köpeğim var. Peki, bize bu yangın ve Mr. Tomlinson?"

Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Her zamanki saatimde çıktım, altı gibi. Barney hâlâ buradaydı. Kitaplarla uğraşıyordu. Vurulduğunu söylediler. Nasıl vurulmuş?"

"Henüz bilmiyoruz ve oraya gitmedik. Yani Bay Tomlinson muhasebe işleriyle uğraşıyordu. İşletmenin başı dertte miydi?"

Hart gözlerini devirdi. "Ah, evet. Tomlinson ve karısı karmakarışık bir boşanmanın ortasındaydı. Adam aldatıyormuş ve kadının elinde resimler varmış. Elinde resimler olduğunu ve Barney'nin yaptığını herkesin bilmesini sağladı. Geçici olarak işe aldığı genç kadın. Kimse şaşırmadı çünkü

onu neden işe aldığını hepimiz biliyorduk. Kız onun dışında tek bir iş bile yapmadı." Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Dedektif."

"Sorun değil. İşin zora girmesinin nedeni boşanma mıydı?" "Tüm sebep bu değil. Daha önce de zarar görüyorduk, inşaat yavaşlıyor. Müşterilerimizin çoğu ticari binalar için alım yapıyor. Ama Weezie defterlerin denetlenmesini istemişti ve tüm harcamalarımızın onaylanması gerekiyordu. Sanırım adamın iş hesaplarından diğer kadın için bir şeyler aldığını düşündü."

"Öyle miydi?" diye sordu.

"Evet. Ona durmasını, kızaracağını söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi. Elli yaşında bir adamdı ve yanında yirmi yaşında biri vardı. Asla dinlemezler."

"Bayan Tomlinson'ın ilk adı Weezie mi? Louise'in kısaltması mı?"

Başını salladı. "Bu gerçekten utanç verici. Onu severim. Bunu hak etmedi." Olivia Hart'ın gözlerine baktı. "Ama Bay Tomlinson hak etti?"

"Hayır," dedi. "Kimse bunu hak etmiyor. Ama sana yalan söylemeyeceğim. Barney pisliğin tekiydi. Weezie'yi aldattı, çalışanlara kaba davrandı. Asla göz teması kurmazdı, her zaman ya cep telefonundaydı ya da internette gezinmek için kullanırdı. Muhtemelen porno izliyordu. Ve Bruno'dan nefret ederdi," diye bitirdi, sanki köpekten nefret etmek en büyük günahmış gibi.

"Peki ya siz Bay Hart?" diye sordu. "Ondan nefret ettiniz mi?"

"Elbette. Irkçı, cinsiyetçi, aklınıza gelebilecek her türlü kötü 'ist'e sahipti. Ama o benim patronumdu ve bir emir verdiğinde 'evet efendim' derdim. Yerimde durduğum tek zaman Bruno'ydu. Ve siz sormadan söyleyeyim, yangın başladığında eşim ve birkaç arkadaşımla briç oynuyorduk. Size isimlerini verebilirim."

"Bu harika olur. Seni hemen çıkarabiliriz. Çavuş Barlow 911'i arayanın siz olduğunuzu söyledi. Buraya geleceğini nereden biliyordun?"

Hart'ın yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Bruno'nun koşusuna bir duman dedektörü yerleştirdim. Her ihtimale karşı. Cep telefonuma uyarı gönderiyor. Telefonum çaldığında son oyunumuzu bitirmek üzereydik. Buraya geldim, yangını gördüm ve 911'i aradım. Bruno'yu çitlerin ötesine sürükledim. Onun yanmasını ya da itfaiyeciler tarafından ezilmesini istemedim."

"Neden köpek?" Kane sordu. "Hırsızlıkla ilgili bir sorunuz mu vardı?"

"Eskiden burada porselen armatürleri depolardık ve bazı vandalizm olayları yaşanırdı. Çok fazla boş zamanı olan çocuklar. Porselenleri kırarlardı, bu tür

şey. Barney, Bruno'nun onlardan birini ısıracağını umarak köpeği aldı. Çocuklar başka bir yere gitti ve Bruno kaldı."

"Video güvenliği mi?" Olivia sordu.

"Dışarıda kamera var, içeride yok. Yayın doğrudan içerideki bir kayıt cihazına gidiyor. Eski moda. Barney, Bruno'yu tuttuğu sürece süslü bir şeye ihtiyacı olmadığını düşünüyordu."

Olivia, "Müşterilerinizin ve çalışanlarınızın bir listesine ihtiyacımız olacak," dedi.

"Jake Mabrow ile konuşun. Bilgi işlemimizi o yapıyor. Yaklaşık bir yıl önce Barney'i dışarıdan bir sunucu kurmaya ikna ettim, böylece bir yedeğimiz olacaktı. Jake'in dosyalarımıza erişimi olacak. Weezie de öyle. Boşanma davası açmadan bir gün önce gelip Barney'nin bilgisayarındaki her şeyin kopyasını almış. Barney, Weezie'nin geçici kayıttan haberi olduğunu bilmiyordu."

"Peki ya sen?" Kane sordu. "Burası gittiğine göre şimdi ne yapacaksın?"

"Emekli ol. Zaten bunu planlıyordum. Weezie bana Bruno'nun sözünü verdi." Hart'ın kafası yana savruldu ve az önce gelen bir minibüse odaklandı. "Veteriner geldi."

Olivia veterineri hemen tanıdı. "Barlow Brie'nin babasını aradı," dedi Kane'e. "O iyi bir veteriner," dedi Hart'a. "Köpeğimle o ilgileniyor. Bruno emin ellerde."

"Gidebilir miyim?" Hart sordu ve Olivia'nın ilk baş hareketiyle gitti.

Kane, "Tomlinson'ın müşteri listesini almamız gerekiyor," dedi. "KRB Corp ya da Rankin'in onlardan sıhhi tesisat malzemesi alıp almadığına bakalım."

"Dul Tomlinson'ı da ziyaret etmemiz gerekiyor. O kadar da kederli olmayacak gibi görünüyor. Bu Bayan Weems kadar zor olmamalı. Sıra bende, değil mi?"

"Evet, öyle. Bu arada Bay Hart'la iyi iş çıkardınız."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Sıramı sana vereyim diye böyle söylüyorsun."

Kaşları kalktı. "İşe yaradı mı?"

"Hayır."

"Lanet olsun." Sonra gözleri kısıldı. "İtfaiyeciler altı yönünde."

Olivia omzunun üzerinden Barlow'a ve onlara doğru gelen üç itfaiyeciye baktı. David de onlardan biriydi. Nefesinin ciğerlerine dolması ve midesinin dönmesi alışması gereken bir sıkıntıydı. David Hunter yakışıklıydı. Muhteşemdi. Göz kamaştırıcıydı. Ve bir pislik. O yüzden bununla yaşa ve işini yap.

Adamlar onlara ulaştığında, o sabitti.

"Ben Cunkle ve bu da Sloan," dedi itfaiyecilerden biri. "Biz 40. Bölük'teniz. Bu da Hunter. Kırk dört numaralı bölükten. Barlow bizimle konuşmak istediğinizi söyledi."

"Biliyoruz," dedi Kane. "Bize içeride ne gördüğünüzü anlatın."

Cunkle, "Yangın tamamen kontrol altına alınmıştı," dedi. "Ofisin duvarları yanıyordu ve tavan çökmüştü. Sloan ve ben duvarları yıktık ve o oradaydı."

"Hayatta değildi. Vurulmuştu." Sloan dudaklarını sertçe büzdü. "Yüzü gitmişti."

"Peki ya masası?" Olivia sordu. "Ne gördün?"

"Kanı sıçramış bir sürü kâğıt. Tamamen yanmamışlardı, ben de el fenerimle kontrol ettim. Görmek zordu ama seks resimlerine benziyorlardı."

"Seks resimleri mi? Yani porno gibi mi?" Olivia sordu ve Sloan başını salladı.

"Hayır. Adam o gibi görünüyordu. Tık naz, çok beyaz tenli. Gerçekten beyaz."

Barlow, "Bu kez kendi yakıtlarını getirmişler," diye ekledi. "Benzin bidonları buldular."

David, "Dökme şekilleri apartman dairesinde gördüklerimize benziyordu," dedi. "Gazı yere bir sıra halinde yaymışlar, sonra da kalanı bir su birikintisine boşaltmışlar. Görünüşe göre deponun doğu ve batı taraflarından gelmişler ve ortada buluşmuşlar."

"Peki ya balo?" Olivia sordu ve adam gözlerini Olivia'nın gözlerine dikti.

"Yan kapıyı, tıpkı senin de düşündüğün gibi condo. Top jel ile kaplı. Resmini çektim. Topun yere değdiği yere bakın." Fotoğraf makinesini ona uzattı ve Olivia hem kendisinin hem de Kane'in ekranı görebileceği şekilde çevirdi.

"Neye bakıyorum ben?" diye sordu ve David omzunun üzerinden baktı, çenesi neredeyse kulağına değiyordu. David ekranı işaret edince ciğerleri .

"İşte. Bir fünüye parçası. Topu, fitilin bir ucunu yerinde tutmak için kullanmışlar."

David geri çekildi ve Olivia tekrar nefes aldı. "Ne zaman içeri girebiliriz?" diye sordu.

"Bir ya da iki saat sonra," dedi Barlow, "hava soğuduğunda. Seni ararım."

"Teşekkürler," dedi Olivia, sonra Barlow'a küçük bir gülümseme verdi. "Brie'nin babasını aradığın için teşekkürler. Bruno'ya iyi bakacaktır ve bu da Bay Hart'ı daha işbirlikçi yapacaktır."

Barlow başını salladı. "Hart'ın tanığı var mı?"

"Evet, ama onu kontrol edeceğiz. İlk durağımız dul kadın. Tomlinson'ı öldürmek ve burayı yakmak için sebebi varmış. Kocasının dosyalarını kopyaladığı söyleniyor, bu yüzden ondan müşteri ve çalışan listelerini alıp alamayacağımıza bakacağız." İtfaiyecilere döndü. "Bilgi için teşekkürler. İrtibatta olacağız."

David Hunter'a tek kelime etmeden, onun kendisini izlediğini hissederek uzaklaştı. Kane de onun adımlarına uyarak omzunun üzerinden kontrol etti.

"Seni izliyor Liv."

"Dursa iyi olur," dedi dişlerinin arasından, sonra kendini rahatlattı. "Düşünüyordum da. Ya Barlow dün sabah haklıysa, bunun SPOT çevre grubuyla hiçbir ilgisi yoksa?"

"Cam kürenin sadece bir sis perdesi olduğunu mu?" Kane sordu.

"Evet. Ya biri gerçekten nefret ettiği birini öldürmek istediye ve ilk yangını yanlış bir model oluşturmak için çıkardıysa? Tomlinson'öldürmenin başından beri planları olduğunu mu?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Tomlinson'ın karısı ondan gerçekten nefret ediyormuş gibi görünüyor."

"Ne kadar olduğunu öğrenelim."

Sloan ve Cunkle görevlerine geri döndüler ve Barlow'u David'in yanında bıraktılar. Bir an için ikisi de bir şey söylemedi, sonra Barlow "Ah" dedi.

"Ne?" David mırıldandı. "Sana iyi davrandı."

"Birkaç yıldır ilk kez, ama kendimden bahsetmiyordum." David tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Doug kimdi?"

Barlow ona şaşkın bir bakış fırlattı. "O zaman da şimdi de arkadaşım. Eskiden Liv'le nişanlıydı. Aslında onları ben tanıştırdım."

"Onu terk etti."

Barlow iç çekti. "O yaptı. Ben de yardım ettim, bu yüzden istenmeyen adam ilan edildim."

David Paige'in sözlerini düşündü. O da bu işin içindeydi. "Sen nasıl yardım ettin?" "Doug'ın Liv'den çok önce bir nişanlısı vardı. Üniversitede sevgiliydiler, sonra kız onu terk etti. Onu asla unutmadı ama Liv'le tanıştı ve ben de birlikte bir şansları olduğunu düşündüm. Zaman geçti, nişanlandılar.

Bir tarih belirlediler. Ben

sağdıç olacaktı. Her şey yolundaydı. Sonra, törenden birkaç hafta önce Doug'ın eski nişanlısı ortaya çıktı. Doug'a onu geri alması için yalvardı."

"Ve yaptı mı?"

"Hemen değil. Bana geldi, tavsiye istedi ve ne yazık ki ben de dahil oldum. Hayatımda yaptığım en aptalca şeylerden biriydi."

David kaşlarını çatı. "Ona Olivia'yı terk etmesini mi söyledin?"

"Hayır," dedi Barlow zorla. "Ona kendini seksen yaşında hayal etmesini ve en çok kiminle mutlu olacağını düşünmesini söyledim. Birkaç günlüğüne gitti, iyice düşündü ve Angela'yı seçti. Olivia" -içini çekti- "bir kadının olabileceğini düşündüğümde çok daha fazla ezildi."

Ben ikinci ligde oynamam. "Ne yaptığını nasıl öğrendi?" "Bunu ona ben söyleyebilirdim, yaptığım bir başka aptalca şey. Bak, bir Doug onu terk ettikten bir hafta sonra babası ölmüş. Görünüşe göre o da bir polisti. Chicago'da."

"Evet, biliyorum. Olivia'nın üvey kız kardeşi Mia ile arkadaşım. Aynı babayı paylaşıyorlar." David'in omuzları çöktü. Şimdi ikinci sıradaki ifade daha da anlam kazanmıştı.

"Liv'in babasını tanıyor muydun?"

David, Olivia ve Mia'nın babasını, onun nasıl bir hayvan olduğunu düşündü. Bu da her zaman Megan'ın üvey babasını ve onun Megan'a ve ailesine yaptıklarını aklına getiriyordu. Bu da onu her zaman öldürecek kadar sinirlendiriyordu. David dikkatle yumruklarını gevşetti. "Kişisel olarak değil. Tanrı'ya şükür."

Barlow David'in ellerine baktı, sonra temkinli bir şekilde tekrar yukarı kaldırdı. "O kadar kötü, ha?"

"Olivia'nın babası soluduğu havayı bile hak etmeyen sefil bir orospu çocuğuydu. Mia, babaları ölmeden önce Olivia'nın varlığından haberdar değildi. Olivia sadece başka bir ailenin var olduğunu, babasının kendisi ve annesi yerine onlarla yaşamayı seçtiğini biliyordu."

Barlow kısa bir süre için evet dedi. "Kahretsin. Ve sonra Doug onu başkası için terk etti."

Ve sonra yatağımdayken başka bir kadının adını söyledim. "Cehennem."

"Liv'i babasının öldüğünü öğrendiği gün gördüm. Chicago'daki cenazeye gitmek için toparlanıyordu. Babasından haberim yoktu ve Doug yüzünden kalıcı olarak ayrılmaya hazırlandığını sanıyordum. Onu ikna etmeye çalıştım."

Sakinleşmesini, sert bir şey yapmamasını söyledim ve bir şekilde ona ne yaptığımı anlattım."

"O ne yaptı?"

"O kocaman mavi gözleriyle bana baktı. Sanki onu karnından bıçaklamışım gibi."

"Ve" dediğimde bana baktığı gibi. İç çekti. "O bakışı biliyorum."

Barlow'un gözleri kısıldı. "Ona ne yaptın?"

David bunun kendisini ilgilendirmediğini söylemek istedi. Ama biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Tanrı biliyordu ki tek başına çok başarılı olamıyordu. "Başka birini istediğimi sanıyor ama anlamıyor. Onu dünya için incitmezdim ama incittim. Sonra düzeltmeye çalıştım ve..."

"Ve sen kendini daha da derine gömdün," diye bitirdi Micah. "Onun peşinden mi gidiyorsun?"

David'in bakışları Kane'le birlikte depo müdürünün durduğu yere kaydı. "Ne, şimdi mi demek istiyorsun?"

Barlow gözlerini devirdi. "Hayır, şimdi olmaz. Bunu düzeltecek misin?"

"Evet. Öyleyim."

Barlow başını salladı. "Güzel. Şimdi işimize dönelim."

Depoya geri döndüler. "Bu bir çevre kundaklaması değildi, Micah. O depoda yakmaya geçecek hiçbir şey yoktu, yüzü olmayan adam dışında."

"Biliyorum. Bu iki kundaklamayı birbirine bağlayan bir şey var. İyi bir gözün var. Hiç soruşturmaya girmeyi düşündün mü?" diye sordu.

David başını salladı. "İtfaiyeciliği bulmam biraz zaman aldı ama şimdi kendimi başka bir şey yaparken göremiyorum."

Barlow, sesinde bir parça kıskançlıkla, "Yangınların içine girmeyi seviyorsun," dedi.

David sırtıttı. "Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan. Aynı zamanda iyi bir bulmacayı da severim. Olivia'nın kayınbiraderi de Chicago'da kundakçılık yapıyor. Bir iki şey öğrendiğimi düşünmek hoşuma gidiyor."

Barlow alet çantasını bir omzuna astı ve ceketinin cebinden video kamerasını çıkardı. "O zaman çevreci olmayan kundakçılarımızın geride ne bıraktığını görelim."

On Birinci Bölüm

21 Eylül Salı, 1255

Bayan Tomlinson kapıyı açmayınca Kane, "Tekrar çal," dedi.

Olivia kapıyı tekrar çalmak için yumruğunu kaldırdığında kapı açıldı ve ipek bir bornoz giyen çok uzun boylu, heykelsi bir kadın ortaya çıktı. Makyajsız bile çok güzeldi ve Olivia'nın Weezie adında bir kadından beklediği gibi görünmüyordu.

"Evet?" diye sordu kadın.

Olivia, "Bayan Louise Tomlinson'ı arıyoruz," dedi.

"Ben Louise, ama artık Bayan Tomlinson değilim," dedi. "Ben Dedektif Sutherland ve bu da ortağım Dedektif Kane. Biz Kocanız hakkında konuşmak için buradayım."

Louise'in mükemmel cımbızlanmış kaşları kalktı. "Şimdi ne yaptı?"

"O öldü, hanımefendi," dedi Olivia. "Bu gece öldürüldü."

Beklenmedik bir şekilde Louise Tomlinson'ın mağrur ifadesi kayboldu. Solgunlaştı, ağzı açık kaldı. "O öldü mü? Barney öldü mü? Hayır." Bir cevap beklemeden ağlamaya başladı. Çenesini göğsüne indirdi, kapı aralığında dururken kendine sarıldı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"İçeri girebilir miyiz, hanımefendi?" Olivia sordu.

Louise süslü bir şekilde dekore edilmiş oturma odasındaki bir kanepeye götürülmesine izin verdi ve yüzünü ellerinin arasına alarak minderlere uzandı. "Bu nasıl oldu?"

"Deposundayken vuruldu."

Louise başını kaldırdı, gözleri çılgına dönmüştü. "Kendini öldürmedi, değil mi?" "Öyle görünmüyor hanımefendi," diye cevap verdi. "Neden?"

"Bana çok kızgındı. Çok üzgündü. Mal varlığımızı dondurmuştum."

Olivia sessizce, "İkinizin karmaşık bir boşanma süreci yaşadığınızı duyduk," dedi.

"Öyleydik. Beni aldattı."

Kane yumuşak bir sesle, "Bu seni kızdırmış olmalı," dedi.

Louise'in ıslak gözleri parladı. "Elbette. Neredeyse otuz yıldır evliydik.

Acı çekmesi için onu canlı istedim, ölü değil. Şüpheli miyim?" "Şu anda sadece kocanızı tanıyan insanlarla konuşuyoruz."

Olivia dedi ki. "Ama seni listemizden çıkarabilmemiz için

bu gece?"

"Burada. Tek başına."

"Bay Tomlinson burada mı yaşıyordu?"

"Hayır. Şehir merkezinde üniversiteye yakın bir dairesi vardı. Oğlumuz orada öğrenci ve yurttta kalıyor. Tanrım, ona babasının öldüğünü söylemek zorundayım."

Olivia kadının bileğine nazik bir el koydu. "Ona söylemek istiyoruz."

Louise bembeyaz kesildi. "Oğlumun bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Sanırım bu işi çözene kadar bizimle gelsen iyi olur." Olivia ayağa kalktı. "Sen kıyafetlerini değiştirirken ben de seninle yukarı çıkacağım."

Salı, 21 Eylül, 02:35. "Eee?"

Abbott sordu.

Olivia pencerenin önünde durup Mülakat İki'ye baktı ve başını salladı. Louise Tomlinson masada uyuşmuş bir halde oturuyordu. Avukatı zaman zaman elini okşuyordu.

Olivia, "Kocasına kızgındı ve onun ölümünden ve yangından maddi çıkar elde etmek istiyordu," dedi. "Ama onu öldürmesi için birine para vermediyse, bu işe karıştığını sanmıyorum. Elllerinde barut izi yok. Konuştuğumuz komşular onu evden çıkarken görmemişler. Arabasının motoru soğuktu. Bunların hiçbirisi kesin masumiyet anlamına gelmiyor ama şu anda onu olay yerinde göremiyoruz."

"Oğlu Mülakat Bir'de," diye ekledi Kane. "Bütün gece bir partideydi. En az elli kişi onu görmüş. Elllerinde de GSR yok."

"O zaman onları serbest bırak," dedi Abbott. "Karısı ve oğlu dışında Tomlinson'ı öldürmek için kimin sebep olduğunu bulun. Apartman dairesiyle nasıl bağlantıları olduğunu öğrenin. Saat sekizde görüşürüz."

Olivia, Abbott'un sırtına kötücül bir bakış fırlattı. "Neden hep oh-sekiz oluyor?" "Evine git Liv," dedi Kane nazikçe. "Biraz uyu."

"Tomlinson'larla konuştuktan sonra vereceğim. Yeterince tatlı konuşursam, kocasının sabit diskinden aldığı kopyayı vereceğini umuyorum. Aksi takdirde bilgi işlemciye gitmemiz gerekecek ve o da arama izni isteyecek."

"Kıçını şehir merkezine çektikten sonra onunla tatlı dille konuşabileceğini mi sanıyorsun?" Kane sordu.

Olivia kaşlarını kaldırdı. "Yapabileceğimi söyleyen on tane var."

Kane kolay bir galibiyet sezerek keskin bir şekilde gülümsedi. " sende."

Olivia kendini yaşlı kadının yerine koyarak bir dakika düşündü. Kederi de öfkesi gibi gerçektir. İkisine de hakkı vardı. Tabii kirli işlerini yapması için birine para vermediyse, ama eğer durum buysa, para izini bulurlardı.

"Bayan Tomlinson," dedi Olivia kapıyı kapattığında.

Tomlinson'ın avukatı ayağa fırladı. "Onu daha ne kadar burada tutacaksınız?"

"Fazla uzun sürmez," dedi Olivia. "Oğlunuz geliyor. İkinizle de konuşmak istiyorum."

Louise ters ters baktı. "Seninle konuşmak istemiyorum. Bana bir suçlu gibi davrandın."

Olivia onun karşısına oturdu. "Hayır, hanımefendi. Bildiğim kadarıyla saygılı bir şekilde işimi yapıyordum. Kocanız öldüğü için çok üzgünüm. Şu anda nasıl hissettiğinizi bildiğimi iddia edemem ama ben cinayet masasında çalışıyorum. Benim sorumluluğum kocanıza karşı. Onu kimin öldürdüğünü bulmak zorundayım. Umarım siz ve oğlunuz da aynı şeyi istiyorsunuzdur."

Louise yutkundu, dudakları inceldi. "Parmak izimi aldınız. Oğlumun parmak izini aldınız."

"Böylece ofisinde ya da dairesinde sizin parmak izlerinizi başkalarınınkinden ayırt edebiliriz. Bu standart bir prosedür. Tekrar ediyorum, bu gece böyle bir şey olduğu için üzgünüm ama geçen her saat katilin serbest kaldığı bir saat demek."

Hâlâ solgun olan Louise gözlerini kapattı. "Biri onu vurdu."

"Evet, hanımefendi. Görünüşe göre masasında çalışıyormuş. Arkadan vurulmuş."

Louise irkildi, sonra oğlu içeri girdiğinde bakışlarını kapıya çevirdi. Annesinden bile daha öfkeli görünüyordu. Annesini kollarının arasına aldı ve annesi tekrar ağlamaya başladı. Seth Tomlinson Olivia'ya ters ters baktı. "Bu ne cüret?"

"Lütfen," dedi Olivia. "Lütfen oturun."

Hâlâ öfkeli olan Seth, annesinin elini koruyucu bir şekilde tuttu. "Bunu yaşamak zorunda olmamız yeterince kötü."

"Haklısın," dedi Olivia ve Seth gözlerini kıstı. "Sen iyi polissin. Kötü polis nerede?"

Olivia onun öfkeli bakışlarına sempatik bir bakışla karşılık verdi. "Tam burada, bu . kimin oturduğuna bağlı olarak ikisinden biri ya da ikisi de olabilirim. Yardıma ihtiyacım var."

"Hayır," dedi Seth. "Sana yardım etmeyeceğim."

"Öfkelenmeye ve hayal kırıklığına hakkın var. Şu anda, babanın kafasının arkasına bir kurşun sıkan kişiye kızgın olmanı istiyorum. Yangın normalde aradığımız pek çok şeyi yok etti; örneğin bir boğuşma izi. Birinin ofisine zorla girdiğine dair işaretler. Katilini tanıyor muydu? Yoksa sadece yanlış zamanda yanlış yerde miydi? Ofisinde para bulunduruyor muydu?"

Louise başını salladı. "Hayır. Satış işlemlerimizin hiçbiri nakit değildi. Tüm müşterilerimiz çek ya da banka havalesi ile ödeme yapıyordu. Barney'nin ofiste bulundurduğu her şey kesinlikle kişisel kullanım içindi ve parası bitmek üzereydi. Bundan emin olmuştum."

Seth kısık bir sesle, "Anne," dedi ama anne onun kolunu okşadı.

"O işini yapıyor, Seth. Sanırım kiralık tutmadığımdan emin olmak için mali durumuma bakacaktır." Louise Olivia'nın gözlerinin içine baktı. "Tutmadım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, hanımefendi," dedi Olivia. "Onu hâlâ seviyordun."

"Evet. Beni çok kötü incitti. Ama onun canını asla alamazdım."

"Kim alabilirdi ki?"

Louise kaybolmuş görünüyordu. "Bilmiyorum. Müdürümüz Lloyd Hart'la konuşmanız gerekir. O bütün müşterileri tanır."

"Onunla kısa bir süre konuştum. Köpeği için oldukça endişeliydi."

"Bruno," diye mırıldandı Louise. "Köpeğe de zarar verdiler mi?"

"Ona ilaç verdim. Kurtulma şansı var. Bay Hart, çalışanların kocanızla ilgilenmediğini söyledi."

"Bu doğru değil," diye ısırdı Seth, ama annesi bir kez daha elini okşadı.

"Evet, öyle." Olivia'ya döndü. "Her zaman böyle değildi. Barney eskiden herkesin adını bilirdi. Herkesin sosyal haklarının, emeklilik maaşlarının olduğundan emin olurdu. Başarısı arttıkça değişti. Üç eyalette depolarımız vardı ve o seyahat etmeye başladı. Süslü arabalar satın aldı." Çenesini kaldırdı. "Süslü kadınlar da, o zamanlar bilmesem de. O artık evlendiğim adam değildi. Sonra işler kötü gitmeye başladı ve Barney korktu. Ve huysuzlaştı. Sürekli kavga ediyorduk."

"Hayır, değildin," diye itiraz etti Seth. "Anne."

"Senin önünde kavga etmedik. Bilmeni istemedik." Olivia'ya döndü. "Uzun zamandır bu işe dikkatimi vermemiştin."

Barney'nin ilişkisini öğrendiğimde, tüm dosyalarının kopyalarını aldım. Avukatımın elinde mümkün olduğunca çok cephane olsun istedim."

"Kopyalanan dosyalar hâlâ sende mi?" Olivia sordu. "Birkaç CD'de, evet."

"Yangın çok şeyi yok etti. Kimi soruşturacağımızı bilseydik çok daha hızlı başlayabilirdik."

Louise omuz silkmış olan avukatına baktı. "Bu sana bağlı, Weez. Dosyaları gördüm. Onlara daha önce söylemediğin hiçbir şey yok."

"Evdeki yangın kutumdalar." Louise'in dudakları büküldü. "İronik, değil mi?"

Olivia iç çekti. "Bu işte çok fazla üzücü ironi yaşıyoruz. Yorgun olduğunuzu biliyorum ama birkaç soru daha lütfen. Kocanızın sadakatsizliğini nasıl öğrendiniz?"

"Bir özel dedektif tuttum. Arkadaşlarımdan biri benzer bir şey yaşamıştı, ben de onunla öğle yemeğinde buluştum ve bir şekilde özel dedektifinin adını soracak cesareti buldum ve onu işe aldım. Bir haftadan kısa bir süre içinde suçlayıcı fotoğraflara ulaştı. Yıkılmıştım." Sertçe yutkundu. "Ertesi gün Barney'nin golf oynamaya gittiğini öğrenince ofisine gittim ve dosyaları kopyaladım. Sonra da o öğleden sonra boşanma davası açtım."

Seth annesinin yıpranmış profilini inceliyordu. "Artık gidebilir miyiz? Sana yardım etti."

"Evet, öyle ve evet, gidebilirsiniz. Bayan Tomlinson, teşekkür ederim. Soruşturma hakkında sizi şahsen bilgilendireceğim. Sizi eve bırakabilir miyim?"

"Ben onlarla ilgilenirim," dedi avukat. "O CD'leri bu gece istiyorsunuz sanırım?"

Olivia duvardaki saate bir göz attı. Depo, Kane'le birlikte Barney'yi ofisinde görebilecekleri kadar soğumuş olmalıydı. "Bu ideal olur. Ortağım ve ben sizi eve kadar takip edeceğiz." O zaman Kane'le birlikte olay yerine geri dönebilirlerdi.

Olivia Kane'i gözlem odasında buldu, elinde on dolarlık bir banknot vardı. "Güzelmiş."

"Sende . Başından beri bize yardım edecekti. Gitmeye hazır mısın?" "Evet. Ben sürerim. Yolda uyuyabilirsin."

21 Eylül Salı, 58

Üçü birlikte Eric'in oturma odasında oturmuş, sesi kısılmış televizyonu izliyorlardı. Son bir gündür olduğu gibi yerel yirmi dört saat haber kanalına ayarlanmıştı. Mary kanepenin köşesine kıvrılmış oturuyordu.

taş gibi bir ifade. Albert bir koltukta oturmuş, bir yıldız gemisinin çok kızgın kaptanı gibi görünüyordu.

Eric yemek odasındaki sandalyeye sırtını dayamış, çenesini sandalyenin oymalı arkalığine dayamıştı; az önce Albert tarafından volta atmayı bırakıp yerine oturması söylenmişti.

Mary, "Sesini aç," dedi ve Albert uzaktan kumandayı kaptı.

Sunucu, "Bu saatin en önemli haberi, bu kez şehrin kuzeyindeki bir depoda çıkan başka bir yangın" dedi. "Haber 8 az önce öğrendiğine göre bu sadece başka bir kundaklama yangını değil, aynı zamanda polis içeride bir ceset daha buldu."

Yaşadığı şok Eric'i ayağa kaldırdı. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

Albert öne doğru eğildi ve kolunu salladı. "Kapa çenenı."

Mary daha dik oturdu, ifadesi daha da düzleşti, eğer bu mümkünse.

Sunucu, "Cesedin, deponun sahibi Barney Tomlinson'a ait olduğu belirlendi" dedi ve ekranda orta yaşlı, saçları taralı bir adamın fotoğrafı belirdi. "Joseph Bradshaw olay yerinden canlı olarak bildiriyor. Joseph, ne duyuyorsun?"

Ekran muhabire geçti, arka planda bir itfaiye aracı vardı. "Yangın söndürüldü, ancak yangın alanındaki hareketlilik yavaşlamadı. Cinayet masası dedektifleri ve tıbbi tetkikçiler yirmi dakika önce binaya girdiler ve henüz çıkmadılar. Kimse Barney Tomlinson'ın ölümünü çevreleyen koşullarla ilgili herhangi bir ayrıntı vermiyor, ancak Cinayet Masası'nın varlığı, bu deponun sahibinin cinayete kurban gittiğini gösteriyor."

"Joseph," dedi sunucu, "apartman yangınıyla bir bağlantısı olduğunu söyleyen var mı?"

"Henüz değil, ama az önce içeri giren cinayet masası dedektifleri, olay yerinde bulunan Kane ve Sutherland ile aynı kişiler."

Albert televizyonun sesini kıstı. "Demek onun oyunu bu," dedi karanlık bir sesle. "Cinayet işliyor ve suçu üstlenmemiz için bize tuzak kuruyor."

"Kaseti yok ettik," dedi Eric. "Maske taktık. Kimse bizim yaptığımızı bilmeyecek."

Albert'in kıkırdaması neşesizdi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, dostum? Ona beş dakika veriyorum, belki de on. Sana başka bir videonun linkini içeren başka bir mesaj gönderecek."

İki dakikadan az kalmıştı. Eric'in kişisel cep telefonu çaldı. Mesajı kontrol etti ve Albert'a bir bakış attı. "'İşyerime hoş geldiniz' yazıyor."

"Peki video?" Mary sordu, sesi ancak fısıltı halindeydi.

Eric bağlantıya tıkladı. Video oynamaya başladığında "Bu biziz," dedi. "Maske takıyoruz." Mesajcının kamerasının, uyuşturulmuş köpeği kontrol etmek için arkasına bakan Mary'ye yaklaşmasını izledi. Sonra ekran Mary'nin maskeyle örtülmüş yüzünün hareketsiz bir görüntüsüyle doldu. Birbirini takip eden çekimler Mary'nin sağ gözüne, sadece irisi görülebilene kadar yaklaştı, ardından video Mary'nin apartman dairesindeki bir resmine kesildi. Kamera yine Mary'nin irislerine yakın çekim yaptı.

Eric yanan deponun fotoğrafını çekmek için durakladığını gördüğünde gözünü bile kırpmadı. "O da oradaydı," dedi ve telefonu Albert'a uzattı. "Kısacası Mary'yi her iki sahnede de onun gözünden görebileceğini söylüyor."

Albert videoyu tekrar izledi, çenesi gerildi. "Neredeydi o ?

Lanet olsun."

"Mary köpeği görmek için durduğunda onu yakaladı, bu yüzden sol tarafımızda saklanıyor olmalıydı." Eric, Mary'nin karşısındaki kanepeye çöktü. "Bu inanılmaz bir şey."

"Planladığım şey bu değildi," dedi Mary ince bir sesle. "Bize söylemediğine inanamıyorum Eric. Bunu bizden saklamaya hakkın yoktu."

"Üzgün olduğumu söyledim."

"Özür dilemenin faydası yok. Eğer bir fikrin olsaydı..." Gözlerini kapattı. "Lanet olsun sana."

"Bir mesaj daha," dedi Albert, sonra keskin bir nefes aldı. "Tomlinson arıyor."

Ya da ondan geriye ne kaldıysa." Telefonu geri verdi ve Eric irkildi.

Tomlinson masasında yüzüstü yatıyordu. Çok fazla kan vardı. Eric telefonunu Mary'ye verdi ve videoyu izlemesini bekledi.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Biz çizmek onu dışarı." Mary dedi soğuk bir şekilde. "Ve sonra Biz öldürmek orospu çocuğu."

Albert alaycı bir kaş kaldırdı. "Kimseyi öldüremeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Yanılmışım," dedi. "Oyun bir anda değişti."

"Hepsi iyi güzel de," dedi Eric, "ama daha önce de söylediğim gibi, şimdi ne olacak?" Albert, "Tomlinson'la bir sorunu olmalıydı," dedi. "Kim?

Belki ona da şantaj yapıyordu." Albert ayağa kalktı ve volta attı. "Bir şekilde bizi öğrenmiş. Nasıl olduğunu anlayamıyorum. Burası dışında hiç bir araya gelmedik. Hiç toplum içinde olmadık. Peki nasıl öğrendi? Tomlinson'ı nereden tanıyor? Bağlantı nedir?"

Eric buz gibi bir ürpertinin sırtından aşağı süzöldüğünü hissetti. "Buraya dinleme cihazı yerleştirmiş olabilir mi?"

Albert volta atmayı bıraktı, yüz ifadesi asıktı. "Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, belki."

"Ama yine de bizden haberi olmalıydı," diye ısrar etti Mary. "Zengin çocukları rastgele seçip evlerine böcek yerleştirecek değil ya." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Duydun mu, pislik? Senin hakkında konuşuyoruz!"

"Şşşt," diye tısladı Albert. "Komşuları uyandıracaksın." Sonra durdu, bakışları Eric'inkilerle çarpışmak üzere döndü. "Eric."

Eric de aynı anda aynı şeyi düşündü. "Komşular. Bu duvarlar ince. Biri bizi konuşurken duymuş. Hangisi?"

"Duvarlar o kadar da ince değil," diye alay etti Mary ama Albert gözlerini devirerek başka tarafa baktı.

"Bir gece komşulardan biri şikayet etti..." Eric yanaklarının ısındığını hissetti. "Biliyorsun."

"Oh." Mary omuz silkti. "Aynı şey bize de oldu. Joel ve ben..." Aniden durdu, gözleri yaşlarla dolarken dudakları sıkıca bastırdı. "Kahretsin," diye fısıldadı. "Sadece bir anlığına unuttum. Nasıl unutabilirim?"

Albert sessizce, "Bu da yasın bir parçası," dedi. "Yurtta kalıyorsun. Dört kişilik, değil mi?"

"Evet. Hepimizin kendi odası var."

"Joel ile bunu odanızda mı konuştunuz?" diye sordu.

Mary başını sertçe salladı, sonra yavaşladı. "Belki, bir ya da iki kez. Ama yumuşak bir şekilde."

"O duvarlar bunlardan daha ince," dedi Eric. "Bu yüzden Albert'ın yurt odasında hiçbir şey yapmadık. Oda arkadaşlarınız duymuş olabilir. Ama Tomlinson'la nasıl bir bağlantıları var?"

"Tomlinson hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz." Albert, Eric'in dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Onun şirket sunucusuna girmişsin. Ne buldun?"

"Sadece alarm sistemiyle ilgili bakım dosyalarını arıyordum."

Albert, "Siz sunucusuna girmeye çalışırken onu Google'da arattım," dedi. "Birkaç genel şey buldum. Tomlinson geçen yıl bir yardım turnuvasında golf oynamış ama işleri kötüymüş, bir sürü işten çıkarma olmuş. Karısı ondan boşanıyor. Bilgisayarda daha iyisin, o yüzden daha derine in. Öğrenebileceğin her şeyi öğren." Albert ceketini kaptı.

"Nereye gidiyorsun?" Eric sordu.

"Yata Khaneme dönüyorum. Yakında gün ışıyacak. Üzerimi değiştirip tıraş olacağım ve sonra da Bayan Tomlinson'la konuşup kocasının neyin peşinde olduğunu öğreneceğim."

Mary ayağa kalktı. "Evine öylece girip onunla konuşamazsın." "Bir muhabir olarak konuşabilirim."

Eric yavaşça ayağa kalktı. "Albert, bekle. Ya seni kontrol ederse? Pek de gözden uzak biri sayılmazsın. Özellikle de aksanıyla."

Albert'ın gülümsemesi acımasızdı. "Ne aksanı?" diye sordu mükemmel bir Minnesotalı tonuyla.

Eric ağzı açık bir şekilde bakakaldı. "Sen... Hangisi gerçek?"

Albert onun gözleriyle karşılaştı, bakışları soğuktu. "Artık bir önemi var mı?" diye sordu. "Tomlinson'ı araştırmaya başlayın. Bulabileceğimiz her şeye ihtiyacımız var."

Evet. Her zamanki gibi ilginç bir gruptular. Mary beni öldürmek mi istiyor? Ben de seni, kızım. Ve Albert, gerçekten Fransız değil mi? Öyle olmadığını söyle. Bunun olacağını bir mil öteden görmüştü. Bir ineğe göre Eric gerçekten çok aptaldı.

Koltuğunda arkasına yaslandı ve kaşlarını çattı. Ama Albert Louise Tomlinson'la konuşacaktı? Bunu düşünmesi gerekiyordu. Louise anlatacak bir şey bilmiyordu. Bundan emin olmuştu. Albert ne zarar verebilirdi ki?

Tersine, bunu mezarlarını biraz daha derin kazmak için nasıl kullanabilirim? Ve tasmayı ne kadar süre bu kadar sıkı bağlayabilirim? Onları sonsuza kadar bu kadar yakından izlemeyi planlamıyordu. Faydalı ömürleri sona erdiğinde... hayatları da sona erecekti.

Ayrıca, şu anda daha büyük bir endişesi olabilirdi. Saat dokuz haberlerinde yaptığı kaydı geri sardı. Bir cep telefonuyla çekilmiş, grenli bir videoydu. Bir arama-kurtarma köpeği ve bakıcısı göl kıyısında, apartmanın iskelesinden birkaç yüz metre ötede duruyordu. O kıyı şeridini avucunun içi gibi biliyordu. O açık kumsal parçasına ulaşmanın tek yolu tekneydi ama videoda tekne görmemişti.

Kızın başlangıçta yanan binaya nasıl geldiğinin o sahil parçası olduğunu varsaymış olabilirdi, ama eğer öyleyse, tekne hâlâ orada olurdu, değil mi? Bu da kızın yanında, apartmanda ölmemiş birinin olduğu anlamına gelebilirdi.

Bu da benim için sorun anlamına gelebilir. Polisin ne bildiğini bilmesi gerekiyordu. Eğer bir tanık varsa, o kişinin ölmesi gerekiyordu.

21 Eylül Salı, saat 5:30.

Austin Dent yatağında dizlerini göğsüne çekerek oturuyordu. Annesi birazdan işinden eve dönecekti. Annesi çok çalışırdı. Onun gözlerindeki endişeden nefret ediyordu.

İkisi de duman kokusu aldığıında Tracey'nin gözlerindeki korkuyu unutamamaktan nefret ediyordu. Ya da vurulduğunda gardiyanın yüzündeki ifadeyi, yere yığılışını. Ama en çok da dışarıda bir yerlerde bir katilin serbestçe dolaşmasından nefret ediyordu.

Austin'in elleri yumruk oldu. Bir şeyler yapmalıyım. Ama korkuyordu.

Bunu Tracey'e borçluyum. Onu koruyacağıma söz verdim. O oradaydı çünkü

Ben.

Ama annesine ne borcu vardı? Eğer söylerse, ikisinin de hayatını tehlikeye atacaktı.

Tehlike. O adam korumayı soğukkanlılıkla vurdu. Adamı doğrudan hayatlarına götüremezdi.

Ama hiçbir şey yapamam. Beni de vuracak mı diye merak ederek bu şekilde yaşayamam.

Yakınlardaki bir telefonda ararsa, polisler izini sürerdi. Şehirdeki herkes onun Minneapolis'te okula gittiğini biliyordu. Akıllı bir polis noktaları hemen birleştirirdi.

Yani Minneapolis'teki polislerle bağlantı kurması gerekecek. Kenny bana yardım edecek. Kenny'ye mesaj atacak, mektupta ne yazacağını söyleyecek ve Kenny de şehir merkezinden postalayacaktı. Böylece polisler tetikçiden haberdar olacaktı ama kimse onun söylediğini bilmeyecekti.

İşe yarayabilir. Olmak zorunda. 21

Eylül Salı, sabah 5:45.

Olivia evine giden yolda ilerlerken gözlerini kırıştırdı. Son kırk sekiz gün ona yetişmeye çalışıyordu. Mojo'yu yürütecek, sonra da yatağa düşecekti...

Ön verandası görüldüğünde yavaşladı. Tanıdık bir suret yavaşça ön basamaklardan yükselirken yorgun beyni faul diye bağırmak istedi. Adamın kaldırıma park ettiği kırmızı kamyonetin yanından dikkatlice geçti ve garajına girdi. Bir an arabasında öylece oturdu, alnı direksiyon simidine yaslanmıştı.

Sonra kapısı açıldı ve yanına çömelen adamın vücudunun sıcaklığını hissedebildi. "Olivia?"

"Ben iyiyim David," dedi ona bakmadan. "Beni rahatsız etmeyeceğine söz vermiştin."

"Biliyorum. Yalan söyledim."

"Benden ne istiyorsun?"

"Açıklamak için bir şans. Lütfen." Eli saç örgüsünün altına daldı ve boynuna yaklaştı. Avuç içi sıcaktı, parmakları kafatasına masaj yapmaya başladığında güçlüydü.

Boğazından küçük bir inilti kaçtı. Çok yorgundu ve adamın eli çok iyi hissettiriyordu. Odaklan, kızım. Adamın bileğini kavradı ve elini çekti. "Açıklanacak ne var?"

"Çok fazla. Hadi gel." Onu arabadan çağırdı ve ayağa kaldırdı. "Yüzüstü düşmek üzeresin."

"Ben de uyumak üzereydim."

"O zaman uzun sürmez." Kendisini ön kapıya kadar götürmesine izin verdi, elinden anahtarları alıp ön kapının kilidini açtığında hiç şikâyet etmedi. Mojo koşarak geldi, David'i görünce hırlayarak çömeldi.

"Yere yat," diye emretti Olivia ve Mojo anında karnının üstüne çökerek David'e şüpheyle baktı. Akıllı köpek. İyi köpek.

David kapıyı arkalarından kapattı ve sanki orada değilmiş gibi köpeğin etrafında dolaştı. Mojo boynunu bükerek onu izledi. Kendi zayıflığına lanet okuyan Olivia da aynısını yaptı. David giderken de gelirken olduğu kadar iyi görünüyordu. Onu mutfığa kadar takip etti, Mojo da peşindeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Açık buzdolabının önünde durarak omzunun üzerinden baktı. "Bize kahvaltı hazırlıyorum. Yumurtalarınızın son kullanma tarihi geçmek üzere."

"Pardon?" dedi, başını salladı, sonra adam eğilip sebze kutusunu kontrol edince sessiz bir iç çekişle başını yana yatırdı. Çok hoş. Hem de çok hoş. Ve seksi olanların hepsinin pislik olması hiç adil değil.

Aniden doğruldu ve tezgâhtaki bar taburelerini işaret etti. "Oturun lütfen."

Mojo itaatkâr bir şekilde oturdu, kuyruğunu salladı ve David'e hayranlıkla baktı. "Hain," diye mırıldandı köpeğe. "Gitmeni istiyorum David."

Tüm pişirme malzemelerini onu görmezden gelerek tezgâhın üzerine bıraktı. "Aç değilim. Kes şunu," diye tersledi adam yumurtaları içine kırdığında.

bir şef ustalığıyla karıştırıyor. "Ne halt sen?" Çenesi sıkıştı. "Gergin olduğumda yemek yaparım."

"Gerginsin." Alaycı bir ses çıkardı. "Lütfen."

"Hayır, aslında ölümüne korkuyorum." Başını kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. "Yalan söylemiyorum."

Adam son derece ciddi görünüyordu ve kadın kararlılığının zayıfladığını hissetti. "Harika bir cümle," dedi. "Yaşayan en saf kadın ben olmalıyım. Haydi, Mojo."

Köpeği duraksadı, David'e bakıyordu. Gerçekten iğrenç bir küfür savurarak Mojo'nun tasmaını çekti. "Gel dedim." Sonunda Mojo da onu takip etti ve yeni adamın neden gelmediğini sormak istercesine omzunun üzerinden arkasına baktı. Olivia avluda durmuş, sabırsızlıkla ayağını vuruyordu. Sonunda Mojo geri döndü ve Olivia onu eve aldı. David hâlâ oradaydı ve yüzünü buruşturarak bir kutu mantarı inceliyordu.

"Alışveriş yapmalı uzun zaman oldu," dedi.

"Meşguldüm." Bir bar taburesine kaydı. "Söyleyeceğini söyle ve sonra git."

Bakışlarını kesme tahtasına indirdi, birkaç sebzeyi doğruyordu. "O gece başka birinin adını söyledim. Özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu bilmiyorsun. Ama başka bir şey yapıp yapmadığımı bilmem gerek."

Kaşlarını çattı, Brie ve Paige'in sözleri aklına geldi. Ne söylediğini düşündüğünü merak ediyorum. Ya da ne yaptığını. "Ne gibi?"

"Sertleşmek gibi. Ya da yapmak istemediğin bir şeyi istemek gibi."

Ve? Yani bu gerçekten de bir umursamazlık ifadesi değildi. "Hayır," dedi usulca. "Ne yaptığını sanıyorsun David?"

İki eliyle tezgahın kenarını kavradı ve başını öne eğdi. "Bilmiyordum. İlk başta sadece utandığını düşündüm, ama hiç aramadın ve aylar geçti. Seni soğutacak bir şey yapıp yapmadığımı merak ettim."

"Söyledin. Ben sana harika bir orgazm yaşatırken sen başka bir kadının adını söyledin."

Yüzünü kaldırdı, gözleri gergindi. "Bunun dışında."

"Bu kadarı yeterliydi. Ama içinizi rahatlatmak için söylüyorum, hayır, beni zorlamadınız ya da yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamadınız."

Omuzları çöktü. "Güzel." Ondan uzaklaştı ve yumurtaları bir tavaya döktü.

Hâlâ gergin olduğunu fark etti. İnanılmazdı ama görünüşe göre doğruydı. Kahve yaptı, sonra dönüp onun yemek pişirmesini izledi. "Neden aramadın?"

Omuz silkti. "Yaptığım şeyden korkmaktan, evde başka birinin olmasından korkmaya, yaptığım şeyin yeterince iyi olmadığından korkmaya kadar giderdim."

"Şaka yapıyorsun," dedi ve adamın dudaklarında bir gülümseme parıltısı gördüğünü sandı.

"Tamam, belki son kısmı değil. Ama endişelendim." Bileğiyle bir şey yaptı ve tavadaki omlet kayarak ters döndü. "Ve seni unutmaya çalıştım."

"Yaptın mı?"

"Sen buradaydın, ben oradaydım. Sonra Evie aradı, akan çatısı için yardım istedi."

Yedi ay önce. "Her şeyi bırakıp yardıma geldiğini söyledi."

"Beni beyaz atlı prens sanıyor, o yüzden zırhımı lekelemeyin. Gerçek şu ki, her şeyi bıraktım ve hemen geldim çünkü beklediğim şey buydu."

Hafifçe kaşlarını çatı. "Ne bekliyordun? Bu ne anlama geliyor?"

Adam ona bakmıyordu ve Olivia aniden bakmasını, gözlerini görebilmeyi diledi. "İşaretlere inanır mısın, Olivia? Kadere? Mucizelere?"

"Eskiden olsa hayır derdim. Ama şimdi, evet, istiyorum."

Bakışları keskindi. "Fikrini ne değiştirdi?"

Olivia'nın cevabı hiç düşünmeden geldi. Mucizelere inanmaya başladığı anı biliyordu. "Mia'yla zaman. Benim ona, onun da bana ihtiyacı vardı. Kötü bir ilişkiden yeni çıkmıştım ve bir hafta sonra babamızın, hiç tanımadığım babamın öldüğünü öğrendim. Mia çoktan Reed'e aşık olmuştu. Çok kıskanmıştım. Bana biriyle ilişkim olup olmadığını sordu, ben de hayır dedim. Başarısız olduğumu kabul etmek istemedim."

"Bu hissi anlayabiliyorum," dedi hayıflanarak.

David'in inlediğı ismi düşündü, Dana'nın başka biriyle mutlu bir evliliğı olduğunu biliyordu. Dana ve David arasında bir ilişki olduysa bile, artık yoktu. "Sanırım yapabilirsin. Her neyse, Mia'nın o adam tarafından vurulduğu zamanı hatırlıyor musun?"

David ona bir bakış daha atarak, "O bir kundakçıydı," dedi. "İronik, değil mi?"

Ya da kader. "Evet, hem de çok. Onunla tanıştıktan sadece birkaç gün sonra adam onu vurdu ve böbreğini aldı. Sadece bir böbreğı vardı."

"Ve kimse bir eşleşme değildi. Hatırlıyorum. Hepimiz test edildik." David dönüp ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Sonra birden Mia'nın gizemli bir donörü oldu. Kim olduğunu bize hiç söylemedi. Hepimiz anonim olduğunu düşündük." Mia'nın yüzüne birkaç santim yaklaşıp kadar eğildi. "Sendin, değil mi? Onun hayatını kurtardın."

Olivia'nın yanakları ısındı. "Omletin yanıyor."

Tekrar sobaya döndü. "Yaptığın çok hoş bir şeydi Olivia. Kendinizle gurur duymalısınız."

"Bunu gurur duymak için yapmadım. Yaptım çünkü bana ihtiyacı vardı. Daha önce hiç kimsenin yoktu. Yani sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, kadere inanıyorum."

Ocağı kapattı. "Evie'nin de bana ihtiyacı vardı. Ona yardım etmek istedim elbette ama bir işaret arıyordum. Kendime bunun sadece bir hafta sonu olduğunu, muhtemelen başka birini bulduğunu söyledim ama seni aklımdan çıkaramadım. Evie'nin su sızdıran çatısı beklediğim işaretti. Yanıp sönen neonlarla 'Minnesota'ya git' yazıyordu. Seni tekrar görmek ve başka biri olup olmadığını istiyordum. Ve ne yaptığımı öğrenmek için."

"Ve sonra bir katilin yoluna çıktın ve kendini hastanede buldun." Tabakları masaya koydu ve arkasına dönüp baktığında adamın kendisine baktığını gördü, gözleri artık okunamaz haldeydi. Aç ve sıcaktılar ve bir an için nefes almaya konsantre olmak zorunda kaldı.

"Hastane odama girdiğin anda sen olduğunu biliyordum," dedi şiddetle. "Hiçbir şey göremiyordum ama kokunu alabiliyordum, tıpkı yastığımda kokladığım gibi ve o zaman seni istedim. Ama yanlış zamandı."

Sertçe yutkundu. "Ve?"

"Ve... ondan sonra hiç doğru zaman gibi gelmedi. Evie kaçırıldı ve her şey çığırından çıktı. Sonra sen ve Noah onu buldunuz."

"Ve ceset çukuru," diye mırıldandı.

"O zaman meşguldün, stresliydin. O lanet çukurdan kemik çıkarıyordun. Durumu daha da kötüleştirmek istemedim ama sanırım yaptım." Parmaklarının ucuyla yanağına dokundu, kısa süreli bir dokunuş daha fazlasını istemesine neden oldu. "Seni istemediğimi, önemsiz olduğunu düşünerek bir günün daha geçmesine izin veremezdim. Başka birinin yerine geçtiğini düşünerek. Seni incittiğim için özür dilerim."

Ona inandığı için tamamen aptal olmadığını umarak gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı. "Ben de arayabilirdim. Aramalıydim."

Adam gülümsedi ve kadının kalbi göğsünde yuvarlandı. ". Yemek yemen gerek."

Ne kadar acıktığını fark etmeden yaptı. Paige'in bir önceki sabah risk almakla ilgili söylediklerini düşündü. En kötü ne ki? Dana. Onun adını söylemişti. Bir nedeni olmalıydı.

Hâlâ bir şeyler hissediyor olmalıydı. Bir adam o kadar uzun süre sevip, başka biriyle tanıştı diye ilişkisini bitirmez.

Sen söyledin. Doğruydun, itiraf etti. David'le tanıştığında, Doug'la ilgili tüm düşünceleri sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu. Ama ben David'in adını söyledim. O Dana'nın adını söyledi. Ya bir noktada kayıp aşkı özgürse? O yollardan geçtim. Saftı ama aptal olmadığını umuyordu.

Kafasını kaldırdığında adamın kendisine umutla baktığını gördü. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama söylemedi, masayı toplamak için ayağa kalktı. Mojo bir sadaka umuduyla topuklarına yapıştı ama David'in ona verdiği tek şey kulaklarının arkasını kaşımak oldu. "Güzel bir köpek."

"Ortalama bir ayı kadar zeki değil ama o benim. Buranın çok yalnızlaşmasını engelliyor." Gözlerini kaçırmak istedi ama buna izin vermedi. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi, sanırım uyuyacağını söylemiştin." Sözleri ılımlıydı ama gözleri hâlâ sıcaktı. Tüyleri ürpererek teninde dans etti.

"Planım buydu, evet."

"O zaman gel." Onu koltuğuna götürdü ve kucağına çekti. "Hadi uyu. Seni toplantının için zamanında uyandıracağım."

Kollarının arasında oturmak gerçeküstü bir şeydi ama başını onun omzuna yaslamak doğal geldi, o da öyle yaptı. "Erken çıkmam gerekiyor, Mojo'yu kreşe götüreceğim," diye mırıldandı.

"Onu ben alırım."

"Tamam. Saat dokuzda şehir merkezinde olmam gerekiyor. Aslında sekizdi ama CSU'nun Tomlinson'ın ofisinde işlem yapmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı." Esnedi. "Çok kötü bir olaydı."

"Biliyorum," dedi adam sessizce ve kadın onun biliyordu.

"Belki de başından beri hedef Tomlinson'dı. Belki de apartman yangını dikkatimizi Tomlinson'ın cinayetinden uzaklaştırmak için uydurulmuş bir ringa balığıydı."

"Belki de. Ama cinayeti gizlemeye çalışmıyorlardı." Parmakları saç örgüsünü nazikçe çözerek saçlarını taradı.

Onun yüzünü görmek için geri çekildi. "Öyle değiller miydi?"

"Hayır. Barlow ve ben ofise tekrar bakmak için içeri girdik. Ofisin etrafında ya da duvarlarında gaz izi yoktu. Yangını Tomlinson'ın cinayetini gizlemek için çıkarmış olsalardı, silahla vurulduğuna dair kanıtları yok etmek için cesedini de yok ederlerdi, değil mi?"

"Doğru."

"Cesedine, masasına, evraklarına gaz dökmeleri gerekirdi. Ama yapmadılar."

"Haklısın. Neden yapmadılar?"

Başını omzuna doğru çekti. "Biraz dinlendikten sonra bunu anlayacaksın."

"Sen de yorgunsun. Nasıl ?" "Cep telefonumun alarımını kurdum."

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Ön verandanda oturmuş seni beklerken."

Demek bunu planlamıştı. Sinirlenmek istedi ama adamın eli yine kafa derisine masaj yapıyordu. Gözlerini kapattı, sürükleniyordu. "Bu yasadışı olmalı. Çok iyi hissettiriyor."

Başının tepesini öptü. "Çok iyi hissetmek diye bir şey yoktur, Olivia."

Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istedi ama yorgunluk onu aşağı çekti. "Söz mü?"

"Oh evet." Adamın sözleri kızın kulağına doğru gürledi. "Kesinlikle söz veriyorum.

Şimdi uyu."

On İkinci Bölüm

21 Eylül Salı, sabah 6:45.

Eric irkilerek uyandı. Rüyasında penceredeki kızı görüyordu. Kızın adı Tracey Mullen'dı. Sadece on altı yaşındaydı. Bunu bilmek istememişti. Tüm ölümler arasında sahip olduğu tek kişi oydu. Kanı onun ellerindeydi. Ama diğer ikisi için de o suçlanacaktı. Gardiyan ve Tomlinson. Eğer yakalanırsak tabii.

Gözlerini tavana dikmiş, lanet olası şantajcıdan, lanet olası Joel'den nefret ediyordu. Kendinden nefret ediyordu. Ve Albert'ı da oraya atabilirdi. Kandırılmıştı. Kandırılmıştı. Aptal yerine konmuştu. Albert'a değer veriyordu ama kullanılmıştı.

Ve Albert gerçekten bu şantajcıyı dışarı çekebileceğini düşündü. Aptal.

Eric daha iyi biliyordu. Dün gece telefonuna gönderilen videoyu gördüğü anda bunun işe yaramayacağını anlamıştı. Albert, Mary'ye Eric'in önce Fransa'ya kaçmayı düşündüğünü söyledikten sonra kendi planını uygulamaya karar vererek oradan uzaklaşmıştı. Mary öfkeyle Albert'ı takip etmişti.

Eric'in dünyanın herhangi bir yerinde her şeye yeniden başlayabilecek parası olduğu için kızgındılar. Mary ve Albert'ın yoktu. Albert hokey oynamak istiyordu ve bir kaçak olarak bunu yapamazdı. Mary... O hatunun ne istediğini kim bilebilirdi ki? Bir an şantajcının kanını istedi. Sonra, zavallı Joel için hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Duygusal bir sepet vakasıydı.

Ve ben de daha iyi değilim. Elleri korkudan ağırlaşmıştı, tek kullanımlık cep telefonunu eline aldı. Yeni mesaj yoktu ama olacaktı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Hâlâ yapabiliyorken buradan gitmeliyim.

21 Eylül Salı, sabah 6:55.

Sabahın ilk müşterileri için kapıları açmadan önce birkaç dakikası vardı, bu yüzden offshore hesabına giriş yaptı. Bay Dorian Blunt'tan ödeme gelmemiş. Adama on iki saat vermişti. Dorian'ın ödeme yapmak için öğlene kadar vakti vardı.

Hepsinin orada olduğundan emin olmak için Dorian'ın hesabını kontrol etti. Yine de öyleydi - iki milyon, beş yıl boyunca akıllıca zimmete geçirilmişti, Dorian'ın işverenlerinin bundan haberi yoktu. Dorian öğle yemeğini yerken hesabına girme ihtiyacı duymasaydı benim de haberim olmayabilirdi,

ekranındaki sıfırlara ve virgüllere özlemle bakıyordu. Belli ki fark edilmediğini düşünüyordu ama benim dükkânımda kimse fark edilmez.

Tam dükkânın kapısını açacaktı ki ekranında beliren bir e-posta uyarısı kaşlarını çatmasına neden oldu. Eric, seni sinsi köpek. Banka kartıyla 1.322,65 dolar tutarında oldukça yüklü bir alışveriş yapmıştı ama kime? Hemen Eric'in hesabına giriş yaptı.

Air France. Salak herif. Ve sadece bir bilet. Albert'ın bu haberi nasıl karşılayacağını merak ediyordu. Oturumu kapattı ve dizüstü bilgisayarını tezgâhın altına yerleştirdi.

Kapıdaki zil, günün ilk müşterilerini işaret ederek şingirdadı. "Günaydın. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

21 Eylül Salı, sabah 7:50.

Gorskilerin bahçesinde yine uyuyakaldım, diye düşündü David, çiçek kokularını içine çekerek. Tatlı ama biraz dumanlı. Aniden uyandı, aynı anda Olivia'nın kanepesinde oturduğunu ve Olivia'nın ona sarılmış olduğunu, ellerinin saçlarında ve ağzının onunkiyile meşgul olduğunu fark etti. Uyarılmışlık bir sopa gibi üzerine indi ve elleri gömleğinin altından geçerek sırtında dolaştı, gırtlğından onay mırıltıları yükseldi.

Bir anda onu sırt üstü yatırdı, ağzı ince pamuklu bluzunun içinden göğsünü bulduğunda şaşkın kahkahası boğuk bir iniltiye dönüştü.

"Tanrım. Durma." Elleri adamın başını daha da yaklaştırdı. "Lütfen." Vücudu bir yay gibi kavislenirken, kalçalarının ona karşı kesik kesik sarsıntıları daha fazlası için yalvarıyordu.

Kanı beynine hücum ederken bluzunun düğmelerini çekiştirdi. Sütyeninin ön kopçasını açarken tek söylediğı "Acele et," oldu.

Ağzı tekrar kızın göğsüne kapanıp, kız ona doğru dönerken sertçe emerken, lanet olası sinir bozucu belirsiz bir hatırayı gerçeğe dönüştürürken düşünebildiğı tek şey "benim" oldu. Belindeki düğmeyi çekti, pantolonunun fermuarını açtı ve kendi eli titreyerek ona dokundu ve inledi. Kadın ıslaktı, damlıyordu.

Bir parmağını kızın içine soktu, kızın küçük rahatlama iniltisi kanındaki ateşi körükledi. Tanrım. Çok sıkıydı. Islak ve sıkıydı ve kendini onun içine sokmaktan, onu etrafında hissetmekten başka bir şey istemiyordu. Ama daha önce iki kez çuvallamıştı ve bunu üç kez yapmayacaktı. Onu içine aldığıında, bu doğru şekilde olacaktı. Yavaş ve şehvetli olacaktı, böylece ilk sırayı almak konusunda hiçbir şüphesi kalmayacaktı.

Ama şimdi... şimdi kalçaları kalkıyor, uzanıyordu. İhtiyaç duyuyordu. Bana ihtiyaç duyuyordu. "David. Lütfen." Bu sert yalvarış, David'in kızın dudaklarına yapışırken şiddetle gülümsemesine neden oldu.

Diğer göğsünü de ağzına aldı ve onu daha yukarı kaldırırken emmeye başladı. Boğazından gelen çığlıklar tıpkı rüyalarındaki gibi geliyordu. İlk parmağına ikinci bir parmak daha ekledi, başparmağını ona doğru sertçe bastırdı ve kadın kollarını başının etrafına dolayarak onu göğsüne doğru çekti, gerildi, boşalırken tamamen sessizdi.

Nefesi titreyerek kesildi ve yere yığıldı. Cebindeki telefonu üç kez çaldı. Çalar saati. Vücudu kasıldı ve onun da bunu hissettiğini biliyordu.

"Günaydın, Olivia," diye mırıldandı ve Olivia soluk soluğa güldü. "Oh Tanrım."

Kendi vücudunun zonklamasını görmezden gelerek, zevk aldığı şeye hayranlık duymak için zaman ayırdı. Göğüsleri dolgun ve yuvarlaktı. Mükemmeldi. Teni soluk ve kusursuzdu. Sakalının çizdiği kırmızı bölgeler hariç. O yerleri usulca öptü. "Sert davrandım."

Gözleri hâlâ kapalıydı, memnuniyetle mırıldandı.

"Hoşuma gitti." "Bir dahaki sefere tıraş olurum."

Parmak eklemleri adamın çenesinde gezindi. "Hoşuma gitti. Bunu sevdim. Seni bir korsan gibi gösteriyor."

Bunun üzerine gülümsedi. "Gözlerini aç." Kadın açtı ve adam gözlerinde şehvetli bir tatmin gördü. "Çok güzelsin."

Gözleri titreyerek onu şaşırttı. "Sen de öylesin."

Göğüslerinin arasındaki vadiye bir öpücük kondurdu. "İslanmıştın," diye mırıldandı.

"Rüya görüyordum. Sonra sen oradaydın." Gözleri sıkıntılı bir şekilde büyüdü. "Ama sen..."

"Henüz değil. Sana istediğimi yapabilmem için ne yeterli yer ne de yeterli zaman var."

Nabzının boğazının çukurunda attığını görebiliyordu. "Bana mı?"

"Sana." Onun ağzını öptü, sonra alt dudağını hafifçe ısırdı. "Seninle, senin için. Senin içinde." Dudaklarını onun boğazında gezdirdi. "Geçen sefer bunu yapamadım, değil mi?"

"Hayır. Ben, sonra sen... uyuyakaldın."

Yüzünü buruşturdu. "Telafi etmem gereken çok şey var. İyi ki fantezilerimi biriktirmişim."

Titredi. "Ne gibi?"

"Çoğunu anlatmaktansa göstermek daha iyidir ama bir tanesi var ki... Hayır, sana söylemeli miyim bilmiyorum. Masanda bir daha asla aynı şekilde oturamayabilirsin."

Kadının nabzının attığını hissedebiliyordu. "Bana sadece kelepçe ya da tereyağı içermediğini söyle," dedi ve adam hafifçe güldü.

"Tereyağı yok."

"Ama kelepçe?"

"Mmm. Ve senin Şapka Takımı fötr şapkan. Ve ferforje başlıklı büyük yatağım. Ve başka hiçbir şey."

"Ne kadar klişe." Yanakları alev gibi kızarmıştı. "Ama etkili."

Sertçe yutkundu. "Ne zaman?" "Bu gece iyi olur."

"Ne zaman bitireceğimi bilmiyorum."

"Sorun değil. Bu kadar bekledim, biraz daha bekleyebilirim." Tekrar aşağı kayarak başını kadının göğüslerinin arasına yasladı. Doğru hissettirdi. Rahat. Aitmiş gibi.

Uzun bir süre sessiz kaldı, parmakları onun saçlarıyla oynadı, sonra iç çekti. "Kalkıp duş almam lazım. İşe gitmeliyim. Eğlenceli bir gün olmayacak."

Cinayet masası dedektifi olarak geçirdiği bir günü diğerlerinden daha az eğlenceli kılan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Tüm günlerin oldukça berbat geçeceğini düşünüyordu, bu yüzden de her gün bu işi yaptığı için ona saygı duyuyordu. "Neden olmasın?"

"Evden çıkardığın kız mı? Annesi bugün geliyor ve onu görmek isteyecektir. O kısımdan nefret ediyorum."

Bunu düşünmüş, onun ve diğer polislerin bunu nasıl başardığını merak etmişti. "Özür dilerim."

"Ben de öyle. Ama kalkmak zorundayım ve ne kadar iyi hissedersen hisset, beni kıştırdın."

David harekete geçti, koltuktan kalktı ve onu da yanına çekti. "Yarın sabah saat sekize kadar itfaiyeye rapor vermem gerekmiyor. Bu akşam dokuza kadar dojoydayım ama o saatten önce işin biterse beni ara, erken çıkayım. Aksi takdirde evimde olacağım ve muhtemelen annemle halı seçiyor olacağım."

Bluzunun kenarlarını bilinçli bir şekilde bir araya getirdi. "Annenle düğünde tanıştım. Mia güneşin onun üzerine doğup battığını düşünüyor." Döndüğünde koridorun yarısına gelmişti. "Dojo mu dedin?"

Paige. Bir şey söylemiş miydi? "Evet, haftada birkaç kez gidiyorum."

Başını eğdi, düşünüyordu. "Chicago'dayken bana bundan bahsetmiştin. O zamanlar kahverengi kuşaktın. Yerel Y'de çocuklar için karate derslerine yardım ediyordun."

Hatırlamış olması ona aptalca bir gurur hissettirdi. "Geçen yıl siyah kuşak oldum."

Ona gülümsedi. "Ve hala çocuklarla mı çalışıyorsun?"

"Evet. Bir çocuğa başka hiçbir yerde bulamayacağı bir güven veriyor. Ve onlara kendilerini nasıl koruyacaklarını öğretir." Bazen onları koruması gereken insanlardan. Eğer Megan korunmuş olsaydı.

"Arkadaşım Paige Y'de kadınlar için kendini savunma dersi veriyor. İkinizi tanıştırmalıyım. Şimdi duşa girmem lazım yoksa geç kalacağım. Mojo'yu arka bahçeye çıkarabilir misin?"

Banyo kapısının kapanmasını izledi ve köpeğin de onu takip etmesi için parmaklarını şıklattı. Verandaya çıktığında cebinden cep telefonunu çıkardı ve Paige'i aradı.

"Ona söylemedin," diye tersledi kadın açtığında.

"Neredesin David?" Paige temkinli bir şekilde sordu.

"Olivia'nın verandasında. Ona arkadaş olduğumuzu söyleyeceğini söylemiştin ama söylemedin."

"Neden Liv'in verandasındasın? Seni terk ettiğini sanıyordum." "O da öyle düşünüyordu ama fikrini değiştirmeyi başardım." "Fikrini tam olarak ne kadar değiştirdin?"

Olivia'nın kollarında gerginleştiğini düşündü ve yeni bir ihtiyaç dalgasına karşı dişlerini sıktı. Yeterince uzağa değil. "Seni ilgilendirmez," dedi. "Bak, bizi tanıştırmayı teklif etti ve ben ne diyeceğimi bilemedim. Şimdi ne olacak?"

"Dün gece denedim ama o kadar kızgındı ki," dedi Paige perişan bir halde. "Tam ağzımdan kaçıracaktım ki o yangına çağrıldı. Senin tarih olduğunu ve daha fazla zamanım olduğunu düşündüm."

"Ben değilim ve sen de değilsin." En azından öyle olmadığını umuyordu. Kendisini izlemesinden pek hoşlanmamıştı ve onu suçlayamazdı. "Ona söyleyeceğim."

"Ona kandırıldığımı söyle. Ya da suçu Rudy'ye atabilirsin. Herkes yapar."

"Cazip ama hayır," dedi kuru bir sesle. "Akşam görüşürüz." Köpeğe ılık çaldı ve içeri girdi. Duş durdu ve Olivia'nın üzerinde su damlalarından başka bir şey olmadığını düşünmeden edemedi. İtmeye çalışıyordu

Aklından resmi sildikten sonra, merakının en azından küçük bir kısmını gidermek için onun oturma odasında dolaştı.

Nasıl yaşadığını merak etmişti. Çok mütevazı olduğunu, parasının çoğunu duvarındaki posterlere yatırdığını görebiliyordu. Güneş doğana kadar konuştukları o gece ona animasyon sanat eserleri topladığını söylemişti. Şimdi onları görebiliyordu, oturma odasında asılı duruyorlardı - Daffy Duck ve çocukken sevdiği çizgi filmlerden diğer tüm karakterler. Görünüşe göre Road Runner onun favorisiydi. Televizyonunun üzerinde küçük şemsiyesini tutan Coyote'nin dev bir posterı asılıydı ve setinin üstünde bir yığın Road Runner DVD'si vardı.

Şöminenin üzerindeki şömine rafında resimler vardı. Büyükannesi ve büyükbabası olduğunu tahmin ettiği, solmuş bir fotoğraf karesinden gülümseyen yaşlı bir çift. Bir çift genç kameraya poz veriyordu. Yaklaşınca kol kola girmiş genç Olivia ve Paige'i tanıdı. Annesi olduğunu düşündüğü bir başka kadın fotoğrafı daha vardı. Bir diğerinde, çimenlerin üzerinde oturmuş, etrafı yavru köpeklerle çevrili, göz alıcı bir kıvılcı saçlı vardı. Ve son olarak, Olivia'nın Paige ve kıvılcı saçlı kadınla birlikte bir restoranda kadeh kaldırırken çekilmiş daha yeni bir fotoğrafı.

"O benim doğum günündü," dedi Olivia arkasından. "Büyük üç- oh. Geçen yıl. Bunlar arkadaşlarım Brie ve Paige."

İş üniforması gibi görünen bir şey giymişti, pantolon ve bluz. Yüzü makyajsızdı, bu onun en çok hoşuna giden şeydi. Saçlarını örüyordu ve bir an için kendini izlemeye bıraktı.

"Biliyorum," dedi sonunda ve kadın kaşlarını çatı. "Ne?"

"Arkadaşını tanıyorum." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi resmi uzattı. "Paige."

Yavaşça kollarını indirdi. "Nasıl?"

Paige'le nasıl tanıştığını, son yedi ayda Olivia hakkında nasıl bilgi topladığını ve Paige'in bundan nasıl habersiz olduğunu anlattı. Olivia'nın gözleri donuklaştı ve David onun şüphelilere bu şekilde yaklaştığını hissederek rahatsız oldu. "Delirdin mi?" diye sordu konuşması bittiğinde.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Bunu düşünmem gerekecek."

"Sen düşünürken, bunu da düşün." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sertçe öptü. "Bütün bu aylar boyunca tek düşündüğüm sendin. Bunu. Şimdi işe git."

"Mojo-"

"Kamyonetime binebilir. Onu bırakırım. Sadece yerini söyle."

Ona adresi verdi ve geri çekildi, onu kıvrınmak isteyeceği bir şekilde inceledi. "Kimsin sen?" diye sordu ona sessizce.

Keşke bilseydim. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen kimsin ki beni istiyorsun? Senin gibi bir adam herkese sahip olabilir."

Senin gibi bir adam. "Bu gece," dedi. "Hakkımda bilmek her şeyi sana anlatacağım." Çok büyük bir istisna dışında. Bunu paylaşamazdı. "Ben o kadar karmaşık değilim."

Gülümsemesi acımasızdı. "Buna inandığımı sanıyorsan, düşündüğüm kadar zeki değilsin demektir."

21 Eylül Salı, sabah 8:55.

Olivia sandalyesine çöktüğünde Kane masasındaydı. Gözleri her zaman olduğu gibi tanrıça heykelinin başını süsleyen fötr şapkasına takılır takılmaz yanakları alevlendi. Yol boyunca David'in sözlerini düşünmüştü ve Tanrı yardımcısı olsun, kendini fötr şapkasından başka bir şey giymemiş, yatağa kelepçelenmiş olarak görebiliyordu. Eğildi ve şapkayı tanrıçanın yüzünü örtecek şekilde çekti. Aptalca olduğunu biliyordu. "Cehennem," diye mırıldandı.

Kane'in kaşları . "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı?" "Hayır."

Kesinlikle yok. "Ne yapıyorsun?"

Omuz silktili, hayal kırıklığına uğramıştı. "Artık hiç yemek yapmıyorsun. Heyecan nerede?"

"Heyecanımı kaldıramadın ihtiyar," dedi kuru bir sesle ve adamın kıkırdamasına neden oldu. Masasının üzerindeki kahvaltılık sandviç paketlerini fark etti. "Jennie çok kızacak. İki haftada bir sadece bir yumurta ve pastırmaya izin verildiğini biliyorsun."

"Jennie'nin haberi olmaz." Paketleri ufaladı ve çöp kutusuna attı. "İşte, sorun çözüldü." Masasından aldığı kalın bir dosyayı ona uzattı. "Tomlinson'ın karısının bize verdiği CD'leri inceliyordum. Bunlar Tomlinson'ın ödeme yapan müşterileri."

"Bütün bunlar mı? O zaman nasıl oluyor da iflas ediyor?"

Kane, ilkinden iki kat daha kalın olan bir başka dosyayı kaldırdı. "Bunlar ona borcu olan müşteriler."

Olivia sayfaları taramaya başladı. "Rankin ve Oğulları mı?" "Ödeme yapmayanlar klasöründe."

"Yani bir bağlantı var. Apartman müteahhidinin tesisat tedarikçisine borcu var."

"Ama çok değil. Rankin'in diğer adamlardan çok daha az borcu vardı. Tomlinson'ı öldürüp borcunu ödemesini gerektirecek kadar değil."

uzakta."

"Belki de borç paradan daha fazlasıydı." Olivia saatini kontrol etti. "Saat dokuz olmuş. Hadi gidelim." Olivia her zamanki gibi hızlı adımlarla yürürken Kane ağır ağır yürüyordu.

"En azından saha gözlüklerimi geri alıp almadığınızı söyleyebilir misiniz?" Yüzünü buruşturdu. "Yine unuttum."

"Bardak yok, tabak yok. Bugün zaten berbat bir gün." Sonra Abbott'un ofisinin kapısında aniden durdu.

Olivia etrafını görebilmek için boynunu bükte. Siyah takım elbiseli ve parlak siyah ayakkabılı bir adam Abbott'un yuvarlak konferans masasında oturmuş, ciddi ve hafif asık suratlı görünüyordu. "Kim o?" diye mırıldandı ama biliyordu.

"İçeri gelin," dedi Abbott. "Özel Ajan Crawford'la tanışın. Crawford, bunlar davanın baş dedektifleri Kane ve Sutherland."

Federal ajanla el sıkıştılar ve Olivia göz ucuyla Abbott'a baktı. "Sabah toplantısı mı?"

"Burada," dedi Abbott. "Crawford bize katılacak. Danışmanlık bazında."

Crawford'un çenesi gerildi ama hiçbir şey söylemedi ve sandalyesine geri oturdu.

"Bruce," dedi Olivia nazikçe, "seninle konuşmamız gerek. Dışarıda mı?"

Abbott yorgun bir şekilde ayağa kalktı. "Elbette." Patronu kendi ofisinin kapısını arkalarından kapatıp duvara yaslanırken Olivia bir acıma hissi duydu. "Bana saçmalamayın lütfen," dedi. "Zaten yeterince çektim."

"Kimden?" Olivia sordu.

"Patronumun patronu, eğer bu bir iç terörizmse kovboyculuk oynarken yakalanmak istemiyor. Bana öyle olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Sesi o kadar umutluydu ki Olivia onun balonunu patlatmaktan nefret etti. "Henüz yüzde yüz kesinlikte bir şey söyleyebileceğimizi sanmıyorum."

"Harika." Abbott iç çekti. "Crawford zaten yargı yetkisi için talepte bulundu."

"Kıçım," dedi Olivia.

"Biliyorum. Ama kum havuzunu paylaşmak zorundayız. Cam kürenin sadece bir hile olduğunu kanıtlayın ve Özel Ajan Crawford ." Abbott daha yakına eğildi. "Lütfen gitmesini sağla," diye fısıldadı. "Tam bir baş belası ve onu sadece bir saattir tanıyorum."

Olivia onun kolunu okşadı. "Elimizden geleni yapacağız. Her şeyi oraya dökmemizi ister misin?"

Abbott omuz silkti. "Şimdilik."

Ofise geri döndüler, Crawford hâlâ asık suratla kaşlarını çatıyordu. Abbott, "Arson ve CSU olay yerinden yola çıktı," dedi. "Sanırım yakında burada olurlar. İstersen gidip kendine kahve alabilirsin."

Crawford kesin bir ifadeyle, "Sorun değil," dedi. "Ben burada beklerim."

Abbott omuz silkti. "Nasıl istersen," dedi ve dedektiflerinden birinin ortaya çıkmasıyla rahatlamış görünüyordu. "İçeri gelin, Dedektif Webster."

Olivia şimdilik yalnız olan Noah ile çalışmaktan her zaman memnun olmuştur. Eski ortağı Jack Phelps, birkaç ay önce tıbbi bir izin aldıktan sonra Cinayet Masası'na geri dönmüştü. Jack'in rehabilitasyondan geçtiği herkesçe biliniyordu ama döndüğünden beri kimse bundan bahsetmemişti. Jack'in yeni ortağı çaylak dedektif Sam Wyatt'tı. Olivia, Noah'ın ortak oldukları dönemde Jack'i çok fazla rahat bıraktığından ve Jack'in bağımlılıklarını kendi başına çözeceğini umduğundan şüpheleniyordu.

Olivia ayrıca Kane yıl sonunda emekli olduğunda Noah ile birlikte atanacaklarından da şüpheleniyordu. Kara bulutların içindeki gümüş parıltılardan biriydi bu.

Noah içeri girdi, Crawford'a temkinli bir şekilde bakıyordu. "Günaydın. Toplantı burada mı?"

"Evet, öyle. Dedektif Webster, bu FBI'dan Özel Ajan Crawford."

Noah federal ajanın yanına oturdu. "Preston Moss'u siz soruşturdunuz."

"Evet," dedi Crawford, ses tonu çene çalmaya davet etmiyordu, bunun üzerine Noah Abbott'a döndü.

"Faye'den apartman müteahhidinin çalışanlarının listesini aldım. Mali sıkıntı içinde olanların geçmişlerini araştırdı, ki neredeyse hepsi bu durumdaydı. Aradığım özel bir şey var mı?"

"Muhtemelen," dedi Abbott, "ama diğerlerini bekleyelim. Kimsenin bir şey kaçırmamasını istemiyorum." Barlow, Micki Ridgewell ve psikiyatrist Jessie Donahue gelene kadar iki dakika daha garip bir sessizlik içinde oturdular.

Abbott tanıştırma işini yaptı. "Ian arayıp burada olamayacağını söyledi," dedi. "Tomlinson'ın otopsisine başladı. Adamın kanındaki alkol oranının neredeyse 2 olduğunu söyledi. İdrarında uyuşturucu izine rastlanmamış. Henüz kesik atmadığı için Tomlinson'ın ciğerlerinde duman olup olmadığını henüz bilmiyormuş. Ee, Barlow? Başlamak ister misin?"

"Barlow, "Kundakçılar arka kapıdan girmişler ve aynı şekilde çıkmışlar" dedi. Alarmin kurcalandığına dair hiçbir iz yoktu. Bekçi köpeğini uyuşturmuşlar. Bu sabah veterinerle konuştum.

hala baygındı. Veteriner kan aldı ve hangi ilacı kullandıklarını görmek için test için laboratuara gönderdi. Yangın benzin, uzun bir fitil ve muhtemelen bir kibritle çıkarılmış. Basit tutmuşlar."

"Güvenlik videosu mu?" Abbott sordu.

Barlow, "Depo eski bir video sistemiyle çalışıyordu," dedi. "Videonun elektrik dolabındaki bir kayıt ünitesinde olması ama ünite boştu. Müdür Lloyd Hart, haftada bir kaset değiştirerek dört video kasetini döngü halinde tuttuklarını söyledi. Üç tane erimiş kaset bulduk ama kayıt cihazının içindeki kaset gitmiş."

"Yine içeriden iş mi?" Olivia mırıldandı.

"Olabilir." Barlow depo planının bir taslağını gösterdi. "İstiflenmiş kutuların etrafına gaz dökmüşler ama ofisin yakınına hiç gaz dökmemişler."

Olivia, David'in ona söylediklerini hatırlayarak, "Tomlinson'ın cesedinin yanmasını istememişler," dedi.

Kane, "İnfaz tarzında vurulmuş," dedi. "Belki de bir tür mesajla karşı karşıyayız. Rankin ve Oğulları İnşaat Tomlinson'ın müşterilerinden biriydi ve ona borçları vardı."

Crawford aşırı babacan ve küçümseyici bir tavırla, "Belki de mesele paradır, ama sizin düşündüğünüz gibi değil," dedi. "Bu aktivistler hayvan laboratuvarlarına ve inşaat şirketlerine polişe satan sigorta şirketlerini ateşe verdiler. Neden bir inşaat şirketinin tedarik zincirini tehdit etmesinler? Yeterince satıcıyı korkutursanız, tartışmalı bir bölgede inşaat yapan bir şirkete satış yapmadan önce iki kez düşünürler."

"Bu mümkün," dedi Kane. "Bu yüzden her iki kundaklamayı da ayrı ayrı inceliyor ve bağlantıları kurmaya çalışıyoruz."

"Ancak," diye söze girdi Barlow, "bu iki yangında çevresel terörizmin önemli bir özelliği eksik. Kimse üstlenmedi ve SPOT her zaman üstlendi."

"Ama," dedi Crawford, fazla sabırlı bir şekilde, "iki cam topunuz var. Küreler, tıpkı SPOT'un geride bıraktığı gibi. Bu yeterli bir işaret."

Micki, "Ayrıca iki kurşun yaramız var," dedi. "Kurşunu Tomlinson'ın duvarının bir parçasında bulduk. Balistik, kurşunun Henry Weems'i öldüren silahtan çıktığını söylüyor."

"SPOT hiç kimseyi vurmadı," diye itiraf etti Crawford. "Preston Moss silah karşıtıydı."

"SPOT'un geride bıraktığı cam topların fotoğraflarını getirdin mi?" Micki sordu.

"Bir tane daha." Crawford çantasına uzandı ve küçük bir kanıt zarfı çıkardı. Bir kutuyu salladı ve kapağını çıkardı. "Bu gerçek toplardan biri."

Olivia kutuya uzandı ama Crawford onu geri çekti. "Sadece bakın, lütfen."

Kaşlarını çatarak, kuşkulu görünen Abbott'a baktı. "Bu süper top büyüklüğünde," dedi. "Bizimki daha büyük. Bunun kıtaları camın içine gömülü. Bizimki kazınmış."

"Belki de orijinal modeli bulamamışlardır," dedi Crawford. "Bu topun üreticisinin izini asla süremedik. Üç şirkete kadar daraltmıştık. Liste bende."

Olivia adamın uzattığı dosyayı aldı. "İkisinin çevrimiçi katalogları var. Bakalım kazınmış bir küre satıyorlar mı?" Onun bu jesti karşısında şaşırıldığını belli etti. "Teşekkürler."

Başını sertçe salladı. "Kariyerimi Moss'un peşinde geçirdim, Dedektif. Onun gitmesini istiyorum."

"Tracey Mullen sadece on altı yaşındaydı ve Henry Weems iyi bir polisti," diye cevap verdi Olivia hızlıca. "Onları öldüren her kimse onun da gitmesini istiyoruz."

Crawford kuru bir sesle, "Tomlinson hakkında iyi bir şey söylemediğini fark ettim," dedi.

"Anlatılanlara göre, tam bir pislikmiş. Ama o bir kurban ve biz onun katilini istiyoruz."

Micki, "Tomlinson çok esnek, asil bir pislikti," dedi. "Vurulduğunda masasında fotoğraflar vardı. Enkazdan bazı parçaları bir araya getirdik. Yangını söndürmek için çok fazla su hasarı var. Onları geri almak kolay olmayacak."

Micki masanın üzerine üç resmin kopyasını koydu. Hepsinin parçaları eksikti, tıpkı tamamlanmakta olan bir yapboz gibi, ama herkesin irkilmesine yetecek kadar parça kalmıştı.

"Ah," dedi Kane. "Bunu nasıl yaptı?"

Olivia başını eğdi. "Üniversitede jimnastikçiydim ve tanıdığım hiç kimse bunu yapamazdı."

Yanı başında Olivia, Noah'nın boğazını temizlediğini duyabiliyordu, sanki tamamen uygunsuz olabilecek bir kahkahayı yutuyormuş gibiydi.

Abbott başını salladı. "İnsanlar," diye uyardı. "Kadın kim?"

"Adı Shondra," dedi Kane. "Müdür geçici olduğunu söylese de Tomlinson'ın çalışanlar listesinde adı var. Tomlinson'ın karısı ilişkiyi öğrenip şirket çek defteri için yasaklama emri çıkartınca Shondra çekip gitmiş."

"Bana Tomlinson'ın çalışan listesinin bir kopyasını ver," dedi Noah. "Rankin'in listesiyle çapraz kontrol yapacağım. Bakalım bir şey çıkacak mı?"

Micki fotoğrafları toplamaya başladı ama Olivia onu durdurdu. "Bu ne zaman çekildi?"

Micki, "Görebildiğimiz kadarıyla herhangi bir zaman damgası yoktu," dedi. "Orijinaller bir fotoğrafçıda değil, bir yazıcıda fotoğraf kağıdına basılmış gibi görünüyor. Neden?"

Olivia yavaşça, "Müdür Hart, Tomlinson'ın golf oynadığını söyledi," dedi. "Golf tişörtünden dolayı kollarının üst kısmında bronz çizgiler olması gerekirdi ama bir hayalet kadar beyaz. Her yeri." Kane'e baktı. "Louise Tomlinson ne zaman boşanma davası açtığını söyledi?"

"Yapmadı ama kocasının bilgisayarından kopyaladığı dosyalar 15 Haziran tarihliydi. Hart hemen ertesi gün dava açtığını söyledi."

"Bu olmalı," diye mırıldandı. "Fazla güneş alacak zamanı olmamıştır."

"Bu neden önemli Olivia?" Abbott sordu.

"Bilmiyorum. Karısının bize anlattıklarına bakınca pek doğru gelmiyor."

Kane basitçe, "O zaman Bayan T'yi daha derinlemesine araştırırız," dedi.

"Her şeyden
benzin kutuları?"

"Birkaç parmak izi," dedi Micki. "Onları AFIS'ten geçiriyoruz ama herhangi birine ait olabilirler. Benzin bidonları eski ve paslıydı. Kundakçıların arabasını bulursanız, tenekelerdeki pas kalıntılarını eşleştirebilir ve onları olay yerine yerleştirebiliriz."

"Arabalardan bahsetmişken," dedi Barlow, "Barney'ninkini bulduk. Yaklaşık yarım mil ötede park halindeydi, anahtarları kontaktaıdı. Anahtarların üzerinde parmak izi bulamadık."

"Yani katili anahtarlarını mı aldı?" Kane sordu. "Sonra da arabasını alıp gitmiş mi?" "BlackBerry'sini almış," dedi Micki. "Müdür Tomlinson'ın onsuz hiçbir yere gitmezdi. Arazinin her yerinde ayak izleri bulduk, ancak bu kadar çok yaya trafiği varken, benzin kutuları gibi herhangi birine ait olabilirler."

"Peki ya gölün yanındaki çamurda bulduğumuz ayakkabı izi?" Olivia sordu.

Micki, "Laboratuar izleri Converse yüksek topuklu, erkek, on numara ile eşleştirdi," dedi.

Olivia, "Yani Tracey'nin ortağı apartman yangınından kaçarken ayakkabı giymiş ama Tracey ," diye . "Neden? Daha yeni seks yapmışlardı. Neden ayağında ayakkabı vardı?"

Barlow, "Belki de yangın çıktığında gitmeye hazırlanıyordu," dedi.

"Bu da onunla birlikte kalmadığı anlamına geliyordu," dedi Olivia. "Adamın gidecek başka bir yeri vardı ama kadın . Yerli olduğı teorisine daha fazla ağırlık . Onu bulmalı ve başlangıçta binaya nasıl girdiğini öğrenmeliyiz." Saatini kontrol etti. "Yarım saat içinde işaret dili tercümanıyla buluşacağız. Bu çocuğı tanıyan biri olup olmadığını öğrenmek için sağırlar okuluna gideceğiz. Müdür tam destek sözü verdi."

"Peki ya kızın ailesi?" Abbott sordu.

Olivia, "Üvey babamla havaalanına vardıklarında annemin araması gerekiyor," dedi.

"Dün gece babasıyla buluştuk," dedi Kane. "Tracey'i teşhis etti ve bize geçtiğimiz yaz Longfellow Kampı'na gittiğini söyledi. Maryland'de. Çocukla orada tanışmış olabilir mi diye merak ediyoruz."

Abbott, "O zaman bir liste al," dedi. "Twin Cities'den kampçıları olup olmadığına bakın."

"Sen sağırlar okulundayken," dedi Noah, "bunu ben halledebilirim."

Kane, "O kadar basit olmayabilir," diye uyardı. "Dün gece Web sitesini kontrol ettim ve bir irtibat ismi bulamadım. Bazı e-posta adresleri ve ücretsiz bir numara var, ancak sayfada 'Mesaj bırakın, sizi kısa sürede arayacağız' şeklinde bir not var. Sanırım kampta yıl boyunca personel bulunmuyor."

"Harika," diye mırıldandı Noah. "Sanırım kazmam gerekecek."

Crawford, "Daireyi ve Tomlinson deposunu görmem gerekiyor," dedi.

Barlow Abbott'a bir bakış attı, o da başını salladı. "Benimle gelebilirsin," Barlow söyledi.

Barlow'un iki kez kontrol etmesi üzerine Crawford'un çenesi gerilmişti. "Teşekkür ederim," dedi soğuk bir sesle.

Abbott, Fed'i görmezden gelerek psikiyatriste, "Çok sessizsin Jess," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Dr. Donahue, "Burada çok büyük bir kopukluk var" dedi. "Yangınlar insanları değil, eşyaları yakmak için çıkarıldı. Ama her ikisinde de bir kişi vuruldu.

Tomlinson ise kafasının arkasından. Haklısın Kane, Tomlinson bir infazdı. Weems... değil. Sanki tetikçi Weems'e gafil avlanmış ama yine de ateş etmiş. Ve tam isabetle. Hedef talimi gibi. Ama Tomlinson... o intikamdı. İkisi de ateşle uyuşmuyor. Şu anda bu grupta çok farklı kişilikler var gibi görünüyor."

"Ya da farklı gündemler," dedi Olivia.

Donahue başını salladı. "Büyük olasılıkla. Asıl soru, farklı gündemlerin tüm grup üyeleri tarafından kabul edilebilir olup olmadığı ve kabul edilemezse ne zaman parçalanacakları?"

"Bu grupta kaç kişi var?" Abbott sordu.

"En az üç tane," dedi Barlow. "Dairenin kapısında hızlandırıcı ile karıştırılmış iki çift ayak izi bulduk. Ama Weems'i öldüren kişi yangını . Yani en az üç."

Donahue tekrar başını salladı. "Tetikçi sadece daireye silah getirmekle kalmamış, aynı zamanda içi boş mermiler de temin etmiş. Ateş ederse öldürmeyi planlamış." Olivia, "Tomlinson'ı arkadan öldürdü," dedi. "Ofis kapısından girip masasının etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Tomlinson, Weems'in yaptığı gibi ona rastlamadı. Tomlinson'ı öldürmek için oraya gitti.

Ama neden? Ve

Bunun gerçekten çevre kundakçılığıyla ilgili olmadığını varsayarsak, neden bunun arkasına saklanıyorsunuz?" Abbott, "Git ve öğren," dedi. "Beni bilgilendir. Beşte dönerim. Ol dikkatli olun."

Herkes gitmek için ayağa kalktı, sonra ofis kapısı açılıp katipleri Faye kafasını içeri uzattığında durdu. "Televizyonu açın. Kanal Sekiz. Balodan haberleri var."

Abbott bir yeminle televizyonu açtı, bir muhabir Tomlinson'ın deposunun enkazı önünde durmuş, bir elinde portakal tutuyordu.

"Kaynaklar bize topun yaklaşık bu portakal büyüklüğünde olduğunu söyledi. Ayrıca bize benzer bir topun apartman yangınında da bulunduğunu söylediler. Top yekpare camdan yapılmış ve yüzeyine dünya haritası kazınmış," dedi. "Bu önemli, çünkü bu yangınları on iki yıl önce bir ofis binasını yok eden ve bir kadının ölümüne neden olan kötü şöhretli SPOT örgütüyle ilişkilendiriyor. SPOT'un lideri Preston Moss, yangından ve kadının ölümünden dolayı hala aranıyor. Moss ortadan kayboldu ve o zamandan beri görülmedi."

Abbott eski görüntüleri oynattıklarında sesi kapattı. "Lanet olsun," diye hırladı.

"İtfaiyenin her yerindeydi Bruce," dedi Olivia. "Dün sana bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu söylemiştim."

"Biliyorum, ama daha fazla zaman umuyordum. Bu planlarımızda hiçbir şeyi değiştirmiyor, o yüzden git ne yapacaksan yap. Ben basınla ilgileneceğim. Barlow, lütfen tüm itfaiyecilere bu haberle ilgili sessiz kalmalarının önemini anlat."

"Biliyorlar, Kaptan," dedi Barlow. "Sızıntı itfaiyeden kaynaklandıysa, eminim uygun bir şekilde ilgileneceklerdir. Ama onlara tekrar söyleyeceğim."

"Şu itfaiyeci," dedi Abbott, "topu yakalayan. Adı neydi onun?"

"David Hunter," dedi Olivia. "arayıp uyaracağım."

"Tamam." Abbott onlara kapıya doğru el salladı. "Gidin, bana bazı cevaplar getirin."

On Üçüncü Bölüm

21 Eylül Salı, sabah 9:25.

David kamyonetini K-9 EĞİTİMİ yazan büyük bir tabelanın önüne çekti ve tabelanın altında çocuk yazısıyla yazılmış çok daha küçük bir tabela asılıydı... VE KÖPEK YUVASI.

"Gel," dedi ve Olivia'nın Alman çoban köpeği kamyonetinden atlayıp kapıya doğru koştu. Köpeğin yolu bildiğini düşünen David onu takip etti. Kapıyı çaldı ama cevap veren olmadı. Kapı kilitli değildi, bu yüzden içeri girdi, bir bip sesi ve tepesinde yanıp sönen bir ışık patlattı.

"Alo?" diye . Duvarın arkasında bir yerden köpek havlamaları duyabiliyordu. Bir resepsiyon bankosu vardı ama resepsiyonist yoktu. Sonra küçük bir acı iniltisi duydu. Mojo'ya baktı, köpeğin kulaklarının dikildiğini gördü. O da duymuştu.

David masanın üzerinde yüzüstü yatan bir kadın gördü, kızıl saçları sırtından aşağı sarkıyordu, kolları işe yaramaz bir şekilde iki yanında sallanıyordu. "Hanımefendi?" dedi ama kadın cevap vermedi. Nabzını kontrol etmek için kolunu tuttu, sonra kadın yumruklarını sıkarak ayağa fırlayınca geri sıçradı.

"Kimsin sen?" diye sordu ve adam kendini toparladığında onu Olivia'nın şöminesindeki resimlerden birinden hemen tanıdı.

"David Hunter," dedi. "Sen Brie'sin, Olivia'nın arkadaşı."

Koyu kahverengi gözlerini kısmıştı. "Pislik sensin."

David gözlerini devirdi. "Artık değilim," dedi.

"Bekle." Tökezleyerek masasına gitti ve iki işitme cihazına benzeyen bir şey buldu. Her iki kulağının arkasına birer tane takarak gözlerini kısarak adamın yüzüne baktı. "'Artık değil' mi dedin?"

Kadının işitme engelli olduğunu ve onun içeri girdiğini duymadığını fark etti. "Duydum. Bak, onu bana emanet etti bile." Köpeğin başını okşadı ve Mojo elini yaladı.

"Yaptığın şeyden sonra ikinci bir şansı hak ettiğine göre tatlı dilli olmalısın."

Utandı, yanakları kızardı. "Birinin inlediğini duydum."

Sandalyesine çöktü. "O ben olabilirdim. Ölüyordum. Bu kadar yüksek sesle konuşma."

Gülümsedi. "Dün geceki büyük mojitolar katılmış olmalısın."

Yüzünü tekrar masanın üzerine koydu. "O kelimeyi bir daha asla söyleme."
"Yardımcı olabilirim," dedi.
Nefes nefese ona baktı. "Silahın var mı?"
"Bana elini ver." İşaret parmağının tabanına baskı uyguladı. "Voodoo mu?"
diye mırıldandı.
"Akupresür. Mide bulantısına iyi gelecektir."
"Oh. Paige bunu yapıyor."
"Biliyorum."
Kahverengi bir göz açıldı, sonra daraldı. "Nereden biliyorsun?"
"Çünkü onu dojo'dan tanıyorum. Birlikte antrenman yapıyoruz."
"Ohhhh. Demek dün gece başına gelen buydu. Eminim Liv çok kızmıştır."
"Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi. Daha iyi misin?"
"Olabilir. Liv seni becerirken neden başka bir kadının adını haykırdın?"
Bir an için bu soru karşısında nutku tutuldu. "Çünkü ben bir pisliğim."
"Çok iyi cevap," diye mırıldandı. "Bir pislik için gerçekten iyi ellerin var."
"Teşekkür ederim," dedi kuru bir sesle. "Bir dahaki sefere belki de bu kadar
çok mojito içmemelisin."
"Ve belki de bir dahaki sefere şampanyayı bırakmalısın," diye karşılık
verdi.
Yüzünü buruşturdu. "Touché. Köpeği sana bırakabilir miyim?"
"Elbette. Liv'e karşı niyetiniz nedir?" diye sordu.
"Şerefli." Daha sonra ne olacağını umduğunu düşündü. "Çoğunlukla."
Ağzının bir tarafı kalktı. ". Ama daha önce de yaralandı.
Ona zarar vermeyin."
"Yapmamaya çalışıyorum."
"Sana inanıyorum. Ama istemeden de olsa, onu en çok acıtacak yerinden
vurdun."
"Biliyorum. Nişanlısının onu eski bir sevgilisi için terk ettiğini biliyorum.
Ve sonra söyledim... ne söyledim."
"Ki bu kötüydü. Ama önce Paige ile arkadaş olman işin tuzu biberi oldu."
Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü Paige bal arısı gibi. Onun yanında yürümek biraz ego tatmin edici. Liv için daha da kötü, çünkü o kendini herkesin gördüğü gibi görmüyor."

"Neden?"

"Gördüğüm kadarıyla bunun bir kısmı annesinden kaynaklanıyor. O... talepkârdı." "Bana annesinin babasından bir yıl önce öldüğünü söyledi,"

David

hatırladı. "Ama annesini sevmiş gibi konuşuyordu."

"O yaptı. Ama evlerinde hayat gergindi. O zamanlar tek başına bir çocuk yetiştirmek, üstelik gayrimeşru bir çocuk yetiştirmek kolay olmasa gerek. Annesi her zaman 'Eğitim alın, burs kazanın. Yüzünüze güvenmeyin, beyninizi kullanın' derdi."

"İyi bir tavsiye," dedi David temkinli bir ifadeyle. "Öyle değil mi?"

"Dengeli olduğunda. Geçmişteki mojito seanslarından anladığım ve bizzat gördüğüm kadarıyla Liv'in annesi onun görünüşünü küçümsüyordu ve yaptığı hiçbir şey yeterince iyi değildi."

"Olivia babasına çok benziyor, tıpkı Mia gibi," dedi David. "Kızına bakıp da onu bir kenara fırlatıp atan adamı görmek annesi için de zor olmalı. Yine de bu, olayı daha az yanlış ya da Olivia için daha kolay atlatılabilir kılmıyor."

"Doğru. Ama eminim Liv'i gerçekten güzel hissettirmenin bir yolunu bulacaksınız. Bu sefer sadece adını söyle. Olivia. Şimdi benimle birlikte söyle. O-li-vi-a."

David'in yanakları yeniden ısındı. "Ben şimdi gidiyorum. Köpek ne olacak?"

"Mojo'yu yanımda tutacağım. O önce benimdi, biliyorsun. Ama eğitim akademisinde sınıfta kaldı ve bir eve ihtiyacı vardı. Doug gittikten sonra Olivia'nın da bir arkadaşına ihtiyacı vardı. İşe yaradı. Hey, apartman dairesinde çok iyi bir tasarruf yaptığını duydum."

"Bunu nasıl duydun?"

"Babam dün gece depo yangınına gitti. O uyuşturulmuş bekçi köpeğine bakan veteriner. Bütün dedikodunun bu olduğunu söyledi. Ee, top oynar mısın?"

"Beyzbol bursuyla okula gitti." Felaket bir sömestr için. "Neden?"

"Çünkü bir ligde oynuyorum ve bir saha oyuncusuna ihtiyacımız var. Adamlarımızdan biri ayağını kırdı. Play-off'lara gidiyoruz ama onsuz bu hiç kolay olmayacak. Eğer gelmek istersen..."

"Gruba hoş geldiniz" cümlesini duyduğunda anladı. "Teşekkür ederim. Bu hoşuma gider."

"Perşembe antrenman yapıyoruz." Bir adres karaladı. "İşte."

"Eğer yapabilirsem, yaparım. Tarih için teşekkürler. Umarım kafanın patlaması yakında durur."

"Ağzından Tanrı'nın kulaklarına. Çıkarken kapıyı çarpma."

Cebindeki cep telefonu çaldığında ana yola geri dönmüştü. Arayan annesiydi. "Özür dilerim anne. Seni bu sabah aramalıydım ama uyumana izin vermek istedim."

"Neredesin David?" diye sordu, sesinde hiç hoşlanmadığı bir gerginlik vardı.

"Şehrin kuzeyinde. Neden? Sorun ne?"

"Haberlerde o cam küreyle ilgili haberler çıktı. Sizden bahsedilmedi ama haber yayıldı. Bir düzine muhabir buradaydı ve 'kurtuluşunuz' hakkında sizinle röportaj yapmak istiyorlardı."

"O yangında bir kız öldü ve bir adam öldürüldü. Ve benim bir topu yakalamamın haberini mi istiyorlar?" Öfkeli bir nefes verdi. "Eve gelip icabına bakacağım."

"Hayır, eve gelme. Bu yüzden arıyorum. Glenn onlara gitmelerini, burada yaşamadığınızı söyledi. Glenn bugün için kulübeye gitmeni, itfaiye binasına senin için kıyafet bırakacağını söyledi."

"Kötü bir fikir değil. Ama sen ne olacaksın? Seni bütün gün yalnız bırakmaktan nefret ediyorum."

"Bana arkadaşlık edecek bir bina dolusu insan var. Erken kalktım ve taze ekmek yaptım. Gorski kardeşler çok sevimli ve 2A'daki bebekler? Büyükanne bugünlük hallettim. Benim için endişelenme. Öğle yemeğini Tom'la, akşam yemeğini de Evie'yle yiyeceğim, yani zaten senin için çok meşgulüm." Bunu hafifçe söyledi ama onu kandıramadı.

"Tom'un benimle öğle yemeği için hiç vakti olmuyor. Her zaman ders çalışmakla meşgul."

"Bana zaman ayırmak zorunda. Ben onun büyükannesiyim. Sen sadece amcasısın. Benim için endişelenme. Eğer uzak durursan, belki bir iki gün içinde bu olay kapanır."

İç çekti. "Senin ağzından Tanrı'nın kulaklarına, anne."

Telefonu kapatır kapatmaz bir telefon daha geldi. Olivia. Umarım ona top toplayıcı olduğunun ortaya çıktığını söylemek için arıyordur, yoksa hâlâ kızgın olduğunu ve bu gece tahrik edici bir sohbet ve daha tahrik edici bir seks için geri gelmeyeceğini söylemek için değil. "Alo?" diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

"Ben Olivia. Haberlerde cam ilgili bir hikaye çıktı."

"Biliyorum. Az önce annem aradı. Bahçem muhabirlerle doluydu, bu yüzden kulübeye gidiyorum. Yani işin bittiğinde..."

"Anlaşıldı," dedi sertçe ve adam onun rahatça konuşmadığını fark etti. Yine de sesinde onu cesaretlendiren bir boğukluk vardı. "Patronum sana basınla konuşmamanı söylememi istedi ama görünüşe göre sen bunu halletmişsin."

"Ele istediğim pek çok şey var," dedi, ses tonunu okşamaya bırakarak.

"Anlaşıldı," dedi tekrar, sonra boğazını temizledi. "Gitmem gerekiyor." David telefonu kapattı, sonra bıraktı ve sırtıttı. İşler yoluna girmeye başlamıştı.

21 Eylül Salı, sabah 9:45.

Olivia, Kane'le birlikte şarküteri kuyruğunda beklerken yanaklarının fazla kızarmamış olmasını umarak telefonunu cebine koydu. Hiç şansı yoktu, çünkü Kane ona sırtıyordu. "Sen kapa çeneneni."

"Tek kelime etmedim," dedi. "Bir pastırma için tek kelime etmemeye devam edebilirim."

"Pastırma alışkanlığını desteklemiyorum. Bu sabah zaten iki tane yedin."

"O saatler önceydi," diye homurdandı.

"Tamam. Birini seninle paylaşırım. Zaten o kadar aç değilim. Zaten omlet yedim."

"Sana kim omlet yaptı?" Gözleri kısıldı. "Dün gece erken bıraktığın itfaiyeci geri geldi, ha? Hadi Liv," diye sızlandı. "Söyle bana."

Sinirli bir şekilde sıranın önüne baktı. "Bu sabah neden bu kadar uzun sürdü?"

"Kaçınma her zaman senin savunman olmuştur. Sabahın bu saatinde Kirby her zaman yavaştır. Herkesle sohbet etmek için durmasa daha hızlı giderdi."

Olivia sinsice, "Seninle flört ettiği için ondan hoşlanmıyorsun," dedi.

Kane gözlerini devirerek kalabalık masalara baktı. "Tercüman burada değil."

"On dakika önce bana mesaj attı. Park yeri arıyormuş. Sakin ol. Bugün çok gerginsin."

"Çok fazla kahve." Kapıdaki zil çaldı ve dönüp baktı. "O burada." Val bir gece önce olduğu gibi tamamen siyah giyinmişti. Elindeki seyahat kupasını kaldırarak kahvesi olduğunu ve kapıda bekleyeceğini belirtti. "Siyah bir üniforma mı yoksa bir moda ifadesi mi acaba?" Kane mırıldandı.

"Bir çeşit üniforma," dedi Olivia. "Elleri için kontrast sağlıyor. Koyu renkli düz kumaşlar iyidir. Parlak çılgın baskılar, çok kötü." Sıranın önüne geldiler ve Olivia siparişini bağırarak söyledi ama tezgâhın arkasındaki barista cevap vermedi. Bakışları köşede duran televizyona kilitlenmiş, alnı çatılmıştı.

"Yaşasın," diye mırıldandı Olivia. Kanal 2'nin muhabiri cam küre hakkında konuşuyordu. "Kirby." Tezgâha vurdu. "Hey, Kirby."

Barista gözlerini kırıştırdı, sonra ona döndü. "Özür dilerim, Dedektif. Ne hikâye ama. Aslında, yanılmıyorsam, bu sizin hikayeniz. Durum nedir?"

Ona geri çekilen bir bakış attı. "Durum, kahveye gerçekten ihtiyacı olan bir dedektif. İki kahve ve bir pastırmalı yumurta alabilir miyim?"

Kirby omzunun üzerinden Kane'e baktı. "Bir günde üç mü? Gururum okşandı," diye mırıldandı gözlerini kırıştıtararak. Arkasında Kane gerildi ve Olivia'nın dudakları seğirdi, Kirby'Kane'i sadece ortağını rahatsız ettiği için kışkırttığını biliyordu.

Olivia iç çekerek, "Sadece siparişi doldurun lütfen," dedi. Adamın parasını ödedi, para üstünü bahşiş kavanozuna bıraktı ve kahveleri aldı.

"Güle güle, Dedektif," diye şarkı söyleyen Kirby, sandviçi kapdığı gibi Kane'e el salladı.

Kane başını iki yana salladı. "Güle güle Kirby," dedi ve Olivia kıkırdadı.

Sutherland ve Kane, beline taktığı mikrofon ayarlayıcısının tekerleğini gizlice çevirirken siyahlı kadınla karşılaştılar. Şimdi onları kapıda duyabiliyordu.

"Üzgünüm geciktim," dedi kadın. Kane ona tercüman dedi. Sutherland siyah gömleğinin elleriyle kontrast sağladığını söyledi. Bu bana işaret dilini anlatıyor.

Olivia kapıyı açarken tercüman, "Müdür Oaks mesaj atıp bizi beklediğini söyledi," diye mırıldandı. "Ona geç kalacağımızı söyledim."

Kapı arkalarından kapandı. Oaks, müdür, tercüman... Bana deli diyebilirsiniz ama sanırım bir okula gidiyorlar. Sağır çocuklar için. Ve sonra bulmacanın bir parçası yerine oturdu. Apartmandaki kızın neden bu kadar

tuzağa düşmeden önce kaçmamıştı. Eric ve Joel kesinlikle ölümleri uyandıracak kadar gürültü çıkarmışlardı.

Ama sağır değil. Onları duymamıştı ve ölmüştü. Kız sağırsa, tekneyi alan kişi de sağır olabilirdi. Sutherland ve Kane belli ki öyle düşünüyorlardı.

Bir sonraki müşteriye gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir yandan siparişi doldururken bir yandan da televizyona baktı. Cam bilyelerle ilgili haberi ilk yayınlandığında görmüştü ama Kane ve Sutherland'i birkaç dakika daha bekletmek ve sohbet ettirmek için dalmış gibi yapmıştı.

Yani her olay yerinde cam küreler bulundu. Lanetleneceğim. Kimde nostaljik bir çizgi var? Joel'i tahmin edebilirdi ama Joel Tomlinson'lara gitmemişti çünkü Joel ölmüştü. Albert değil, çünkü o daireye hiç girmede. Eric olabilir mi? Belki, ama pek olası değil. Nostalji çocuğun tarzı değildi. Hayır, Mary'ydı.

Oyunu değiştirmişti. Polisler çevresel terörizmi bir neden olarak düşünmüş olabilirler ama cam küre bunu pekiştirdi. Artık Federaller de işin içine girecekti.

Artık pek çok şey anlamlıydı.

FBI, Eric'in Fransa'ya uçak bileti aldığını öğrenmekten pek hoşlanmayacaktır. Yine de Albert, Eric'in kaçışını muhtemelen çok daha kişisel olarak algılayacaktı. Ona söyleyebilmek için sabah telaşının bitmesini bekleyemedi.

Mary'ye gelince, onun son oyununun ne olduğu hakkında oldukça iyi bir fikri vardı. Çok eğlenceli olacaktı. Bekleyen müşteriler için kahvelerin kapaklarını kapattı. "Şimdi size iyi günler," dedi gülümseyerek. "Güle güle. Sıradaki kim?"

21 Eylül Salı, sabah 9:45.

Eric siyah takım elbisesini dikkatle hazırladı ve koyu renk, ağırbaşlı bir kravat seçti. Mary arayıp Joel'in cenazesinin öğleden sonra ikide olacağını söylemişti. Tören için yeterli zamanı olacaktı. Uluslararası bir uçuş için iki saat erken havaalanında olması gerekiyordu.

Yarın sabah yerel saatle 9:30'da Paris'e inecekti. Bu da Minneapolis'te gece 2:30 demek. Mesajı atan kişinin gece için bir planı yoksa, sorun olmazdı. O gidene kadar kimse onu özlemeyecekti. Ama eğer bu gece yarısı bir yangın daha çıkarılması emredildiyse, bu durumda mesaj atanın videoyu yayınlaması ve polisin yangını söndürmesi için iki buçuk saat kalıyordu.

ve nereye gittiğini bulabilirdi. Tek yapması gereken bir telefon etmekti ve Paris'teki polis onu kapıda bekliyor olabilirdi. Bu kesinlikle mümkündü. Ama olası değildi. Şu anda olasılıksızlık yeterli olmalıydı, çünkü hiçbir şey yapmazsa yakalanması ve hapse girmesi garantiydi.

Sadece küçük bir çanta hazırlardı. Çok fazla eşya koyarsa Albert bir şeylerin eksik olduğunu fark ederdi. Kaçak durumuna düştüğünde polisin eline geçmesini istemediği birkaç eşyasını paketlemişti. Kutuyu, gençliğinde ailenin kötü çocuğu olan ve polislere teslim etme olasılığı düşük olan bir amcaya postalayacaktı.

Arkasında televizyon haberleri mırıldanıyordu ve şimdi en büyük korkusunu temsil eden kelimeleri duyduğunda kalbi küt küt atmaya başladı. Son dakika haberleri.

"Haberini yaptığımız iki kundaklamayla ilgili son dakika haberleri," dedi haber spikeri ve Eric yavaşça dönüp izlemeye başladı. Sonra kaşlarını çatı. Bir cam küre mi? Bu da ne böyle?

SPOT'u, çevre kundakçılığını ve Preston Moss adında daha önce hiç duymadığı bir adamla ilgili devam eden FBI soruşturmasını duymuştu. Ama Joel duyardı. Joel bütün bu saçmalıkları okurdu. "Joel, seni lanet olası aptal," diye mırıldandı.

Ama Joel olamaz. Dün gece orada değildi. Albert da olamaz, çünkü o eve hiç girmede. Ve ben de değildim. Mary değildi. Ama neden?

Numarasını çevirmek için telefonunu eline aldı, sonra durdu. Mary o cam topları bırakmıştı. Ya parmak izlerini de bıraktıysa? İkisi arasında daha fazla iletişim kurulmasını istemiyordu. Eğer onu yakalarlarsa, izini bana kadar sürerler.

Onu Joel'in cenazesinde görecekti ve o zaman soracaktı. Tabii ondan önce yakalanmazlarsa. Bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve iki gün öncesine kadar hayatını yöneten mantığı kullanmaya zorladı kendini, bir kez olsun, sadece bir kez olsun, lanet bir haçlı olmaya karar vermişti.

Haber muhabiri bunun doksanlı yıllarda radikal bir çevreci grubun imzası olduğunu söylemişti. Joel'in onlardan haberdar olması kesinlikle mümkündü. Hippi kahramanı Preston Moss'u onurlandırmak için geride bir şey bırakmak istemesi de kesinlikle mümkündü. Mary'yle birlikte Albert ve onun arkasından planlamış olmaları?

Kesinlikle mümkün. Joel ve Mary bir imza bırakmak istemiş, Eric ise sulak alanlara yönelik tehdidin durdurulmasının yeterli olduğunu söyleyerek bunu reddetmişti. Albert onun tarafını tutmuş, Joel ve Mary de küsmüştü. Yine de yapmaya karar vermişler gibi görünüyor.

Mary'nin deponun fitilini ateşlerken söylediği sözleri düşündü. Bu senin için Joel. Planladıkları imzayı atmaya devam etmesi tamamen delice bir şekilde çok mantıklıydı. Cinayetlerden haberi yoktu ve Joel'in Tomlinson'ın evinin yakılmasını isteyeceğini ona kendisi söylemişti.

Peki şimdi ne olacak? Mary'nin tutuklanmaması kendi güvenliği için çok önemliydi, en azından Fransa'ya varana kadar. O zaman her şey ortaya çıkacak ve üçü tek başlarına kalacaktı. Mesajcının tek kullanımlık telefonunu kullanarak Mary'ye bir mesaj gönderdi.

Top haberlerde. WTF MI?

GÖNDER tuşuna bastı ve sahte bir kimliği nasıl alacağını düşünerek bekledi. Polisler bunları öğrenirse, Fransa'ya kendi pasaportuyla gitmesinin imkânı yoktu. Ne yazık ki, kendisine sahte kimlik bulabilecek kişileri tanıyacak kadar kötü niyetli olduğunu bildiği tek kişi Albert'tı ve Albert da bunu sorabileceği en iyi kişi değildi.

O zaman kim? Eric burun kemiğini sıktı. Günlerdir başı ağrıyordu. Uyuması gerekiyordu ama gözlerini her kapadığında penceredeki o yüzü görüyordu.

Onu biz öldürdük. Ama bunu istememiştik. Önemli değildi. O hala ölü. Kendini ele verme hayalleri alay ediyordu. Ama hapse girmeyecekti. Ölmeyi tercih ederim.

Albert ülkeyi terk edeceğimi öğrenirse, ben de gidebilirim. 21 Eylül Salı, sabah 10:30.

Sağırlar okulunun müdürü Steven Oaks'ın babacan yüzü endişe çizgileriyle buruşmuştu. Başka bir adamın beklediği bir masayı işaret etti.

"Şaşkına döndüm, Dedektifler," diye imzaladı Oaks ve Val. "Öğrencilerimizden birinin o genç kadının ölümüne karışmış olabileceğini düşünmek. Ama mümkün olan her şekilde yardım edeceğim. Bu Dr. Haig. Kendisi personel psikoloğumuz ve tüm lise öğrencilerini tanıyor. Onu bu toplantının bir parçası olması için davet ettim. Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," dedi Olivia ve Val imzaladı. "Başından beri açık olmak istiyorum, aradığımız genç adamın bir suç işleyip işlemediğini bilmiyoruz.

yanlış bir şey yok. Yanan binadan kaçtığını düşünüyoruz. Bize yardımcı olabilir."

Bu iki adamı biraz daha rahatlatmış görünüyordu.

Olivia, Oaks'a Tracey Mullen'ın bir fotoğrafını uzattı. "Bu yangında ölen kız. Adı Tracey Mullen'dı ve annesiyle birlikte Florida'da yaşıyordu. Onu tanıyor musun?"

Oaks fotoğrafı inceledikten sonra Haig'e uzattı ve ikisi de başlarını salladı.

"Okulumuzda hiç öğrenci olmadı," diye imzaladı Oaks. "Size yardımcı olamam."

Olivia, "Tracey'nin buraya apartman dairesinde birlikte olduğu erkek yüzünden geldiğini düşünüyoruz," dedi. "En iyi tahminimize göre siyah saçlı, beyaz tenli ve on numara ayakkabı giyiyor."

Haig yüksek sesle, "Bu tanıma uyabilecek pek çok genç adamımız var," dedi ve aynı anda işaret etti. Olivia onun duyduğunu fark etti. "Bize daha fazlasını söyleyebilir misin?"

Kane, "İşitme cihazı takıyor ama sanırım bu da ihtimalleri pek azaltmıyor," dedi. "Geçtiğimiz yaz Longfellow Kampı'na katılmış olabilir."

Her iki adam da kaşlarını kaldırdı. "Bazı öğrencilerimiz o kampa katılıyor," diye imzaladı Oaks, Val'in sesi de sessizce onu takip etti. "Geçen yaz giden birkaç kişi tanıyorum ama hepsini tanımıyorum. Eğer düzenlemeleri aileleri yaptıysa, bizim bundan haberimiz olmaz."

"Kadroları için kampla temasa geçtiniz mi?" Haig sordu.

"Bu süreç devam ediyor," dedi Kane. "Sezon dışı."

Haig iç çekti. "Birkaçı burslu okudu, bu yüzden onlar için bir tavsiye mektubu yazmam gerekti. Elimde bu öğrencilerin bir listesi var. Önce konuşmanız için onları yukarı getirebiliriz."

"Bu harika olur," dedi Olivia. "Bahsettiğimiz çocuğun kurbanla bir ilişkisi vardı. Yangından kurtulduysa çok duygusal olabilir. Son zamanlarda aşırı üzgün görünen herhangi bir erkek öğrenciniz var mı?"

Oaks onlara kuşkulu bir bakış attı. "Burası bir lise, Dedektif," diye imzaladı. "Hepsi her gün aşırı derecede üzgün. Onlar ergen."

"Doğru," dedi Olivia hayıflanarak. "Bu çocuk teknelere, yani sandallara aşına olmalı. Ve Pazar günü gece yarısı civarında apartman dairesindeydi."

Haig düşündü. "Teknelerle ilgili benim için tetikleyici bir şey yok. Ama Pazar gecesi dairede kaldıysa, gündüz öğrencisidir. Oysa yurttta kalıyor." diye açıkladı. "Yatılı öğrenciler Pazar öğleden sonra aileleriyle birlikte hafta sonundan dönerler ve yurtlar her gece saat onda kilitlenir. Personel odaları kontrol eder. Eğer gece yarısı evde olsaydı, gözden kaçabilirdi."

"Son birkaç yıla ait yıllıklarınızın kopyalarını ödünç alabilir miyiz?" Olivia sordu.

İki adam ayağa kalkarken Oaks, "Elbette," diye imzaladı. "Sekreterime yıllıkları getirmesini söyleyeceğim ve ben de gündüz öğrenci listesini alacağım."

"Peki ya konut listesi?" Olivia sordu ve Oaks kaşlarını çattı. "Lütfen."

Onlar gittikten sonra Olivia Kane'e döndü. "Haklı olabilir ama çocuklar yeterince isterlerse dışarı çıkarlar. Bu çocuk seks yapacağı bir kızla buluşuyordu."

"Bir yolunu bulurdu," diye onayladı Kane. "Val, bizimle konuşmak istemeyecek bir grup savunmacı genç için hazır mısın?"

Tercüman omuz silkti. "Evde iki tane var. Buna alışkırım." 21 Eylül
Salı, 10:50

Bir molaya ihtiyacı vardı ama tezgâhın arkasında yalnızdı. Buster geç kalmıştı. Yine geç kalmıştı. Zamanında gelecek bir yardım bulmak zordu. Lanet olası üniversite çocukları. Sorumlulukları yok.

Müşterilerini kontrol etti, hepsini kendi işlerine dalmış buldu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Önce Eric'in banka hesabına baktı. Hepsi hâlâ oradaydı. Birkaç tıklamayla Eric'in oldukça büyük olan hesabını sildi ve parayı kendi hesabına aktardı. Geride on bir yüz dolar bıraktı, böylece Eric her zamanki gibi bin dolar çekmek için durduğunda geri çevrilmeyecekti.

Şüphelenmesini istemem. Bu Albert'ın küçük sürprizini bozar.

Cep telefonuna, Eric'in cep telefonundan aldığı Albert'ın numarasını yazdı. Bir kişinin adres defterinden çok şey öğrenilebilirdi. Kişilerin telefon numaraları, adresleri, hatta doğum günleri, şifreler ve banka şifreleri gibi kişisel bilgiler.

Kuşun kümesten uçmak üzere, diye yazdı. Hoşça kal. 5:30, Lindberg Terminali.

Telefonunu kapattı. İşte bu kadar. Albert'ın ne yapacağını merak ediyordu. Eric'i döver miydi? Onu kalmaya mı zorlayacaktı? Öldürecek miydi? Mercy, bu televizyondan daha heyecan vericiydi.

Sırada zimmetine para geçiren muhasebeci Bay Dorian Blunt vardı. Dorian'ın ona iki aylık ödeme borcu vardı. Usulüne uygun olarak uyarılmıştı. Dorian'ın hesabına girdi ve bir aylık ödemenin sadece yarısının yapıldığını gördü.

Kaşlarını çattı. Adam gerçekten de bunun yeterli olacağını düşünmüştü. O bir aptal.

Dorian'ın hesabını sildi ve offshore holding hesabına gönderdi. Şimdi, Dorian hakkında ne yapacaktı? Dorian'ın karısı ve çocuğuyla bir sorunu yoktu, bu yüzden aile evini yakmak hiç de işe yaramayacaktı. Dorian'ın Tomlinson'ınki gibi tek başına halledilebileceği uygun bir deposu yoktu. Bunu bir süre düşünmesi gerekecekti. Bu tür şeylerin hassas bir şekilde ele alınması gerekirdi.

Kapıdaki zil çaldı ve yarı zamanlı yardım Buster aceleyle içeri girdi. "Dostum, özür dilerim."

"Geç kaldın."

"Biliyorum. Aramalıyım."

"Evet, yapmalıydın." Dizüstü bilgisayarını kapattı. "Bazı ayak işlerini yapmam gerekiyor. Darren öğlen geliyor. Siz ikiniz öğle yemeği telaşıyla başa çıkabilecek misiniz?"

"Manuel sandviçlere yetişt mi?"

Göçmenlere iş sağladığı için toplum tarafından övgüyle karşılanmıştı. Gerçek şu ki, etrafında İngilizce bilmeyen insanlar olduğu için mutluydu. Bu şekilde çok daha sorunsuz bir operasyon yürütüyordu. "Evet, hazır." Buster'ın kasaya bakabilmesi için kenara çekildi. "Akşam yemeğinden önce dönmüş olurum."

"Saatleri kullanabilirim. İsterseniz akşamları çalışabilirim, hatta kapanışı bile yapabilirim."

"Hayır, o kadar uzun kalmayacağım. Kapatacağım." Buster gerçekten bir şey temizlediyse Tanrı korusun. Mikrofonlarını bulabilirdi. Ama şu ana kadar güvendeydiler. Mikrofonlar gerçekten de çok iyi gizlenmişti. Buster, Darren ve diğer tezgâhtar yardımcısının da Manuel ve mutfak yardımcısının çalışkanlığı kadar cansız olduğunu hesaba kattığında, dükkânından ayrılmak konusunda hiçbir endişesi kalmıyordu. Hepsi birlikte bir şarkı gibi çalışıyordu.

Kane ve Sutherland saatlerdir sağırlar okulundaydı. Aradıkları kişiyi bulup bulamadıklarını merak ediyordu. O kişinin ne görüp görmediğini merak ediyordu. Kimliğinin tespit edilip edilemeyeceğini merak etti. Bu kötü olurdu.

Yani bir şekilde Kane ve Sutherland'in ne bildiğini öğrenmesi gerekiyordu. Neyse ki bir planı vardı. Dizüstü bilgisayarını kolunun altına alıp çıktı, kapıdaki küçük zil arkasından şingırdadı.

21 Eylül Salı, 12:15.

Eric ankesörlü telefonu kapattı, çaba sarf ettiği için memnundu. Bugünlerde ankesörlü telefon bulmak zordu ama sinagogu aramak için kendi telefonunu kullanmak istememişti. Joel'in cenazesine gidip gitmeme konusunda kararsızdı. Eğer polisler peşlerindeyse, onu orada bekliyor olabilirlerdi.

Ama kimse şüphelenmediyse, gitmemesi şüpheli olurdu. Anaokulundan beri arkadaşlardı. Ama ikilemi çözülmüştü. Joel'in cenazesi bugün yapılmayacaktı ve bunun Ortodoks Fischer'ları gerçekten telaşlandırdığından şüpheleniyordu. Joel'in bir keresinde ona ölümlerini yirmi dört saat içinde gömmenin kendileri için ne kadar önemli olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Ama Joel'in cesedi yarına kadar gömülmeye hazır olmayacaktı.

Ve o zamana kadar Fransa'da olacağım. Au revoir, Joel.

Hatıra eşyalarından oluşan paketi amcasına çoktan postalamıştı. Şimdi yapılacak tek şey evine dönmek ve havaalanına gitme vaktinin gelmesini beklemektir. Uçağı 5:30'da Lindberg Terminali'nden kalkacaktı. Geç kalmayı planlamıyordu.

Ön kapının anahtarını çevirene kadar bir şeylerin çok yanlış gittiğini fark etmemişti. Şöminede kükreyen bir ateş vardı. Burada biri var.

Kapı çekilerek açıldı ama tek gördüğü bir eldi. Kendi silahını tutuyordu. "Silahını buldum Eric. Çantayı da buldum. İnsan Fransa'ya kaçarken yanına daha temiz iç çamaşırı almalı."

Bölüm On Dört

21 Eylül Salı, 13:15.

David aniden uyandı ama kılını bile kıpırdatmadı. Gerilerek dinledi, sonra tekrar duydu. Glenn'in kulübesinin oturma odasındaki kâğıtların hışırtısını.

Burada biri var. Yatak odasının penceresinin dışında güneş gökyüzünde yükseliyordu. Sadece birkaç saattir uyuyordu. Ses çıkarmadan ayağa kalktı, kapıya doğru süründü ve dışarı baktı. Buradan hiçbir şey göremiyordu ama çekmecelerin açıldığını duyabiliyordu.

911'i arayın. Ama Glenn'in sadece bir sabit hattı vardı, mutfakta. Cep telefonum da yanında duruyor, şarj oluyor. Aptalca. Glenn'in tüfeği vardı ama oturma odasındaydı. Bana hiç yararı olmayan bir yerde. Üzerinde donundan başka bir şey yoktu, silahı ve telefonu da yoktu.

Bir soyguncu mu? Sonra zihni nihayet tamamen uyandı. Şu cam küre. Lanet olası gazeteciler. İçlerinden biri nerede olduğunu öğrenmiş olmalıydı. Daha iyi duyabilmek için başını eğdi. Daha fazla çekmece açıldı, daha fazla kâğıt hışırdadı. Her kimse, bir şey arıyordu. Ama ne arıyordu?

Yerdeki halının ayak seslerini bastırmasına şükrederek kapıdan içeri süzüldü. Zihni onu nelerin beklediğini hayal ederken kalbi hızla çarpıyordu.

Oturma odası görüldü ve durdu, değerlendirdi, zorlukla nefes alıyordu.

Glenn'in masasında bir adam durmuş, kâğıtları karıştırıyordu. En az David kadar uzun boyluydu, zayıf ve sıırım gibiydi. Yaşını söylemek zordu ama ne çok genç ne de çok yaşlıydı. En önemlisi, adamın belinde bir silah vardı. Kahretsın.

David'in dizüstü bilgisayar, dün gece Glenn'e geri götürmeyi unuttuğu bir yığın postanın üzerinde duruyordu. Kahretsın. Bunun farkına varması karnına hızlı bir tekme yemesi gibi oldu. Dizüstü bilgisayar yatağının yanındaki masanın üzerindeydi. Adam o uyurken odasındaydı.

Aramaya odaklanmış olan adam onu henüz duymamıştı, bu iyiye işaretti. Adamın Glenn'in eşyalarını karıştırmasını izleyen David, ne yapacağını gözünde canlandırdı, sonra harekete geçerek aralarındaki mesafeyi iki hızlı sıçrayışta kapattı.

Adam David'in ilk adımıyla silahına uzandı. Ama David önce davranıp adamı yere yatırdı ve eliyle bileğini kavradı. Adam çırpındı ama David tutuşunu sıkılaştırdı. Paige'in kendini savunma öğrencilerinin onun üzerinde uyguladığı onca zamandan çok iyi bildiği gibi, bu acı verici bir tutuştu.

"Kıpırdarsan önce elini sonra da boynunu kırarım," diye tısladı David, kalbi deli gibi çarpıyordu. "Kimsin sen ve burada ne arıyorsun?"

Adamın gözleri vahşiydi. Çılgınca vahşi. "Bırak beni. Seni piç kurusu."

"Hayatta olmaz." Silahı aldı, adam çılgınca debelenirken elinin titremesi onu dehşete düşürdü. David adamın kolunu arkasından bükerek bilekten tutuşu tersine çevirdi. Bir dizi iğrenç küfür savurdu ve David kilidi tuttu.

Artık daha düzenli nefes alıyordu, ilk dehşet sona ermişti. "Kimsin sen?"

"Cehenneme git," diye soluk soluğa bağırdı adam, şimdi titriyordu. David bu kadar yakından adamın otuzlu yaşlarında olduğunu görebiliyordu. "Seni piç kurusu."

David daha da eğildi ve adamın boğazından bir feryat koptu. "Dur!" diye bağırdı.

"Sen kimsin?"

"Lincoln."

"Lincoln kim? Lanet olsun. Omzunu kırmak istemiyorum. Sen de kimsin be?"

"Lincoln Jefferson."

Lincoln Jefferson? David neredeyse gülecekti. İsim neredeyse kesinlikle sahteydi ama yine de bir şeydi. Baskıya dayanamadı. "Neden buradasın?"

"Yalancı piçlersiniz," diye hıçkırdı Lincoln. "söylediniz. Yalan söylediniz. Yalan söylediniz." "Ben yalan söylemem." En azından çok uzun zamandır. "Seni kim gönderdi?" Lincoln hiçbir şey söylemedi ve David adamı sarsan bir sarsıntıyla tutuşunu sıkılaştırdı.

inle. "Seni kim gönderdi?"

"Toprak bizim annemizdir. Valla Eam," diye fısıldadı Lincoln, sonra tekrar tekrar söylemeye başladı. "Valla Eam."

David bu kelimeleri yakın zamanda okumuştı. Valla Eam. "Onu savun," yani Toprak Ana'yı savun. "Valla Eam" Preston Moss'un her konuşmasını bitiriş şekliydi. Takipçilerinin toplanma çığlığı olmuştu.

Tutuşunu biraz gevşeten David, adamı inceledi ve bulduğu Web sitesini hazırlayan kişiye bakıp bakmadığını merak etti

Moss'un konuşmaları. Lincoln, Moss'un ateş yakmasına yardım etmiş olabilir mi? On iki yıl önce Lincoln üniversitede olacaktı.

"Preston Moss'u takip etmişsin," dedi David sessizce. "Neden benim evimdesin? Seni Moss mu gönderdi?"

Lincoln'ün kahkahası sessizdi, garip bir şekilde rahatsız ediciydi. "Hayır." David baskıyı artırmamaya dikkat ederek daha da yaklaştı. "Nasıl yalan söyledim?"

Söyle bana."

"Topu yakaladığını söylemiştin."

"Yakaladım. Topu yakaladım."

". Yapamazdın."

"Ama söyledim. Ben yalan söylemem." Kızı, Tracey Mullen'ı, ellerindeki jeli düşündü. Ölü gardiyanı ve yüzü olmayan Tomlinson'ı. "Oradaydım," diye mırıldandı. "Her iki yangında da. Cesetleri gördüm." Lincoln'ün irkildiğini gördü. "Topu yakaladım, Lincoln."

"Hayır. Sen yapmadın. Onun değil. Onu oraya sen koydun. Oraya siz yerleştirdiniz. Sizi piçler."

David şaşırmış bir halde gözlerini kırıştırdı. "Neden onu benim yerleştirdiğimi düşündün Lincoln?" Lincoln başını sertçe salladı. "Seninle konuşmuyorum."

Evet, yapacaksın. David, Lincoln'ün koluna daha fazla baskı uyguladı. "Bence bunu tekrar düşünmelisin. Bak, ben iyi bir adamım. Vergilerimi öderim ve yangınları söndürürüm. Yaşlı kadınların kedilerini bile ağaçtan kurtarırım. Neden senin lanet topun hakkında yalan söyleyeyim ki?"

"Top onun değildi! Onu tekrar aşağı çekmek istiyorsun. Ama sana izin vermeyeceğim."

"Benim, vergi ödeyen, kedi kurtaran bir itfaiyeci olarak, çılgın liderinizi kötü göstermek için yanan bir binaya cam bir top yerleştirdiğimi mi düşünüyorsunuz? Sen ondan daha delisin."

Lincoln'ün gülüşü kırıllandı. "Oh evet. Deliyim ben. Deliyim ben," dedi şarkı söyler gibi. "Doktor öyle diyor, anne öyle diyor, ağabey öyle diyor. Lincoln deli. Lincoln'e ne oldu? Neden gülümsemiyorsun, Lincoln? Lincoln, neden bu kadar delisin?" Lincoln son üç kelimeyi bağırarak söyledi ve saldırdı ama David onu bastırdı.

"Neden delirdin, Lincoln?" diye sordu usulca.

"Zenciydi," diye mırıldandı Lincoln. "Siyah. Tamamen siyah."

Aman Tanrım. David, Glenn'in ona SPOT'taki yangının kurbanı hakkında söylediklerini, kadının nasıl yandığını hatırladı. "Sen de oradaydın, on iki

Yıllar önce. Sigorta binasındaki o kadını öldürdün. Geri geldin. Cesedini gördün."

"Yandı. Tamamen yandı. Onu alıp götürdüler ama o hep orada. Her zaman orada." Ürperdi ve hareketsiz kaldı. "Her zaman orada," diye fısıldadı.

David'in omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Ölü bir beden görmek insanı deliliğe itebilirdi. Adamı inceledi, aklına istenmeyen bir düşünce geldi. İşte, ama Tanrı'nın lütfu için, gidiyorum.

"Buraya neden geldin Lincoln?" diye sordu, sesi hissetmek istemediği bir şefkatle kabalaşmıştı. Bu gerçek kurbanlara ihanetti. "Ne bulmaya çalışıyordun?"

"Yalanlarla dolu mektup. Patronlardan. Hepsi uydurma."

"Sence patronlarım bana yalan söylememi mi söyledi? Sence Moss'un adının bu işe karışmasını mı istediler? Onu suçlamak için mi?"

Lincoln sadece iç çekti. David de aynısını yapmak istedi. Daha ileri gidemezdi.

David, Lincoln'ün silahını kavradı. "Silahını sana doğrulttum. Eğer kaçmaya çalışırsan, seni tekrar indiririm. Artık sana zarar vermek istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Lincoln yanıt vermedi. David onu serbest bıraktı, aynı hareketle birkaç adım geri çekildi, Lincoln yerinde kalınca rahatladı. Polis gelene kadar Lincoln'ü zapt etmesi gerekiyordu. David onu bağlayacak bir şey bulmak için etrafına bakındı ve sonunda penceredeki panjurun ipini kesti.

Hemen Lincoln'ün ellerini ve ayaklarını bağladı, sonra 911'i aradı.

Sonra Olivia'yı aradı. Telesekreter çıktı. "Olivia, ben David. Tanışmak isteyeceğin bir davetsiz misafir yakaladım." Telefonu kapattı ve gözleri kapalı yatan Lincoln'ün yanına çömeldi. Adam biraz yeşil görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Lincoln'e.

"Cehenneme kadar yolun var,"

dedi Lincoln bitkin bir halde.

"Umarım değildir," dedi dürüstçe. "Bir şeyi anlamam gerekiyor, eğer anlayabilirsen. Pazar gecesi gerçekten bir top buldum. Dün gece bir tane daha gördüm. Kimse sana yalan söylemiyor."

"Hayır." Bir çocuk gibi basitçe söyledi. "Preston Moss öldüremez."

Ama yapmıştı. İstemedenden de olsa, Moss masum bir kadının ölümüne sebep oldu. Sen de öyle. St. David, katil. Megan masumdu ve şimdi öldü.

Hayır. Aynı şey değildi. Aynı değildi. Kendini daha iyi hissettirecekse buna inanmaya devam et. David yere oturdu, Lincoln'ün silahı elindeydi ve beklemeye hazırlandı.

21 Eylül Salı, 13:15.

İki buçuk saat içinde yirmi genç çocukla konuşmuşlardı ve şu ana kadar hiçbiri bir şey bilmiyordu. Ya da öyle iddia ediyorlardı. Olivia yirmi numaralı çalkantılı gencin Oaks'ın ofisinden çıkışını izledi. "Daha kaç tane var?" diye sordu.

"Lejyonlar," dedi Kane asık suratla. "Ya da altı. Aynı şey gibi görünüyor."

Masanın karşısındaki tercüman Val kıkırdadı ama bir şey söylemedi.

Olivia onu sevmiştir. Val işini güvenilir bir şekilde ve tek bir şikâyetle bulunmadan yapmıştır.

Müdür Oaks bir sonraki çocukla birlikte göründü. "Bu Kenny Lathem," diye imzaladı Val. Oaks her mülakatta hazır bulunmuştu ve Olivia bunun sonuçları engellediğinden emindi. Ama çocuklar reşit değildi, bu yüzden fazla seçenek yoktu.

Kenny on altı yaşındaydı, saçları kumraldı. Yurt öğrencisiydi ve Oaks bir kez daha Pazar gecesi bir yurt öğrencisinin özleneceğini söyleyerek itiraz etmişti. Ama Kenny Longfellow Kampı için burs kazanmıştı, bu yüzden özel bir ilgisi vardı.

"Merhaba Kenny," dedi Olivia. "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?"

Kenny başıyla onayladıktan sonra imzasını atarken Val seslendi: "Diğer çocuklardan duydum. Ölen kızı gören kişiyi arıyormuşsunuz."

Çocuğun gözleri daha önce gelen yirmi çift göz gibi meydan okurcasına bakıyordu. Ama... ama orada başka bir şeyin titreşimi vardı. Korku. Bu çocuk bir şey biliyordu.

Olivia, Tracey'nin fotoğrafını masanın üzerine koydu. "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Val'in yorumunu izledi, resme baktı ve sonra başını salladı.

"Kenny?" Gözlerini Val'e diktiğinde Olivia hâlâ korkunun titreşimlerini görüyordu. "O öldü, Kenny," dedi Olivia. "Öldürüldü." Kenny gözlerini tercümandan kaçtı.

Oaks bir adım öne çıktı ama Olivia bir bakışıyla onu uyardı. Masaya tekrar vurdu ve Kenny Val'e bakana kadar bekledi. "Kenny. Biri o içindeyken binayı ateşe vermiş. On altı yaşındaydı Kenny, seninle aynı yaşta. Yanında biri vardı ama onu orada bıraktılar. Onu orada ölüme terk ettiler. Dumandan öldü. Boğulmuş."

"Onu tanımıyorum," diye imzaladı ama elleri hafifçe titredi. "Yemin ederim."

Sana inanmıyorum. Olivia yıllığı çevirip onun resmine baktı. "Sen atletizmde dereceye girdin. Ben de jimnastikte. Şimdi de biathalon. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Sıkılmış gibi görünerek başını salladı.

"Kros kayağı ile nişancılığın birleşimi. Kürek çekmeyi denedim ama beni deniz tuttu." Parmağıyla yıllık sayfasına dokundu. "Burada kürekçi olduğun yazıyor."

Rahatsız bir şekilde omuz silkti. "İyiyim," diye imzaladı. "Yani?"

"Peki, gölde hiç kayıkla gezdiniz mi? Kano, kayık, bu tür şeyler?"

"Bazen." Geçici olarak imzalanmıştı.

"Longfellow Kampı'ndaki gibi mi?"

Kenny temkinli bir şekilde başını salladı.

"Geçen yaz oradaydın. O da oradaydı." Olivia, Tracey'nin fotoğrafını ona geri itti. "Belki onunla tanışmışsındır. Belki ondan hoşlandın. Belki o da senden hoşlandı."

Resmi geri itti. "Onu tanımıyorum." Her işaret kasıtlı olarak yapılmış, aralıklarla yerleştirilmişti. Val'in sesi kısıldı. Sabırsızdı. Çok iyiydi.

"Acaba kamp danışmanları bize ne söyleyecek, Kenny?" Olivia başını eğerek onu dikkatle inceledi. "Bir yaz aşkı yaşadın mı?"

"Hayır." Kenny bu kelimeyi sert bir sesle ve aynı anda imzaladı. Val'in sesi arkasından geldi. "Hayır."

Olivia buna gerçekten inanıyordu. "Ama sen istedin. Senden hoşlanmadı mı?" Kenny gözlerini kaçırdı. Olivia sabırla masaya tekrar vurdu, ta ki o tekrar Val'e bakana kadar. "Sana bir soru sordum. Senden hoşlanmadı mı?"

"Onu tanımadığımı söyledim." İşaretleri dramatikti. "Benden ne istiyorsun?"

"Gerçeği istiyorum. Bu kız gerçeği hak ediyor. Adaleti hak ediyor. Onu öldüren kişi cezasını çekmeli. Bu yüzden sizden gerçeği istiyorum. Pazar gecesi evde biriyle buluştuğunu biliyoruz. Seks yapmışlar. Sen miydin o?"

Sonra doğrudan kızın gözlerinin içine baktı, gözleri acı içindeydi. "Hayır. Ben değil." Kalın bir sesle söyledi, zorla imzaladı, sonra ayağa fırladı ve odadan koşarak çıktı.

Oaks onu takip etmeye başladı ama Olivia elini kaldırdı. "Bırak gitsin."

"Birini koruyor olabilir mi?" Kane sordu ve Oaks uzun bir iç geçirdi.

"Olabilir. Kenny başını belaya sokan çocuklardan biri ama aslında iyi bir kalbi var." İmzaladı, sonra umutla Olivia'ya baktı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Gülümseyerek başını salladı. "Korkarım ben de o kızlardan biriydim. Peki ya arkadaşları? Kenny'nin koruyor olabileceği arkadaşları var mı? Siyah saçlı biri?"

"Oda arkadaşı Austin Dent ile arkadaş," diye imzaladı Oaks, "ama Austin'in saçları kızıl, koyu kahverengi değil. Kenny oldukça sosyal biri ama siz onun iyi arkadaşlarıyla zaten tanıştınız."

"Listede beş tane daha var," dedi Kane. "Biraz ara verip bacaklarımı esnetmem gerek."

"Ben de," dedi Olivia. "Az önce bir aramanın telesekretere düşmesine izin verdim. Kenny'yi durdurmak istemedim. Öğle yemeği için ara verelim. Bay Oaks, Kenny ile tekrar konuşmak için kırk dakika içinde geri döneceğiz."

"Elbette," imzaladı ve ofisinin kapısını açmak için ayağa kalktı.

Koridorda Val ellerini esnetti ve Olivia endişeyle ona baktı. "İyi misin?"

Val gülümsedi. "Okul sistemlerinde çalışırken, sadece bir öğle yemeği molası ile tüm gün boyunca imza atıyorum. Bu çok kolay. Kırk dakika sonra burada buluşalım mı?"

"Buraya arabayla gelmedin. Öğle yemeğine nasıl gideceksin?"

"Üç blok aşağıda bir yer var. Buraya her geldiğimde orada yerim."

Val gittiğinde Olivia gözlerini kapattı. David'in kucağında biraz kestirmek işe yaramıştı ama gece uykusuna ihtiyacı vardı. Belki bu gece. Sonra fötr şapkasını ve kelepçelerini düşündü. Belki o gece uykusunu yarın gece alırdı.

Mesajlarını kontrol etti. Noah Webster Longfellow Kampı personelinden henüz haber alamadığını, Faye ise Tracey Mullen'ın annesinin aradığını ve Atlanta'daki aktarmalı uçuşunun rötat yaptığını söylediğini belirtti. Son mesaj David'den gelmişti. Mesajı dinledi, sonra kalbi daha hızlı çarparak onu geri aradı ve normal bir şekilde cevap verince rahatladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Uyuyordum ve bir ses duydum. Arkadaşımın masasını karıştıran bir adamdı."

"Bir muhabir mi?" Olivia tiksintiyle sordu.

"Oh, daha iyi. Bu adam Preston Moss'u takip etmiş. Adının Lincoln Jefferson olduğunu söylüyor. Onu etkisiz hale getirip zapt ettim, sonra 911'i aradım. Olivia, sanırım bu adam son yangını çıkardığında Moss'un yanındaydı."

"Aman Tanrım." Birtakım gürültüler, sesler ve çığlıklar duydu. "Kim o?"

"Yerel polisler. Lincoln şu anda pek mutlu değil. Ona ne yapılmasını istiyorsun?"

"Tutun onu. geliyoruz." Talimatları memura ilettiler ve tam Kane köşeden dönerken telefonu kapattı. "Buna inanamayacaksınız."

"Bu ifadenin ardından asla iyi bir şey gelmez."

"Bugün yanılıyorsun." Kadın ona söyledi ve adamın kaşları havaya kalktı.

"Sanırım Müdür Oaks'a kırk dakika içinde dönmeyeceğimizi söylemeliyiz. Elbette Barlow'u arayıp davetsiz misafirle onun ilgilenmesini sağlayabiliriz."

"Evet, doğru," diye alay etti Olivia ve o da sırtıttı. "Barlow'la barıştığını sanıyordum."

"Barışmaktan çok uzağız. Ama deniyor. Yine de bunun ne hakkında olduğunu öğrenene kadar onu içeri alacağım anlamına gelmiyor. Özellikle de bugün yanında Crawford olduğu için. Adam beni ürküttü."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Kane. "Oaks'a birkaç saat içinde döneceğimizi söyleyeceğim."

"Val'i arayıp haber vereceğim." 21

Eylül Salı, 13:50

Dikkatlice düşünüp taşındıktan sonra muhasebeci Dorian Blunt'a ne yapacağına karar vermişti. Askerleri toplamanın zamanı gelmişti. Eric'e bir mesaj gönderdi.

Yeni görev.

GÖNDER tuşuna bastı, ardından adresi ve arabayla geçerken aldığı bilgileri gönderdi.

Köpek yok. Alarm yok. Kamera yok. Bunu bir hediye olarak düşün.

Gözlerini oturup izlediği binaya kaldırdı. Burada oturduğu bir saat içinde kimse ortaya çıkmamıştı ama çıkacaklardı. Sabırlı olabilirdi. Ne de olsa güzel bir gündü. Ama dakikalar geçtikçe kaşlarını çatmaya başladı. Eric'ten bir yanıt gelmemişti.

Çocuk seyahat planlarını değiştirmiş olabilir mi? Kaçmış olabilir mi? Bu rahatsız edici olurdu. Ve sinir bozucu. Aslında videoyu yayınlamak zorunda kalacaktı ve bunu yapmaya hazır olmaktan çok uzaktı. Eric'in kaçışını durdurmak için gerekli tüm bilgiyi Albert'a vermişti. Koca adam onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Albert'ın şimdiye kadar durumu kontrol altına alacağını ve Eric'in de çizgiyi takip edeceğini düşünmüştü.

Başını salladı ve Albert'ın telefonuna yeni bir mesaj göndermeye başladı, o sırada Eric'in tek kullanımlık telefonundan bir mesaj geldi. Mesajı okudu ve gözleri büyüdü.

Görünüşe göre Eric binayı terk etmiş.

Ekte bir fotoğraf vardı ve gözleri daha da büyüdü. Eric yatağında çıplak yatıyordu, komodininin üzerinde boş bir poşet vardı. Tüm olası senaryolar arasında, iyi kalpli Eric'ten en az beklediği şey intihardı. Çocuğun buna cesaret edebileceğini sanmıyordu.

Albert'a daha önce yazdığı mesajı düşündü ve Eric'in kendi isteğiyle gitmediğinden şüphelendi.

Lanet olsun. Bu konuşmayı duymak isterdim. Ama yerleştirilmiş mikrofونun vericisinin kapsama alanı dışındaydı ve bu gece için istihbarat yapıyordu.

Bu kim? diye yazdı.

Moi. Şimdi benimle ilgileneceksin. Görüşmek istiyorum.

Hayır, yazdı, GÖNDER'e bastı, sonra hücreyi konsola geri fırlattı. Ve çok geçmeden. Binanın ön kapısı açıldı ve siyahlar giymiş bir kadın dışarı çıktı.

Yalnızdı. Bundan daha fazlasını isteyemezdi. Tabii onu eline geçirene kadar. O zaman çok daha fazlasını soracaktı. Ve o da her soruya cevap verecekti.

Aradığı bilgiyi kolayca vereceğini umuyordu. Tomlinson gibi hak eden ya da apartman görevlisi gibi doğrudan tehdit oluşturan birine kurşun sıkmaktan çekinmiyordu. İşkence ise... her zaman midesini bulandırırđı.

Ama bu kaçınılmazdı. Kadının elinde bilgi vardı ve adam da bunu istiyordu. Onun yerinde olmak berbat.

Oh iyi.

Batıya doğru yürüyordu, muhtemelen öğle yemeği için bir şeyler atıştıracaktı. Kamyonetini vitesine taktı ve yavaşça onu takip etti. Bir mendile biraz eter ve sürpriz unsuru işi güzelce halledecekti. Aletlerini severdi ama bazen işi basit tutmak da işe yarardı.

21 Eylül Salı, 1550

Barlow dişlerinin arasından, "Beni aramalıydın," dedi. O ve Olivia, Lincoln Jefferson'ın masada bir sandalyede oturduğu, elleri kelepçeli ve bacakları prangalı olan İkinci Görüşme'ye bakıyorlardı. Henüz bir avukat istememişti. Olivia bunu yapabilecek kadar aklının yerinde olduğundan emin değildi.

"Seni ben çağırdım," dedi sakince. "Bu yüzden buradasın."

Barlow'un çenesi sıkıştı. "Beni hemen aramalıydın."

Olivia sol tarafına baktı. Özel Ajan Crawford yanında duruyordu, yoğun bakışları Lincoln Jefferson'a sabitlenmişti, sanki konuşmasını istiyormuş gibiydi. FBI ajanından hoşlanmıyordu ama varlığına karşı koymaması gerektiğini de biliyordu. "Bir suç mahallini inceliyordunuz. Bu adamın kimliğini doğruladıktan sonra seni aradım."

Kane, "Adının gerçekten Lincoln Jefferson olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Kardeşi Truman Jefferson," diye ekledi Olivia. "Annesi bunu doğruladı."

Crawford alçak ve öfkeli bir sesle, "Moss'u istiyorum," dedi. "Şu pislikle konuşmama izin ver. Moss'un nerede saklandığını bilecektir."

"Bu kaptanımıza bağlı," dedi Kane dikkatle. "Ama psikiyatristimiz buraya gelene kadar kimse onu görmeyecek. Lincoln'ün davamızla bir ilgisi olmayabilir ama bunu varsayamayız. Dr. Donahue onu değerlendirecek ve onu sorgulamanın en iyi yolunu önerecektir."

"O deli değil," dedi Crawford küçümseyerek. "O bir kundakçı, bu kadar basit."

Olivia, "David Hunter'ın anlattığı davranışlar onu oldukça deli gösteriyor," dedi. "Her iki durumda da, Donahue buraya gelip psikolojik değerlendirme yapana kadar hiçbir şey yapmayacağız."

"Zaman kaybediyoruz," diye tısladı Crawford. "Siz bu durumun aciliyetini hissetmiyor olabilirsiniz, Dedektif, ama ben hissediyorum. Orada oturduğu her dakika, Moss'un bir sonraki saldırısını planlayabileceği bir dakika daha demek. Çok geç olmadan onunla konuşacağım." Görüşme odasına doğru ilerlemeye başladı ve Olivia onun siyah takım elbisesinin yakasını tuttu.

"Sakin olun Ajan Crawford," diye sertçe uyararak yakasını bıraktı. "Bu senin soruşturman değil."

"Öyle olacak," dedi. Görüş alanını terk etti ve Barlow iç çekti.

"Teşekkür ederim. Bütün gün ensemde soluyup durdu."

"Seni aramamızın önemli bir nedeni de buydu," dedi Kane makul bir şekilde. "Crawford'un David Hunter'ın evinde Lincoln'a saldırmasını istemedik."

oda."

"Hunter nerede?" Barlow bitkin bir halde sordu.

Olivia, "Bir şikâyet dilekçesi dolduruyorum," dedi. "Bizi takip etti. Lincoln'le birlikte karakola geleceğine söz vermesi, onu nakil için yeterince sakın tutabilmemizin tek yoluydu."

"Sakinleştirici bir silah istemek zorunda kalacağımızı düşündük," dedi Kane yarı şaka. "Üniformalı polisler onu kelepçelemek için geldiklerinde Lincoln çılgına döndü. Hunter onunla konuştuğunda sakinleşti. Garip bir durum."

"Evet, öyle." Jessie Donahue pencerenin önünde onlara katıldı ve bir dakika boyunca sessizce izledi. "Ne söylüyor bu adam?" diye sordu. "Anlamını çıkaramıyorum."

"Valla Eam," dedi Olivia ona ve Donahue başıyla onayladı.

"Onu savun," diye mırıldandı. "SPOT'un toplanma çılgılığı. Bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Annesinin bize söylediği gibi," dedi Olivia. "Yirmi bir yaşında, üniversitedeyken şizofren teşhisi konduğunu söyledi. İlaçlarla hayatı daha iyiymiş."

Dr. Donahue, "Ama ilaçlarını almıyor," dedi.

Olivia başını salladı. "Annesine göre bu doğru. Lincoln'ün son on yıldır psikiyatrik tedaviye girip çıktığını söyledi."

"Sence gerçekten de son SPOT yangınında mıydı?" Donahue sordu.

Kane, "On iki yıl önce Moss'un üniversite sınıfında öğrenciydi," dedi. "Uyuyor."

"Topu yakalayan itfaiyecinin evindeydi. Nedenini söyledi mi?"

"Komplo teorisi. İtfaiye teşkilatı Moss'un adını çamura buladı." Olivia Donahue'ya baktı. Ekibe katıldığından beri psikiyatrist Olivia'nın zorunlu üç ziyaretinden hiç bahsetmemişti. Ya da altı kez ertelediği dördüncüsüne. "Lincoln deli mi?"

Donahue onunla göz göze geldi ve Olivia kadının aklından geçenleri okuduğunu hissetti. Rahatsız edici. "Eğer ona şizofren teşhisi konduysa, o zaman evet, kesin olarak deli. Ama bu, bugün ya da on iki yıl önce yaptıklarından sorumlu tutulamayacağı anlamına gelmez."

Kane, "Özel Ajan Crawford onunla konuşmak istiyor," dedi. "Moss'un nerede olduğunu beyninden kazıyın."

Donahue kaşlarını çatı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kapı sertçe kapandı. Crawford kendini beğenmiş bir tavırla, "Önemli değil," dedi. Bitkin görünen Abbott'un yanında duruyordu.

Abbott sert bir sesle, "FBI ile işbirliği yapmak zorundayız," dedi. "O yüzden adamın geçmesine izin verin."

Sonrasında olanlar hepsinin yüreğini ağzına getirdi. Crawford, Lincoln'e karşı onlara davrandığından iki kat daha kavgacıydı ve "Moss'un nerede olduğunu söyle" talebini tekrar tekrar yineledi. Birkaç dakika içinde Lincoln sinmiş ve sandalyesinde sallanıyordu.

Donahue kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne yapıyor bu?" diye sordu öfkeyle.

Barlow, "Crawford iki musluğu olan eski moda bir lavabo," dedi. "Biri sıcak, diğeri soğuk. Bu sabah soğuktu. Gün içinde birkaç kez de sıcak oldu. Hiç eğlenceli değildi."

"Ama sen ilaçlarını kullanmayan bir şizofren değilsin," dedi Olivia. Abbott'a baktı, sinirliydi. "Onunla konuşmadan önce Lincoln'ün beynini kırmasına izin verme."

Birkaç saniye sonra Crawford, Lincoln'ün yakasından tutup sandalyede doğrulmasını sağlayacak şekilde çekerek Abbott'a resmi bir çıkış verdi. "Bana cevap vereceksin."

Abbott odaya girdi. "Özel Ajan Crawford, bir telefonunuz var."

"Meşgulüm. Mesajınızı alın."

Abbott başını salladı. "Özür dilerim. Bu bakmalısın. Lütfen."

Crawford Lincoln'ü tiksintiyle itti. "Senin için geri döneceğim," dedi öfkeyle, sonra Abbott'ı gözlem odasına kadar takip etti. Kapı kapanır kapanmaz "Ne oluyor lan?" diye patladı. "Bu ne cüret? Onu kıracaktım."

Abbott, "Onun kırılmasını istemiyoruz," dedi. "O bizim tanığımız."

Crawford, Abbott'un yüzüne bakarak, "Lanet olası bir federal suçtan aranıyor," dedi. "Ona süt ve kurabiye mi vereceksin? Ne tür bir departman yönetiyorsun sen?"

Abbott sessizce, kılını bile kıpırdatmadan, geri adım atmadan, "Başarılı bir tane," dedi. "Şimdi onu sorgulayacağız ama psikiyatristimizin tavsiyesine uyacağız."

Crawford'un yüz ifadesi bariz bir saygısızlığa dönüştü. "Ve onun deli olduğunu, sorumlu tutulamayacağını söyleyecek," dedi alaycı bir şekilde.

"O zaman buyurun. Süt ve kurabiye yaklaşımını dene. Bakalım ondan bir itiraf koparabilecek misin?"

"Bu tür bir baskı altında," dedi Donahue, "ondan alacağınız hiçbir itirafın mahkemede bir ağırlığı olmayacaktır. Savunma avukatı bunun üzerine atlayacaktır. Bunu istediğinizi sanmıyorum, Özel Ajan Crawford."

"Ben onu istemiyorum. Ben Moss'u istiyorum," dedi Crawford, sanki hepsi aptalmış gibi yavaşça.

"O zaman Lincoln'ü gerek," dedi Kane. "Liv, deneyecek misin?" "David'in evinde ikimiz de onu sakinleştirmeye çalıştık," dedi. "Sadece dinlediği kişi David Hunter'dı."

"İtfaiyeci mi?" Crawford gözlerini kısarak sordu. "Hunter ona ne söyledi?"

Olivia, Crawford'u bilerek görmezden gelerek Abbott'a baktı. "David topu yakaladığından beri Moss'un konuşmalarını okuyor. Üniformalılar Lincoln'ü kelepçelemiş ve yüzüstü halıya yatırmışlardı. David, Moss'un konuşmalarını kelimesi kelimesine aktarmaya başladı."

Abbott'un kaşları kalktı. "Biraz hafıza."

Hiçbir fikrin yok, demek istedi Olivia ama yutkundu. "Görünüşe göre öyle. Lincoln'ün Moss'a bir web sitesi tapınağı inşa eden adam olabileceğini düşünüyor."

"Hunter şimdi nerede?" Abbott sordu.

Kane, "Bir şikâyet formu dolduruyorum," dedi. "Onu orada mı istiyorsun?"

Görüşme odasında bir gürültü oldu. Lincoln sandalyesini devrilene ve yere düşene kadar sallamıştı. Şimdi yan yatmış, sallanıyor ve "Valla Eam" diye bağırıyordu.

Abbott içini çekti. "Git Hunter'ı getir. Ne zararı olabilir ki?"

"Okul bitmeden sağır okuluna geri dönemeyeceğiz," dedi Kane, "ama Kenny'yi bir kez daha denemek istiyorum. Hunter'ı getireceğim ve Oaks'a akşam yemeğinden sonra döneceğimizi söyleyeceğim."

Olivia, "Val bana mesaj atıp saat üçte tercümanlık taahhüdü olduğunu söyledi, ben de geciktiğimizi söyledim," dedi. "Bir süre daha meşgul olacak. Ona saat yedi gibi okula dönmesini söyleyeceğim."

"Ben itfaiyeciyi çağırayım," dedi Kane. "Bensiz heyecanlı bir şey yapmayın."

On Beşinci Bölüm

21 Eylül Salı, 16:45.

David pencerenin önünde durmuş, sandalyesinde sallanmakta olan Lincoln'e bakıyordu. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"İçeri gir ve onunla konuş," dedi Olivia. "Kulübede yaptığın gibi. Onu sakinleştir. Sonra ben gelip bu iki yangın hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmeye çalışacağım. Ondan sonra da Moss'un nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek istiyoruz."

"Ne zamandır şizofren?" David sordu.

"Bunun ne önemi var?" Özel Ajan Crawford talep etti. David ondan zaten hoşlanmıyordu ama bu onu ilgilendirmezdi.

"Yirmi bir yaşından beri," dedi Donahue. "Kendini göstermek için yaygın bir yaş."

"Ve tam da Moss'la tanıştığı sırada," dedi David. "Lincoln radikal bir tarikat lideri tarafından seçilmek için olgunlaşmıştı, değil mi?"

Donahue "Muhtemelen," diyerek aynı fikirde. "Zihninde olup bitenlerden korkmuş ve kafası karışmış olabilir ve ayaklarının yere basmasına yardımcı olacak bir gruba ulaşmış olabilir."

"SPOT?" Crawford homurdandı. "Radikal bir çevreci grup onu toprak altında mı tuttu?"

Donahue, sanki Crawford onu kovmamış gibi, "Muhtemelen onun gayretini memnuniyetle karşılamışlardır," diye cevap verdi. "'Yukarıdayken' oldukça değerli bir kişi olabilirdi."

"Ve öldürülmesine yardım ettiği yanmış bir ceset görmek?" David söyledi.

"Aklına korkunç görüntüler getirerek onu uçurumun kenarına itebilirdi."

"Anlaşılabilir," diye mırıldandı David. "Birkaç yanmış ceset gördüm ve bu... unutulmaz bir manzara."

"Hunter," dedi Crawford alaycı bir tavırla. "Bu adam için üzülüyor musun?"

David onun gözlerinin içine baktı, bunu yapmak için birkaç santim aşağıya bakmak zorunda kalmasından memnundu. "Bu adam bir kadını öldürdü ve iki iyi itfaiyecinin hayatına kalıcı olarak zarar verdi. Onun için üzülüyorum." Böyle düşündüğünde bu doğrudu. "Tatmin oldun mu?"

Crawford'un yüzünde ekşi bir ifade vardı. "Evet."

"O zaman sanırım içeri girmeye hazırım." Odaya girdi ve masanın önünde durakladı. Kendisine, karşısındaki zavallı adamın Glenn'in eşyalarına tecavüz ettiğini, dizüstü bilgisayarını çalacağını ve ölümcül bir silahla donanmış olduğunu hatırlatmak zorundaydı. Yine de Lincoln'ün ürkütücü fısıltısını aklından çıkaramıyordu. Her zaman orada. Her zaman orada.

Adam için üzülmüyor muydu? Fısıltıyı düşündüğünde, evet, David üzüldüğünü fark etti. Ama sesindeki tüm acıma duygusunu yok etti. "Merhaba, Lincoln."

Lincoln'ün sallanması yavaşladı ama durmadı, Valla Eam'ı söylemesi de.

David oturdu ve daha önce de yaptığı gibi Moss'un konuşmalarından birini okumaya başladı. Birkaç dakika içinde ilahiler yavaşlamıştı. Birkaç dakika sonra da Lincoln onunla birlikte okumaya başladı. Sonunda David durdu. Paragrafı bitirdikten sonra Lincoln sessizliğe gömüldü.

"Lincoln, polis seninle konuşmamı istedi. Sinirlendin. Ne oldu?"

Lincoln gözlerini kıstı. "Bağırdı. Kulağıma. Kafamın içinde. Çok gürültülüydü."

"Özür dilerim," dedi David sessizce. "İnsanların bana bağırmasından ben de hoşlanmıyorum. Lincoln, başının belada olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Lincoln hiçbir şey söylemeden başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Dedektif Sutherland sizi buraya getirdi. Şimdi sizinle konuşabilir mi?"

Adam gözlerini açmadı. "Hayır."

"O zaman bir sorunun var," dedi sesini sakın tutarak. "Evime zorla girdin. Bir silahın vardı. Polis nedenini bilmek istiyor." Adrenalini yatıştıktan sonra David, Lincoln'e orada olduğunu kimin söylediğini bilmek istediğini fark etti. "Dedektif Sutherland kafanın içinde yüksek sesle konuşmayacak. Sakin olmalısın."

Olivia odaya girdiğinde David ayağa kalktı. "Merhaba, Lincoln."

Lincoln hâlâ gözlerini açmamıştı. "O kalıyor. Kedi kurtaran itfaiyeci kalıyor." Olivia'nın sarı kaşları kalktı. "Kedileri mi kurtarıyor?"

"Küçük yaşlı kadınların ağaçtaki kedileri. O kalıyor."

Kadın oturmasını işaret etti ve David oturdu. Kadın onun yanına, Lincoln'ün karşısına oturdu. "O senin avukatın değil, Lincoln," diye mırıldandı. "Sana haklarını okudum. Bir avukat tutma hakkın var. David Hunter senin avukatın değil."

"Biliyorum. O kalıyor. Anlıyor."

David'in gözleriyle karşılaştı, kaşları çatılmıştı. "O ne anlıyor?" diye sordu ama Lincoln sessizdi. David omuz silktilti, adamın önünde ne söyleyeceğinden emin değildi. Onunla yalnız kalsa ne söyleyeceğinden de emin değildi. Evet, anlıyordu. Ama bundan gurur duymuyordu.

"Tamam," dedi Olivia . "Seninle cam hakkında konuşmak istiyorum."

"Hayır. O dinliyor."

"Kim?"

"Gürültücü adam. Moss nerede? Moss nerede?"

"Hayır, değil. Özel Ajan Crawford ayrılmak zorunda kaldı. Dinlemiyor." David onun yalan söyleyip söylemediğinden emin . Anlaşılan Lincoln da emin değildi. Lincoln gözlerini açtı ve ağlamaklı bir sesle onun yüzünü inceledi. "O istiyor Moss."

"Evet, öyle," dedi. "Ama ben cam küre hakkında konuşmak istiyorum."

"O Toprak Ana'ydı," dedi Lincoln hülyalı bir şekilde. "Onu savun. Valla Eam." "Onları ateşte bıraktın, bu topları," dedi kadın.

"Evet. İşaretli. Valla Eam."

Olivia öne doğru eğildi. "Nasıl işaretlenmişler?"

"Direğin üzerinde."

Hafifçe kaşlarını çatı. "Direğin üzerinde mi?"

"Kutupta. Valla Eam." Şarkıyı söyledi ve Olivia başını eğerek onu izledi.

"Tamam. Daireye bırakılan büyük cam topu işaretledin mi?" Lincoln gözlerini kırıştırdı, gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Hayır."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Haberlerden."

"Dün gece neredeydin?"

"Mavi Ay." Tekrar şarkı söyledi, bu sefer eski şarkının melodisini söylüyordu.

Gözleri keskinleşti. "Bar mı? Hennepin'deki mi? Ne zaman ayrıldınız?"

"Bells. Son çağrı." Bir tren kondüktörü gibi seslendi.

"Anlıyorum. Lincoln, topu yakalayanın David olduğunu nereden biliyorsun?"

"İtfaiyeciler. Ama yaşlı adam orada, eski evde yaşamadığını söyledi."

"Kulübede olduğunu nereden biliyordunuz?"

"Kız bana söyledi. Bebek gülümsedi."

2A'daki kızlar. "Kiracılarımdan biri," diye fısıldadı David Olivia'ya ve o da başını salladı.

"Lincoln, Preston Moss'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Gözleri yaşlarla doldu. "O gitti ama o kaldı. Her zaman orada. Her zaman orada." Sonra tekrar sallanmaya başladı, gözleri sıkıca kapanmıştı.

"Kim kalıyor?" diye sordu ama Lincoln yine gitmiş, kendi zihnine geri dönmüştü.

"Öldürdüğü kadın," diye mırıldandı David. "Kadın hep orada, onun aklında."

"Sanırım burada işimiz bitti," diye mırıldandı. İkisi birlikte gözlem odasına gittiler ve David kapıyı kapattı. "Onun yangınlarımıza sanmıyorum," dedi.

David odayı aradı. Crawford gerçekten de yoktu. "FBI'daki adam nerede?"

"Lincoln'e bağırdığı için üzgün olduğunu söylediğinde çok sinirlendi," dedi Kane. "Tepesi attı. 'Direkte işaretli' derken ne demek istedi?"

"Dünyanın kutbu mu?" Barlow kaşlarını çatarak söyledi. "Ama SPOT'la ilgili okuduğum belgelerin hiçbirinde bundan söz edilmiyordu."

"Bakalım cam topumuzda bir iz var mı?" dedi Abbott. "Bu adama gelince, hapishanede psikiyatri koğuşunda. Saat beşe on beş dakika var. Hepinizle ofisimde görüşürüz. Bay Hunter, teşekkür ederim. Bu öğleden sonraki yardımınız için minnettarız."

"Bir şey değil." Abbott ve diğerleri onu görüşme odasından çıktıklarından beri dikkatle onu izleyen Olivia ile yalnız bırakarak ayrıldılar. "Ne?" diye sordu ona.

"Ne anladın David?"

İç çekmek istedi. Kaçmak istedi. Başka tarafa bakmak, yalan söylemek istedi. Bunun yerine elinden geldiğince dürüstçe cevap verdi. "Sanırım o gece gördükleri hâlâ aklından çıkmıyor."

Bakışları hiç değişmemişti. "Sonra görüşürüz. Toplantımızdan sonra bir röportajı bitirmem gerekiyor, bu yüzden geceyi bitirmeden önce dokuz olacak. Sen nerede olacaksın?"

Kalbi karnından fırlayıp kaburgalarına çarptı. "Nerede olmamı istiyorsun?"

Tereddüt etti. "Kulübe güzeldi. Yola çıktığımda seni ararım." Gitmek için döndü, sonra geri döndü. "Bu gece soruma cevap vereceğine söz vermiştin."

Kalbi yükselmeye devam etti. Şimdi boğazındaydı ve onu boğuyordu.

"Evet, söyledim.

Ben kimim?"

"Aynen öyle. Ben de bunu bilmek istiyorum. , çıkışınızı imzalamam gerekiyor." 21 Eylül Salı, 16:55.

Minibüsünden dışarı çıktı ve derin bir nefes aldı. Tercümanın çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlıyor ve midesi hâlâ çalkalanıyordu. Keşke sadece söyleselerdi, her şey çok daha kolay olurdu.

Sessiz kalmaya çalışmış, hayatı için yalvarmış, çocukları için hıçkıra hıçkıra ağlamıştı ama sonunda, neyse ki ikimiz için de, tercüman o kadar uzun süre dayanamamıştı.

Bir adı ve eşkali vardı. Kenny Lathem, on altı yaşında, kum sarısı saçlı, kahverengi gözlü, beş on yaşlarında, mavi Converse topuklu ayakkabı giyiyordu. Yine de aradıkları çocuk o değildi. Siyah saçlı ve 10 numara ayakkabılı birini arıyorlardı.

Ama Kenny bir şeyler biliyordu ve polisler ne bildiğini öğrenmek için bu gece onunla tekrar konuşmayı deneyeceklerdi. Önce onu bulmalıyım. Sorun şu ki, çocuk lanet olası bir okulun yatakhaneğinde yaşıyordu. Onu nasıl dışarı çıkaracağım? Onunla nasıl iletişim kuracağım?

Tercüman ölmüştü ama ona güvenmezdi. Kağıt ve kalem kullanacaktı. Ama önce çocuğa ulaşması gerekiyordu.

Kadının telefonunu çevirip açtı ve aldığı son mesaja gülümsedi. Olivia Sutherland'ın işi çıkmıştı, saat yedide okulda buluşmak istiyordu.

Çok üzgünüm, diye cevap yazdı. Sana yardım edemem. Bu akşam bir sözüm var. Bu, yedide gelmediğinde polislerin endişelenmesini engelleyecekti. Sonra oğullarına gönderdiği en son mesajı buldu. Bunu bulmak zor olmadı. Onlara okuldan sonra televizyon izlemeden önce ev ödevlerini yapmalarını söylemişti. Bu akşam bir randevum var, diye yazdı. Akşam yemeği buzdolabında. Buzdolabında yemek olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama geçmişte de böyle mesajlar göndermişti. Çocuklar ergenlik çağındaydı. Açlıktan ölmezlerdi.

Artık kimse onu saatlerce, belki de sabaha kadar aramayacaktı. Bu arada, tercümanın cesedinin bulunmasını istemiyordu. Polislere aradıkları çocuğu bildiğini söyleyebilirdi ve bu hiç de yapıcı olmazdı. Cesedi ağaçların arasına sürükledi ve onu uyuşturduğu eterin etkisiyle uyurken kazdığı sığ mezara yuvarladı. Üzerini toprakla örttü ve uzaklaştı.

21 Eylöl Salı, :10.

Olivia Abbott'un ofisine geri döndüğünde herkes oturmuştu bile - Abbott'un penceresinden dışarı bakan Özel Ajan Crawford hariç. Oda çok gergindi ve Olivia bunun sebebinin Crawford olduğundan emindi.

"Tamam," dedi Abbott, Fed'i görmezden gelerek. "Peki ?"

"Lincoln psikiyatri koğuşuna gidiyor," dedi Kane. "Burada işimiz bittiğinde Liv ve ben Blue Moon bara gidip onun mazeretini kontrol edebiliriz. Bizim yangınları onun yaptığını sanmıyorum."

"Ama bize bir şey verdi," dedi Barlow. Bir kanıt zarfından büyük, kazınmış kürelerden birini aldı ve kuzey kutbu onlara doğru bakana kadar çevirdi. "VE, cama kazınmış, o kadar hafif ki bakmasanız gözden kaçırırsınız. Valla Eam."

Crawford yavaşça döndü, yüzü ifadesizdi. "Ne dedin sen?"

"VE," diye tekrarladı Barlow. "Lincoln'ün söylediği yerde. Direğe kazınmış."

Herkes Crawford'a bakıyordu ve federal polis çenesini sıktı. "Şüpheli bunu ne zaman söyledi?"

"Sen gittikten sonra," dedi Barlow.

Crawford üç adımda masadaydı. "Ver onu bana."

Barlow topu kapdı. "Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm," dedi soğuk bir sesle.

Çenesi daha da sertleşen Crawford evrak çantasını yerden aldı ve büyük bir gürültüyle yuvarlak masanın üzerine koydu. "Sesinizin tonunu beğenmedim, Çavuş."

"Ve umurumda da değil," dedi Barlow sert bir sesle. "Bilgi sakladınız."

"Taklitçi istemediğimiz için bu ayrıntıyı basından sakladık." Crawford o sabah onlara gösterdiği küçük kanıt kutusunu Barlow'a uzattı.

"Biz basın değiliz," diye tersledi Barlow. "Üç cinayeti araştırıyoruz. Bize söylemeliydiniz. Bunu bu sabah kontrol edebilirdik."

Crawford, "Bu sabah lanet olası topuna baktım," dedi. "Zaten biliyordum."

Abbott'un kaşları kalktı. "Bu hoş değil, Crawford."

Barlow başını salladı, muhtemelen söyleyecek söz bulamıyordu. "Bardağını görebilir miyim Micki?"

Micki ona yanında taşıdığı küçük büyüteci verdi ve Barlow küçük küreyi kutusundan çıkarıp inceledi. "Aynısı," diye telaffuz etti.

"Bize ne zaman söylemeyi planlıyordun, Crawford?" Abbott hafifçe sordu. Çok kızmıştı.

"Birini gözaltına aldığımızda. O zamana kadar bu bilgiyi bilmesi gerekenlerle paylaşma emri almıştım."

Abbott gözle görülür bir şekilde öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Yani, bilmeniz gereken bilgilere dayanarak, bizim kundaklamalarımızın sizinkilerle bağlantılı olduğunu çoktan tespit ettiniz."

"On iki yıldır bu piçleri arıyorum. Aşağıdaki ağzından salyalar akan psikopat çok suçlu," dedi Crawford dişlerinin arasından. "Moss'un nerede olduğunu biliyor. Yangınımı çıkaran diğerlerini teşhis edebilir. Bu sizin için önemli değil mi?"

"Bu çok önemli," dedi Olivia. "O ve diğerleri on iki yıl önce masum bir kadının ölümüne neden oldu ve bunun bedelini ödemeli. Ama yaptıklarının bedelini ödesin. Eğer yangınları çıkarmaktan suçlu değilse, tartışarak değerli zamanımızı boşa harcıyoruz demektir."

Crawford'un çenesi gürültüyle kapandı. "Kanıtımı bana geri verin." Abbott sakince, "çektikten sonra," dedi. "Ben olsam tartışmazdım sen miydin?"

Crawford öfkелendi. "Burada zaman kaybediyoruz."

Abbott kasıtlı olarak yanlış anlayarak, "Gerçekten de," dedi. "Micki, elinde ne var?"

Micki göz ucuyla sert Crawford'a baktı. "Tomlinson'ın masasındaki resimler," dedi ve onları yaydı. "Birkaç parça daha bulduk."

"Tomlinson'ı bir daha seks yaparken görmek zorunda kalmamayı umuyordum," dedi Olivia ve Micki'nin zaten bulduğu bir şeyi keşfetmelerini beklediğini hissetti.

Kane, "Bunlar aynı anda çekilmedi," dedi. "Bu ikincide Tomlinson'a bakın. Daha zayıf. Gövdesinde kas tonusu var. Egzersiz yapıyordu. Güçleniyor."

"Zaman çizelgesi yanlış," dedi Olivia. Gözlerini kırıştırarak parçaları yerine oturtmaya çalıştı. "Bayan T. kocasının sadakatsizliğini öğrendiğini ve bir özel dedektif tuttuğunu söyledi."

"Arkadaşının tavsiyesi üzerine," diye ekledi Kane.

"Doğru. Özel dedektif tuttu ve elinde fotoğraflar olduğunu söyledi..."

"Bir hafta sonra," diye mırıldandı Kane. "Dosyalarını ertesi gün kopyaladığını söyledi ve bize verdiği dosyaların üzerindeki zaman damgasına göre bu on beş Haziran'dı. Yani bu resimler en erken sekiz Haziran'da çekilmiş olabilir."

Olivia, Tomlinson'ın önceki ve sonraki fotoğraflarını yan yana koydu. "Yani beyaz ve hamur gibi, sonra beyaz ve tonlanmış. Bu tene kavuşması aylar sürmüş olmalı. Bu 'sonraki' resimde teni bronzlaşmış olmalı çünkü özel dedektif bunu en geç birkaç hafta önce çekmiş olmalı. Tomlinson bütün yaz golf oynamış. Bu 'önceki' resimler 8 Haziran'dan çok önce çekilmiş. Yani Bayan Tomlinson yalan söylüyor."

Micki etkilenmiş görünüyordu. "Vay canına. Bunu görmemiştim."

Olivia şaşkınlıkla ona baktı. "O zaman ne gördün?"

"Hanımefendinin ayakkabılarını."

Noah kıkırdadı. "Sende her zaman ayakkabılar vardır Mick."

Micki kaşlarını kaldırdı. "Senin davanda haklıydım." Micki kurbanların fotoğraflarını inceleyerek Pit-Guy'ın ayakkabı fetişini doğru tahmin etmişti. "Ve yine haklı çıktım."

Olivia iki resme de bir kez daha baktı ve içini çekti. "Evet, öyle. Yerdeki giysi yığınının bak. Ayakkabı kraliçesi değilseniz gözlerinizi kısmanız gerekir."

Micki tırnaklarını parlatıyormuş gibi yaptı. "Ayakkabı kraliçesi kuralları koyar. Bunlar parkasının ve uzun iç çamaşırının üstündeki kar botları. Haziran'da bu kıyafetler için hava çok sıcaktı."

"Louise Tomlinson'la konuşalım," dedi Kane. "Ve gerçekte ne olduğunu öğrenelim."

"İyi iş," dedi Abbott. "Başka ne var Micki?"

"İtfaiyecilerin bulduğu sırt çantasından bazı kağıtları bir araya getirdik. Bir kitaptan bir sayfa. İfadeleri Google'da arattım. Ethan Frome'dan."

Abbott, "Liseliler için zorunlu okuma," dedi. "Kızım bunu okumak . Üzerinde öğrenci ismi olan bir şey var mı?"

"Henüz değil. Hâlâ molozları eliyoruz. Kundakçıların konuttan uzaklaştıkları yolun etrafından toprak örnekleri aldık. Garip bir durum. Daireden çıkan iki ayak izi bulduk. Kundak köpeği, kundakçıların kaçtığı çitin yakınında hızlandırıcıyı buldu ama sadece bir çift ayakkabıya ait kanıt buldu."

"İçlerinden biri ayakkabılarını mı çıkarmış?" Olivia sordu.

"Bilmiyorum. Bu yüzden toprak örnekleri aldık. Tekrar ayakkabılara döndük."

Abbott'un ağzı yukarı kalktı. "Beni haberdar et. Noah?"

"Longfellow Kampı'ndan haber yok," dedi Noah. "Kamp alanını kontrol etmeleri için eyalet polisiyle temasa geçtim ama şu anda personel yok. Her yere sesli mesaj bıraktım. Denemeye devam edeceğim."

"Apartman inşaatı işçilerinin ve Tomlinson'ın çalışanlarının geçmişleri ne olacak?" Kane sordu.

"Her ikisi için de ortak olan kimse yok," dedi Noah. "Tomlinson'ın ilişki yaşadığı kızı takip ettim. Mülklerinden birinin tapusunu kızın üzerine geçirmiş, Woodview'de bir ev. Banka geçen ay mülk üzerinde haciz işlemi başlattı."

"Tomlinson tapuyu ne zaman devretti?" Olivia sordu.

Noah'nın kaşları kalktı. "Geçen Aralık'ta."

"Ayakkabı kraliçesi hükmeder," diye böbürlendi Micki. "Kar botları yalan söylemez."

Abbott'un sırtışı hızlı ama gerçektir. "Sen git Mick. Noah, kamp üzerinde çalışmaya devam et. O kızın bu yaz kampta kiminle tanışmış olabileceğini bilmemiz gerekiyor."

"Okuldaki on altı yaşındaki Kenny onu kesinlikle tanıdı," dedi Olivia. "Onunla tekrar konuşmak için bu gece geri döneceğiz."

Abbott, heykel gibi duran Crawford'a bakarak, "Önce Lincoln'ün mazeretini kontrol edin," dedi. "Lincoln'le bağlantı kurmak ya da onu temize çıkarmak istiyorum. Ve apartman yangınıyla ilgili o görgü tanığını istiyorum." Onlara el salladı. "Yarın, burada, oh-sekiz."

Masasına dönen Olivia cep telefonunu kontrol etti, sonra kaşlarını çatı. "Val mesaj attı. Başka bir işi varmış. Başka bir tercüman bulmalıyız. Kahretsin."

Kane içini çekti. "Mavi Ay'a giderken talepte bulunacağım."

Olivia masasını düzeltirken, "Bu bize saatler kaybettirecek," diye homurdandı. Fötr şapkası hâlâ tanrıça heykelinin yüzünü örtüyordu. Bir anlık tereddüitten sonra şapkasını aldı ve başına yerleştirdi. "Eee?"

"İyi görünüyor." Eleştirel bir gözle başındaki elbiseyi düzeltilti. "Çok Ingrid Bergman."

"Yalnız kalmak istedi, değil mi?"

Kane içini çekti. "Hayır, o Garbo'ydu. Bergman'ın Bogart'la hâlâ Paris'i var. Bir gün çizgi film izlemeyi bırakacak ve yetişkinleri izlemeye başlayacaksın-

filmlerde."

"Yakın zamanda değil, yaşlı adam." Masasının üzerindeki telefon çaldı. "Sutherland."

"Ben Ian. Burada görmen gereken bir şey var." 21 Eylül

Salı, 17:25.

David çatı katındaki dairesinin merdivenlerini çıkarken zihni hâlâ dönüyordu. Dışarıda gazetecileri görmediği için mutluydu ama geri döneceklerinden şüpheleniyordu. Artık bunun ne önemi olduğundan emin değildi. Annesinin arabasının ön tarafa park ettiğini görünce daha da mutlu oldu.

İlk sahanlıkta durakladı, aniden aklına gelen bir düşünce dizlerinin bir anlığına güçsüzleşmesine neden oldu. Annesi. Ya Lincoln önce buraya gelseydi? Merdivenleri hızla çıktı ama 2A'dan başını uzatan Bayan Edwards'ın sesiyle tekrar durdu.

"Teşekkürler David. Buzdolabını bu sabah teslim ettiler. Minnettarız."

"Kızlar iyi mi?" Lincoln 2A'daki kızlardan biriyle konuşmuştu ve David herkesin iyi olduğundan emin olmak için kontrol etmemişti. Benim neyim vardı böyle?

"Lacey ve Tiffany? Neden iyi olmasınlar ki?"

"Sonra açıklarım." Merdivenleri hızla çıktı, kapının kilidini açtı ve tek bir hareketle kapıyı iterek açtı. Sonra bir kez daha durdu, afallamıştı.

Glenn ve annesi birbirlerine yakın durdular. Glenn kolyesini karıştırırken annesi saçlarını boynundan uzak tutuyordu. Suçlu gençler gibi kapıya doğru döndüler.

Glenn'in yüzü olgun bir domates rengindeydi. "Akşam yemeğine çıkıyor. Bu saçma şey için benden yardım istedi." Ama kıpırdamamıştı, parmakları hâlâ annesinin kolyesini tutuyordu. Ve eğer David yanılmıyorsa, David içeri girdiğinde takındığı ifade alışılmadık derecede yumuşaktı.

Cehennem. Glenn annesine aşık oluyordu.

"Yapabilirim." David tokayı tutturdu ve uzaklaştı. "Güzel görünüyorsun anne."

"Teşekkür ederim. Glenn son haberleri duyduğumdan emin olmak için uğradı." Ona sert bir bakış attı. "Haberlere çıkmadan önce. Duyduğuma göre yine olaylı bir gün geçirmişsin."

David yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Siz ikiniz ne duyduunuz?"

Glenn ters ters baktı. "Birinin kulübeme girdiğini. Bana söyleyecek miydin?"

"Elbette öyleydin. İkinizi de aramalıyım. Özür dilerim, tamam mı? Seni kim aradı?"

"Yerel şerifin ofisi. Bana endişelenmememi, her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi. Adamın elinden silahı almışsın. Ben de dedim ki, 'Ne adamı? Ne silahı? Ne oluyor be?' dedim." David'in annesine baktı. "Affedersin, Phoebe."

Başını salladı. "Sorun değil. Ben de aynı şeyi söyledim. Peki ne olacak David?"

David koltuğuna gömüldü ve ellerini yüzüne götürdü. "İşte böyle..." Annesinin yüzünü izleyerek onlara hikâyeyi anlattı. Korkmuştu ama idare ediyordu. Glenn ise her kelimedede daha da sinirleniyordu. "Ve hepsi bu kadar," diye bitirdi David.

"Bu Lincoln Jefferson şimdi nerede?" Glenn çok dikkatli bir şekilde sordu.

"Hapishanedeki psikiyatri koğuşunda. Mülkünüzde B ve E ile bana saldırıdan suçlanacak. Federaller de on iki yıl önceki kundaklamalar için ona saldıracaklar. Olivia ve ortağı bu gece son yangınlar için onun mazeretini doğrulayacaklardı."

"Ve Moss'tan hiç vazgeçmedi mi?"

"Hayır. Moss'un nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Glenn sert bir sesle. "Cam topu televizyonda duymuş, itfaiyecilere kimin yakaladığını sormuş, onlar da onun bir deli olduğundan şüphelenmeyip sen olduğunu söylemişler. Gazetecilere senin burada yaşamadığını söylediğimi duymak için zamanında buraya gelebildi. Sonra 2A'daki kızlardan biriyle konuşmuş ve ona kulübemden bahsetmişler. Listede olmayan mülkümün adresini aldı, içeri girdi ve evi aradı. Ve hepsi saat ikiden önce. Çok zeki bir şizofrenimiz olduğunu söyleyebilirim."

David burnunun kenarını sıktı, başının ağrısını geçirmeye çalışıyordu. "On yıldan uzun süredir psikiyatrik tedavi görüyor Glenn. O bir şizo." Her zaman orada. Her zaman orada. David bir ürpertiyle savaştı. "Ama iyi bir noktaya değindin. Akıl hastalığı olan bir adam için oldukça düzenli bir mantık çizgisi bu."

Glenn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yardım aldı mı?" "Sanırım bu mümkün. Hatta belki de olası."

Annesi koltuğunun koluna oturdu ve David'in omzunu sıvazladı. "İyisin ve önemli olan da bu. Başının çaresine bakabilmene sevindim."

kendin."

Glenn, "Hayır, önemli olan başka birinin bu aşağılık katil parçasına yardım etmiş olabileceği," dedi ve gözleri kısıldı. "Kime acıyor görünüyorsun David?"

"Hayır." David inkâr edercesine başını salladı. "Tamam, evet, acıma hissettim ama düşündüğün gibi değil."

"O zaman bana açıkla," diye hırladı Glenn.

"Glenn," dedi annesi, ses tonunda azarlama vardı.

"Phoebe," diye karşılık verdi Glenn. "Bu sözde şizofren buraya gelebilirdi. Sen burada olurdun, kendini savunabilen kara kuşaklı oğlun değil. Adamın lanet olası bir silahı vardı ve senin peşine düşerdi. Bunu hiç düşündün mü David?"

Glenn ayağa kalktı, yumrukları sıkılıydı, patlamasının etkisiyle göğsü kabarmıştı. David sözünü sakınmadan sandalyesinden kalktı ve Glenn'e oturmasını işaret etti, ama Glenn başını sertçe salladı.

"Ne tür bir acıma hissettin?" Glenn daha sessiz ama daha az yoğun olmayan bir sesle sordu.

"Kaç ceset gördün? Ne kadar zamandır seni rahatsız ediyorlar?" "Çok fazla ve çok uzun," diye cevap Glenn. "Ama ben öldürmedim. onları."

"Aynen öyle. öldürdü ve bunu atlatmak için akli dengesi yerinde bile değildi. Sorumlu tutulmalı mı? Tabii ki evet. Ama o eski adam değil. On iki yıl önce teşhis konmamış bir şizofrendi, savunmasızdı, bir şeyler arıyordu. Şimdi ise acınacak halde. Onun için bir şey hissetmek istemedim ama hissettim. Belki de bu beni zayıf yapıyor, bilmiyorum ama hissettim." Glenn'in yüzünden birkaç santim uzaktaydı ve nefes alarak geri çekildi. "Bununla gurur duymam gerekmiyor ama işte böyle."

"Sanırım şimdi oturacağım." Glenn rahat koltuğa oturdu ve kısa bir süre gözlerini kapadı. "Sana öfkelenmemeliydim. Utanacak hiçbir şeyin yok."

Evet, biliyorum. "Her şey yolunda. Annemin tehlikede olduğu konusunda haklıydın. Doğru düşünemiyordum. Onu kontrol etmek için kulübeden doğruca buraya gelmeliydim."

"O tam burada," dedi annesi dikkatle. "Ve o iyi," diye ekledi kibarca. David'e yaptığı gibi Glenn'in kolunu okşadı. "Yemeğe gitmem gerekiyor. Geç kaldım."

David onun itirazını susturmak için elini kaldırarak, "Seni ben götüreceğim," dedi. "İyi bir şoför olduğumu biliyorum ama Glenn haklı. Düşündükçe, Lincoln'ün beni bulmak için yardım almış olması gerektiğini anlıyorum. Bunun kim ve neden olduğunu netleştirene kadar sana karşı daha dikkatli olacağım."

"Pekala, evlat. Bu gece burada olacak mısın?"

Tereddüt etti. Olivia onunla kulübede buluşacaktı. Eğer gece dün geceki gibi kötü biterse, geri dönecekti. Eğer bu sabahki gibi biterse... Ama bu bencilceydi. Lincoln buraya daha önce gelseydi neler olabileceğini düşünmesine izin veremezdi. Bu iş çözülene kadar önceliği annesinin güvenliğiydi.

Yine de Olivia ile konuşmaları gereken şeyler vardı. "Evet, ama belki on ya da on bire kadar dışarıda olacağım. Evie ve Noah ile işin ne zaman biter?"

Onu dikkatle inceledi. "Bu gece Evie'yle kalırsam daha kolay olur. Böylece yemekten sonra beni geri götürmek zorunda kalmazlar. Ben birkaç şey hazırlayayım." Ayağa kalktı ve Glenn'e baktı. "Davetiye hâlâ geçerli. Akşam yemeğinde bize katılabilirsin."

Glenn başını salladı. "Teşekkürler ama yorgunum. Ve buradaki çocukla konuşmak istiyorum."

David annesi odadan çıkana kadar bekledi. "Ve çocuk seninle konuşmak istiyor. Ama 2A'ya gidip o kızlardan hangisinin Lincoln'le konuştuğunu öğrenmem ve onlarla konuşmam gerekiyor. Annemi bırakmaya benimle gel, dönüşte konuşuruz. Saat yedide dojo'da olmalıyım ve ondan sonra bir işim var... bir şey. Belki bir randevu."

"Güzel sarışın polis sana bir şans daha mı verdi?" Glenn eğlenerek sordu. "Çok iyi bir konuşmacı olmalısın."

"Benim de bazı anlarım oluyor."

On Altıncı Bölüm

21 Eylül Salı, 17:55

Olivia ve Kane, Ian'ı morgun ışıklı panosunda kafatası röntgenlerine bakarken buldular.

Olivia irkildi. Gösterilen kafatası birkaç yerinden ezilmişti. "Neye çarptı?"

"Direksiyon simidi, ön camı, bir setten aşağı yuvarlanırken arabasının çerçevesi ve sonra sanırım üç ağaç. Pazartesi günü getirildi."

"Neden ona bakıyoruz?" Kane sordu.

"Dün gece kampı kontrol ederken sana gitmeni ve başka bir otopsi yapmam gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Bu adamdı. Joel Fischer. Sigara geçmişi yok. Sonra kesigi yaptım. Üst solunum yollarında hasar vardı. Duman solumuş."

Olivia'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ne tür bir duman?" "Önce kaza mahallinde duman soluduğunu düşündüm ama kontrol ettim- Yangın yoktu. Sonra idrar tahlilinde oksikodon çıktı. Arabayı kullanabilmesine bile şaşırdım. Bir önsezi üzerine kan testi yaptım. Siyanür izleri var."

"Zehirlenmiş miydi?" Kane sordu ve Ian başını salladı.

"Bu vakada değil, özellikle de yüksek seviyede karbon monoksit olduğu için. Yanan plastiği solumuş."

"Yapısal bir yangın," dedi Olivia. "Aman Tanrım. Peki ya Tracey Mullen'in kan testi?"

"Akut siyanür toksisitesi. Bu aynı yangında bulundukları anlamına gelmiyor ama aynı tip yangında bulundukları anlamına geliyor. Yanan bir binada halı, mobilya, polimer bazlı bir şey."

"Oradaydı," dedi Kane. "Orospu çocuğu. Peki röntgen buna nasıl uyuyor?"

"Sorduğuna sevindim." Ian, Joel Fischer'inkinin yanına bir kafatası röntgeni daha koydu.

İkinci filmde kafatasının tabanında tek bir çatlak görülüyordu. "Joel'in kafatasındaki aynı yere bakın."

Kane öne doğru eğildi. "Aynı çatlak, ancak diğer tüm hasarların arasında kayboluyor."

"İşte bu yüzden ilk seferinde yakalayamadım," dedi Ian. "Bu ikinci X-ışını güvenlik görevlisi Henry Weems'e ait. Kesin değil ama aynı silahla, aynı kişi tarafından vurulmuş olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyebilirim."

"Joel Fischer'ın ellerinde barut izi var mıydı?" Olivia sordu. "Hayır. Kontrol ettim," dedi Ian. "olabilir, ama hiçbir şey bulamadım. İz."

"Bu Fischer denen çocuğun bedeni hâlâ sende mi?" Kane sordu.

"Biliyorum ve bu durum başımı epey ağrıtıyor. Fischer'lar Ortodoks Yahudiler ve bu öğleden sonrası için cenaze töreni ve defin ayarlamışlardı. İptal etmek zorunda kaldılar çünkü bu kan testinin sonucunu alana kadar cenazeyi teslim etmeyecektim. Bana çok kızgınlar."

"Bize daha çok kızacaklar," diye tahmin etti Olivia acımasızca. "Bu iyi bir şey, Ian. Altın."

"İşte Fischer'ın çocuğunun bilgileri," diye ekledi ve o sormadan önce ona bir çıktı uzattı. "Weems'cesedini bıraktım ve gitti. Mullen'in kızının durumu nedir? Babası dün gece onu teşhis etti. Gitmekte özgür."

"Annemin onu bugün alması gerekiyordu. Son duyduğuma göre uçuşu ertelenmiş," dedi Olivia. "Cep telefonu numarası var bende. Nerede olduğunu öğreneceğim. Tracey'nin istismara uğramasına kimin sebep olduğu sorusu hâlâ ortada duruyor. Tüm bunların arasında bunu kaybetmek istemiyorum."

"Geleceğini hiç düşünmemiştim. Annesi havaalanından doğruca buraya gelebilir. Siz ikiniz buraya gelene kadar onu oyalamamı ister misiniz?"

"Kesinlikle," dedi Kane. "Yaralarını anlattığımızda onun ve yeni kocasının yüzlerini görmemiz gerek." Ian'a iyi geceler dilediler ve morgdan ayrıldılar. "Peki önce hangisi? Lincoln'ün mazereti için Blue Moon mu yoksa Joel Fischer'ın evi mi?"

"Mavi Ay. O zaman Crawford'u Abbott'un sırtından indirebiliriz."

Kane, "Tüm bunlar Lincoln'ün yangınlarımıza karışıp karışmadığını gösterecek," diye karşı çıktı. "Crawford, biz öyle olmadığını kanıtlayana kadar yangınlarımızın iç terörizm olduğu iddiasından vazgeçmeyecek. Ki hala öyle olabilirler. Bu kundakçılar Kuzey Kutbu'ndaki işareti biliyorlardı. Ve eğer orada bir üniversite öğrencisi varsa..." Onun için morgun kapısını açtı.

"Evet, Tomlinson'ın yüzünün olmaması dışında," dedi derin bir nefes alarak. Şapkasını çıkarıp kokladı. "Morg kokusu şapkamın içinde."

"Geçer," dedi Kane. "Yoksa Jennie bütün şapkalarımı garajda saklamamı isterdi. Joel'in odasını aramak isteyeceğiz."

Olivia Joel'in kişisel bilgilerine baktı. "Ailesiyle birlikte yaşıyormuş. Savcı yardımcısını arayacağım. Umarım elimizdeki bilgiler tutuklama emri için yeterli olur."

21 Eylül Salı, 18:10.

David'annesi restoranın dışında duran Evie ve Noah'ya el salladı. "Umarım çok beklememişlerdir."

"Aldırdıklarını sanmıyorum anne," dedi David kuru bir sesle, kamyonetini park ederken. Çift el ele tutuşmuş, birbirlerinin yüzüne içtenlikle gülümsüyordu ve bu manzara David'i bir özlem dalgasıyla vurdu. Evie'ye mutluluğun tek bir anını bile çok görmüyordu. O kadar çok şey yaşamıştı ki. Noah ile sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyordu.

David sadece sıranın ne zaman kendisine geleceğini merak ediyordu.

"Onlarla tanışmalısın Glenn," diye açıkladı. "İnmeme yardım et, David. Bu aptal topuklu ayakkabılarla kamyondan atlarken bileğimi burkmak istemiyorum."

Ama David inmeden Noah ona kamyondan inmesi için yardım etti. David'e merakla baktı, sonra onu yanağından öptü. "Phoebe, bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Ve sen de çok ," dedi. "Evie, buraya gel. Glenn'le tanış."

Evie bu gece farklı görünüyordu. Noah'yla tanıştığundan beri çok gülümsüyordu ama bu gece gülümsemesi daha parlaktı. İyi bir şeyler oluyordu. Yıllardır arkadaş olan David ve Evie daha çok kardeş gibiydiler. Evie, kardeşi Max'in karısı Caroline aracılığıyla aileye katılmıştı. Bu sayede Dana'yla tanışmış ve sırılsıklam aşık olmuştu.

Bu da şimdi bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Dana'yı düşünmek, onu başka bir adamın kollarında hayal etmek eskiden kalbini fiziksel olarak acıtiyordu. Şimdi ise hiçbir şey.

Zaman yaraları iyileştirirdi. Ve bazen bir adamın umutsuzca istediğini düşündüğü şeyin, sahip olması gereken şey olmadığını ortaya çıkardı.

Annesi kolunu Evie'nin omuzlarına dolamıştı. "Glenn, bu Evie. Sana ondan bahsetmiştim. Bu da Noah, erkek arkadaşı. Evie, bu Glenn. David'den kir alıyor."

Glenn kamyonun arka koltuğundan kalktı ve Evie'nin elini sıktı. "Hakkınızda çok şey duydum genç bayan." Sonra elini daha yukarı kaldırdı, kırışmış yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Bu gecenin amacı bu kaya mı?"

Evie David'in gözleriyle karşılaştı. "Önce sana söyleyecektik ama meşguldün."

Evie' kucakladığı sırada boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı. "Tebrikler," diye zorlukla başardı. "Daha mutlu olamazdım. Gerçekten."

"Teşekkür ," diye fısıldadı şiddetle. "Gerçekten."

Onu yere bıraktı, yüzündeki sırıtma hâlâ devam ediyordu. "Tebrikler, Noah."

Annesi ağlıyordu, Evie'ye o kadar sıkı sarılmıştı ki onu kırabileceğini düşündü. Çünkü bu basit bir nişan sevinci değildi. Arkadaşı çok acı çekmiş, hayatına kasteden saldırılardan kurtulmuş, iki kez ölümün kıyısından dönmüştü. Neredeyse pes edecekti. Ama tam olarak değil. İşte buradaydı, bir yıldız gibi parlıyordu. David kendi gözlerinin acıdığını hissetti.

"Peki randevu ne zaman?" diye sordu gözleri şüphe uyandıracak kadar parlak olan Noah'ya.

"Henüz bilmiyoruz," dedi Noah. "Eve sadece bir süre etrafta dolanmak ve üzerine titrenmesini istiyor, bu da benim için sorun değil." Kadınlar mutlu bir şekilde gevezelik ederken Noah ağırlığını David'e daha yakın duracak şekilde kaydırды. "Phoebe'yi neden sen götürdün?"

Noah aptal değildi, David yedi ay önce karanlık, düşünceli dedektif pek çok kişiyi öldüren seri katile karşı soruşturmayı yürüttüğünde bunu hemen anlamıştı. Noah'ya hemen güvenmiş ve arkadaş olmuşlardı. Noah ve Olivia'nın arkadaş olmaları da çok uygundu. Noah son yedi ay boyunca David'in Olivia hakkındaki en iyi kaynaklarından biri olmuştu.

"Glenn ve ben Lincoln hakkında konuşuyorduk, kulübeye giren adam."

"Onun hakkında bir şeyler duydum."

"Beni bulmak için biraz karmaşık düşünmüş. Yalnız olup olmadığını merak ediyoruz."

"Eve dönerken ben de aynı şeyi merak ettim. Phoebe'yi daha sonra sana bırakmamı ister misin?"

"Sorun olmazsa bu gece seninle kalacak." David arka koltuktan onun çantasını aldı. "Bu gece biraz geç kalacağım ve vardiyam var."

Yarın saat sekizde. Düşünüyorum da, eğer Lincoln önce çatı katına çıksaydı..."

Noah pratik bir şekilde, "Ama ," dedi. "Senin ya da Glenn'in bu adama kimin yardım etmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Ya sen?"

"Henüz değil. Olivia'nın bundan haberdar olmasını sağlayacağım."

David tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Onu bu gece görmem gerekiyor. Ona o zaman söylerim."

Noah ona sabırsız bir bakış attı. "Zamanı gelmişti Hunter." "Biliyorum, biliyorum. Gitmem gerek. Anneme göz kulak ol."

"Yapacağımı biliyorsun."

David gitmeye başladı ama Evie onu durdurdu. "Bekle." Kollarını David'in boynuna dolayarak ona sarıldı ve kulağına fısıldadı: "Beni Noah'ya ve kendime bir şans vermeye sen zorladın. Bana bu şansın bir daha gelmeyebileceğini söyledin. Hatırlıyor musun?"

O yaptı. Yedi ay önce aynı gece kendi hayatının geçip gidişini izlemeyi bırakması için ona meydan okumuştı. "Evet. Çatınızı onarmak için aldığım ücretti."

"Onun yerine benim hayatımı düzelttin. Şimdi iyiliğinin karşılığını veriyorum. Bu fırsatın kaçmasına izin verme. Olivia'ya nasıl hissettiğini söyleyeceğine söz ver. Ve yakında."

Şaşırarak başladı. "Nereden biliyorsun?"

"Noah beni başka bir kendini savunma kursuna yazdırdı. Rudy söyledi."

David güldü. "O herif tam bir çakal."

"Hayır, değil. Çok tatlı biri ve kasabadaki en iyi dedikodu kaynağı." Ayıldı. "Bana söz ver, David."

"Söz veriyorum." Onu bıraktı ve Glenn'e el salladı. "Hadi gidelim. Dojo'da kışıma tekme yemem gereken bir randevum var ve geç kalacağım."

21 Eylül Salı, 18:20.

Kenny'yi iyi korunan yataktan nasıl çıkaracağına karar vermişti. Ama zamanlama yanlıştı. Kenny'yle ilgili planını daha sonra, mesela polislerin ve kurtarma ekiplerinin Albert'in planladığı yangınla meşgul olacağı gece yarısı gibi bir zamanda uygulamaya koyabilseydi, başarı neredeyse garanti olurdu.

Ama Sutherland ve Kane'in saat 19:00'da sağırılar okuluna dönmeleri gerekiyordu. Polisler onu konuşturmadan önce Kenny'yi ele geçirmesi gerekiyordu. Zamanlama yanlış olsa da başka seçeneği yoktu.

Aramayı yap. Okulun ana telefon numarasının ilk birkaç hanesini çevirdi, akşamın bu saatinde kimin açacağını merak ediyordu. Büyük ihtimalle kampüs güvenliği.

Ve sonra tercümanın telefonu küçük bir melodi çaldı. Dedektif Olivia Sutherland, bir kez daha. Yapmak üzere olduğu aramayı aniden iptal etti. Sutherland henüz okula gelmemişti, çünkü sokağın aşağısında minibüsünde oturuyordu. Neden arıyordu ki?

Nefesini tuttu, aramanın telesekretere düşmesini bekledi. Bir dakika bekledikten sonra tercümanın telesekreterini çevirdi ve dinledi.

Tuttuğu nefesi rahatlamış bir şekilde dışarı verdi. Başka bir şey daha çıkmıştı. Val'i yarın sabah 10:00'da buraya çağırıyorlardı. Artık her şey yoluna girecekti.

Gülümseyerek bir mesaj yazdı. 10 iyi. Sonra görüşürüz.

Dükkânına geri dönmesi gerekiyordu. Bu, yerel kitap kulübünün toplandığı ayın üçüncü Salı günüydü. Neyse ki okudukları kitaplardan çok kendi hayatları hakkında konuşuyorlardı. Sadece onların dedikodularına dayanarak birkaç yeni müşteri kapmayı başarmıştı.

21 Eylül Salı, 18:30 Glenn sessizce,

"Bu çok hoştu," dedi.

David ona bir göz attıktan sonra bakışlarını trafiğin durup durup aktığı otoyola çevirdi. Kendi düşüncelerine kadar dalmıştı ki, yaşlı adamın da dalmış olduğunu fark etmemişti. "Evet, öyleydi."

"Annen o kızı kanatları altına aldı. Evie'yi yani."

"Chicago'da işler böyle yürüyor. Ailemiz kan bağı olan akrabalarından daha büyük. Ve birbirimize göz kulak oluruz."

"Ama yine de

gittin." "Evet.

Gittim."

"O sırada söylediğin isim yüzünden... bilirsin işte." Glenn boğazını temizledi. "Şu karşılıksız şey."

David kendini Glenn'in utancına gülümserken buldu. Kendi babası da aynı şekilde davranırdı. "Lincoln Jefferson hakkında konuşmaya hazır mısın?"

"Sanırım bu akıllıca," dedi Glenn, sesinde rahatlama vardı. "Oradaki polis arkadaşının aklına bir şey gelmedi mi?"

"Hayır. Ama neden birinin Lincoln'e yardım etmek isteyeceğini merak ediyordum. Bundan ne çıkarları olabilir ki? Lincoln, Moss'a tuzak kurmam için bana para verildiğine ya da yalan söylemem için emir verildiğine dair kanıt bulmak için evinize girdiğini söyledi."

"Bu çılgınlık."

"Öyle, çünkü Lincoln öyle. Moss'un adını lekelediğimiz için başka kim üzülür ki?"

"Moss, birincisi. Eğer hala hayattaysa. Ya da diğer takipçilerinden biri. Onlardan bir sürü vardı," dedi Glenn. "Şizofrenle teması olanı bulmak zorundasınız."

"Lincoln'ün cep telefonunu kontrol etmiş olsaydık," dedi David yavaşça, "buna sahip olabilirdik."

Glenn'in kaşları havaya kalktı. "Peki böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?"

"Ben. Onu sonra ceplerini kontrol ettim. Emin olmak istedim. polisleri beklerken başka silahım yoktu." "İhtiyatlı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Lincoln'ün hücrelerini buldum, kayıtları kontrol ettim ve numaraları yazdım."

Glenn güldü. "Düzelتيyorum evlat. İyi iş çıkardın."

"Rakamların bir şey getirip getirmeyeceğini göreceğiz. Düşündüğüm bir diğer şey de Moss Web sitesi idi."

"Pislik herif," diye mırıldandı Glenn.

"Doğru, ama birileri o siteyi inşa etmek ve korumak için saatler harcadı. Moss'a değer veren ve onu iki silahlı cinayetle bağlantılı görmek istemeyen biri. O sitenin sahipliğini nasıl takip edeceğimi merak ediyorum."

"FBI bunu zaten yapmaz mıydı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm ama Lincoln onların radarından kaçmış gibi görünüyor."

"Doğru. Arkadaşın Evie'nin web sitesi işi yaptığını söylememiş miydin? Biraz bilgisayar korsanlığı?"

"Evet, ama onu bu işe bulaştırmak istemiyorum. Sonunda hayatını düzene soktu."

David kaşlarını çatarken Glenn tam bir dakika bekledi. "Ve? Başka kim var, evlat?"

David iç çekti. "Chicago'da internet casusluğu konusunda çok iyi birini tanıyorum ama ondan bir şey istemekten nefret ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü o karşılıksız şeyin kocası." David'in sürekli şaşırdığı bu adam çok iyi biriydi. Her zaman Dana'nın kocasından nefret etmek istemiş ama bunu asla başaramamıştı.

Glenn yüzünü buruşturdu. "Peki ya senin şu yeğenin? Üniversiteye gidiyor. Eminim internet hakkında bir şeyler biliyordur."

"Tom'un çok şey bildiğine eminim ama o hacker tipi değil. Yine de öyle birini tanıyor olabilir. Onu arayacağım."

"Bu akşam karate dersine gelemeyeceğinin farkında mısın?"

David iç çekti. Trafik tıkanmıştı. "Bu öğleden sonra Lincoln'le iyi bir antrenmanım var, bu yüzden bir kez kaçırabilirim. Paige'i arayıp gelemeyeceğimi söyleyeceğim."

"O zaman şu telefon numaraları ve Web sitesi üzerinde çalışabiliriz." "Ben de bunu düşünüyordum."

21 Eylül Salı, 18:30.

Austin Dent yatak odasında volta atıyor, birkaç dakikada bir telefonunu kontrol ediyordu. Okul kapanalı üç saat olmuştu. Üç saat. Kenny hangi cehennemdeydi? Tek yapması gereken şehrin ortasındaki posta kutusuna gidip lanet olası bir mektup bırakmaktı.

Kasabaya gitmek sorun değildi. İki de kampüs dışı halk kütüphanesi kartları verildiğinde bunu düzinelerce kez yapmışlardı. Lisede olmanın avantajlarından biri de buydu. Kampüste yaşayan küçük çocuklardan daha fazla özgürlüğünüz vardı.

Volta atmayı bıraktı, elini saçlarında gezdirdi. Kenny neden mesaj atmamıştı?

Austin sakinleşmeye çalışarak oturma odasındaki yıpranmış kanepeye çöktü ve televizyon haberlerini açtı. Ve kaşlarını çattı. Bu kanalda altyazı berbattı. Bir çeşit bilgisayar konuşma detektörü kullanıyorlardı ve kelimeleri hep yanlış söylüyordu. Haberlerin yarısı anlamsızdı.

Altyazının daha tutarlı olduğu ulusal kablolu kanala geçti. Altyazıya güvenmek zorunda kalmak can sıkıcıydı. Tanıdığı pek çok çocuk haberlerle uğraşmıyordu. Ama Austin dünyada neler olup bittiğini bilmek istiyordu çünkü bir gün üniversiteye gidecek ve kendi başına bir şeyler yapacaktı.

Başını salladı. Üniversite mi? Evet, doğru. Üniversite için para yoktu. Peki bu uzaklaştırmadan sonra? Almaya çalıştığı burslara elveda diyebilirdi. O yangını senin çıkardığını düşünürlerse, hapse girersin ve başka hiçbir şeyin önemi kalmaz.

Ama ben yapmadım. Sadece Tracey'i korumaya çalışıyordum. Onu düşünmek bile göğsünü acıtıyordu, bu da her zaman acıttığı anlamına geliyordu. Bana güvendi. I

ona yardım edeceğine söz verdi.

Neden bir şey yapmadım? Morlukları canlı ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Onu Omaha havaalanından almış ve birini öldürmek istemişti.

"Seni hastaneye götürmeme izin ver," diye yalvardı ama kadın reddetti.

"Beni geri dönmeye zorlayacaklar." Gözleri o kadar kararlıydı ki tek eliyle imzaladı, çünkü eli burkulmuştu. Burkulmuş.

Austin daha önce hiç böyle bir nefret hissetmemiştir ama bir canavarın kızın kolunu kırılana ve elini burkulana kadar büküğünü düşündüğünde hissetmişti. Bir gün, tüm bunlar sona erdiğinde, canavarın bunu ödediğinden emin olacaktı. Ama bu Tracey'i geri getirmeyecekti.

Ve sonra, işte oradaydı. Haberlerde onun resmi vardı. İçinden bir çığlık yükseldi ama onu zincirledi. Sessizdi.

Sadece on altı yaşındaydı. Gainesville, Florida'dan bir kaçak, yazıda öyle yazıyordu. Ama çok daha fazlasıydı. Tatlı, zeki ve komikti. Ve korkmuştu. Çok korkmuştu. Ona güvende olacağına söz vermişim.

Ekranda Tracey'ninkine ikinci bir resim katıldı ve Austin irkildi. Bu, soğukkanlılıkla vurulmasını izlediği muhafızdı. Henry Weems.

Kahretsin, diye düşündü, ekranda akan alt yazıyı okurken kalbi küt küt atıyordu. Emekli bir polis. İntikam almak isteyecekler. benden çıkaracaklar.

Ayağa fırladı, sırtını döndü, daha fazla izleyemedi. Televizyonu kapattı, sonra volta atmaya devam etti. Kenny, hangi cehennemdesin?

21 Eylül Salı, 1850

Olivia arabayı durdurdu. "Fischer'ların evinin daha büyük olacağını düşünmüştüm."

"Ben de," dedi Kane. "Bay Fischer zengin bir adam."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırdı. "Keşke arama iznimiz olsaydı. Ian'ın Joel'in gömülmesini engellediği için yeterince kızgın olacaklar. Onları pek işbirlikçi bulacağımızı sanmıyorum. Savcı yardımcısını bir kez daha arayacağım."

"Bağırarak," dedi Kane asık suratla.

Olivia'nın dudakları, o bu ses tonunu her kullandığında olduğu gibi seğirdi. "Bırak bağır." Bağırmaya hazırlıklı olarak Brian'ın telefonunu çevirdi.

"Hayır," dedi savcı yardımcısı söze girmeden. "Yargıç hayır dedi." "Asla olmaz," diye sızlandı Olivia. "Gerçekten mi?"

"Bakın, üzgünüm. Arama yapmadan önce daha fazlasını almanız gerekiyor."

"Tamam. Denediğin için teşekkürler." Telefonu kapattı ve Kane'e baktı. "Arama emri yok."

"Anladım," dedi Kane kuru bir sesle. "En azından Abbott'a Lincoln'ün bu iki yangından temizlendiğini söyleyebiliriz."

"Neyse ki Blue Moon'da Lincoln'ün iki gece de kapanışa kadar orada olduğunu gösteren bir video vardı. Crawford'un barmenin sözüne inanacağını sanmıyorum."

"Onu hala B ve E'den ve Hunter'a saldırı girişiminden dolayı isteyeceğiz ama yangınlar konusunda Lincoln Fed'in sorunu. Joel Fischer bizim sorunumuz." Kane arabadan indi ve umursamaz bir tavırla, "Sıra sende," dedi.

"Öyle değil. Louise Tomlinson'ı ben öldürdüm. Fischer'lar senindir." Kane yüzünü buruşturdu. "Unutursun diye umuyordum."

Fischer'ların araba yoluna doğru yürürlerken "Hiç yaptım mı?" diye sordu. "Bir kere bile."

Olivia kapıyı çalmadan önce onu durdurdu. "Bekle. Ayakkabılarını çıkar." Kane kaşlarını çatı. "Neden?"

"Henüz şivada oturmuyorlar, çünkü cenaze töreni ertelendi. Ama ev hazırlanmış olabilir. Deri ayakkabı yok. Sadece saygı."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kane ayakkabılarını çıkararak sordu.

"Büyürken kapı komşularımız Ortodoks'tu. Ailelerinden biri öldüğünde annemle birlikte ziyarete gider, yemek götürürdük. Şapkanı çıkar." O da aynısını yaptı.

O da itaat etti. "Bak Liv, eğer bütün bunları biliyorsan, belki de bunu sen almalısın. Bilgisizlikten beceriksizce davranmazsam daha kolay olur. Sonraki ikisini ben alacağım. Söz veriyorum."

Ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Mantıklı konuşmandan nefret ediyorum. Pekâlâ." Kapıyı çaldı ve bekledi, korkusu giderek artıyordu. Aileyi bilgilendirmek hiçbir zaman kolay olmamıştı. Hele ölen kişi potansiyel bir şüpheliyse... Bu hiç de hoş olmayacaktı.

Kapı açıldı ve siyah takım elbise giymiş, sakallı bir adam ortaya çıktı. "Evet?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Dedektif Sutherland ve bu da ortağım Dedektif Kane." Rozetini gösterdi. "Bay ve Bayan Fischer ile konuşmak istiyoruz."

"Onlar yas tutuyorlar. Rahatsız edilemezler."

Kapı kapanmaya başlarken Olivia elini kapının üzerine koydu. "Affedersiniz," dedi. "Bu sosyal bir çağrı değil. Yas tuttuklarının farkındayız ama onlarla konuşmalıyız. Hemen."

Adam hoşnutsuz bir şekilde kapıyı açtı. "Ben Haham Hirschfield. Gelin içeri."

"Teşekkür ." Olivia hahamın gösterdiği koltuğa oturdu, Kane onun yanında. Birazdan kırmızı gözlü bir çift onlara katıldı ve bitişikteki kanepeye oturdu. Haham mutfağa açılan kapının girişinde, sanki nöbet tutuyormuş gibi duruyordu.

"Biz Fischer'larız," dedi adam öfkeyle. "Cesedini şimdi mi bırakacaksınız? Oğlumuzu gömmek istiyoruz."

"Bunun zor olduğunu biliyorum," diye başladı Olivia. "Adli tabip oğlunuzun otopsisinde daha fazla araştırma gerektiren bir şey buldu. Bu yüzden buradayız."

Bayan Fischer çenesini kaldırdı. "Oğlumuzun cesedinde bulunduğu iddia edilen uyuşturucu hakkında bize zaten bilgi verildi. Buna inanmıyoruz."

Oh, harika, diye düşündü Olivia. Buna daha da az inanacaklar. "Kaybınız için çok üzgünüz hanımefendi. Adli tabibin yalan söylemesi için bir neden yok."

Bayan Fischer hafifçe irkildi. "Yalan söyledi demedim. Bir hata yaptı. Oğlum uyuşturucu bağımlısı değildi. O iyi bir çocuktur. İyi bir ailesi vardı." Sesi kırıldı ve gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "O davaların şampiyonuydu, bir keş değil."

"Ne tür sebepler, Bayan Fischer?" Olivia nazikçe sordu.

"Her türden. AIDS için para topladı - lise son sınıfta on bin dolar. Tek başına. Biz ona para vereceğimizi söyledik ama o parayı kendisinin toplamak istediğini söyledi. Hayır kurumları için çalıştı. Temple'da gönüllü olarak çalıştı." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyordu ve onu yıkmanıza izin vermeyeceğim."

Kocasını onu kendine yaklaştırdı ve kaşlarını çatarak onlara baktı. "Gitmek zorundasınız."

"Henüz değil," dedi Olivia yatıştırıcı bir sesle. "Lütfen beni dinlemeye çalış. Yardıma ihtiyacım var."

"Neyle?" Karısı hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken Bay Fischer tersledi. "Efendim, oğlunuz kampüs içinde herhangi bir gruba katılmış mıydı? Kulüplere?"

"Hayır." Bay Fischer şaşkın görünüyordu. "Neden?"

"Hiç hayvanları, sulak alanları ve çevreyi kurtarmak istediğinden bahsetti mi?"

"Elbette." Bay Fischer karısının titreyen sırtını sıvazlıyordu. "Bütün bu şeyleri önemsiyordu. Neden?" diye tekrarladı, daha şüpheli bir şekilde.

"Adli tabibin bulduğu şey oğlunuzun solunum yollarındaki akciğer hasarıydı. Bir bina yangınında bulunmuş. Yakın zamanda. Ölümünden on iki saat önce."

Bir anlık gergin bir sessizlik oldu, sonra Bayan Fischer kocasından uzaklaştı, gözleri artık kocaman, dehşete düşmüş ve öfkeliydi. "O değildi. Ne dediğinizi biliyorum, haberlere konu olan yangını bir şekilde onun başlattığını söylüyorsunuz. O kızın öldüğü yerde. Ama o yapmadı. O yangında değildi."

Olivia sakin kaldı. "Evet hanımefendi, öyleydi. Adli tabip emin olmak istedi. Joel'in kanını test etti ve siyanür izine rastladı. Bu, yapısal bir yangında olduğu gibi, yanan plastiği soluyan birinde olur. Ne olduğunu anlamak istiyoruz. Joel Pazartesi sabahı üzgün görünüyor muydu?"

Bayan Fischer başını sallıyordu. "Yangında değildi. Buradaydı. Bizimle birlikte."

"Bütün gece mi?" Olivia sordu.

Bayan Fischer'ın çenesi tekrar kalktı. "Bütün gece," diye ısrar etti. Ama Bay Fischer'in gözleri başka tarafa kaymıştı.

"Bu doğru mu, Bay Fischer?" Olivia sessizce sordu.

"Evet," dedi. Ama bu kesin bir cevap değildi.

Olivia hahama baktı, haham şimdi kızgınlıktan çok endişeli görünüyordu. "Joel'in odasına bakmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Bay Fischer, "Gidin," dedi. "Yoksa sizi tacizden şikâyet ederim."

Olivia ve Kane ayağa kalktılar. Kane sert bir sesle, "Ortağım size karşı çok sabırlı davrandı, efendim," dedi. "Gerçekleri inkâr etmek onları değiştirmeyecek."

"Eğer dairedeki yangını o çıkardıysa, bunun nedenini bulacağız," dedi Olivia, hâlâ sessizce. "Ne hissettiğini anlayamıyorum ama benim oğlum olsaydı bilmek isterdim. Senin yardımınla ya da yardımın olmadan bunu öğreneceğiz."

"O yangında bir kız öldü," dedi Bay Fischer dengersizce. "Onun ölümünü oğlumuzun üzerine yıkmak için yardımımızı mı istiyorsunuz? Size nasıl görünüyoruz?"

Olivia hahama baktı, sonra dönüp siyah eşarplarla kaplı aynalara, şiva hazırlığı için kenara konmuş alçak taburelere baktı. "Doğru yapacak insanlar gibi görünüyorsunuz. Ahlaki bir şey." Kadın

yorumu bir an için bekletin. "Dün gece ölen kızın babası kızının cesedini teşhis ederken yanında durdum. O da ağladı. Cevap istiyor ve ben de onun için cevapları bulacağım."

"Geri döneceğiz," diye söz verdi Kane. "Gerekirse arama emriyle birlikte."

"Oğlunuzun iyi bir çocuk olduğunu söylemişsiniz," dedi Olivia. "İyi bir adam. Muhtemelen doğru şeyi yapmak isteyerek başladı ve bu ondan uzaklaştı." Her iki Fischer'ın yüzünde de belirsizlik vardı ve Olivia sinirlerine dokunduğunu biliyordu. "Burada olsaydı, eminim doğru şeyi yapmak isterdi. Teshuva yapmak."

Bay Fischer onun gözlerine baktı. "Ama o burada değil."

"Ama sen öylesin," dedi Olivia hüzünlü bir gülümsemeyle. "Hayatını yasalara uyararak, Talmud'u onurlandırarak geçirdin. Eğer oğlun bir çocuk olsaydı ve bir günah işleseydi, şu anda ona Teshuva'nın adımlarında rehberlik ediyor olurdun. Hatalı olduğunu kabul eder, af dilerdiniz. Telafi et. O bunu yapamaz ama siz yapabilirsiniz. Odasına bakalım. Ne olduğunu öğrenmeliyiz; ölen kız için, Joel için ve aileniz için."

Bay Fischer tereddüt ediyor gibiydi. "Ama gardiyan. Vuruldu."

"Adli tabip Joel'in ellerinde barut izi olup olmadığını kontrol etti ama bir şey bulamadı," dedi Kane, sesi biraz daha yumuşaktı. Ortak ritimlerini iyi geliştirmişlerdi. "Joel silahla ateş etmemiş gibi görünüyor."

"Adli tabip ayrıca Joel'in kafasına keskin olmayan bir aletle vurulduğuna dair kanıtlar buldu. Bilmiyor olabilir..." Aklına bir ayrıntı takıldı. Evden çıkan iki parmak izi vardı, sadece bir tanesi çitlerdeydi. Donahue'nun kundakçılarla ilgili profiline karşılık kendi sesi zihninde yankılandı. Farklı amaçlar.

"Neyi bilmiyor olabilir?" Bayan Fischer sesi gergin bir şekilde sordu.

Olivia, "Diğerlerinin ne planladığını bilmiyor olabilir," dedi.

Bay Fischer'ın rengi soldu. "Joel asla öldürmez. Bilerek değil. Ben oğlumu tanırım."

"Ama gerçekte ne yaptığını bilmiyorsun. Bilmemek daha kötü olacak," dedi Olivia. "Lütfen. Odasını görmemiz gerek."

Bay Fischer hahamına baktı. Haham Hirschfield omuz silkti. "Bu sizin seçiminiz."

"Peki ya oğlunuz olsaydı?" Bayan Fischer yine ağlayarak ona sordu.

Hirschfield'in omuzları çöktü. "O zaman, Tanrı yardımcım olsun, umarım evet derim."

Bay Fischer uzun bir nefes verdi. ". Bakabilirsiniz." Olivia onun gözlerine baktı. "Teşekkür ederim. Çabuk olmaya çalışacağız."

On Yedinci Bölüm

21 Eylül Salı, :30.

Merhaba, Tom." David ve Glenn'in, David'in yeğeni Tom'u basketbol antrenmanını bitirirken buldukları üniversite spor salonunun dışında iki güzel üniversiteli kız tarafından haykırılıyordu. Glenn kızların kalp atışlarını hızlandıran, kalçalarını sallayarak ayrılışlarını izlerken başını çevirdi.

"Gözlerini yerine koy ihtiyar," dedi David, eğlenerek. "Sırtımda defibrilatör taşıyorum, biliyorsun."

Glenn, "Gençlik gençlerin elinde heba oluyor," diye homurdandı ve Tom kıkırdadı. "Bunun için üzgünüm," dedi Tom. "Hadi spor salonundan uzaklaşalım. Çeker hayranları."

David, Tom'un yıldız sporcu statüsünün farkında olduğunu biliyordu ama yeğeninin alçakgönüllü kalmaya çalışması onu rahatlatmıştı.

"Bilmiyorum," dedi Glenn. "Hayranları çekmeyi seviyorum." Tom'un sırtışı onları kaldırımdan doğru götürürken parladı. "Ben de."

David her zaman yaptığı gibi, "Sadece baktığın sürece," diye öğüt verdi. "Dokunmayın."

"Biliyorum, ," dedi Tom. "Ben aptal değilim David."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim." Tom'la, çocuk on dört yaşında ve dehşet içindeyken tanışmıştı. Annesi Caroline kaybolmuş, Evie de Chicago'daki bir hastaneye kaldırılmış ve yaşam savaşı veriyordu. Tom'un gerçek bir canavar olan biyolojik babası, Tom ve Caroline yıllarca saklanmayı başardıktan sonra onları bulmuştu. David'in Caroline'a aşık olan ağabeyi Max günü kurtarmış ve daha sonra Tom'u evlat edinmiş, onu sanki hep bir Avcı'yımış gibi sevmişti. Hepsi sevdi.

David'in Caroline'ın ölümünden korktukları o korkunç saatlerle ilgili en çok hatırladığı şey, Tom'un neredeyse doğal olmayan bir olgunluk içinde olmasıydı. Etrafındaki yetişkinler kendilerini kaybederken, Tom sakin ve odaklanmış bir şekilde kalmıştı. O zamandan beri David onun ailesini gururlandıran genç bir adama dönüşmesini izlemişti.

Bir piknik masasının önünde durdular ve Tom kocaman ayaklarından birini basketbol topunun üzerine koyarak masanın üzerine tünedi. "Peki, kızları süzmenin ötesinde, sizi buraya getiren nedir?"

David masaya oturdu, Glenn de bankta. "Bir hacker'a ihtiyacımız var," dedi David kel bir sesle.

Tom güldü, sonra ayıldı. "Sen ciddisin."

"Ah evet." David ona olanları anlattı ve Tom'un rengi soldu.

"Büyükannemle Şarküteri'de öğle yemeği yedim ve bunlardan hiç bahsetmedi."

"Henüz olmamıştı," dedi David. "Saat iki civarındaydı."

"Senin evine döndüğünde." Tom başını salladı. "Tanrım, eğer senin evinde olsaydı ve o deli adam oraya gitseydi."

"Aynen öyle," dedi Glenn, önceki tüm neşesi gitmişti. "İşte bu yüzden buradayız."

"Moss Web sitesi hakkında bilgi istiyoruz," dedi David. "Kim tasarladı, sahibi kim, bakımını kim yapıyor. Kimler ziyaret etmiş. Bize yardımcı olabilecek inek arkadaşlarınız var mı?"

Tom acımasızca başını salladı. "Evet. Ona bakıyorsun."

David'in gözleri büyüdü. "Sen mi? İmkânı yok."

"Ben." David'e yan gözle baktı. "Sana geçen yaz yaz tatili için eve gittiğimde market alışverişi yaptığımı söylemişim. Ve yaptım, yarı zamanlı. Geri kalan zamanda Ethan için çalıştım. Aslında son birkaç yaz onun için çalıştım. Gerçekten iyi para ödüyor. Onun için çalışarak market alışverişi yapmanın iki katını kazandım, hem de yarı zamanda. Üzgünüm."

David iç çekti. "Neden bana söylemedin?"

"pek gerek görmedim. Yaraya tuz basmak falan."

Omuzları çöktü. "Biliyor muydun?" Dana'ya aşık olduğunu kim bilmiyordu ki?

"Özür dilerim. Çok belliydi. Sadece sen bakıyorsan tabii." David'in yüzü kızardı. "Lanet olsun."

Glenn boğazını temizledi. "Sanırım Ethan karşılıksız şeyin kocası?"

David gözlerini devirdi, artık iyice utanmıştı. "Evet. Tanrım. Konumuza dönelim. Moss Web sitesi hakkında bilmek istediğimiz her şeyi öğrenebilir misin?"

"Ve kimse orada olduğumu bile bilmeyecek."

"Nedir bu Ethan?" Glenn sordu. "CIA ajanı falan mı?"

," dedi David rahatsız bir şekilde. "Şebeke, karanlık, özel gibi işler yapıyor."

"Ooh." Glenn yüzünü buruşturdu. "Zorlu bir

rekabet." David kaşlarını çatarak ona baktı.

"Teşekkür ederim."

Glenn neşeyle, "Sadece defibrilatör yorumu için geri dönüyorum," diye cevap verdi. "Yani genç adam, yakalanmayacaksın, öyle mi?"

"Olmaz. Saat sekizde bir çalışma randevum var ama işim bitince seni ararım."

"Teşekkürler evlat." David ayağa kalktı ve yeğeninin ciddi mavi gözleriyle karşılaştı. "Emin misin? Seni tehlikeli bir şeyin içine sürüklemek istemiyorum. Annen beni öldürür."

"Herkes öyle der ama annem öyle demezdi. O yıllar boyunca tehlikeli işler yaptı, gecenin bir yarısı otobüs duraklarındaki aileleri topladı. Onları tacizci babalardan saklıyordu." Omuz silkti. "Bunun yanında bu hiçbir şey."

Glenn'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bana bunu anlatmalısın."

"Unrequited Thing, evlerini terk eden şiddet görmüş kadınlar için gizli bir sığınak işletiyordu.

eşler," diye açıkladı David. "Tom'un annesi Caroline onun sağ koluydu ve Evie de onun için çalışıyordu. Olivia'nın kız kardeşi Mia da bu işin içindeydi ama polis olduğu için daha gizliydi. Pek çok kadına yeni başlangıçlar verdiler; yeni kimlikler, iş becerileri. Hatta para bile."

"Peki sen ne yaptın?" Glenn sordu.

David gülümsedi ama üzgün bir şekilde. "Çatıyı, arabasını ve bozulan diğer her şeyi tamir ettim."

"Anlıyorum," dedi Glenn, şimdi sessizce ve David muhtemelen düşündü. "Büyükanne kim bakıyor?" Tom sordu.

"Noah ve Evie." David'in kaşları kalktı. "Ve haberlerim var."

Tom'un yüzünde üniversiteli kızları kendinden geçiren o yüksek voltajlı sırtış belirdi. "Noah sonunda soruyu patlattı, ha?"

"Evet. Ve Evie gülümsüyor."

Tom'un sırtışı soldu ve sertçe yutkundu. "Güzel. Bu iyi." Aniden masadan kalktı ve omzunun üzerinden el sallayarak vedalaştı. "Seni ararım."

David onun gidişini izlerken bir kez daha gözlerinin dolduğunu hissetti. "Ve?" Glenn sordu. "Bu muydu?"

"Aile," dedi David kalın bir sesle. "Evie, Tom'un en eski arkadaşı. Karşılıksız Şey'in barınağında birlikte büyüdüler. Onun mutluluğu uzun zamandır Tom'un dilek listesindeydi."

"Karşılıksız Şey'in bir adı var mı evlat?" Glenn nazikçe sordu.

"Dana," dedi David, sonra gülümsedi. "Ethan'la evlendikten sonra onun adını duymaktan korkardım, hatta söylemekten daha çok korkardım."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi... sorun ."

"Görünüşe göre bu Dana kendini başkalarına hizmet etmeye adanmış."

"Diğer her şeyi dışlayan biriydi. Gecenin bir yarısı Chicago şehir merkezindeki otobüs terminalinde o ailelerin peşinden gitmesi beni deli ederdi. Bazen kocaları peşine düşer, onu tehdit ederdi, ama yaşayıp yaşamaması umurunda değildi. Ama o zamanlar öyleydi."

"Ne değişti?"

"Ethan'la tanıştı. Hayatta daha fazlası olduğunu anladı..." Durdu, sonra içini çekti. "Diğer insanlara yardım etmekten daha iyidir."

"Diğer her şeyi bir kenara bırakarak," diye mırıldandı

Glenn. "Eminim kendini çok zeki sanıyorsundur, ihtiyar."

"Evet." Glenn ayağa kalktı, sırtını gerdi. "Ben de öyle."

21 Eylül Salı, :40.

Joel'in ayakkabılarını bulmak uzun sürmedi. Dolabında, kirli çamaşır yığınının altındaydılar. "Kane," dedi Olivia. Ayakkabılardan birini eline aldı, kokladı, sonra ters çevirdi. "Duman gibi kokuyor ve tutkal gibi görünüyor."

"O zaman oradaydı," dedi Bay Fischer belli belirsiz. Kapı aralığında duruyordu. Bayan Fischer hahamla birlikte oturma odasında kalmıştı. Olivia'nın onu suçladığı söylenemezdi.

"Öyle görünüyor, efendim."

Kane, Joel'in çekmecelerine ve yatağının altına bakarak, "Hiç hap şişesi görmüyorum," dedi. "Olay Yeri İnceleme kalıntıları arayabilir ama..." Düşüncenin peşini bıraktı. Genellikle uyuşturucu kullanan bir çocuk odasında bazı kanıtlar bırakırdı ve Kane bunları bulmakta iyiydi.

"Hiç başka bir yerde kaldı mı?" Olivia Bay Fischer'a sordu.

"Hayır. Yurtta kalmak istedi ve biz de üçüncü yılında kalabileceğini söyledik."

Kane kalın bir ders kitabı tuttu. "Çevre Etiği. Branşı neydi?"

"Felsefe," diye mırıldandı Bay Fischer.

Kane kitabı karıştırdı ve kaşları kalktı. "Joel'in kız arkadaşı var mıydı?"

"Hayır. Dersleriyle meşguldü. Yahudi bir kızı beklediğini söyledi."

"Arkadaşları kimlerdi?" Olivia sordu.

Fischer gözlerini kapattı. "Feinstein'ların ve Kaufman'ların İbrani okulundan oğulları. Ve Eric. Eric Marsh. Anaokulundan, birinci sınıftan beri arkadaşlar."

Kane isimleri yazdı. "Bu çocuklar Joel'in ilgi alanlarını biliyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Kaufman'ın oğlu batıda bir yerde okula gidiyor. Feinstein'ın oğlu hala şehirde. Joel'in onları sık sık görüp görmediğini bilmiyorum. Eric üniversitede mühendislik öğrencisi. Sanırım bazen öğle yemeği yiyorlardı. Eric her zaman Joel'i sabit tutan kişiydi. Yıllar boyunca ortaya attığı tüm tuhaf planlardaki sorunları ona gösterirdi." Yüzü düştü. "Kimsenin Eric'e kazadan bahsedip bahsetmediğini bile bilmiyorum."

"Tamam," dedi Kane. "İşte başlıyoruz." Joel'in okul kâğıtlarını karıştırıyordu ve ciltli bir dosyayı havaya kaldırdı. "Preston Moss-kahraman mı canavar mı?" Son sayfada Joel onun bir kahraman olduğu sonucuna varıyor."

Fischer'dan boğuk bir nefes geldi. "Oğlum, sen ne yaptın?" diye fısıldadı.

Olivia Joel'in odasına baktı. Bir duvar toplum hizmetini onurlandıran plakelerle kaplıydı ve bu ona David'in Chicago'daki yatak odasını düşündürdü. Onun hiç plaketi ya da hatırası yoktu. David hizmetini fark edilmek için yapmamıştı. Teshuvah. David hatasını telafi ediyordu ama hangi günah için? Lincoln hakkında neyi anlamıştı?

Joel'in babasına döndü. "İddiaya girerim, başlangıçta pazarlık ettiğinden daha fazlasıdır."

Fischer'ın gözleri ıstırap doluydu. "Oh, Tanrım. O bunu yaptı. Bu korkunç şeyi."

"Çok üzgünüm efendim," dedi. "Olay yeri inceleme birimimizi çağırmamız gerekecek."

Kararsızca başını salladı. "Anlıyorum."

Rengi onu endişelendiriyordu. Griye dönmüştü. "Size bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Hiçbir şey." Sonra arkasını döndü, sırtı kamburlaştı ve Olivia o tanıdık sessiz acı feryadını duydu. Bu ham bir kederdi ve her zaman içini parçalardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Sen elinden geleni yaptın Liv," dedi Kane sessizce. "Çoğu kişinin yapabileceğinden fazlasını. Tüm bunları nereden biliyorsun... Ne diyordun ona? Teshu...?"

"Teshuva yapıyorum," dedi iç çekerek.

"Bunu ara sıra komşularınıza uğrayarak öğrenmediniz herhalde."

"Hayır. Üniversitedeyken birkaç yıl ruhumu aradım," diye itiraf etti. "Bilirsiniz, neden buradayız? Pek çok dini araştırdım. Komşularımı gerçekten sevdim. Mutlu bir aileydiler. Belki de bunun inançlarından kaynaklandığını düşündüm. Bu yüzden uzun süre kampüsün yakınındaki Temple'a gittim. Meraklıydım. Joel gibi."

Kane ders kitabını kaldırdı. "Bir kız arkadaşı vardı. Üzerinde kalpler, x'ler ve o'lar olan bir not buldum. 'Benimle kütüphanede buluş.' İmza, M."

Joel'in yatağındaki yastıklardan birini aldı. "Pembe leke. Ruju." Onu kokladı ve aklı David'in sözlerine geri döndü. Seni rüyamda gördüğümü sandım, sonra kokunu aldım. Yastığımın üzerinde. Kalbi çırpındı. "Parfüm. Soluk, ama orada."

"Kız ve erkek çocukların ebeveynlerinin arkasından gizlice iş çevirmeleri ilk kez olmuyor."

"Micki'yi arayıp buraya bir ekip göndermesini söyleyeceğim."

"Geç oldu," dedi Kane, "ve çok yorgunum. Uzun bir gün oldu. CSU buraya gelir gelmez eve gidelim, enerji toplayalım ve sabah bu işe geri dönelim."

Kulübede onu bekleyen David'i düşündü. Ne yapmış olabileceğini tekrar düşündü, sonra o zamandan beri yaptıklarını düşündü ve geçmişin ne önemi olduğunu merak etti. David nasıl bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Onu bekliyordu ve cevaplar için söz vermişti. Kadın iki buçuk yıldır bekliyordu. "Pekâlâ."

21 Eylül Salı, 20:55

"Kapanış saati geldi efendim," dedi masada tek başına oturan ve gözleri kapıda olan Dorian Blunt'a. Asi muhasebeci neredeyse bir saattir oradaydı ve kapıdaki zil her çaldığında yerinden sıçırıyordu.

Zavallı Dorian, yeni bir şirketteki muhasebe pozisyonu hakkında kendisiyle e-posta yoluyla iletişime geçen adamı bekliyordu. Dorian'ı işe inandırmak için yeterince doğrulanabilir ayrıntı vardı ve pozisyon için umutsuz olmasını sağlayacak kadar da söz verilmişti.

Çünkü Dorian'ın yeni bir işe çok ihtiyacı vardı. Özellikle de şimdi. Tüm o parayı zimmetine geçirdikten sonra eski şirketinden ayrıldıktan sonra aldığı iş

başarılı olmuştu ve Blunt ailesinin mali durumu kötüye gidiyordu. O kadar ki Dorian her an haksız kazançlarına el atmaya başlayabilirdi.

Ki bu hiç işe yaramazdı. Çünkü her kuruşunu aldım.

Tabii ki iş yoktu. Sadece ben varım, Dorian'la biraz oynuyorum. Bayan Blunt'a ya da çocuklarına zarar vermek istemediği için Dorian'ı evden çıkarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu ve bir iş görüşmesi sözü vermek diğerlerinden daha iyiydi. Onu bir saat bekletmek, kapıyı gözlemek?

İşte bu, gerçek bir ustadan öğrendiği bir stratejiydi. Tam burada, dükkânında geliştirmişti. Basın tarafından "Kırmızı Elbiseli Katil" olarak adlandırılan seri katil, kadın kurbanlarını halka açık bir yerde ateşli bir randevu vaadiyle evlerinden çıkarmıştı. Onları bekletip morallerini bozduktan sonra Bay Doğru'dan ümitlerini kestiklerinde, katil evlerine kadar takip etmiş ve alçakça eylemlerini gerçekleştirmişti.

Üçüncü kurbanını da buraya çekmişti. Burnumun dibinde ve ben bile hiçbir şeyden şüphelenmedim. Ta ki polis kurbanın fotoğrafını tüm medyaya servis edene kadar. O zaman onu hemen tanıdı. Kaybolduğu gece onunla sohbet bile etmişti. Polis onu buraya kadar takip etmiş, yemek bölümünün videosunu istemişti ama o yalan söylemiş, sadece kasanın videosunun olduğunu söylemişti.

Çok kısa bir an için Pit-Guy'a şantaj yapmayı düşünmüş ama hemen vazgeçmişti. Tanrı aşkına, adam bir seri katildi. Bu işe bulaşmasına imkân yoktu. Peki ya polise yardım etmeye gelince? Bırakalım onlar kendi başlarına çözsünler. Bunun için para alıyorlardı.

Sonunda olayı çözdüler ve Pit-Guy'ın tüm hikayesi ortaya çıktı. Bodrumundaki çukurda üç düzineden fazla ceset saklıyordu. Yani içgüdülerim haklıydı. Bodrumunda üç düzine ceset olan bir adama bulaşmayın. Pit-Guy'ın kurbanını izlediği, o gece onu dışarıda takip ettiği video, hazinelerinden biriydi.

Ve ne zaman sağduyu konusunda bir derse ihtiyacı olsa, onu izledi. Pit-Guy ukalalık etti, sonra dikkatsiz davrandı, sonra da yakalandı. Şimdi ölmüştü. Dikkatsiz olmaya niyetim yok.

Her şeyi Mary ve Albert'ın üzerine yıkmak niyetindeyim. Özellikle Mary'ye. Onunla görülecek bir hesabı vardı. Ama şimdilik Bay Dorian Blunt'la görülecek bir hesabı var. Bana borcunun bir kısmını öde. Aptalca. Tomlinson ve Blunt arasında, diğer müşterilerini zamanında ödeme yapmaya ikna etmek için yeterince görsel malzemesi olacaktı. Ödemezlerse, onları da öldürecekti.

Başını kaldırıp saate baktı. Dorian'la işini bitirmesi gerekiyordu, böylece sağır okulundaki Kenny denen çocukla ilgilenebilir ve polislere söylemediği ne bildiğini öğrenebilirdi. Bu yarım kalmış işleri tamamladıktan sonra işine geri dönebilirdi.

"Efendim," diye seslendi. "Artık kapalıyız. Gitmek zorundasınız."

Dorian ayağa kalktı, evrak çantası terli ellerindeydi. "Sadece birkaç dakika daha mı? Bu toplantı çok önemli."

"Özür dilerim efendim. Kapatmaya hazırım. Birkaç dakika dışarıda beklemek isteyebilirsiniz. Ne olur ne olmaz."

Dorian tam da bunu yaptı, ki yapacağını biliyordu. Kapıyı kilitledi ve minibüsünü almaya gitti. Yakında Dorian Blunt faturalarını zamanında ödemiş olmayı dileyecekti.

21 Eylül Salı, :05.

David, Glenn'in iskelesinin kenarında durmuş, yüzünü sudan gelen serin rüzgâra doğru kaldırmıştı. Saat dokuzu geçiyordu ve Olivia aramadı.

Neredeyse pes edip onu arayacaktı ama kendini durdurdu. Top artık gerçekten onun sahasındaydı, diye düşündü. Kelime oyunu yapmıyorum. Meşgul olabilirdi. Bir şüpheliyle meşgul olabilir ve arayamayabilirdi. Ya da basitçe fikrini değiştirmiş olabilirdi.

Rıhtımda kullanılmadan duran oltasına ve takım kutusuna baktı. Onları buraya başka bir walleye vurmak niyetiyle getirmişti ama sonunda burada durup düşünmeye başlamıştı. Her şeyi.

Evie'nin kaçırılan fırsatlar hakkında söylediklerini, Glenn'in kendi hayatını Dana'ninkine benzetmesini düşündü. Hizmet, diğer her şeyin dışında. Dana'nınki, annesinin üvey babası tarafından öldürülmesinden duyduğu suçluluğun kefaretiydi.

Benim... Megan'ın ve tüm ailesinin ölümü. Hem de üvey babanın elinden. Bu paralellikleri daha önce hiç düşünmemiş ne garipti. Ama her zaman oradaydılar, herkesin görebileceği kadar açık. Tabii gerçeği bilen biri varsa.

Bu da onu Olivia'nın büyük sorusuna geri getirdi: Sen kimsin? Olivia buraya gelirse ne cevap vereceğinden hâlâ emin değildi.

Aklını Lincoln'e ve belki de var olmayan hayali yardımcısına çevirdi.

Tom'un Web sitesinde Lincoln'ün arama kayıtlarında bulunduğu telefon numaralarından daha fazla ilerleme kaydettiğini umuyordu. Yaptığı tersine aramaların herhangi birinde ortaya çıkan tek arama, Lincoln'ün cep telefonuydu.

Lincoln'ün annesi ve kardeşi Truman. Lincoln'ün aradığı diğer numaradan bir şey çıkmadı. Tek kullanımlık bir cep telefonu olabilirdi. Kulübeye giderken kendi tek kullanımlık cep telefonunu almaya kadar gitmişti ama numaraları aramaktan vazgeçmişti.

Eğer içlerinden biri önemliyse, onlara haber vermek istemezdi. "Onlar" her . Çünkü bu konuda oldukça emin olmasına rağmen Lincoln'ün yardımını vardı ama David yine de neden diye sormak zorundaydı. Neden deli olmayan biri beni bulmak istesin ki? Tek yaptığım lanet topu yakalamaktı.

Kulağına bir ses geldi, belli belirsizdi ama giderek yükseldi ve kalbi çarpmaya başladı. Bir araba. Ya Olivia tekrar aramayı unutmuştu ya da başka biri evi aramaya gelmişti. Olta takımlarını aldı ve koşarak eve geri döndü, eşyalarını arka verandaya yerleştirdi. Küçük yaşam alanına doğru . Masayı yeniden kurmuş ve Glenn'in masasını yeniden düzene sokmuştu. Ev Olivia için hazırdı.

Ama o hazır mıydı? Hazır mıydım?

Elleri titreyerek kapıyı açtı ve onu kapının eşiğinde, yumruğu vurmaya hazır halde buldu. Yavaşça yumruğunu yanına indirdi, gözleri onunkilere kilitlendi ve adam nefes almak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Belini sıkıca saran bej bir trençkot giymişti. Ama altından bakınca dün geceki elbisesini görebiliyordu. Onunla tanıştığı ilk gece giydiği elbiseyi. Bacaklarını inanılmaz gösteren gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Satır aralarından doğru kelimeleri okuyabildiğini umarak gözlerini tekrar kızın yüzüne çevirdi, çünkü kızın başında, kenarları aşağıya doğru çekilmiş bir fötr şapka vardı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu. Adam kenara çekildi ve kadın içeri girdi, gözleri masaya kaydı. Yukarı baktı, ağzı hafifçe kıvrılmıştı. "Tıpkı dün geceki gibi."

"Umuyordum ki..." Sözcükler uçup gitti, düşüncesi yarım kaldı. Kadın önünde duruyordu, yemek için yeterince iyi görünüyordu ve vücudundaki her kas sıkıştı. Uzanıp dokunmamak için ellerini ceplerine soktu. "Paltonu alırdım," dedi kabaca, "ama sana bir kez dokundum mu, duramam."

Gözleri kızarmıştı ve adam onun nabzının boğazının çukurunda çırpındığını görebiliyordu. Kemerini çektiştirdi, sonra düğmelerini çözdü ve paltosundan kendi başına . Paltosunu kanepenin koluna bıraktı, şapkasını şapkanın üstüne dikkatlice yerleştirdi, ve ona geri yukarı baktı.

Kasıtlı olarak elini uzattı. "Merhaba. Ben Olivia Sutherland. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Gözleri kızın eline kaydı ve yutkundu. Sertçe. Kız ona yeniden başlama şansı sunuyordu. Bu sefer her şeyi doğru yapmak için. Yavaşça adamın elinin kızın elini tutuşunu izledi; adamın eli büyük ve koyu renkti, kızinki ise küçük ve solgundu. Neredeyse kırılğan. Ama onun öyle olmadığını biliyordu. O güçlü, nazik ve güzeldi ve adam bir genç kız gibi titriyordu.

"Ben David Hunter." Onun mavi gözlerini çevreleyen her bir kirpiği görebilene kadar yaklaştı. Ağzı onunkinden bir fısıltı kadar uzaktaydı. "Ve seni nefes almak istediğimden daha çok istiyorum."

"Oh." Bu bir kelimedenden çok bir nefes vermişti. Gözleri kayarak kapandı, göğsü sanki odadaki tüm oksijen emilmiş gibi aldığı sığ nefeslerle zar zor hareket ediyordu. Önce kimin kıpırdadığını bilmiyordu ama sonra umursamadı da. Kızın kolları adamın boynuna dolanmıştı ve adamın ağzı kızın ağzındaydı, vahşi ve morartıcıydı ama kız ona tüm gücüyle karşılık verdi, ağzı açıktı ve çok sıcaktı.

Elleri her yerdeydi; sırtı, göğüsleri, sanki onun için yaratılmış gibi avuçlarını dolduran yuvarlak poposu. "Ne istiyorsun?" diye sormayı başardı.

"Sen." Sözlerini sert öpücüklerle noktaladı. "Şimdi. Lütfen."

Buna bir son vermeliydi. Konuşmak istemişti. Cevaplara ihtiyacı vardı. Ama hayatı buna bağlı olsa bile bunu durdurabileceğini sanmıyordu. Elbisesini kaldırdı, ellerini bacaklarında gezdirdi ve parmakları ipekten çıplak tene geçtiğinde inledi. Kadın gerçek çorap giyyordu. "Bunun fermuarı nerede?" diye homurdanarak sırtına baktı.

"Fermuar yok." Elleri gömleğinin düğmeleriyle meşguldü. "Sadece... çıkar şunu."

Elbiseyi başının üzerinden çekti ve olduğu yere bıraktı. Ve sonra baktı. İpek ve dantel çok az şeyi örtüyordu. Gözleri minicik bir tangaya kaydı. Çok, çok az. Kalbinin patlayabileceğini düşündü. Başka yerlerinin de patlayacağından emindi. Gözlerini kanepeye dikti, baştan çıkmıştı ama kadın parmağıyla ağzına dokundu.

"Bana," dedi boğuk bir mırıltıyla, "bana yapmak istediğin şey için daha fazla alana ihtiyacın olduğunu söyledin." Gömleği adamın omuzlarından itti ve elleri adamın açıkta bıraktığı teninde gezinirken ağzını kendi ağzıyla okşadı. "Benim için. İçimde. Kanepa yok David."

Ölecekti. "Peki," diye mırıldandı ve onu kaldırarak bacaklarını beline doladı. Ağzı dantelin arasından göğsünü bulduğunda yatak odasına doğru iki adım atmıştı ve kadın ona doğru eğildi, vücudu kıvrak ve güzeldi. Durduğu yerde durdu, sertçe emdi ve onun inlemesine neden oldu, bu sese bayıldı. Kadının yerini değiştirerek diğer göğsüne de sahip oldu, böylece sesi tekrar duyabilecekti.

"Acele et," diye ısrar etti. "Lütfen. Lütfen."

İtaat ederken, onu yatağa yatırırken, sonra bacaklarındaki küçük külotu yırtarken, ayakkabılarını tek bir hareketle ayaklarından iterken umutsuz bir ilahiydi. Bir nefes daha alamadan ağzı onun üzerindeydi ve tıpkı hatırladığı gibi inledi.

Tadı... tıpkı hatırladığı gibi. Ve elleri saçlarına yapışmış, onu kendine çekiyordu, tıpkı hatırladığı gibi. "Lütfen, lütfen." Tekrar söylüyordu, daha fazlası için yalvarıyordu, onu oraya götürmesi için yalvarıyordu, sanki götüreceğinden emin değilmiş gibi.

Bu yüzden emdi, ısırıldı ve yaladı, sonunda dilini derinlere sapladı ve vücudu gerildi, başı geriye savruldu ve onu sersemleten bir güçle boşalırken kemerli boğazından boğuk bir çığlık koptu.

Ama o durmadı. Duramadı ve kadın tekrar ürperdi, adı dudaklarındaydı.

Dizlerinin üzerine çökmüş, vücudu zonklayarak ona bakıyordu. "Olivia, bana bak."

Gözlerini kırıştırdı, sonunda göz kapaklarını kaldırdı. Güzelce sersemlemişti.

Ellerini yüzünün iki yanına koyarak ona doğru eğildi. "Seni düşünüyorum. Sadece seni. Sadece seni. Olivia."

Uzun bir süre ona baktı. Sonra dudakları kıvrıldı. "Hâlâ giyiniksin."

Elleri ona uzandı ama adam bileklerini kavradı ve parmaklarını onunkilere geçirdi. "Eğer bana dokunursan, boşalırım."

"Yapmanı istiyorum. Sana ihtiyacım var."

"Benim de ihtiyacım var ama otuz saniyeden fazla sürmesini istiyorum. O yüzden bana bir dakika ver." Kaşlarını onunkilere indirdi. "Senin tadını hayal etmiştim. Hayal ettiğimden daha iyisin."

Ona doğru kıvrıldı. "David, lütfen."

Kadının gitmesine izin verdi, kadın ona dokunamadan geri çekildi. Çorapları yavaşça bacaklarından sıyırdı, önce birini sonra diğerini, sonra yatağın yanında durdu ve gömleğini silkti. "Sütyenini çıkar."

Ayağa kalktı ve bu terimi hak edecek kadar bile örtmeyen köpüklü danteli çözdü. Askıların kollarından aşağı kaymasına izin verdi ve aniden adamın nefesini kesti.

"Çok güzelsin."

Kemerini çözerken gözlerini ellerine indirdi. "Sen de öylesin."

David'in elleri hareketsiz kaldı. Yatağın kenarına diz çöktü, pantolonunun düşmesine uzanırken bakışları yere düştü. David ellerini kendi elleriyle kapatarak onu durdurdu. "Hayır. Bana bak Olivia."

Onun gözleriyle karşılaşana kadar başını kaldırdı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Her şey." Yüzünü şefkatle kavradı. "Neden burada olduğumu düşünüyorsun?"

"Çünkü beni nefes almak istediğinden daha çok istiyorsun."

"Çünkü sen çok güzelsin. Seni aklımdan çıkaramadım Olivia. Denedim. Aylarca ve yıllarca denedim ama hiçbir şey işe yaramadı. Kimse işe yaramadı. Konuştuğumuzda gözlerini, gülümsediğinde yüzünü görmeye devam ettim."

Gözlerinin ardında bir şeyler kıpırdadı ve onu sadece kelimelerle asla ikna edemeyeceğini biliyordu. Pantolonunun yere düşmesine izin verdi ve boxer'ını da onunla birlikte aşağı itti ve kızın gözleri açılıp tekrar ısındığında bir tatmin dalgası hissetti.

Bir parmak ucunu onun uzunluğunda gezdirdi, sonra ellerini yanlarından geçirerek kalçalarını kavradı. Başına gelecekleri biliyordu ama yine de hiçbir şey onu, kızın ağzının ıslak ve ılık bir şekilde üzerine kaymasının ne kadar inanılmaz bir his olduğuna hazırlayamadı. Başı geriye düştü, gözleri kapandı ve göğsünden gırtlaktan bir inilti çıktı.

Cennet gibiydi. Ama bu şekilde gelmek istemedi. Bu gece olmaz.

"Dur." Tüm gücünü toplayarak parmaklarını kızın saçlarına geçirdi ve yüzünü görebilmek için onu kendinden uzaklaştırdı. "Sana, senin için." Onu yukarı sürükledi, ağzını dayadı, kolları boynuna dolandığında ve göğüslerini göğsüne bastırıp onu öptüğünde şiddetle tatmin oldu. "Senin içinde." Körü körüne bir prezervatif almak için yatağın başucundaki çekmeceye uzandı. "Senin içinde olmak istiyorum."

"O zaman acele et," diye fısıldadı, onu kendisiyle birlikte yatağa çekti. Kesinlikle kırılgan değildi. Kadın paketi adamın elinden kaptı ve elleri ateşten küçük yalamalar gibi adamın üzerine kaydırduğunda adam kendini tutmak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Onu sırt üstü yatırdı, daha önce yapması gereken her şeyi yapmaya kararlıydı, kendini tutacak, ona hak ettiğini verecek güce sahip olması için dua ediyordu. Ama içine girdiğinde kız sıcak, ıslak ve çok sıkıydı. Yarı yolda durdu ve titredi, kontrolünü pamuk ipliğine bağlıyordu. "Seni incitmek istemiyorum."

Kadın adamın gözleriyle buluştu ve adam oraya koymayı umduğu zevki şimdiden görebiliyordu. "Daha fazla." Ona doğru sallandı, onu daha derine çekti. "Tanrım, lütfen. David. Daha fazla."

İlk seferinde kontrolünü kaybetti ve kızın nefesini keserek derinlere daldı. Ama yüzünde acı yoktu, sadece hareket ettikçe artan şehvetli bir ihtiyaç vardı, daha sert, daha derin. Daha hızlı. Adam onun doruğa ulaşmasını izlerken kadın her hamleyi karşıladı. Omuriliğinin tabanında karıncalanan orgazmı hissedebiliyordu ve onunla savaştı. Henüz değil. Kahretsin, henüz değil.

Sonra kısa tırnakları sırtına battı ve bir kez daha gerildi. Daha sert daldı, kız çığlık atana ve kabarcıklı dalga vurana ve her şey kararına kadar pervasızca onları daha yükseğe çıkardı, düşerken dudaklarında onun adı vardı.

21 Eylül Salı, saat 11:30.

Tüm sistemler . Bir blok ötedeki minibüsünde oturmuş, Barney Tomlinson'ın fahişesi için satın aldığı evi izliyordu. Evin yıkılması Bayan Tomlinson için daha fazla sigorta parası anlamına geliyordu ve Barney'nin anısını yaşatmanın son bir yoluydu.

Dorian şu anda evin içinde Barney'nin masasının üzerinde yüzüstü yatıyordu. Yüzü hariç tabii. Bu polisler çözmeleri için eğlenceli bir bulmaca verecekti. Dorian ve Barney nasıl bağlantı kurmuştu? Tabii ki benim aracılığım dışında.

İşin güzel tarafı, her iki adamdan da aldığı paranın, kimsenin bakmayı bilmeyeceği offshore hesaplarda tutulmuş olmasıydı. Bağlantı yok.

Albert ve Mary oradaydı. Tam zamanında. Bu iş daha önce tartışmışlardı. Sesleri, telefonlarına gizlediği mikrofon aracılığıyla yüksek ve net bir şekilde çıkmıştı.

Albert cam toplar yüzünden Mary'ye çok kızmıştı. Mary de Tomlinson'ın çevre düşmanı olduğu konusunda ona yalan söylediği için kızgındı. İkisi de Eric'in ölümüne çok üzülmüş görünmüyordu. Mary bu işi yapmak istememişti. Albert onu boynunu kırmak ve Mississippi Nehri'ne atmakla tehdit etmişti. Çok eğlenceli olmuştu. Ama tüm bunlardan sonra, işte buradaydılar. Ve görünüşe bakılırsa, hâlâ tartışıyorlardı.

Kemerine takılı alıcıyı onların frekansına ayarladı ve dinledi. Albert'in gömleğinin cebinde tek kullanımlık bir aleti vardı, bu yüzden sesi yüksek çıkıyordu. Mary yine de kendini tuttu.

"Lanet olsun, kadın, kapa çeneni," diye homurdandı Albert. Fransız aksanıyla konuşuyordu. Belki de numara yapmamıştı. Belki de Eric'ten intikam almaya çalışıyordu.

Eric'in şu anki ölüm hali göz önüne alındığında, bunu oldukça iyi yaptığını söyleyebilirim.

"Bu çok aptalca," diye tısladı Mary. "Kendimizi daha da derine gömüyoruz." "Peki ya reddedersek?"

"O da videoyu yayınlar. Photoshop'la eklendiğimizi söyleriz. Ayrıca, kızın kaseti onda. Bu onun orada olduğunu kanıtlar, bizim değil."

Mary haklıydı ama Albert buna inanmıyordu. "Dediğimi yap yoksa balıklar seni sever. Senin o pis nehrindeki büyük pis balıklar."

"Senden nefret ediyorum."

"İyi ki benden hoşlanmana gerek yok. Sadece sana söyleneni yapman gerekiyor."

Yürü be Albert. Biri o kızı uzun zaman önce tokatlamalıydı.

Onları eve girerken ve hızla dışarı çıkarken videoya kaydetti. Dakikalar içinde yangın şiddetlendi. Çocuklar bu işte oldukça iyi olmaya başlamışlardı. Albert cebinden cep telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf çekti, sonra ikisi birlikte Eric'in arabasına doğru koştular.

Onlar uzaklaştı ve o da minibüsünü çalıştırarak diğer yöne doğru yola çıktı. Sağırılar okuluna gitmesi gerekiyordu. Kenny ile çocuğun henüz bilmediği bir randevusu vardı. Arkasından kostümünün içinde olduğu plastik kuru temizleme torbasına baktı. Oraya vardığında hızlıca üstünü değiştirmesi gerekecekti. Gömleği de şapkası gibi yanlış tarzdaydı ama Kenny'nin Minneapolis Polisi'nin giydiği üniformayı tam olarak bilmediğinden emindi.

On Sekizinci Bölüm

21 Eylül Salı, saat 11:30.

Olivia yavaşça, uykulu bir şekilde uyandı. Ve tamamen çıplaktı. Gözleri aniden açıldı, nerede olduğunu ve kimin elinin göğsünü sahiplendiğini fark ettiğinde gerildi. Sırtını David'in sert göğsüne dayamıştı. Ve David uyumuyordu, eğer poposunda hissettiği titreşim bunun bir göstergesiye.

"Gitme," diye mırıldandı kulağına, vücudunu ürpertti. "Lütfen."

"Aramayacağım. Ama telefonumu almam lazım, belki ararlar diye." "Komodinin üzerinde. Ceketinin cebinde buldum."

Başını kaldırdı, gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı. Giysilerini yakındaki bir sandalyeye yerleştirmiş, çantasını da üstüne koymuştu. "Ne zamandır baygındım?"

"İki saat. Kendimi affettirmem için bana bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Verdim, değil mi?"

"Bence daha fazlasını yaptın," diye mırıldandı. Adam tereddüt etti. "Pişmanlık mı?"

"Hayır." Hâlâ soruları vardı ama pişman değildi.

"Güzel." Onun başının üstünü öptü. "Buna ihtiyacım vardı." "Benim de."

"Önce senin konuşmak isteyeceğini düşünmüştüm." İç çekişi sessizdi. "Ben de öyle."

"Ne değişti?"

"Bir kısmı 'Seni nefes almak istediğimden daha çok istiyorum'du. Harika bir cümleydi David."

Adam ona doğru kayd ve kadın nefesini tuttu. Adam yine hazırды. Ben de öyle.

"Bu çizgi değildi, Olivia. Seni hâlâ nefes almak istediğimden daha çok istiyorum. Ama şimdi en azından düşünebiliyorum. Fikrini değiştiren şeyin bir kısmı buysa, geri kalanı neydi?"

Joel Fischer'ın duvarı, diye düşündü. "Konut kundakçılarından biri hakkında bir ipucu bulduk. Görünüşe göre içlerinden biri Pazartesi sabahı aşırı doz almış ve arabasını yoldan çıkarmış. Ölmüş."

"Vicdan azabı mı?"

"Sanırım öyle. Bu çocuğun odasında durdum, duvarındaki plakelere baktım, hepsi de topluma hizmet içindi. Bir fark yaratmak istiyordu. Sanırım boyundan büyük işlere kalkıştı ve suçluluk duygusuna dayanamadı. Bu çocuk o kadar çok iyilik yaptı ki, sonra bir kötülük yaptı ve her şey onun için çözüldü diye düşünüp durdum. Sonra Lincoln'ü düşündüm, onun suçluluğunu." Durakladı. "Sen de bunu anladın."

Adam gerilerek elini göğsünden karnına götürdü. Elini kendi eliyle kapatarak tuttu. "Ne anladığını merak ediyordum," dedi. "Dün gece Mia'nın düğününden sonra olanlar hakkında tartışırken 'Ve' dedin."

Yutkundu. "Ve?"

"Başka bir şey yaptığını . Daha kötü bir şey. Bu konuda daha fazla endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ettim. Sonra da bunun ne önemi var diye düşündüm. Nasıl bir adam olduğunu fazlasıyla kanıtladın. Hâlâ sorunun cevabını istiyordum ama seni gördüğümde... çok daha az önemli görünüyordu. Çünkü ben de seni nefes almak istediğimden daha çok istiyordum."

Bir nefes aldı ve bıraktı. "Peki senin sorunun ne Olivia?"

Sırt üstü yuvarlandı ve adamın gözlerini temkinli buldu. "Kimsin sen, David Hunter?" Sözlerini yumuşatmaya çalışarak ona gülümsedi. "On kişinin toplamından daha fazla gönüllü olan kedi kurtaran bir itfaiyeciden başka?"

Gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum. O kadar uzun zamandır o adamım ki, artık bilmiyorum."

Onun cevabında dürüstlük ve hayal kırıklığı hissetti. "O zaman daha önce kimdin?"

İrkildi. "Pek hoş değil. Benden hoşlanacağını sanmıyorum." "'O sen' kaç yaşındaydı?"

"On sekiz."

O zaman on sekiz yıl diye düşündü. Yaptığı şey her neyse hayatının yarısını onunla geçirmişti. "Peki on sekiz yaşındaki sen ne yaptın?"

Adam aniden yuvarlandı, ama kadın dizlerinin üzerine sıçradı ve ayakları yere değdiğinde adamın kolunu yakaladı. "Yapma," dedi acilen. "Sakın benden uzaklaşmaya cüret etme. Yaptığın ya da yaptığını düşündüğün şey her neyse, iki buçuk yıl boyunca peşimden gelmeni engelledi. Her ne olduysa, benim hayatımı da etkiledi. O zaman geçti David. Boşa gitti. Daha fazla kaybetmek istemiyorum. Şu an buradayım, senin yatağındayım. Senden korkmuyorum. O yüzden söyle bana."

Yatağın kenarına oturdu, sırtı ona dönüktü, omuzları kamburlaşmıştı. "Yapamam."

İçgüdülerine güvenerek şansını denerdi. "Adı neydi?" Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu ve bir kez daha deneyeceğini düşündü. "Dana hakkında mıydı?"

Sanki irkilmiş gibi başını hafifçe çevirdi. "Hayır. Otuz yaşına kadar onunla tanışmadım."

"Mia bana ondan bahsetti, kocalarından kaçan, şiddet gören kadınlara nasıl yardım ettiğini anlattı. Bunu yapmasına nasıl yardım ettiğini."

"Hayır, sadece çatıyı tamir ettim."

"Bu, çocuklarıyla birlikte saklanacak kuru bir yeri olan korkmuş kadınlar için çok şey ifade ediyordu. Bunu neden yaptınız? Dana için mi yoksa kadınlar ve çocukları için mi?"

"İkisi de. Dana somut bir şeyler yapıyordu. Bu kadınların ve çocuklarının içinde bulunduğu kötü durum hakkında sadece konuşmakla kalmadı. Bir şeyler yaptı. Buna hayran kaldım."

"Onu seviyordun. Dana'yı."

Adam şimdi arkasını dönmüştü ve kadın onun yüzünü göremiyordu. "Evet," dedi ve kadın kıskançlık ve dehşetin bıçak gibi saplandığını hissetti. "Ya da belki onun fikri," diye ekledi sessizce. "Onun aynı şekilde hissetmediğini hep biliyordum. Belki de bu onu güvende kılıyordu. Kulağa aptalca geliyor."

"Hayır, hiç de değil." Uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde oturdular. "Adı neydi David?"

Yorgun bir iç çekişle ürperdi. "Megan." "Ve o da on sekiz yaşında mıydı?"

"Evet."

"Onu sevdin mi?"

Gülüştündeki sertlik kadının irkilmesine neden oldu. "Kendimi sevdiğim kadar değil."

"Ona ne oldu?"

"O öldü," dedi açıkça. "Üvey babası tarafından öldürüldü. Sorgulamam bitti mi?"

"Soruma cevap vereceğini söylemiştin," dedi sessizce. "Şu anda olduğun kişinin, onun o zamanki kişiliğiyle büyük bir ilgisi olduğunu düşünüyorum"

Uzun bir süre bekledi ve sonunda içini çekti. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Bir elini onun kolunda gezdirdi. "Bir zamanlar Megan adında bir kız vardı'ya ne dersin?"

Yutkundu. "Ortaokulda tanıştık. O benim ilk dansımdı, ilk randevumdu. İlk öpücüğüm."

"Peki ne oldu?"

"Zaman geçti. Liseye devam ettik, birbirimizden uzaklaştık ama hâlâ arkadaştık. Sonra kardeşim Max profesyonel oldu ve her şey değişti. NBA'e seçildi. Onun hayatı değişti, benimki de öyle."

"Daha iyisi için mi?"

"O zamanlar ben de öyle düşünüyordum. On altı yaşındaydım ve kendimi çok beğenmişim. Okulumun beyzbol takımında oynuyordum, koçum burs için çok şanslı olduğumu söylüyordu. Yakışıklıydım. Kızlar beni istiyordu. Bir sürü kız. O zaman her şey buydu."

"Megan'a ne oldu?"

"O zamana kadar onu çoktan geride bırakmıştım. Ben bir sporcuydum. Sınıftaki en güzel, en hızlı kıza ihtiyacım vardı. Megan rekabet edemezdi. Onun sosyal beceriksizliği için üzülüyordum." Bunu kendini suçlayarak söyledi. "Üzülmemeliydim, en azından bunun için."

"O zaman ne için?"

"Biz ortaokuldayken babası öldü. Küçük bir erkek kardeşi vardı ve annesi onları geçindirmek için çok çalışıyordu. Sonra Megan on altı yaşındayken annesi yeniden evlendi. Hayatın onlar için daha iyi olması gerekiyordu ama üvey babası tam bir baş belasıydı."

"Olamaz," diye fısıldadı üzüntüyle, sanki başına gelecekleri zaten biliyormuş gibi. "Onlara bağırdı. Onlara vurduğunu kimse bilmiyordu ama bizim bilmemiz . Ama ben meşguldüm," dedi alaycı bir şekilde, "popüler olmakla. Sahip olmak güzel insanlarla eğlenin."

"Bu sadece bir yüz," diye mırıldandı, artık anlamıştı. "David..."

"Meşguldüm," diye devam etti, sanki kız hiçbir şey söylememiş gibi. "Danslara gidiyor, top oynuyor, bir NBA yıldızının kardeşi olmanın tadını çıkarıyordum. Hiç kitap karıştırmadım. Ödevlerimi zeki kızlar yapardı. Annem her gün benim için dua eder, doğruyu bulmam için yalvarırdı. Ama o ne bilirdi ki? Dünyayı kuyruğundan yakalamıştım."

"Kuyruk nasıl kırıldı?"

"Son sınıftaydık ve bir parti vardı. Çocuklardan birinin ailesi hafta sonu için gitmişti ve biz de sıkı bir parti yapıyorduk. Fıçılar, şişeler, ot. Bir sürü kız vardı. Ben sarhoş oldum. Ve Megan geldi."

Olivia hiçbir şey söylemedi. Çenesi gergindi, gözleri dümdüz ileriye bakıyordu, görmüyordu.

"O kadar sarhoştum, kendimi o kadar kaptırmıştım ki kızın gözünün morardığını görmedim. Karanlıktı ve müziğin sesi çok yüksekti ve onun da diğer kızlarla aynı nedenle geldiğini düşündüm. Bu yüz için. Onu öptüm ve bir dakika boyunca bana tutundu. Sonra onu mıncıkladım. Bluzunu yırttım ve o da beni itmeye çalıştı. Kimse beni itemezdi."

"Bu seni kızdırdı."

"Evet. Sonra ağlamaya başladı. Yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Arabama ihtiyacı varmış. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ama çok kızmıştım, bu yüzden onu ittim ve başka birine sormasını söyledim..." Sözlerini bitirmeye çalışırken boğazı düğümlendi ama sesi kesildi. "O önemsemi. O sadece sokağın aşağısındaki Megan'dı. Ben David'dim, Bay Mükemmel."

Olivia elini onun sırtına koydu, irkildiğini hissetti ama geri çekilmedi. "Ve?"

"Parti devam etti. Kimse onun geldiğini ya da gittiğini görmedi. O hiç kimseydi. Biz popülerdik. Gecenin geri kalanında onu bir daha düşünmedim. Daha önce hiç sarhoş olmamıştım ve ertesi sabah korkunç bir akşamdan kalmalığım vardı. Tek düşünebildiğim annem ayinden dönmeden eve gitmem gerektiği idi yoksa beni öldürecek. Sonra Megan'ın evinin önünden geçtim."

"Ne yaptığını mı?"

Dudakları büküldü. "Ne dediğini, ağladığını hayal meyal hatırlıyordum. Ama evinin önünden geçene kadar anlamamıştım. Önünde park etmiş, ışıkları yanıp sönen bir polis arabası vardı. Kalbim çarpmaya başladı. Arabamı durdurdum ve ön kapıya doğru koştum ve... onu gördüm. İçerideki polis görüşümü engellemeye çalıştı ama çok geçti. Ben çoktan görmüştüm."

"Ölmüş müydü?" Olivia mırıldandı.

"Hepsi öyleydi. Annesi merdivenlerdeydi. Kafası... Adam kafasına sopayla vurmuştu. Megan oturma odasının ortasında yerde yatıyordu." Titreyen bir nefes aldı. "Onu da dövmüştü. Kardeşinin yatıyordu, onu koruyordu. Her yerde giysiler ve duvara dayalı boş bir bavul vardı."

"Kaçıyordu."

"Denedi," dedi içi boş bir sesle. "Onu yakalamış olmalı. Öfkeden deliye dönmüş. Hepsini öldürdü, sonra da kendini vurdu."

"Polis ne yaptı?"

"O gün mü? Bana ne bildiğimi sordular. Hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Bir gece önce bana geldiğini onlara hiç söylemedim."

Sesinde nefret ve aşağılama vardı, hepsi kendisi içindi. Söyleyecek doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken bile kalbi onun için acıyordu. "Peki ya o günden sonra?"

Umursamazca omuz silkti. "O zaman bu eski bir haberdi. Üç masum insanı öldürmeden önce neden kimsenin onu durdurmadığı dışında çözülecek bir gizem yoktu."

"Olanları hiç kimseye anlattın mı?"

"Hayır. Birkaç kez denedim. O yaz babama söylemeyi denedim ama benden nasıl iğreneceğini görmeye dayanamadım. Babam o sıralarda profesyonel futbol oynayan kardeşim Max'e zaten kırılmıştı. Max'in yeni arkadaşları vardı ve bir süredir eve gelmiyordu. O lüks bir hayat yaşıyordu ve bizimkilerin kalbi kırılmıştı."

İç çekti. "Rahibime bile söyleyemedim. O dönem üniversiteye gittim ve çok başarısız oldum. Uyuyamadım. Sürekli onları ölü görüyordum. Aklımı kaybediyordum. Biriyle konuşmam gerekiyordu, bu yüzden paramı topladım ve Los Angeles'taki kardeşim Max'i görmek için bir uçak bileti aldım. Her zaman çok yakın olmuştuk ve... Max'in benden nefret etmeyeceğine güveniyordum."

Kalbi kırıldı. "Ne dedi o?"

"Ona hiç söylemedim. Evine gittiğimde gerçek bir parti vardı. Bütün içkileri ve kadınları gördüm ve sanırım kendimi kaybettim. O geceki partiyi, ne kadar aptal olduğumu düşünüyordum. Max'in tüm içki şişelerini pencereden dışarı fırlattım, misafirlerine evlerine gitmelerini söyledim. Max onu kurtarmaya geldiğimi, eve dönmesini sağlayacağımı düşündü. Sanırım onu yola getirecek birine ihtiyacı vardı ve kazara o kişi ben oldum. Max eve geldi, babamızla barıştı, sonra aynı gece bir kaza oldu. Babam öldü ve Max felç oldu. Annem yıkılmıştı ve Max yürüyemiyordu. Fizik tedavisinde yardıma ihtiyacı vardı. Bana ihtiyacı vardı."

"Megan'ın sana ihtiyacı varmış gibi."

"Evet, öyle. Bu yüzden kendimi Max'e yardım etmeye adadım ve bazı günler Megan'ı düşünmediğim saatler oldu. Herkes çok asil olduğumu düşünüyordu. Ben sadece aklımı başımda tutmaya çalışıyordum. Zihnimdeki resimleri yok etmeye çalışıyordum."

"Lincoln gibi. Anladığın buydu. Ona acıdınız."

Bir nefes aldı. "Düşünüyorum da, 'Tanrı'nın lütfu dışında I."

"Hiç de aynı şey değil," diye mırıldandı. "Ama nasıl bir paralellik kurduğunu anlayabiliyorum. Bir şekilde Lincoln senin onu anladığını biliyordu. Belki de uzun zamandır kurduğu ilk gerçek insani bağ sendin." Olivia yanağını onun koluna yasladı. "Bu on sekiz yıl boyunca taşımak için çok büyük bir sır."

"Öyle değil mi?" dedi bitkin bir şekilde.

"Ama Megan'ı ve ailesini siz öldürmediniz. Annesi yetişkindi ve tehlikeli bir adamla kaldı. Megan neden polise gitmedi? Neden sana geldi?"

"Sanırım onun zihninde hala arkadaşlık. Muhtemelen hala bana aşıktı. Onu hiç dışlamadım ve bazen koridorda, ders aralarında konuşurduk. Dediğim gibi, onun için üzülüyordum. Geriye dönüp baktığımda ne kadar yalnızlaştığını görebiliyorum. Nasıl başı eğik dolaştığını. Popüler olmadığı için üzgün olduğunu düşünüyordum."

"Sen genç bir kızdın David."

"Biliyorum, ama yine de." Adam bir nefes daha çekti ve kadın daha fazlası olduğunu fark etti. "Onu kırık dökük sonra eve gittim. Ne dediğini hatırlamaya çalıştım, neden bana geldiğini merak ettim. Sonra partiden bir gün önce ders arasında koşarak yanıma geldiğini ve edebiyat kitabıma koyduğu notu bulup bulmadığımı sorduğunu hatırladım. Meşguldüm, bu yüzden 'Tabii' dedim. Yapıp yapamayacağımı sordu. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve hiç durmadan 'Tabii ki' dedim. Notu öldüğü gün buldum."

"Ne yazıyordu?"

Sandalyenin üzerine fırlattığı pantolonundan cüzdanını almak için kendini yorgun bir şekilde ayağa kaldırdı ve yıpranmış, buruşmuş bir kâğıt çıkardı. Özenle açarak sessizce ona uzattı.

Olivia, eski arkadaşının hâlâ en iyi olduğuna inanan bir kızın sözlerini okurken irkilmemek için kendini zor tuttu. "Annesi onu bırakmadı ve Megan başka kime güveneceğini bilemedi," diye mırıldandı. "Ertesi gece onu almanı istedi."

"O gece parti gecesi idi. Küçük kardeşini de alıp kaçacaklardı. Sadece otobüs götürülmeye ihtiyacı vardı. Mektubunu bulmak için defteri açsaydım onları kurtarabilirdim."

İç çekti. "Tamam, onları kurtarmış olabilirsin. Sonra yine arabanızla ortaya çıkabilirdiniz ve üvey baba hepinizi vurabilirdi. Gerçek şu ki, Megan ve annesi için kaynaklar vardı. Yetişkin olan . Polisi aramalıydı. Bu bir trajediydi David ama buna sen sebep olmadın."

Mektubu yeniden katladı, cüzdanına geri koydu, sonra gözlerinde ıstırapla ona baktı. "Hâlâ yüzlerini görüyorum."

"Çünkü senin bir ruhun var. Eğer , bunun bir önemi olmazdı. Durumun ne kadar kritik olduğunu bilmiyordun. Bilseydin, harekete geçerdin."

Sertçe yutkundu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen bir gecede şu anda olduğun adam 'olmadın'. Bu değerler senin içinde vardı, yoksa on sekiz yıl boyunca bu konuda kendine işkence etmezdin. David, pek çok kişiye yardım ettin. Bir trajediyi hizmet ruhuna dönüştürdün. O bencil çocuğa bunu daha ne kadar ödeteceksin?"

"Bilmiyorum. Ama bu yüzden o gece seninle ne yaptığım konusunda endişelendim."

"Beni zorladığın için mi endişeleniyorsun? David, o zaman bile Megan'ı zorlamadın. O dur dediğinde durdun. Bu konuda medeni değildin ama durdun. Değil mi?"

Başını salladı. "Evet, sanırım yaptım. Ama..."

"Dana'nın sığınağında kaç aileyi kurtarmasına yardım ettiniz?"

"Düzinelerce sanırım."

"Şehrin dört bir yanındaki barınakların çalışmalarını destekliyorsunuz, böylece daha fazla aile kurtarılmaya devam ediyor. Megan bir kurbandı ama pek çoğu kurban olmayacak. Bu yeterli olmalı," dedi, "çünkü asla yeterli olamaz. Dünyada her zaman yanlışlar olacaktır. Hepsini düzeltemeyiz. Sadece elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

Tekrar yatağın kenarına oturdu. "Bunu biliyorum."

"Ama yine de zor. İnsanların acı çektiğini görmek ve bunu düzeltmemek çok zor. Bana Megan'dan bahsettiğin için teşekkür ederim. Kolay olmadığımı biliyorum."

"Bu bir şeyi değiştirir mi?" diye sordu sıkıca.

"Senin hakkında ne düşündüğümü mü kastediyorsun? Hem evet hem hayır. Sen iyi bir insansın. Bu değişmedi. Ama aramızda olanlar hakkında?" Omuz silktilti. "Benimleyken başka bir kadının adını söyledin, sonra buraya taşındın ve sanki hayatta olduğumu bilmiyor gibiydin. Senden nefret etmek istedim. Bir parçam nefret etti."

Ona bakmadı. "Hâlâ mı?"

"Senden nefret mi ediyorum? Hayır. Ne yapmaktan korktuğunu şimdi anlıyorum. Ama bir zamanlar Dana'yı sevdiğin gerçeğini görmezden gelemem. Benimle birlikteyken o hala aklıdaydı. Sanırım bunu aklımdan çıkarmak zaman alacak."

"Ve kalp," diye mırıldandı. "Ve güven."

"Evet. Sana güvenmem için bana zaman vermen gerekecek. Ve hala hayatımızın iki buçuk yılını neden boşa harcadığını anlamıyorum. Neden sadece bana sormadın?"

"Ne diyeceğinden korkuyordum," diye sessizce itiraf etti. "Bir canavar olabileceğimi düşünmek istemedim. Yine."

Kalbi sıkışmıştı. "Biliyor musun, şampanyayı fazla kaçırдың gece bana düğünlerden nefret ettiğini, çünkü herkesin bir sevgilisi olduğunu ve senin yalnız kaldığını söylemiştin. Senin gibi görünen bir adamın nasıl yalnız olabileceğini merak ettim."

Çenesi gerildi. "Bu sadece bir yüz, Olivia. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Parmaklarını onun yanağına dokundurdu. "Çok güzel bir yüz. Ama daha önemlisi altındaki adam. Sen iyi bir adamsın David. Onurlu ve nazik. Dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorsun."

Omzunun üzerinden baktı, gözleri parlıyordu. "Böyle düşünmene ihtiyacım vardı."

Gözleri onunkileri tutuyordu. de başka tarafa bakamazdı. "" "Seni hâlâ istiyorum," diye fısıldadı, "nefes almak istediğimden daha fazla."

Nabızı hızlandı. "Kimin nefes almaya ihtiyacı var?" Kadın gözünü kırpamadan, adamın ağzı onunkinin üzerindeydi, açgözlü ve açgözlü, elleri dokunduğu her yerde tenini ateşe veriyordu. Onu yastıklara doğru yuvarladı ve peşinden aşağıya indi. Sonra nefes alamadı ve umursamadı.

Çarşamba, 22 Eylül, 12:25.

Kravatının düğümünü sıktı, polis kostümü tamamlanmıştı. Kravatlar rahatsız ediciydi. Babasının onları evde nasıl takabildiğini hiç anlamamıştı.

Minibüsünün arkasından öne doğru tırmandı ve okulun arka otoparkına paralel bir sokağa girdi. Bu otopark onların tahliye noktasıydı ve ebeveynlere çocuklarının güvenliği konusunda rahat bir his vermek için okulun Web sayfasında uygun bir şekilde yer alıyordu.

Gösteri zamanı. Bir elinde ses karıştırıcı, diğerinde cep telefonu, okulun ana santralini aradı, mesajını ezberlemişti.

Çarşamba, 22 Eylül, 12:35.

Telefon çaldığında Olivia neredeyse uyumak üzereydi. "Seninki," diye mırıldandı. "Benimki Looney Tunes çalıyor."

David onun üzerine eğildi ve telefonunu karıştırdı. "Hunter." Aniden yataktan fırladı ve telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırdı,

boxerını çekti. "Ne oldu?" Pantolonunu tuttu, sonra elleri hareketsiz kaldı. "Yola çıkıyorum."

"Sorun nedir?" diye sordu. "Sekize kadar rapor vermen gerekmiyor sanıyordum."

"Geri arama durumu. Kontrolden çıkan bir konut yangını için takviyeye ihtiyaç var."

"Neden sadece destek itfaiyelerini aramadılar?"

"Onlar yaptı. Bu gerçekten çok kötü ve birkaç adamımız yaralandı. Yangın yandaki eve sıçradı ve bir propan tankı patladı. Binanın bir kısmı yandı." Giyinmeyi bitirdikten sonra eğildi ve kızın ağzına sert bir öpücük kondurdu. "Uyumaya devam et. Bir süre dönmeyebilirim." Kapıda tereddüt etti. "Olivia..."

Adamın ne söylemek istediğini biliyordu ama ikisinin de ciddiye alacağı sözler için çok erken olduğunu en az onun kadar biliyordu. "Ben iyi olacağım. Sen dikkatli ol."

"Her zaman. Sabah dönmezsem seni ararım."

Işığı kapattı ve tekrar battaniyenin altına girdi. Sonra bir dürtüyle yastıkları değiştirdi. Onun kokusunu alabiliyordu ve bu ona iç çekti. Cep telefonu Looney Tunes'un müziğini çalmaya başladığında neredeyse uyuyakalmıştı. Yüksek sesle. "Sutherland."

"Ben Kane. Sağırlar okuluna gitmen gerekiyor. Hemen."

Yüzünü buruşturarak yataktan kalktı. Kasları fena halde zorlanmıştı. "Neden?"

"Bomba tehdidi."

Adrenalin beynini temizledi ve elbisesini başının üzerine düşürdü. "Ne zaman?"

"On dakika önce. Şu anda okulu boşaltıyorlar. Bomba imha ekibi ve itfaiye zaten orada."

Zihni hızla çalışırken, ayaklarını gülünç topuklu ayakkabıların içine soktu. "Neredesin sen?"

"Evimden çıkıyorum. On beş dakika içinde ışıklarımınla orada olacağım. Sen neredesin?"

"David'in kulübesi. Oraya varır varmaz seninle buluşacağım." Çantasından anahtarlarını aldı ve gece çantasını bıraktığı arabasına yöneldi, hâlâ onunla konuşuyordu. "Kane, neden biri okulu bombalasın ki?" diye sordu, zaten bildiğinden korkarak.

"Bir, kafayı yemişler. İki, okuldaki biriyle bir sorunları var. Üç, birileri halkın yurtlardan tahliye edilmesini istiyor."

"Kenny. Yirmi bir çocukla konuştuk. Sadece Kenny yurttta kalıyordu."

"Biliyorum. Merkeze ilk müdahale ekiplerinin bulup izlemelerini söyledim bile. Onlara Kenny'nin eşkalini verdim. sitede karışıklık."

"Onu nereden biliyorlardı?" Çantasını almış, kulübeye doğru koşuyordu. "Olası bir görgü tanığıyla bağlantımız o, ama onunla konuştuğumuzu onlara kim söyledi?"

"Okuldaki herhangi biri olabilirdi. Yirmi çocuğun bunu bir sır olarak sakladığını sanmıyorum."

"Aman Tanrım." Mide bulandırıcı bir his omurgasından aşağı süzülüyordu. "Kane, Val'le aslında hiç konuşmadım. Sesli mesaj bıraktım ama mesaj atmaktan başka bir şey yapmadı."

"Kahretsin. Giyin ve benimle burada buluş. Tercümanı kontrol etmesi için bir ekip göndereceğim."

Çarşamba, 22 Eylül, 12:45.

Bunun kontrollü bir kaos olduğunu düşündü. Okulun arka tarafındaki ağaçların arasında durmuş, hepsi pijamalı çocukların yatakhanelerden çıkışını izliyordu. Düşündüğünden çok daha fazla çocuk vardı, yaşları beş ile on sekiz arasında değişiyordu ve hepsi de korkmuştu.

Ayakkabı giyiyorlardı ya da en azından ellerinde taşıyorlardı. Bakışları en yaşlı erkek grubuna kaydı ve bir çift mavi Converse yüksek topuklu ayakkabı aradı.

Yurt görevlileri onları belirlenen güvenli alana götürürken çocuklar harıl harıl imza atıyordu. Kenny'yi asla bulamayacağını düşünmeye başlamıştı ki onu gördü. Kumlu sarışın, beş-on yaşlarında, mavi topuklu ayakkabı giyiyordu. Kenarda durmuş, perişan görünüyordu.

Not defterini alıp iki ayrı mesaj karaladıktan sonra, yıllardır dükkânına girip çıkan sayısız polisin yaptığı gibi kasıla kasıla çocuğun yanına . Arkasındaki öğrencileri ve personeli görmezden gelerek omzuna dokundu.

Kenny notu okudu. Kenny Lathem, dedektifler seninle tekrar konuşmak istiyor.

Bir an için çocuğun kaçacağını düşündü. Ama Kenny omurgasını çelikleştirdi ve sertçe başını salladı. Kenny önünde, yürümeye başladı.

"Bekle." Rüzgârda titreyerek duran yurt çalışanlarından biriydi. "Onu nereye götürüyorsunuz?" Genç adamın konuşması biraz bozuktı ama anlaşılabilirdi.

Başını öne eğerek notu personele uzattı, personel okuyup başını salladıktan sonra geri aldı. Siyah eldiven giymişti ve parmak izi bırakmamıştı ama polislere kanıt teslim etmek için bir neden yoktu. Şapkası yüzünü yeterince kapatıyordu, başını eğerse kimse onu net bir şekilde tarif edemezdi.

Eğer öyleyse, ne olmuş yani? Herkese benziyordu. karışan yüzlerden birine sahipti. Buna elmacık kemiklerini, çenesini ve burnunu oluşturmak için kullandığı yüz macununu da ekleyince tanınmaz hale geliyordu.

Başını sallayarak Kenny'ye gelmesini işaret etti. Binanın etrafından dolanıp gözden kayboldular. Sonra silahını çekti ve çocuğun gözlerinin korkuyla açılmasını izledi. Bir adım daha yaklaşarak silahın namlusunu Kenny'nin karnına dayadı ve çocuğa ikinci notu uzattı.

Çılgık atarsan seni öldürürüm. Arkanı dön ve yürü. Yavaşça. Kaçarsan, seni öldürürüm. Sonra da ailedeki herkesi öldürürüm. Anladıysan başını salla.

Kenny'nin başını sallaması küçük ama hissedilir bir hareketti.

Çocuğun cebini yokladı, Kenny'nin telefonunu buldu, sonra telefonu kendi cebine, silahı da Kenny'nin böbreğine soktu. Yürümeye başladılar. Ağaçların hemen ötesinde park etmiş minibüsünü görebiliyordu.

Neredeyse vardık. Neredeyse evdeydi. Minibüse varmışlardı ve adam yan kapıyı açıp çocuğu içeri itti. Sonra o sesi duydu. Arkasında bir dalın kırıldığını. Lanet olsun.

"Dur. Polis." Derin ve yüksek bir sestti. Ve yaklaşıyordu.

Hay sikeyim. Yan kapıyı çekerek kapattı ve sürücü kapısına uzanarak kapıyı açtı. Bir el yakasından tutup çektiğinde bir ayağı içerideydi.

"Çık arabadan, lanet olası," diye hırladı polis.

Sol eli direksiyona kenetlendi ve . Sağ eli hâlâ silahını tutuyordu. Polisin göremeyeceği şekilde göğsüne yakın tutuyordu. Polisin eli yakasından ayrıldı ama sol bileğini kavradı ve arkasından çevirdi.

Acıdı. Hem de çok. Polis onu yere yatırdı ve boştaki eliyle yan kapıyı açtı. Kenny dışarı fırladı ve koşmaya başladı. "Tutuklusun," dedi polis.

Kesinlikle hayır. Geriye doğru büyük bir hamle yaptı ve döndü, bunu yaparken de ateş etti. Patlamayı duydu, merminin omzuna doğru sarsıldığını hissetti, barutun keskin kokusunu aldı, küçük bir nefes sesi duydu. Bileğindeki el gevşedi ve tekrar ateş etti. Polisin bedeni yere düştü. Koltuğuna atladı, kontakta bıraktığı anahtarı çevirdi ve dışarı çıktı, hızla uzaklaşırken kapısını kapatmak için zikzaklar çizdi.

Sonra yan aynadan arkasına baktı ve yerde sırt üstü yatan bir figür gördü. Hareket etmiyordu. Sıradan bir polis değildi. Adam takım elbise giyiyordu. Fötr şapkası uzanmış kolunun birkaç metre ötesinde duruyordu. İri yarı, esmer ve..Onu tanıyordu. Dedektif Kane.

Bakışlarını ileriye sabitledi, ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü. "Lanet olsun," diye tısladı. Kendi şapkası gitmişti. Lanet şapkası gitmişti. Sakin ol. Eldiven giymiştin. Sadece bir şapka.

Bir kıl bulabilirler.

Ne olmuş? Ne olmuş yani? Karşılaştıracak bir şey olmadan onlara bir şey anlatmaz. Ve eğer dikkatli olsaydı, karşılaştıracak bir şey olmazdı.

Bir polisi vurdum. Belki de bir polisi öldürdüm. Emekli bir polis çok komikti çünkü olayı Kolej Dörtlüsü'nün üzerine yıkmıştı. Şimdi Kolej Dörtlüsü ikiye düşmüştü. Ve polisler benim lanet şapkamı aldılar. Polisler beni bulana kadar durmayacaklar.

Bir süreliğine sakinleşeceğim. Acı acı güldü. Kaçmak zorunda kalırsam, her zaman Fransa'ya gidebilirim.

Bir ara sokağa girdi, arabadan indi ve arka plakayı değiştirdi. Sirenlerin çaldığını duyabiliyordu. Beni arıyorlar. Ön koltukların arasına uzandı ve işi için kullandığı manyetik tabelayı çıkardı. ŞARKÜTERİ, YEMEK SERVİSİ YAPIYORUZ. Düz beyaz bir minibüs arıyor olmalılar. Tabelası onu görünmez yapıyordu.

Sürücü tarafındaki kapıya sürdü ve tekrar arabaya bindi. Yüzündeki macunu çekti ve kravatını çekiştirdi, kostüm gömleğini çıkardı ve Deli polo tişörtünü giydi. Kalbi küt küt atıyordu. Kalbinin çarpmasından nefret ederdi. Lanet olsun.

Minibüsü vitesine takıp ara sokaktan çıkıp bir sonraki sokağa girerken elleri titriyordu. Trafiğe karıştı ve eve doğru yöneldi.

Kenny bende değil. Kendi pantolonunun cebini yokladı. Ama Kenny'nin telefonu bende.

Gece tamamen bir kayıp değildi.

Çarşamba, 22 Eylül, 13:00.

Olivia neredeyse durmadan önce arabasından inmiş, Kane'i arıyordu. Memur vuruldu. Beş dakikalık mesafedeyken telsizden duymuştu ve kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Ciddi yaralanma. Ateş açılmış. Son beş dakika içinde Kane'in telefonunu üç kez aramıştı ama kimse cevap vermemişti. Cevap vermesi gerekirdi. Endişeleneceğini biliyordu. Onu bulduğunda ödeyecek çok şeyi olacaktı.

Acil durum araçlarının ve haber minibüslerinin önünden koşarak geçerken kalabalığı taradı. Kenny nerede? Kane nerede? Kalabalığı taradı ama Kane'in her zamanki gibi herkesten çok önde durduğunu göremedi. Fötr şapkasını da görmedi. Kalbi boğazına düğümlenmiş, onu boğuyordu.

İki üniformalı memur ona doğru yürümeye başladı ve çarpan kalbi durdu. Hayır. O bakışı biliyordu. O bakışı takmıştı.

Hayır. Koşmaya başladı. Hayır. Hayır.

"Üzgünüm hanımefendi, geçmenize izin veremeyiz." Üniformalılardan biri onu durdurmak için kolundan tuttu, ama o sarsılarak kurtuldu, rozetini gösterdi ve etraflarından dolaştı. Ağaçların arasında insanlar vardı. Arkalarındaki bağlantı yolunda bir sedye ve bir kurtarma ekibinin ışıklarını görebiliyordu.

Başka bir üniformalı arkasını döndüğünde on adım uzaklaşmıştı. "Yapamazsın-"

İleri fırladı ve onu kenara itti. Ve kısa bir süre durdu. Her şey dondu. "Oh Tanrım. Oh Tanrım." Sesinin şöyle dediğini duyabiliyordu

o.

O yaptı. Kane'di. Yerde yatıyordu. Beyaz gömleğinde kan vardı. Gömleğinde çok fazla kan vardı. Sağlık görevlileri, her iki yanında birer tane olmak üzere üzerinde gezinerek onu sedyeye kaldırdılar. İçlerinden biri arkasını döndü ve kızın gözleriyle karşılaştı.

Ve başını salladı.

"Hayır." Bu bir feryattı, daha önce ailelerden sayısız kez duyduğu acı dolu feryadın aynısıydı. Tüm o ailelerden. Ama bu ondan geliyordu. Onun ağzından. Onun kalbinden.

Tökezleyerek ilerledi ve sağlık görevlileri onu ambulansa bindirirken ayaklarının onu taşımasını sağladı. "Ben de onunla gidiyorum."

İki sağlık görevlisi birbirlerine baktı. "Tamam," dedi biri. "Yoldan çekilin."

Uyuşmuş bir halde onların yanına tırmandı. Sürücü olay yerinden uzaklaşırken doktorun işaret ettiği yere oturdu. Olivia arkasına baktı.

arka camdan onları izleyen üniformalıları gördü. Kane'in şapkasını yerde gördüm.

"Şapkası," diye fısıldadı.

Doktor başını kaldırıp baktı. "Sizin için saklayacaklar," dedi nazikçe.

Senin için. Onun için değil. "Oh Tanrım." Olivia elini ağzına bastırdı, onu ikiye bölen bu acı dalgasını tutmaya çalışıyordu. "Kaptanımı aramam gerek."

Doktor başıyla onayladı. "Aileyi içeri alması gerekiyor."

Olivia güçsüzce başını salladı. Abbott'un ev telefonunu çevirirken parmakları sanki başka birinin eline aitti. İlk çalışta cevap verdi. "Neler oluyor?"

Konuşamıyordu. Tek kelime bile edemiyordu.

"Olivia? Olivia, orada mısınız?" Abbott sordu.

"Bruce." Söyleyebildiği tek şey buydu. Bir inilti gibi çıktı.

Hatta bir anlık ölüm sessizliği oldu, ardından zar zor duyulabilen bir "Aman Tanrım" sesi duyuldu.

Sedyede yatan Kane'e baktı ve anladı. Hareket etmiyordu. Nefes almıyordu. Yüzü çoktan griye dönmüştü. Doktorun istikrarlı çabalarına rağmen kalp monitöründe sadece düz bir çizgi vardı. Başını kaldırıp çok üzgün görünen sağlık görevlisine baktı.

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim."

Dudaklarını sertçe ısırды, nefes almaya çalıştı. "Kane gitti," dedi Abbott'a.

"Seninle hastanede buluşuruz. Jennie'yi de getireceğim."

Jennie'nin yüzüne nasıl bakabilirim? "Çok geç kaldım," diye fısıldadı. "On dakika geç kaldım."

"Ne olduğunu biliyor ?" diye sordu kalın bir sesle.

"Hayır. Buraya geldiğimde her şey bitmişti. O..." Kelimelerin sonu gelmedi. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Başını salladı ve doktoru izledi. Her şey çok yavaştı. Her şey çok yavaş ilerliyordu. "Artık bir önemi yok." Telefonunu kaldırdı. "Elini tutabilir miyim?"

"Elbette. Dedektif, çok üzgünüm. Yapabileceğimiz bir şey yoktu."

Başını salladı. "Biliyorum. Kaybım için üzgünsünüz."

Doktor gözlerini kaçırды, yanağında bir kas seğiriyordu. "Lanet olsun."

Kane'in iri elini iki elinin arasına aldı ve öylece tuttu. "Biliyorum."

Çarşamba, 22 Eylül, sabah 1:10

Bütün gece açık olan bir markete girdi. Kenny'nin mesajlarını kaydırarak gülümsedi.

? Neden mesaj atmadın? Postaladın mı?

Austin'den gönderilmiş. Posta ne? Biraz daha ilerledi ve bir yemin mırıldandı. Austin Kenny'ye bir mektup yazdırmıştı. Evde yaptıklarının bir açıklamasıydı. Beni tarif ediyor. Beni görmüş.

Kenny bu mektubu postaladıysa ve polisler Austin'i ele geçirdiyse... Etrafta sizi teşhis edebilecek insanları bırakmanın bir anlamı yoktu. Austin gitmeliydi. Neredeydi? Eğer o yurttaysa, kendimi vuracağım.

Biraz daha geriye gitti ve rahatlayarak iç çekti.

Oaks'a ne oldu? Kenny pazartesi öğleden sonra mesaj atmış. Eve gönderilmiş. Uzaklaştırılmış. Sakın söyleme. Lütfen. Pazartesi geri dön.

Austin evdeydi, nerede olabilirdi ki? Kenny'nin bağlantılarına ve bingoya gitti. Austin Dent. Duluth'da yaşıyormuş. Adresi GPS'ine taktı. Mükemmeldi. Saat yedide dükkânı açmadan önce oraya gidip dönmek için yeterli zamanı vardı.

On Dokuzuncu Bölüm

Çarşamba, 22 Eylül, 1:20.

David, kendisini ve Jeff Zoellner'ı itfaiye binasından yangına getiren kurtarma ekibinden indi. Manzarayı tarayarak her şeyi kavramaya çalıştı. Aman Tanrım.

Hasar zaten devasa boyutlardaydı. İki evin daha olduğu boş bir alanın her iki yanında üçer tane olmak üzere altı ev yanıyordu. Kağıt ve tahta parçalarından başka bir şey kalmamıştı.

Soldaki için için yanan üç evin arkasında küçük bir ağaç kümesinin kömürleşmiş kalıntıları vardı. Ağaçların ötesinde ise altı katlı bir apartman kompleksi hâlâ yanıyordu.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Jeff. "Casey'yi bulalım. Muhtemelen kamyonun yanındadır."

Kamyonları yüz metre , kepçe havadaydı. B vardiyası sakinleri pencerelerden çıkarıyordu. Açık pencerelerde daha fazla insan görebiliyordu, çılgınca el sallıyorlardı. Ağızlarını açmış çığlık attıklarını görebiliyordu.

Ama tek duyabildiği acil durum araçlarının gürültüsü ve yangının .

Kaptan Casey onlara el salladı. " Dalton ve Myers kovanın içinde. Onları kurtarın. Kırk iki numaralı istasyon köşede, diğer tarafta çalışıyor. Dalton ve Myers dinlendikten sonra yerlerini alacaklar. İşimiz bitene kadar dönüşümlü çalışacağız."

Kamyonları yakınlara park etmişti ve David hatların binanın içine kadar uzandığını görebiliyordu. Kamyonun deposundan bir oksijen tüpü çıkardı. "İçeride kim var?"

"Perry ve Jacobs B vardiyasından. Kırk iki numaralı istasyonda da bir ekip var ve Otuz sekiz de iç ünitelerde arama yapıyor."

Jeff kapüşonunu kafasına geçirdi. "Doğudan destek alabilir miyiz?" Casey başını salladı. "Bir yatılı okulda bomba tehdidi."

David sertleşti. "Üniversite mi?" Tom'un olduğu yer.

"Hayır, bir sağırlar okulu. liseye kadar."

Evden çıkardığı kız sağırdı. Tesadüf değildi. "Bu yangın burada mı çıktı?" diye sordu sıkıca, cevabı zaten biliyordu.

Casey başını salladı. "Evet. Yangından yarım düzine bölge sakini ve iki itfaiyeci taşıdık bile. Buradaki acil servisler çok yoğun ama doğudaki hastane okuldaki olası yaralıları bekliyor. Dışarı çıkın. Dikkatli olun."

David başını salladı, kovaya doğru koşarken içinde öfke yükseliyordu. Daireyi, ölü kızın yüzünü düşündü. Tracey Mullen. Bu canavarlar onu öldürmüştü, tıpkı gardiyan gibi kalbinden vurmuşlardı. Zihninde Barney Tomlinson'ın yüz­süz bedenini görebiliyordu. Ama bu... bu bir yıkımdı. Bu gece kaç kişi ölecekti? Kaçı çoktan ölmüştü?

Yüzlerce çocuk sağır okuluna gidiyordu. Yüzlerce insanın hayatını lanet olası bir bombayla tehlikeye atacak kadar önemli olan şey neydi? Sakin bir nefes aldı. Kovayla aşağı inen aile hayattaydı ve onun önceliği onlardı. Odaklan, dedi kendine sertçe. Sonra kızabilirsin.

Kova yere ulaştığında, David dehşete düşmüş bir kadın ve üç çocuğunun yere düşmesine ve sağlık görevlilerinin bakımına girmesine yardım etti. Kadın onun ceketini tuttu.

"Kocam hâlâ içeride. Lütfen onu çıkarın." Gözleri şoktan cam gibiydi.

David başını salladı. "Evet, hanımefendi." O ve Jeff, Dalton ve Myers ile yer değiştirdiler.

Myers, "Bir sonraki geçişimizde kocanın evini arayacaktık," dedi. "Oturma odası solda, yatak odaları sağda. Bunların hepsi üç yatak odalı birimler."

"Teşekkürler." David kemeri taktı, maskesini yerine sabitledi ve oksijen akışını sağlamak için sert bir nefes çekti. Jeff de aynısını yaptı ve başparmağını yukarı doğru itti.

Dördüncü kata çıktılar ve David rahatsız edici bir déjà vu hissine kapıldı, zemin çöktüğünde bacaklarının nasıl hiçliğe doğru sarktığını hatırladı. Bunu bir kenara iterek Jeff'i pencereden takip etti, balta sapını uzatmış, zeminde yumuşak noktalar olup olmadığını kontrol ediyordu.

Bir çocuğun yatak odasıydı. Anneler her zaman kendileri güvende olmadan önce çocuklarının odalarına giderlerdi. Tamam, baba, neredesin? Sol yaşam alanı, sağ yatak odası. Koridorda yangın vardı, duvarları içten dışa doğru yalıyordu.

Jeff önünde sağa döndü ve bir kapıdan içeri girdi, sonra geri sıçradı. Alevler uzak duvarı kapladı ve saniyeler içinde tavanı yaladı.

Geri dön. Odanın alev almasına saniyeler kalmıştı. Jeff'in ceketine uzandı ama Jeff kamburunu çıkarmış ilerliyordu. David takip etti, balta sapı aşağıdaydı. Yumuşak bir şeye çarptı ama bu zemin değildi.

Bir ceset. "Zell!" diye bağırdı. Adamı kollarının altından yakaladı ve koridora doğru sürüklemeye başladı. Jeff'e, "Ayaklarını tut," diye bağırdı.

Jeff adamın ayaklarını almak için döndüğünde oda havaya uçtu. Ve tavan aşağı indi.

"Zell!" David adamı bıraktı ve öne doğru atıldı. Bir kiriş aşağı inmiş, Jeff'in gövdesini sıkıştırmıştı. Jeff sırt üstü yatıyor, kıpırdamıyordu. David baltasını kirişin altına sıkıştırıp kaldırdı, böylece Jeff kendini dışarı sürükleyebilecekti. Ama Jeff hareket etmiyordu.

"İtfaiyeci yaralandı," dedi David telsizinden. "Kovada yardıma ihtiyaç var."

David Jeff'i kollarından tuttu ve çocuğun odasına dönüp pencerenin önüne gelene kadar baygın adamın etrafından sürükleyerek dışarı çıkardı. Onun yanında diz çöktü. Ortağı nefes alıyordu ama maskeden gözlerinin kapalı olduğu anlaşıyordu.

"Geri döneceğim," diye bağırdı David, Jeff'in onu duyup duymadığından emin değildi. Kadının kocası için geri döndü. Onu buldukları yatak odası şimdi tamamen doluydu.

David onu çocukların odasına geri götürdüğünde Myers'ı pencerede buldu.

"Zell yerde," diye bağırarak yeri işaret etti. "Tepki vermiyor."

O ve Myers birlikte Jeff'i kovaya kaldırdılar ve Myers onu küçük alanın izin verdiği ölçüde düz bir şekilde yatırdı.

David kadının kocasını da kovaya sığdıramayacaklarını biliyordu. "Onu aşağı indirin ve benimle kurbanı almak için geri gelin."

Kovanın inişini izlemek sonsuzluk gibiydi. Bekleyen sağlık görevlileri Jeff'i sedyeye taşıdı. Sonra Myers tekrar başladı.

Tüm salon alevler içinde kalmıştı ve yangın çocukların yatak odasına doğru ilerliyordu. Yangın duvarlara tırmanırken on beş saniye daha geçti. Sonunda Myers geri döndü ve ikisi birlikte kadının kocasını kovaya taşıdılar. David tam oda havaya uçarken pencereden tırmanıp kovanın içine girdi.

Myers kepçeyi aşağı indirirken binadan birkaç metre uzağa manevra yaptı. "İyi misin?" Myers bağırdı.

David sessizce başını salladı. Göğsü patlayacakmış gibi hissediyordu. Artık dışarıda olduğuna göre parmakları maskeyi çıkarmak için kaşınıyordu ama bu isteğini bastırdı ve dengeli bir şekilde nefes aldı.

Yere indiler ve David kepçenin kapısını açarak sağlık görevlilerinin kurbanı dışarı çıkarıp bekleyen sedyeye taşımasına izin verdi. David maskesini yüzünden çekti.

"Zell?" diye sordu yüksek sesle ve sağlık görevlileri geri çekilen bir ambulansı işaret etti.

"Bilinci yerinde ama bacaklarını hissetmiyor. Sana artık eşit olduğunu söylememi istedi."

David'in göğsü donmuş gibiydi. Aman Tanrım. Omurga yaralanması. Tanrım. Jeff'i nasıl dışarı sürüklediğini düşündü ama onu yangından kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Lütfen, durumu daha da kötüleştirmeme izin verme. Tekrar binaya baktı. Altı pencerede daha dehşete düşmüş bina sakinleri kurtarılmak için çılgınca el sallıyordu. Zell emin ellerde. O insanlar da senin ellerinde. İşini yap.

Maskesini tekrar taktı ve Myers'a baktı. "Destek mi?"

Myers yorgunca başını salladı. David kumandaları aldı ve onları tekrar yukarı gönderdi, çığlıklar atarak uzaklaşan ambulansa endişeli bakışlar fırlattı.

Çarşamba, 22 Eylül, 13:35.

"Olivia." Noah Webster acile girdi, beti benzi atmıştı. "Abbott beni aradı."

Kane'in yattığı odanın dışında bir duvara yaslanmıştı. Başını kaldırdı ve Noah'nın gözleriyle karşılaştı. "Onlar çağırdı." Kane'in ölüm zamanı. Çaresizce durup izlediği gibi. "Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu."

Noah uzun bir süre gözlerini kapadı. "Ne zaman?"

"Biz buraya geldikten beş dakika sonra. Tam zamanını bilmiyorum." "Ne oldu?"

"Çok geç kaldım. Orada değildim."

Noah onun omuzlarını tuttu. "Kes şunu. Hemen şimdi. Bu senin hatan değil."

"İyi." Kane'i ambulanstan almalarından bu yana geçen dakikalar içinde zihni karmakarışık bir halden kesin bir hale gelmişti. Net. Mantıklı. Yine de kalbi deli gibi çarpıyordu. "Artık bir önemi yok zaten."

Noah onun çenesini çimdikleyerek kendisine bakmasını sağladı. "Şok geçiriyorsun."

"Hayır, gelmiyorum. Jennie'yi bekliyorum ve sonra da olay geri döneceğim."

"Hayır, değilsin," dedi Noah.

Çenesini adamın parmaklarından çekti. "İşimi yapacağım. Kane'e en azından bu kadarını borçluyum."

"Olivia, buna sen sebep olmadın."

"Hayır, ama bunu engelleyebilirdim. Ve bunu kimin çok iyi biliyorum."

"Kim?"

"Kenny Lathem. Bu adam onun peşindeydi. Bu yüzden bomba ihbarı yaptı. Olay yerindeki polislerden biri bizi takip etti. Tahliye başladığında personelin tüm çocukları bir araya topladığını söyledi. Çalışanlardan biri ona polis gibi giyinmiş bir adamın Kenny'ye dedektiflerin onunla tekrar konuşmak istediğine dair bir not verdiğini söyledi. Onu götürmüş ve Kenny'yi silah zoruyla beyaz bir minibüse bindirmiş. Ve hayır, kimsenin plakası yok," dedi o sormadan önce.

"Peki ya Kane?"

"Kane önceden aradı ve ilk müdahale ekiplerine Kenny'nin iyi olduğundan emin olmalarını söyledi. Tahliye olayını duyduğumuzda aklımıza gelen ilk şey buydu. Kenny yurttaki konuştuğumuz tek çocuktu ve bir şeyler biliyordu. Kane oraya vardığında, yurt görevlileri Kenny'nin polislerle gittiğini söylemişler. Kovaladı ve onlara ulaştı..." Sesi titredi ve sertçe kontrol etti. "Tam zamanında. Kane minibüsü açtı, Kenny kaçtı. Kane yakın mesafeden iki kez vuruldu. Muhtemelen yere düşmeden önce ölmüştü."

Noah sertçe yutkundu. "Kahretsin."

"Evet. Dahası da var," dedi yorgun bir şekilde. "Dün saat beşteki toplantımızın sonunda işaret dili tercümanından aldığım mesajı hatırlıyor musun?"

"Başka bir taahhüdü vardı." Yüz ifadesi çarpıldı. "Tanrım, hayır. Bu adam Kenny'yi böyle mi öğrendi?"

"Bilmiyorum ama tahminim bu. Çocukları eve hiç gelmediğini söylüyor. Saat on gibi, onlarla birlikte oturan bir aile dostlarını aramışlar. Val onlara da mesaj atmış, akşam yemeğinde evde olmayacağını söylemiş. Ajansında başka bir görevlendirme kaydı yoktu, bu yüzden gece yarısından kısa bir süre sonra kayıp başvurusunda bulundular. Onu en son dün öğle yemeği için ara verdiğimizde gördüm, K'dan hemen önce-"

Bir dakika durmak zorunda kaldı. Nefes almalıydı. Göğsündeki spazmın geçmesini bekledi. "Kane ve ben Lincoln karakterini geri getirmek için David'e gitmeden hemen önce."

"Liv, bu gece David'le birlikte miydin?" Başını salladı, gözlerini kaçırdı. "Evet."

"Bu yanlış değildi, biliyorsun. Bununla hiçbir ilgisi yoktu." "Evde olsaydım, daha hızlı orada olurum."

"Ve belki de şu anda cesedinin üzerinde duruyor olurum," dedi Noah sertçe. "İşlerin yürümediğini biliyorsun. Trafiğe yakalanmış olabilirdin, Kane destek için beklemiş olabilirdi. Milyonlarca farklı şey olabilirdi."

"Biliyorum." Ama bu gerçekleri değiştirmiyordu. Eğer o orada olsaydı, Kane'in desteği olurdu ve o yaşıyor olurdu. Ama Kane orada değildi ve o da hayatta değildi ve şimdi bunu değiştiremezdi. Sadece onun yapmasını istediği şeyi yapabiliyordu. Lanet olası işini.

"David'e iyi olduğunu söyledin mi?" diye sordu. "Bir polis memurunun öldürüldüğünü duyacak. Sen olup olmadığını merak edecek."

Evet, fark etti. Ve endişelenecekti. "Hayır, ona söylemeyi düşünmedim ama bunu henüz duyduğundan şüpheliyim. Ben ayrıldığımda David çoktan gitmişti. Büyük bir yangın çıktı..." Durdu ve kaşlarını çatarak yukarı baktı. "Woodview'de büyük bir yangın çıktı. Dünkü toplantıda Woodview hakkında bir şey söylememiş miydin?"

"Evet. Tomlinson'ın metresi için ev aldığı yer. Bu mümkün, değil mi? Dikkatleri tahliyeden başka yöne çekmek için kasıtlı olarak bir yangın çıkarmış olabilirler mi?"

"Bu mümkün. Patlamayla birlikte kötü bir yangındı. Hedefin Tomlinson'ın evi olup olmadığını öğrenelim." Dışarıdan gelen kapılar açılıp Abbott içeri girdiğinde aniden doğruldu, kollarında hıçkırarak ağlayan küçük bir kadın vardı. "Jennie," diye mırıldandı.

"Buna senin sebep olmadığını unutma," dedi Noah sessizce. "Senin suçluluğuna ihtiyacı yok. Senin gücüne ihtiyacı var."

Olivia kararsızca başını salladı ve onlara doğru birkaç adım attı. "Jennie."

Kane'in karısı tökezleyerek Olivia'nın kollarına düştü. Olivia Jennie'yi kucakladı ve durdukları yerde salladı. "Kane bu gece bir çocuğun hayatını kurtardı," dedi Olivia çaresizce.

"Biliyorum," diye bağırdı Jennie. "Bruce bana söyledi. Buna inanamıyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı Olivia. "Özür dilerim." Jennie ona doğru başını salladı ve Olivia içini kadar uzun, çok uzun bir süre öylece durdular. "O içeride

Orada. Ben de seninle gelebilirim."

Jennie geri çekildi, hâlâ ağlıyordu ama kendi ayakları üzerinde duruyordu. "Hayır. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var." Olivia'nın elini tuttu ve okşadı. "Senin için dünyaları düşünürdü."

Olivia sadece başını sallayabildi. Hiçbir şey söylemedi. Jennie etrafından dolaşıp kapıdan geçerek Kane'in yattığı yere doğru yürürken Olivia donakalmıştı. Abbott onun omzunu sıktı.

"Eve git, Olivia. Bu geceyi atlatacağız. Şu anda yapmamız gereken tek şey bu."

Adamın yüzüne baktı ve ağladığını gördü. Abbott ve Kane birbirlerini ondan çok daha uzun süredir tanıyorlardı. "Arabamı almak için okula dönmem gerekiyor."

"Onu ben alırım," dedi Noah. "Saat sekizde orada oluruz."

Abbott ağır ağır başını salladı. "Ve bu piçi yakalayacağız. Jennie'ye söz verdim."

Noah onun koluna girerek, "Liv," dedi. "Gidelim." Onu arabasına götürdü, arabaya bindirdi ve direksiyona geçti. "Nereye?" diye sordu.

"Okula dönüyoruz."

Kaşları kalktı. "Araban için mi?"

"Sonra. Önce Kenny'yle"

konusacağım." "Peki ya tercüman?"

"Orada tercümanlık yapabilecek biri olacaktır, ama yoksa da umurumda değil." Çenesi sıkıştı. "Eğer bir taş tablet ve keski kullanmam gerekiyorsa, o çocuk benimle konuşacak."

"Tamam."

Olivia, Noah arabayı sürerken camdan dışarı bakıyor, hızla geçen yolda hiçbir şey göremiyordu. Sadece Kane'in yerde yatan cesedini görebiliyordu. "Ne yapacağım ben, Noah?" Fısıltıyla sorduğu soru, daha geldiğini anlamadan ağzından çıkmıştı.

"Bruce'un dediği gibi. Bu geceyi atlatacaksın. Sonra da yarını. Ortağını vuran adamı bulacak ve onu hamburgere çevireceksin."

Arkadaşının yüzüne döndü ve yanaklarının ıslak olduğunu gördü. Uzandı, elini tuttu ve ona tutundu. Sıkıca sıktı ve o zaman onun da kendisine ihtiyacı olduğunu anladı. Son yedi ay boyunca diğer arkadaşlarıyla birlikte Noah'ı da kendinden uzaklaştırmıştı. "Birkaç yeri arayıp iyi olduğumu söylemem gerek."

Çarşamba, 22 Eylül, 2:20.

David enkazdan uzaklaşırken o kadar yorgundu ki ayaklarını zorlukla hareket ettirebiliyordu. İnsan gücünü dönüşümlü olarak kullanan onun ve diğer itfaiyeler herkesi dışarı çıkarmıştı. Öyle umuyorlardı. David hâlâ içeride olanları düşünmekten nefret ediyordu. Yangın büyük ölçüde kontrol altına alınmıştı ama bazı bölgelerde alevlenmeye devam ediyordu ve birkaç saat daha devam edecekti.

Sağlık görevlilerinin hastaneye yetiştirdiği kadının kocası dışında dört insan ölümü vardı: apartman yangınında dumandan zehirlenerek ölen yaşlı bir kadın ve astımlı bir çocuk ile patlama sırasında evlerden birinde olduğu bilinen iki kişi. Diğer patlayan ev hakkında hiçbir şey duymamıştı.

Düzinelerce yaralanma görmüşlerdi. Jeff en kötü itfaiyeci yaralanmasıydı. David hâlâ ortağının durumu hakkında bir şey duymamıştı. Endişelenmemek için kendini zor tutuyordu.

Öfkesini kontrol etmek için daha çok çabalıyor. Orospu çocukları. Neden? Ne kazanmayı umuyor ki? Bu gece kaç hayat mahvolmuştu? Ve ne için?

"İyi misin Dave?"

Vardiya mühendisi bir elinde bir şişe su, diğer elinde boş bir elektrolit karışımı paketini sallıyordu. Şişeyi uzattı ve David'in tek yapabildiği kolunu kaldırıp şişeyi almak oldu. Bir dikişte içti ve daha fazlası için şişeyi uzattı.

"Sadece yorgunum. Zell'den haber var mı?"

"Henüz değil. Kızıl Haç orada hazır. Git biraz dinlen."

Başını salladı ve Kızıl Haç bölgesine doğru ilerlemek için kamyonundan uzaklaştı. Olivia'nın düşünceleri zihninde uçuştı ve tüm öfkesini, etrafındaki yıkımı bir kenara iterek kendini oraya bıraktı. Olivia'yı yatağında sıcak ve yumuşak bir şekilde hayal etti ve işe gitmeden önce ona geri dönebilmeyi umdu. Ona ihtiyacı vardı, böyle bir geceden sonra ona sarılmaya ihtiyacı vardı.

Seks... Bir nefes çekti. Unutulmazdı. Eğer bu kadar aptal olmasaydın son iki buçuk yıldır böyle seks yapıyor olabilirdin. Nefesini bir iç çekişle bıraktı. Seksten çok daha fazlasına sahip olabilirdi. Ona sahip olabilirdi. Kollarında. Evinde. Eve gelebileceği biri. Sadece benim için biri.

Barlow ve Kaptan Casey'nin kenarda durup derin bir sohbete daldıklarını görünce ayakları durdu. Yirmi adım öteden bile

gerginliği hissedebiliyordu. Ve acıyı. Barlow bir darbe almış gibi görünüyordu.

İkili başlarını kaldırıp onu gördü ve bakiştılar. David'in midesi bulandı. "Ne oldu?" David sordu. "Bilmem gerek. Zell nasıl?"

Casey yaşlı görünüyordu. "Bilmiyorum. Duymak için bekliyorum. David, bu gece bir silahlı saldırı oldu. O yatılı okulda."

Mide bulantısı buza dönüştü. Oh Tanrım. Lütfen. O olmasın.

"Kim?" "Kane," dedi Barlow sessizce. "O öldü."

David dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. "Olamaz. Nasıl?"

"Apartman enkazında bulduğunuz işitme cihazını biliyor musunuz? Olivia ve Kane onun sahibini bulmaya çalışıyorlardı, sağırlar okulunda bir görgü tanığı arıyorlardı. Bir şeyler bilen bir çocuk buldular. Birisi bu gece çocuğu kaçırmaya çalıştı."

"Bomba korkusu sahte miydi?"

Barlow başını salladı. "Her yeri aradılar ve bir şey bulamadılar ama çocukların tahliye edilmesini sağladılar. Çocuk bir minibüse itilirken Kane oraya varmış. Çocuğu kurtarmış ama bir boğuşma olmuş ve..." Sözüünü yarıda kesti. "Zavallı Liv."

David paniğe karşı koydu. "Orada mıydı?"

"Hayır. Oraya yaklaşık on dakika sonra vardı. Kane çoktan gitmişti."

Hüzün omuzlarına çöktü, vücudu Olivia'nın yakınlarda, tehlikede olmadığı için rahatlayarak ürperirken bile. Kane, Olivia'nın ortağından daha fazlasıydı. Onun arkadaşı ve eğer David'in içgüdüleri doğruysa, bir baba figürü de olmuştu. "Nerede o?"

"Bilmiyorum," dedi Barlow. "Bir polis memurunun vurulduğunu duymuştum. Kısa bir süre öncesine kadar Kane olduğunu bilmiyordum. Hâlâ hastanede Kane'in ailesiyle birlikte olabilir ama Liv'i tanırıysam olay yerine geri dönmüştür."

İşini yapıyordu. Casey'den Olivia'yı ve Jeff'i görmek için birkaç saat izin isteyecekti ama burada yapılacak daha saatler süren işler vardı. Sonra da önümüzdeki yirmi dört saat boyunca vardiyadayım. "Onu arayacağım." Ama ne diyebilirdi ki?

Barlow, "Ortağına olanları duydum, Zell," dedi. "Özür dilerim."

Korku, endişe ve suçluluk duygusu zihnine hücum etti ve onu hızla geri çevirdi. şu anda Zell'i düşünmesine izin veremezdi. Olivia'yı düşünmesine de izin vermemeliydi ama bu imkânsızdı. Olivia oradaydı, zihnindeydi. Olivia acı çekiyordu ve o da acı çekiyordu.

"Teşekkürler." David enkazı inceledi. "Kundaklanan ev hangisiydi?"

"Soldan ikinci," dedi Barlow. "Bulabildiğimiz kadarıyla cam top yok."

"Benzin deposu hedef alındı mı?"

"Öyle görünmüyor. İnsanlar geceleri kaloriferlerini açıyorlar. Muhtemelen bir sızıntı vardı ve bunu bilmiyorlardı. Yangın bir evden diğerine sıçradı ve... bom." Son kelimeyi çok yorgun bir şekilde söyledi. "Evlerden birinde iki kişinin yaşadığını biliyoruz ama diğer ev satılıkmış. Komşular boş olduğunu söylüyor."

"Dairenin de öyle olması gerekiyordu," dedi David.

Barlow omuz silkti. "Biliyorum. Bunu zaten düşünmüştüm. Bir kadavra köpeği çağırdım ve yakında burada olmaları gerekiyor. Sonra da kalıntıları aramaya başlayacağız."

Bu korkunç bir ihtimaldi ama işin bir parçasıydı. "Cam bir küre bırakmamışlar. Aynı kundakçılardan mı bahsediyoruz?" David sordu ve Barlow'un gözleri kısıldı.

"Ev Barney Tomlinson'ın metresine aitti. Ne düşünüyorsun?" Kelimeler bir an havada asılı kaldı. Sonra Casey David'in gözleriyle karşılaştı, onun türünden. "Neden gitmiyorsun? Zell ve Dedektif Sutherland'i görmeye git. Birkaç saat içinde geri döneceksin ve o zaman yapamayacaksın."

David tek başına yas tutan Olivia'yı düşündü. Yalnız olmamalıydı. "Teşekkürler. İtfaiyeye dönmek için bir araca ihtiyacım olacak."

Barlow, "Polislerden birinden sizi geri götürmesini isteyeceğim," dedi. Çarşamba, 22 Eylül, saat 2:30.

Olivia ve Noah, Micki'yi olay yerinde, kanla lekelenmiş düzleşmiş çimlere bakarken buldular. Kane'in şapkası hâlâ yerdeydi. Yalnız görünüyordu. Ve küçük. Onu takan adama hiç benzemiyordu.

Bu resmi aklında tut, dedi Olivia kendine sertçe. Peşinde olduğun canavar bu. Senden aldığı şey bu. Jennie'den.

Onun yanında, Noah bir nefes verdi. "Lanet olsun."

Micki irkilerek başını kaldırdı. "Özür dilerim. Geldiğinizi duymadım." "Kurşunu buldun mu?" Olivia sertçe sordu.

"Evet. Oyuk uçlu. Balistiğe gönderdim. Sonuçlar sabahki toplantıya kadar ellerinde olur ama bahse girerim Weems ve Tomlinson'a uyacaktır."

"Arkasında bir şey bıraktı mı?" diye sordu. "Kameralar onu yakaladı mı?"

Micki'nin dudakları acıyla büküldü. "Polis gibi giyinmişti. Kane o piçin şapkasını düşürmüş olmalı." Omzundaki toprakta şapkayı işaret etti. "Tetikçi kaçarken lastikleriyle üzerinden geçti. Sonra ambulans tekrar üzerinden geçti ama katlanmıştı, umarım geride bıraktığı her şey içinde sıkışıp kalmıştır."

Şapka, diye düşündü Olivia. Kane ironiyi görecekti.

"Peki ya güvenlik kameraları?" Noah sordu.

"Ateş edenin temel boy ve kilosunu bulduk. Minibüsün plakası için açtık. Minibüsün çok basit bir markasını bulabildik ama hepsi bu kadar."

Olivia Kane'in şapkasını işaret etti. "Alabilir miyim?" Micki başını salladı. "Henüz değil.

Üzgünüm Liv."

Olivia'nın kalbi çatlasa da başını salladı. Micki işini yapıyordu ve bu işte çok iyiydi. Sadece yerdeydi. Yerde olmamalıydı. Boğazını temizledi ve konuştuğunda sesi düzgün ve güçlüydü.

"Sorun değil. Sadece Jennie'nin bunu aldığından emin olmak istiyorum. Şimdi Kenny Lathem'i bulmaya gidiyorum. Bir şey bulursan beni ara."

Micki sadece başını salladı, dudaklarını büzerek yıkılmamak için kendini zor tuttu. Olivia topuğunun üzerinde döndü ve Noah yanında olduğu halde ayaklarını hareket ettirdi.

Oaks onları ofisinde bekliyordu. Masasının yanındaki sandalyede bir kadın oturuyordu. İmza attı, ardından yirmili yaşlarının başında görünen kadını işaret etti.

"Geri döneceğinizi düşündüğünü, bu yüzden beklediğini söyledi," dedi. "Ben Danni Oaks. Müdür Oaks benim babam. Bu gece gelip ona tercümanlık yapmamı istedi."

"Teşekkür ederim," dedi Olivia. Oaks'a döndü. "Bu gece herhangi bir çocuk yaralandı mı?"

"Hayır," diye imzaladı. "Tahmin edebileceğiniz gibi Kenny oldukça üzgün. Gelip onu almaları için ailesini aradık."

"Önce onunla konuşmamız gerek," dedi Olivia kesin bir ifadeyle.

Oaks tereddüt etti. "Dedektif," diye imzaladı, "dün sizinle işbirliği yaptım."

Olivia, yüzündeki ya da ses tonundaki sabırsızlığı gizleme zahmetine girmeden, Danni Oaks'ın yumuşak sesini keserek, "Ve bunu takdir ediyoruz," dedi. "Ama ortağım öldü, Bay Oaks." Onun irkilmesini izledi. "Ve Val, yani

Dünkü tercüman mı? O kayıp. Birisi Kenny'yi çok fena istiyor. Kim ve neden bilmek istiyorum. Ve Şimdi bilmek istiyorum."

"Ailesi burada olmalı," diye imzaladı Oaks yorgun bir sesle Danni.

"Kenny tehlikede olabilir Bay Oaks," dedi Olivia. "O biliyor Birilerinin anlatılmasını istemediği bir Şey. Birinin onu neden öldürdüğünü ailesine de açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Oaks'un omuzları çöktü. "Onu buraya getirteceğim."

Yirminci Bölüm

Çarşamba, 22 Eylül, 0255

Kenny, Oaks'un Roger Court olarak tanıttığı adamın yanına ayaklarını sürüyerek girdi. Roger, Kane'in katiliyle konuşan yurt görevlisiydi.

Hepsi oturduktan sonra Olivia söze başladı. "Kenny, korktuğunu biliyorum ama benimle konuşmak zorundasın."

Kenny gözlerini kapattı. "Odama dönmek istiyorum," diye imzaladı, yüzü taş kesilmişti.

Danni Oaks bunu bir özür notuyla dile getirdi, Olivia'nın bildiği duygu Kenny'nin değil Danni'nindi. Olivia masaya vurdu ama Kenny'nin gözleri inatla kapalı kalmaya devam etti.

Olivia daha sert vurdu, sonra yumruğunu o kadar sert vurdu ki masa zıpladı ve titredi. Kenny'nin gözleri hâlâ kapalıydı. Öfke kabardı, kontrolünü sarstı ve Olivia aniden yerde yatan Kane'i tekrar gördü. Kanı yeri ıslatıyordu. Ölmüştü. Çünkü bu küçük pislik konuşmuyordu. Lanet olsun evlat, benimle konuşacaksın.

Kenny'nin sandalyesinin arkasını kavradı, masadan çekip aldı, böylece yaslanacak bir yeri kalmadı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, soğudu ve tekrar kapandı. "Peki," dedi kadın. "Hapishanedeki genel nüfusta ne kadar inatçı olacağını göreceğiz."

"Yapamazsın," diye imzaladı Oaks. Babası adına konuşurken Danni'nin sesi titriyordu.

"İzle beni," diye karşılık verdi Olivia. "Sadece izle beni."

"O bir çocuk," dedi Roger yüksek sesle ve aynı zamanda işaret ederek. İşitme engelliydi ama kadın onu anlayabiliyordu. "O yanlış bir şey yapmadı."

"Bunu bilmiyorum. Bu yüzden en kötüsünü varsayacağım." Olivia kemerinden kelepçelerini çıkardı ve birini Kenny'nin bileğine taktı.

Kenny'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, inatçılığı paniğe dönüştü. "Hayır!" diye bağırды yüksek sesle.

Olivia ellerini arkadan kelepçeledi, sonra onu sandalyeye geri itti. Şimdi tüm dikkatini ona vermişti. Danni Oaks'a döndü, öfkesi kırılmak üzereydi.

"Ona benimle konuşmasını yoksa soruşturmayı engellemekten onu tutuklayacağımı söyle. Ona ortağımın onun zavallı kıcını kurtarmak için öldüğünü ve önümüzdeki on saniye içinde konuşmaya başlamazsa şehir merkezindeki tüm polislerin onun neden orada olduğunu bileceğini söyle. Oyunlarından bıktığımı, cevap istediğimi ve hemen istediğimi söyle."

Danni hızla imzaladı, sonra Oaks Kenny'nin önüne geçip imzalamaya başladı.

"Ne diyor?" Olivia, Danni hemen ses vermeyince sordu.

"Lütfen işbirliği yapın. Kendi hayatı tehlikede olabilir."

Kenny, Olivia'ya aciz bir öfke dolu bakış fırlattı. "Bırak beni," diye kalın bir sesle konuştu.

"O konuşana kadar olmaz," dedi Olivia ve Danni Olivia'ya korkulu bir bakış atarak imzaladı.

"Nasıl?" Kenny kükredi.

Danni sessizce, "Ellerini kelepçelediyseniz konuşamaz," dedi. "Lütfen bırakın onu."

"İşbirliği yapacak mısınız?" Olivia ona sordu. Danni imzaladı ve Kenny öfkeyle başını salladı.

Olivia Noah'a baktı. "Ee?" diye sordu. "Gitmesine izin vermeli miyim?"

"Elleri olmadan imza atamaz Liv," dedi Noah yumuşak bir sesle. "Bırak gitsin." Olivia, Noah'ya tercümanlık yaparken Danni'nin yüz ifadesinin yumuşadığını fark etti. Kenny'ninki de öyle.

Olivia kelepçelerin kilidini açtı. "Konuş benimle Kenny. İlk olarak, bu adam neye benziyordu?"

Kenny kızgınlıkla bileklerini ovuşturdu. Noah'ya cevap verebilmek için sandalyesinde bilerek yarım döndü. İyi polis, kötü polis, diye düşündü Olivia, tatmin olmuştu.

"Ortalama," diye imzaladı. "Benim boyumda, benim kilomda, ortalama bir yüz. Şapka takıyordu."

Olivia Roger'a baktı. "Ekleyebileceğin bir şey var mı?"

Roger çaresizce omuz silkti. "Rozeti ve beyaz gömleği vardı. Polis gibi görünüyordu."

Olivia başını salladı. "Biliyorum. Kenny'yi birine söyledin mi?" "Evet. Bu doğru değildi. Kenny' polislerden uzaklaştırmıştı, onlara değil. Çocuklarımı yalnız bırakamazdım. Dedektif elinde bir kağıtla geldiğinde memurlardan birinin dikkatini çekmeye çalışıyordum.

Kenny'nin adı. Binanın etrafını işaret ettim. Peşlerinden koşmaya başladı ve sonra başka bir polis onu takip etti."

Roger küçük bir ırkılmayla işitme cihazına dokundu. "Silah sesini duydum ve ikinci polis Kenny ile birlikte geri geldi. Dedektifin öldüğü haberinin yayılması uzun sürmedi." Gözleri donuktu. "Özür dilerim. Onun senin ortağın olduğunu biliyorum. Keşke..."

Roger'a bakışı nazikti ama içinden çığlık atıyordu. "Biliyorum ama senin hızlı düşünmen Dedektif Kane'in Kenny'nin hayatını kurtarmasına yardımcı oldu." Bakışlarını sertçe Kenny'ye çevirdi. "Ortağım seni korurken öldü. Ne. Ne. Sen. Biliyor musun?"

Kenny sarktı. "Arkadaşım bir şey görmüş," diye yavaşça imzaladı. "Pazar gecesi."

Olivia Kenny'nin dizine dokundu. "Söyle bana," dedi usulca.

"Apartman yangınına gitmiş. Geri geldi" -Kenny göz ucuyla Oaks'a baktı- "pencereden." Oaks dudaklarını sıktı ama bir şey söylemedi.

"Tracey Mullen'la birlikteydi," dedi Olivia. "Ölen kızla." Kenny başını salladı. "Onunla kampta tanıştı. İkimiz de oradaydık."

"Arkadaşının adı ne oğlum?" Noah nazik bir yüz ifadesiyle sordu.

"Austin Dent."

Oaks kaşlarını çatı. "Austin Pazartesi sabahı açığa alındı. Yurt odasında sigara içiyormuş. Şimdi anlaşıldı. Onu eve gönderdik."

"Austin'in evi nerede?" Olivia sordu.

"Duluth." Oaks parmaklarıyla heceledi. "Adresine bakacağım."

Noah yazdı. "En azından tetikçimiz Austin'in nerede yaşadığını bilmiyor."

Kenny hasta görünüyordu, imza atarken elleri titriyordu. "Adam... Cep telefonumu almış. Mesajlarım onda. Telefon listem. Austin'in adresi onda."

Noah çoktan ayağa kalkmıştı. "Eyalet polisini arayacağım. Austin'i alabilirler. Eğer adam buradan doğrudan oraya gittiyse, hâlâ iki saatlik mesafede demektir."

Noah gittiğinde Olivia sandalyesine yerleşti. "Austin sana ne söyledi?"

"Pazar gecesi çok üzgündü. Nedenini bilmiyordum. Ne yaptığını bilmiyordum." Artık başlamıştı, Kenny'nin işaretleri çılgıncaydı ama Danni etti. "Duman gibi kokuyordu." Bir kez daha Oaks'a baktı.

göz ucuyla baktı. "Yaptığı şeyin sigara içerken yakalanmaktan daha kötü olup olmadığını sordum ve evet dedi. Ben de ona sigaralarımı verdim. Roger'ın dumanın kokusunu alacağını ama bunun sigaradan kaynaklandığını düşünceğini düşündük."

"Yani Austin uzaklaştırma aldı," dedi Olivia. "Ve sana başka bir şey söylemedi mi?"

Kenny başka tarafa baktı. "Dün sabah bana mesaj attı. Polisleri olanları anlatması gerektiğini söyledi ama isimsiz olarak. Onun için bir mektup göndermemi istedi. Şehir merkezindeki bir posta kutusundan. Böylece o olduğunu anlamazsınız."

Onlar sadece korkmuş çocuklardı. Ama eğer bir şey söyleselerdi, Kane... Bir an durup göğsündeki gerginliğin geçmesine izin vermek zorunda kaldı. "Mektupta ne yazıyordu?"

"Bir adamın güvenlik görevlisini vurduğunu görmüş. Sonra adam rıhtıma bağladığı bir bota binip kaçmış. Austin yanmaya başladığında binadaymış. Yanında bir kız varmış. Kızın onunla birlikte çıktığını sanmış ama çıkmamış. Tekrar içeri girememiş. Kapı kilitliymiş ve anahtarını içeride kaybetmiş. Ona inanacağınızı düşünmemiş."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Olivia. "Kenny, anlamam gerek. Tanrı aşkına, dün sana sorduğumuzda bunu bize neden söylemedin?"

Kenny tekrar başını çevirdi ve Olivia onun çenesinin sıkıldığını fark etti. "Tracey yüzünden," diye imzaladı. "Onun benim olması gerekiyordu. Austin biliyordu."

Olivia gözlerini kapattı, aniden bastıran öfkesini kontrol edebilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Bize söylemedin çünkü apartmanda hoşlandığın kızla buluştuğu için arkadaşına kızgındın, öyle mi?" Çok yavaş konuşuyordu. Danni yorum yaparken Kenny ona tedirgin bir bakış fırlattı.

"Seks yaptıklarını söylemiştin," diye imzaladı Kenny, yüzü acı içindeydi. "O benimdi. Austin'in değil. Ondan hoşlandığını bile bilmiyordum. Benden hoşlanıyormuş gibi yaptı. Çok komik olduğumu düşünmüş olmalılar. Sonra Austin, kendimi riske atmamı istedi, lanet mektubunu postaladı. Anladım ki, hayır."

"Yani mektubu hiç postalamadın mı?" Olivia hâlâ çok yavaş bir sesle sordu. Kenny başını salladı. "Başım belada mı?"

Başım belada mı? Kane ölmüştü ve bu çocuğun tek umursadığı kendi derisiydi. Bencil, değersiz, bir parça- Kendini durdurdu. O bir ergen. Kızgın ve korkmuştu. Bunun bilmiyordu. Onu suçlayamazsın. Ama o suçladı.

"Bilmiyorum." Uzaklara baktı, titreyen elini saçlarında gezdirdi.

Noah onun yanına oturdu. "Nefes al," diye mırıldandı. Her şeyi duymuştu. Anlamıştı. "Kenny, Austin katilin neye benzediğini söyledi?"

"Uzun boylu, kahverengi saçlı."

"Yaşlı mı? Genç mi?" Noah nazikçe itti.

"Çok yaşlı değil, yani ailemiz kadar yaşlı değil. Ama bizden daha yaşlı." Kenny başını salladı. "Çok belirgin değildi. Yemin ederim yalan söylemiyorum."

Noah bir nefes aldı ve dikkatlice dışarı verdi. "Sesi bu gece seni kaçırان adam olabilirmiş gibi mi geliyordu?"

Kenny'nin omuz silkişi acılıydı. "Bilmiyorum. Ona bakamayacak kadar korkmuştum."

"Onu gördüm," diye araya girdi Roger. "1.80 boylarındaydı, çok kaslı değildi ama şişman da değildi. Büyük bir burnu vardı."

"İkinizi bir polis sanatçısının yanına oturtacağız," dedi Noah. "Kenny, Austin'in daireyi nasıl bildiğini biliyor musun? Anahtarı nasıl aldığını?"

"Yazları apartmanda bir marangozun yanında çalışıyordu. Kamp parasını bu şekilde ödedi."

"Marangozun adını biliyor musun?" Noah sordu ama Kenny başını salladı.

Olivia gelen bir düşünceyle kaşlarını çatı. "Austin'in siyah saçları var mı?"

"Kahverengi," diye imzaladı Kenny, "ama o kırmızıya boyuyor." "Neden?" diye sordu.

"Babası onları terk etti," diye imzaladı. "Austin tıpkı ona benziyor ve ona bakmanın annesini incittiğini biliyordu. Bu yüzden saçını değiştirdi. On iki yaşından beri kızıl."

Olivia bir nefes aldı. Bu duyguyu anlıyordu. Kendi annesi de Olivia'nın yüzünden nefret etmişti çünkü Olivia onları terk eden adama benziyordu. "Pekâlâ. Güvenli olduğundan emin olana kadar erkek yurdunun dışında bir polis memuru bırakacağız."

Oaks başını salladı, rahatlamıştı. "Teşekkür ederim."

Noah ile birlikte arabasına vardıklarında Olivia gözlerini kapadı, bitkin bir haldeydi. "Lanet olsun. O çocuğa inanamıyorum. Kenny bir kıza aşık olduğu için Kane öldü."

"Hayır Liv. Kane öldü çünkü bir çocuğu kaçırmaya çalışırken orospu çocuğunun biri onu iki kez vurdu. Kenny bilgi sakladığı için sorumlu ama yaptıklarının bedelini ödesin."

Olivia yüzünü buruşturdu. "Bunu dün söyledim. O Crawford pisliğine." Gerçekten yanlış bir şey yapmış olan Lincoln Jefferson'a ateş ettiği zaman. "Haklısın."

"Biliyorum. Peki, buradan nereye gidiyoruz?"

"Kane ve ben Joel Fischer'ın arkadaşlarının izini sürecektik. Austin'in ne gördüğünü, Joel'i ya da arkadaşlarından birini tanıyıp tanımadığını öğrenmemiz gerekiyor. Ve Val'i bulmamız gerekiyor."

"Ölmüş olabilir."

"Biliyorum. Ama ya değilse? Buradan üç blok ötede bir sandviççiye gideceğini söylemişti. Sabah oradan başlayıp son adımlarının izini sürebiliriz."

Noah, Olivia'nın arabasının kapısını açtı ve yanına çömelerek onun binmesini bekledi. "Bu adam Val'i nereden biliyordu?"

Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım bizi takip ediyordu."

"Sanırım bu mümkün. Birkaç saat uyu. Bana ihtiyacın olursa, beni ara."

Başını salladı. Kenny ile konuşması bittiğine göre eve gitmekten korkuyordu. Çok sessiz olacaktı. David'in nerede olduğunu, iyi olup olmadığını merak etti. Kulübeye dönüp dönmediğini. Yalnız kalmak istemiyordu.

Uyumaya ihtiyacı vardı. Tekrar nefes alabilmeye ihtiyacı vardı. David'e ihtiyacı vardı.

Cebinde cep telefonunu buldu. Onun aradığını gördü. Bu iyi olduğu anlamına geliyordu. Bu iyi bir şeydi. Omuzları bir parça gevşedi, aniden zihninin bir parçasının kötü yangın kelimelerinin çağrıştırdığı sürekli, dırdırcı bir endişeyi sürdürdüğünün farkına vardı. O iyi bir itfaiyeciydi. Dikkatli olacaktı.

Kane de dikkatli davranmıştı. Ve şimdi ölmüştü.

David'in numarasını çevirdi ama telesekreter çıktı. Söylemek istediği kelimeleri oluşturmamadan telefonu kapattı. Sana ihtiyacım var. Lütfen gel. Basit kelimelerdi ama acı dolu bir dünyanın kapılarını açıyorlardı. Yastığı. Onun kokusunu alabiliyordu. Bu gece için bu yeterli olabilirdi. Arabasını kuzeye çevirdi ve sürdü.

Çarşamba, 22 Eylül, saat 15:20

DULUTH'A HOŞ GELDİNİZ.

Otoyol tabelasını geçerken GPS'ine baktı. Sadece on mil daha giderse Austin Dent'le birlikte tüm endişeleri de ortadan kalkacaktı.

Bütün endişeleri değil. Mary ve Albert'in konuşmasını düşündü. Kendilerini videoya Photoshop'la eklediğini iddia edebilecekleri konusunda haklıydı. Video, orada her şeyi gören beşinci bir kişi olduğunu gösteriyordu. Başta itiraz etseydi bir fark yaratabilirdi ama Eric ona söylememişti. Şimdi onları çok derine sokmuştu. Yine de, Mary'ye daha fazla görev verilirse tereddüt edebilirdi.

Başlangıçta, onun yaramaz kundakçı yöntemlerini ortaya çıkarmayı ve babasını küçük düşürmeyi planlamıştı. Beni yok etmeye çalıştığı gibi onu da yok edecekti.

Ama bu artık yeterli değildi. Mary o camdan topları geride bırakarak farklı bir oyun oynamaya çalışmıştı. O bir çevre aktivisti değildi, zaten bir an için bile öyle olduğuna inanmamıştı. Artık çoklu bir katildi. Bu gece yangın çok kötü gitmişti. Sinyali kaybedene kadar radyodaki hikâyeyi dinlemişti. Masum insanlar ölmüştü.

Polis de bunu pek umursamayacaktı. Özellikle de Dedektif Kane'le olan olay göz önüne alındığında. Polisler ödeyecek birini arayacaktı. Bu kişinin Albert ya da Mary olmasını tercih ederdi. Ya da ikisi birden.

Sorun şu ki, bunu nasıl yapacağından tam olarak emin değildi. GPS'ine tekrar baktı. Neredeyse varmıştı. Austin'den kurtulacaktı; sonra da sonraki adımlarını düşünecekti.

Çarşamba, 22 Eylül, 15:15.

David itfaiye binasında duş alıp üstünü değiştirdi, Olivia'yı tekrar aradı ama telesekreter çıktı, ardından Jeff'in nişanlısı Kayla'nın bekleme odasında oturduğu hastaneye gitti.

Onun yanına oturdu ve birdenbire Jeff hakkında soru sormaya korktu. "Zell?"

"Sırtı kırılmış, kalçası ezilmiş." Bunları telefon rehberi okur gibi ezbere söylüyordu. Zar zor dayanıyordu. "Hâlâ ameliyatta. David, ne yapacağım?"

"Şimdilik onun yanında ol. Onu ameliyata almadan önce onunla konuştun mu?"

"Hayır. Bilinci yerinde değildi. Bir daha yürüyemeyecek, değil mi?"

"Bunu bilemezsiniz. Kırık bir bel felç anlamına gelmez. Durum olsa bile, insanlar bu tür yaralanmalardan sonra geri dönerler. Kardeşim döndü," diye ekledi.

"Eskisi gibi mi?" diye sordu gözyaşları arasında.

"Hayır," dedi dürüstçe. "Max profesyonel bir sporcuydu. Bu onun kariyerini bitirdi. Ama yeni bir kariyer buldu ve eğer Zell gelirse, o da gelecek."

Bir hıçkırıkla ürperdi. "Tanrım, özür dilerim."

Kolunu onun titreyen omuzlarına doladı. "Neden?"

"Çünkü burada oturmuş, seni çıkarmış olmasını diliyordum."

Bu onu ürküttü ama sadece bir an için. "Bunu anlayabiliyorum. Benim..." Olivia nedir? "Arkadaşım bir polis. Ortağı bu gece öldü. Ben... Bilmiyorum. Öldüğüne inanamıyorum ama ateş edildiğinde orada olmadığı için rahatladım. Yani anlıyorum."

Parmaklarıyla yüzünü sildi. "Yakında vardiyaya başlayacaksın, değil mi?"

Duvardaki saate baktı. "Birkaç saat içinde, evet." "O zaman biraz uyu."

Ona burada olduğunu söyleyeceğim. Teşekkür . Ciddiyim.

Bu."

Kalbi ağırlaşarak arabasına doğru yürüdü ve yürürken telefonunu kontrol etti. Numarayı tanıyınca kaşlarını çatı. Noah. Annesine göz kulak olan kişi.

"Noah, annemin nesi var?" "Bir şey yok."

Bildiğim kadarıyla uyuyor."

"Bildiğim kadarıyla derken ne demek istiyorsun? Neredesin?"

"Az önce kuzeyden çıkan Olivia'yı takip ediyorum. Karakola doğru gidiyorum."

Duydun mu?"

"Kane hakkında, evet. Olivia nasıl? Aramaya çalıştım ama telefonu açmadı."

"Dayanıyor, zar zor. Ona eve gitmesini söyledim ama çıkış onun değildi. Kuzeye doğru gidiyor."

Kuzeye. Rahatlamıştı. Bana geliyor. "Nereye gittiğini biliyorum."

"Olabileceğini düşünmüştüm. Bak, aramasını çalış." "Neden?"

Sorun ne?"

"Aradığımız çocuğun adını biliyoruz, Weems'in vurulduğunu gören çocuğun. Çocuğun Duluth'taki evinde olması gerekiyordu ama eyalet polisleri az önce arayıp çocuğu bulamadıklarını söylediler. Görünüşe göre onların geldiğini görmüş ve arka camdan kaçmış. Umarız."

"Umar mısınız?"

"Olivia, Kane'in tetikçisinde çocuğun adresinin olduğunu biliyor. Gittiğini öğrenirse..."

"Onu aramak için oraya gidecek."

"Aynen öyle. Pamuk ipliğine bağlı. Dinlenmeye ihtiyacı var."

David sessizce, "Bu kararı onun yerine senin vermenden hoşlanmayacak," dedi. "Ona söyleyecek misin?"

"Eğer sorarsa, yalan söylemem ama teklif de etmem. Sen çalışıyorsan, anneme kim bakıyor?"

"Senin şu eski itfaiyeci arkadaşını aradı."

"Tamam, teşekkürler." Annesi ve Glenn arasında yaşananlar tuhaflaşmaya başlamıştı. Ama şu anda odak noktası Olivia'ydı. Bana geliyor. Bunu düzeltmek istiyordu, böylece yakın zamanda gitmeyecekti. Saatin geç olmasından dolayı yüzünü buruşturarak Paige'i aradı, ilk çalışta cevap verdiğinde şaşırmadı. "Neredesin?"

"Olivia'nın evinde, onun eve gelmesini bekliyorum. Neredesin? Kane'e olanları duydun mu? Nerede olduğunu biliyor musun? Çok endişeliyim."

"Kulübeye gidiyorum. Sanırım oraya gitti. Ve evet, duydum. Yarınki iş için yanında bir şey var mı bilmiyorum. Bilirsin, kıyafet. Makyaj. Bir şeyler."

"Ona bir çanta hazırlayacağım," dedi Paige. "Oraya getirmemi ister misin?" "Hayır. Evi çok uzakta değil. Almak için uğrarım."

David telefonu kapattı. Yapması gereken bir arama daha vardı. Paige'in Olivia'nın eve gelmesini beklediğini ve kendi annesinin telefonun başında beklediğini hayal etti. Eve ve Noah'nın evini aramak için hızlı tuşa bastı. Elbette, neredeyse çalmadan önce cevaplanmıştı.

"David?" Arayan annesiydi ve sesi titriyordu. "Ben iyiyim anne. Bir çizik bile yok."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Tanrı'ya şükür. Burada oturmuş endişelenmemeye çalışıyordum. Glenn cep telefonundan neler olduğunu öğrenmeye çalışıyordu."

"Ben iyiyim. Ortağım Jeff o kadar iyi değil." Ve Olivia'nın ortağı öldü, diye ekleyecekti neredeyse ama eklemedi. Annesi Kane'le hiç tanışmamıştı ve Eve'in bu haberi Noah'dan duyması gerekiyordu. "Eğer istersen onun için dua edebilirsin."

"Elbette gideceğim. Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Kulübeye kadar." Olivia'ya. "Ben biraz uyumaya çalışacağım. Sen de öyle yap. Seni seviyorum anne."

"Ve seni seviyorum. Beni aradığın için teşekkür ederim. Sesini duymaya ihtiyacım vardı."

Çarşamba, 22 Eylül, 16:00.

Bu kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. Çocuk gitmişti. Austin Dent'in küçük evine giden araba yolunun her iki yanında, otoyol kenarına park etmiş yirmi polis arabası olmalıydı. Yavaşça yanından geçmiş, olan biteni izliyordu.

Eyalet ve yerel polisler gruplar halinde toplanmıştı ve dikiz aynasından baktığında, arama ekipleri ormana doğru ilerlerken çaprazlama yanan el fenerlerini görebiliyordu. Bu, onu da yakalayamadıkları anlamına geliyordu. Henüz.

Çocuk kaçıyordu, belli ki polislere güvenmiyordu. Akıllı çocuk.

Yanıp sönen polis arabası ışıklarının mavi parıltısını artık göremeyene kadar devam etti, sonra çekip Kenny'nin telefonunu açtı ve Austin'e bir mesaj göndermeye başladı.

Polisler bütün gece Oaks'un ofisinde beni sorguya çektiler. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama Austin de bilmiyordu. U.'yu tutuklamak istediklerini biliyorlar. Dikkatli ol.

Telefonu kapattı. Bu, çocuğun polislere güvenmesini biraz daha engelleyecekti. Çocuğu arayabilirdi ama nerede olduğunu kim bilebilirdi ki? U dönüşü yaptı ve geldiği yoldan geri döndü. Onu bana getirmeliyim.

Çarşamba, 22 Eylül, sabah 4:05.

Olivia, David'in kamyonunun yola çıktığını duydu ama yerinden . Rıhtımın ucuna oturdu, dizlerini göğsüne çekti. Kamyonun durduğunu duydu ve bekledi. Sonunda dışarı çıkacaktı. Kane'den haberi olup olmadığını merak etti.

Okuldan ayrıldıktan sonra sesli mesajlarından dinleyecek enerjisi kalmamıştı. Sadece burada oturmuş, gecenin sesini dinliyordu. Birkaç dakika sonra adam yaklaşırken rıhtımın gürültüsünü hissetti. Elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Selam."

"Hey." Fısıltı gibi çıktı.

Onun ellerini tuttu. "Ellerin buz gibi. Neden burada oturuyorsun?"

"Daha önce çıkarken evinizi kilitlemişim. Anahtarım olmadığını unutmuşum." "Bunu düzeltebilirim," diye mırıldandı. "Keşke diğer her şeyi düzeltebilseydim."

"Yapamazsın. Kimse yapamaz."

"İçeri gel. Seni ısıtırim." Adam onu ayağa kaldırdı, kollarını ona doladı. "Yalnız kalmana izin veremezdim." Kulübenin oturma odasında onu kollarına aldı ve kanepede kucağına oturtup üzerlerine bir battaniye örttü.

"Sekize kadar burada olmam gerekiyor," dedi. "Önce eve gidip kıyafetlerimi almam gerekiyor."

"Hayır, Paige sana bir çanta hazırladı. Sadece dinlen." Uzaktan kumandayı televizyona doğrulttu ve ekran canlandı. Bu onun Road Runner DVD'siydi. Şaşırın Paige'in gözleri onunkilere dikildi ve adam onu alnından öptü. "DVD oynatıcında buldum. O gece konuştuğumuzda bana stres atmak için çizgi film izlediğini söylemiştin. Bu gece ikimiz de bunu kullanabiliriz diye düşündüm."

Bir kez başını salladı ama bir hıçkırık yükseldi ve onu geri bastıracak hiçbir şeyi kalmadı. Adam onu kendine çekti, yanağını başının üstüne koydu ve hıçkırık sel gibi akarken oturdukları yerde onu salladı. Hıçkırıklar, küfürler ve korkunç intikam yeminleri. Sonunda fırtına dindi ve kadın sarsıldı. Umutsuzluktan başka bir şey hissedemeyecek kadar içi boşalmıştı.

Elini saçlarının arasından geçirerek onu kucakladı. "Şimdi uyu, bebeğim." "Sabah olduğunda Kane hâlâ ölü olacak," diye fısıldadı.

"Evet, ama bunu yapan adamı bulmak için zihninizin keskin olması gerekiyor."

"Onun ölmesini istiyorum. Kanamasını ve acı çekmesini istiyorum. O acı çekerken ben de izlemek istiyorum."

"Ben de öyle."

Sesinde bir şey vardı. Acımasız bir kesinlik ama aynı zamanda acı. Yüzünü görebilecek kadar geri çekildi. Adam dümdüz önüne bakıyordu, çenesi sabitlenmişti. "Ne oldu?"

"Uyu hadi." Adam onu kendine doğru çekmeye çalıştı ama kadın kendini kurtardı. "Ne oldu?" diye daha güçlü bir şekilde tekrarladı. "Anlat bana."

"Bu geceki yangın ayarlandı."

Zihni gecenin olaylarını gözden geçirdi. "Woodview. Noah, Tomlinson'ın metresinin orada yaşadığını söylemişti. Hedef orası mıydı? Cam bir top buldun mu?"

"Cam küre yoktu ama hedef hanımın eviydi. Ancak rüzgar yön değiştirdi ve iki taraftaki evleri de aldı. Bir gaz tankı patlaması iki evi daha yerle bir etti. Sonra yangın bir apartmana sıçradı."

"Kaç tane?" diye sordu sessizce.

"Dört ölü." Gözlerinde ıstırap parladı. "Bir çocuk da dahil. Sadece iki yaşındaydı."

Dudaklarını onun çenesine bastırdı. "Özür dilerim."

"Onlarca kişi daha yaralandı," dedi, sesi çok düzgündü. "İtfaiyeciler mi?"

"Zell," dedi kabaca. "Üzerine bir ışın düştü. Bacaklarını hissetmiyor."

Her şeyi çok net gördüğü için irkildi. "Onu kim dışarı çıkardı?" diye sordu, cevabı biliyordu ve bu onu çok korkutmuştu.

"Yaptım." Gözlerini kapattı. "Onu dışarı sürükledim. Ya daha da kötüleştirdiysem?"

"Ve eğer onu dışarı sürüklememiş , ölmüş olacaktı."

Artık kederini üzerinden attığına göre ona gerçekten bakabilirdi. Bitkin ve kalbi kırıktı... tıpkı benim gibi. "Hadi yatağa gidelim. Senin de dinlenmen gerek."

Yorgun bir şekilde onu takip etti ve bavulunu aldı. "Paige Tweety Pijamalarını paketledi."

Otomatik pilota, onları banyoda taktı, sonra onu yatakta buldu, cep telefonları komodinin üzerinde yan yanaydı. Onu kendine çekerek parmaklarıyla saç örgüsündeki bandı çözdü ve saçlarını serbest bırakmaya başladı. "Gevşek seviyorum," diye mırıldandı, sonra elini geceliğin altından yukarı kaydırды ve daha önce yaptığı gibi göğsünü avuçladı.

Kalbi hâlâ acıyordu ve göğsü hâlâ sıkıydı. "Sana ihtiyacım vardı," diye fısıldadı, karanlıkta bunu söylemeyi daha kolay buluyordu. "Sadece benimle olman için."

"Bunu ." Kızın omzuna bir öpücük kondurdu. "Bir sorum var." "Ne?"

"Bu pijamaları gerçekten giyiyor musun yoksa Paige sadece sorun mu çıkarıyordu?"

Dudakları hüznle yukarı kalktı, onun orada olmasından çok memnundu. "İkincisi. Hava sıfırın altında olmadığı sürece genellikle derimin içinde uyurum." Belli ki o da öyle yapıyordu.

Parmakları düğmeleri çözmeye başlamıştı bile. "Tenini tenimde hissetmek hoşuma gidiyor." Bir dakikadan kısa bir süre içinde onu çıtırçıtlak kollarının arasına aldı. "Artık uyuyabilirim."

Yirmi Birinci Bölüm

Çarşamba, 22 Eylül, 16:30.

David uyuyamadı. Onu kucaklamış bir halde yatarken, sıkılı gözlerinin ardında resimler yanıp sönüyordu. Zell kısıtılmıştı, Kane ölmüştü. O da olabilirdi. Düşüncelerinin kakofonisinde, diğerlerinden daha yüksek sesle çılgılık atan oydu.

O da uyumuyordu. Adamın kollarında kaskatı yatıyordu, nefes alış veriş sığıdı. Titreyerek bir nefes verdi ve adam gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına dudaklarını dokundurdu. "Hey."

"Onu sürekli orada görüyorum," diye fısıldadı, sesi boğuklaşmıştı. "Çimenlerde. Bunun olduğuna inanamıyorum."

Onu kollarında çevirdi ve yumrukları göğsünde kenetlendi, sonra elleri düzleşti, parmakları adamın tenine gömüldü ve bir hıçkırık sağanağı daha onu yırttı. "Sorun yok," diye mırıldandı. "İhtiyacın varsa ağla. Seni bırakmayacağım." Hıçkırıkları dinene ve nefesi kesilene kadar saçlarını okşadı.

Avucunu adamın göğsüne sürterek gözyaşlarını temizledi. "Seni ıslattım."

"Benim için sorun değil."

"Düşünmem gerek."

"Hayır, tatlım. Yas tutmalısın ve bu uzun bir yol. Kane iyi bir adamdı, iyi bir polisti. Senin ortağındı. Birlikte çoğu insanın eşiyle geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdiniz. O senin arkadaydı ve sen ona güveniyordun. Onu seviyordunuz."

"Evet." Boğuk bir fısıltıydı. "Annem öldüğünde böyle ağlamamıştım."

Kadının sesindeki suçluluk duygusunu duydu. "Yapmadığın için kötü bir kız değilsin."

Başını kaldırdı, karanlıkta ona baktı. "Ne?"

"Kane'in yasını annenden daha yoğun tuttuğun için kendini suçlu hissediyorsun, değil mi?"

Başını salladı, tekrar gözyaşları döküldü. "O benim annemdi. Yani ağladım ama bu farklı. Kalbim yerinden sökülüyormuş gibi hissediyorum. Bu beni kötü bir evlat değilse ne tür bir evlat yapar?"

"Chicago'daki o gece bana onu özlediğini, onu sevdiğini söylemiştin."

"Ben mi yaptım?"

"Evet, öyle yaptın. Ama aranızdaki şeylerin hiçbir zaman kolay olmadığı izlenimini edindim."

İç çekerek başını onun omzuna doğru eğdi. "Hayır, değillerdi. Beni severdi, sevdiğini biliyorum. Ama ben onu hiç mutlu edemedim. Hiçbir şeyi doğru yapamadım. Ve bazen benden nefret ediyormuş gibi bakardı. Mia'yı ilk kez görene kadar nedenini hiç anlamamıştım."

"Babanın cenazesinde."

"Öldüğünü duyar duymaz Chicago'ya koştum ve cenaze töreni için tam zamanında oraya vardım. Mia mavi elbisesini giymiş, annesiyle birlikte tabutun yanında duruyordu. Polisler bayrağı katlayıp karısına verdiler, sonra kadın döndü ve neredeyse bayrağı Mia'nın kollarına itecekti. Orada durup ikisinden de nefret ettiğimi hatırlıyorum. Sonra Mia başını kaldırdı ve ben nefes alamadım. Aynaya bakmak gibiydi."

"O da oldukça sarsılmıştı."

"Biliyorum. İşte o anda ikimizin de babamıza benzememiz gerektiğini fark ettim."

"Neye benzediğini bilmiyor muydun?"

"Adını bile bilmiyordum. Annem onun hakkında hiç konuşmazdı. Küçükken onun nasıl biri olduğunu hayal ederdim. Bir yerlerde hafıza kaybı gibi bir şeyle dolaşıp dolaşmadığını merak ederdim. Beni neden istemediğini anlayamazdım."

David yutkunmak zorunda kaldı, onu bir çocuk olarak hayal etti. "Annemle babam birbirlerini ve bizi sevdiler. Bunun için her zaman minnettar olacağım. Sende böyle bir şey olmadığı için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Minnettar olmana sevindim. Eskiden babalarından araba ya da kıyafet alamamak gibi aptalca bir şey için nefret eden çocuklara çok kızardım. Ben sadece bir babam olsun isterdim. Büyüdüğümde, bana babamdan bahsetmesi için annemin başının etini yedim. Sonunda onu var olduğumu söylememekle suçladım. O zaman kendini kaybetti ve bana onun Chicago'da bir polis olduğunu söyledi. Adam evliymiş. Ona yalan söylemiş, karısının onu terk ettiğini söylemiş. Ben doğduğumda onunla evleneceğine söz vermiş. Sonra ben doğduğumda, diğer ailesiyle kalmaya karar vermiş. Karısı ve çocuklarıyla. Ne onun ne de onların adını biliyordum ama hepsinden nefret ediyordum."

"Öldüğünü nasıl öğrendiniz?"

"Annemin kız kardeşinden. Annemin bana onun adını söylemesi için çok uğraştım ama söylemedi. Bu aramızda büyük bir anlaşmazlık konusuydu. Sonunda bana söylemeden öldü. Asla öğrenemeyeceğimi düşündüm. Ama sonra ölüm ilanını gören teyzemden bir telefon aldım. Annem yıllar önce ona sırrını açmış. Bana söylememesi için söz vermişti ama teyzem bu konuyu kapatmam gerektiğini biliyordu." Sesi sertleşti. "Sonra Mia'yla tanıştım ve babamın olmamasının onun birlikte yaşadığı babamdan daha iyi olduğunu anladım. O zaman beni istemediğine sevinmişim."

"Senin için zor birkaç hafta oldu," diye mırıldandı ve kadın başını tekrar kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

Tereddüt etti. "Doug'ı biliyorum. Nasıl gittiğini."

"Sana kim söyledi?" Sonra gözleri kısıldı. "Barlow. Lanet olası işgüzarlığı."

"Önce ben sordum. Ne olursa olsun, kendini çok kötü hissediyor. Hikayeyi duyduğumda ben de öyle hissettim." Kadın hiçbir şey söylemeden yere baktı ve adam sessizliği doldurmak zorunda hissetti. "Olivia, eski kocan tam bir pislikti. Ama seni incittiğini bilsem de gittiğine memnunum. Seninle tanıştığıma memnunum. Bana inanmadığını biliyorum ama seni bekliyordum. Belki de tüm hayatım boyunca."

Sonunda başını kaldırdı, gözleri acıyla doluydu. "O zaman neden onun adını söyledin?"

İç çekti. "Bilmiyorum. Belki de hiç bilemeyeceğim. Hayatımda sadece iki kez çok fazla içtiğimi biliyorum. Biri on sekiz yıl önce, diğeri de seninle geçirdiğim o gece. Belki de korkmuştum. Seninle tanıştım ve biliyordum. Özel olduğunu biliyordum. Belki de fazla özel. Sanki içimi görebiliyordun ve ben kimseyi bu kadar yakınımda istemiyordum."

"Çünkü kimsenin bilmesini istemediğin şeyleri öğrenirlerdi."

Başını salladı. "Olivia, Dana hiçbir zaman bir fanteziden fazlası olmadı. O bir şeyler yaptı, benim yıllardır yardım etmeye çalıştığım insanları savundu. O bir savaşçıydı. Ama onunla başka hiçbir ortak noktam olmadı. Hiçbir zaman bütün gece güneşin altındaki her şey hakkında konuşmadık. Ona Megan'dan hiç bahsetmedim. O gece neden onun adını söylediğimi bilmiyorum. Sadece seninle tanıştıktan sonra seni aklımdan çıkaramadığımı söyleyebilirim."

Karanlıkta onun gözlerini tuttu. "Peki ya aniden özgür kalırsa?"

Ve nişanlısının eski aşkı gibi geri dönecekti. "Ben gitmezdim. Çünkü özgür değilim. Seninle tanıştığım andan itibaren özgür değildim." Parmak uçlarını yanağında, dudaklarında gezdirdi. "Buna şimdi inanmıyor olabilirsin. Ama bana zaman, kalp ve güven verirsen inanacaksın."

Dudakları öyle hafifçe kıvrıldı ki, yüzüne o kadar odaklanmamış olsaydı bunu fark etmeyebilirdi. "Harika bir replik, David."

"Sıra yok. Göreceksin. Sana göstereceğim." Başını avucunun içine aldı ve onu göğsüne doğru çekti. "Uyumaya git. Uyandığında burada olacağım."

Çarşamba, 22 Eylül, sabah 6:25.

Şarküterinin arkasındaki park yerine sinirli bir şekilde yanaştı. Austin mesajına cevap vermemişti ve Kenny'nin cep telefonu hesabı dondurulmuştu. Mutfaktan içeri girdiğinde çalışanlarını kahvaltılık sandviçlerini hazırlarken buldu. Homurdanarak selam verdi, onlar da homurdanarak karşılık verdiler, tıpkı her sabah yaptıkları gibi. Birinin şüphelenmesi ihtimaline karşı rutini korumak önemliydi.

Şapkasını geride bırakmıştı. Bu aptallığı hâlâ atlatamamıştı.

Tezgâhın arkasındaki televizyonu açtı ve haberleri izlemeye . Dün geceki yangın büyük haberdi. Dört ölü. Aralarında bir itfaiyecinin de bulunduğu çok sayıda yaralı. Ardından okuldaki bomba korkusu ve Dedektif Kane'in ölümü geldi.

Pastırma siparişini azaltmayı aklına not etti.

Bir sonraki bölümde Yüzbaşı Abbott, Austin'e tercüman aracılığıyla bir mesaj iletiyor ve Austin'in kendileriyle temasa geçmesi için yalvarıyordu. Önceliğim Austin'i polislerden önce bulmak. Tek kullanımlık hücrelerinden birini kullanarak Austin'in numarasını girdi.

Ben Kenny. Yeni hesap. Polisler eski fon'u aldı. Neredesin? Saklanabileceğin bir yerim var.

Gönder tuşuna bastı, sonra bir tane başlattı. Polisler bütün gece beni aradı.

Biliyorum.

u. Söylemedim, yemin ederim. Yalan söylüyorlar. Onlara güvenme. Ve tekrar gönder tuşuna bastı.

Telefonunu kapatıp cebine koydu. Panik yapmayacaktı. Polislerin ondan haberi olsaydı, SWAT burada bekliyor olurlardı. Mikrofonunu kemerine taktı, tomurcuğu kulağına yerleştirdi ve Austin'in mesajlarını yakında kontrol etmesini umdu.

Çarşamba, 22 Eylül, sabah 7:00.

Olivia uyumuş olmalıydı çünkü tiz bir cep telefonu alarmı onu uyandırdı. David'e sarılmış bir şekilde yatıyordu, David ona doğru uzandığında gözlerini açmadı.

alarmı susturmak için. Elini onun kolunda gezdirdi, boynunu kavradı ve başparmağıyla kafatasının tabanına masaj yaptı. "Kalkmak zorundayız."

O gece yaşananlar zihninde yeniden canlandı ve içini bir keder dalgası kapladı. "İstemiyorum," diye fısıldadı. "Bu acıtıyor."

"O iyi bir adamdı. İyi bir polisti. Onu severdiniz. Canın yanacak."

Gözleri yanıyordu. İnatla onları kapalı tuttu. "Beş dakika daha sabah olmamış gibi davranabilir miyiz? Lütfen?"

"Elbette." Sesi boğuk ama tatlıydı ve aniden ihtiyacı olan şey değildi.

Adam bedenleri arasına mesafe koymuştu ve kadın bunun nedenini biliyordu. Ona doğru bastırdı, onun sert ve hazır olduğunu hissetti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Yine de elimde değil. Seninle uyandığımda değil."

Dün gece kendi kederinin etrafında manevralar yapmıştı. Şimdi günü birkaç dakikalığına da olsa unutturması için ona ihtiyacı vardı.

"David, eğer dün gece olmasaydı, beni nasıl uyandıracaktın?"

Adamın ani nefes alışını duydu. "Senin içinde olurdum." Ve sonra sert ve dolgundu, onu geriyor, nefesini kesiyordu. "İşte böyle." Büyük bir elini karnının üzerinde gezdirerek onu çekti ve daha derine itti.

"Ya sonra?" diye fısıldadı.

"Ve sonra sana sertçe binerdim." Ve yaptı, onu inletti, kıvrandırdı. Daha fazlası için yalvartı. Hızı hızlı ve öfkeliydi ve başparmağı onun en hassas yerini bulduğunda bir roket gibi yükseldi, kapalı göz kapaklarına ışık patladı. Adam bir iniltiyle onu takip etti, vücudu kaskatı kesildi, elleri kalçalarını kavrarken kendini onun içine gömdü.

Birlikte titreyerek yattılar, koşucular gibi nefes nefese kaldılar. Daha sonra adamın nasıl bu kadar iyi olduğunu düşünüp endişelenebilirdi ama şimdilik günü birkaç dakika daha ertelediği için minnettardı.

Nefes alış veriş normalde döndü ve beraberinde günü daha fazla erteleyemeyeceği bilgisini getirdi. İkisinin de yapması gereken işler vardı. Gözlerini açtı, gördüğü ilk şey komodinin üzerindeki iki cep telefonuydu.

Ve bir şey tıkladı.

"Cep telefonlarını alıyor," diye mırıldandı ve David'in şaşkınlıkla kaskatı kesildiğini hissetti.

Dirseğine yaslandı ve ona baktı. "Affedersiniz?"

Kadın aceleyle ona baktı. "Bu adam onların cep telefonlarını alıyor. Tomlinson, Val ve şimdi de Kenny. Hepsinin telefonunu almış."

"Neden?"

"Henüz bilmiyorum." Sert bir öpücük için onu aşağı çekti. "Gitmem gerekiyor." Yatağın kenarına oturmak için yuvarlandı, sonra durdu, başka bir gerçek kendini ortaya koydu. Omzunun üzerinden baktı ve onun da bunu fark ettiğini gördü. "Bu sefer bir şey unuttuk."

Yanakları sabahki kirli sakalının altında kızarmış olsa da gri gözleri yoğundu. "Benimle güvendesin, Olivia."

Kendi yanakları da kızarmıştı. En hafif tabiriyle garip bir konuşmaydı. "Ben de öyle. Mia'ya böbreğimi bağışladığımda beni Salı'ya kadar altı kez kontrol ettiler ve o zamandan beri kimse olmadı. Ama... Ben hap kullanmıyorum. Daha dikkatli olmalıydım."

Hâlâ yan yatarken avucunu hafifçe kolunda gezdirdi ve parmaklarını onunkilerle iç içe geçirdi. "Seni uzun süre bekledim. Seni bırakıp gitmeyeceğim."

Yutkundu. "Sadece... Ben babasız büyüdüm. Dikkatli olmalıydım."

"Bunu anlıyorum," dedi kararlılıkla. "Ama çekip gitmeyeceğim." Avucuna bir öpücük kondurdu. "Şimdi git, duşa gir yoksa ikimiz de işe geç kalacağız."

Çarşamba, 22 Eylül, sabah 7:30.

Austin Dent gözlerini açtı. Güneş . Biraz uyumuştı. Çok endişelendim.

gönderdiği ilk ve tek mesaj o olmasına rağmen annesi çok endişelenecekti. Ben iyiyim. Arabanı ödünç aldım. Yanlış bir şey yapmadım. Özür dilerim.

Polis arabasının evinin önüne gelişini hatırladığında kalbi hâlâ güm güm atıyordu. Kaçmıştı. Elinde cep telefonu, bir sandalyeden kapüşonlu bir tişört kapmış ve yatak odasının penceresinden kaçmıştı. Ormanın içinde koşmuş, bir komşunun evine gelene kadar arkasına bakmamıştı. Komşusu dışarıda bir bisiklet bırakmıştı ve o da bisikleti alıp annesinin bütün gece esrar içtiği kamyoncu lokantasına doğru olabildiğince hızlı sürmüştü. Arabası

oradaydı. Neyse ki koşarken anahtarları ve cüzdanı cebindeydi.

Onun arabasını alıp kuzeye gitmiş ve Kanada sınırını geçmeye niyetlenmişti.

Ama bu ne işe yarar ki? Bu çılgınca bir düşünceydi. Bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıydı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Uyuması gerekiyordu. Neyse ki kuzey ormanlarında saklanmak için bildiği her yerden daha fazla yer vardı. Arabayı bir açıklığa sokmuş ve biraz dinlenmeyi başarmıştı.

Ama artık güneş doğmuştu ve bazı seçimler yapması gerekiyordu. Nereye gideceğim? Kime güveneceğim? Cep telefonunu eline aldı. Uyurken pilini çıkarmıştı, birinin onu bulmak için kullanıp kullanamayacağından emin değildi.

Pili değiştirdi, sonra tüm mesajları görünce gözlerini kırıştırdı. İnsanlar saatlerdir ona ulaşmaya çalışıyordu. Annesi. Polise güven.

Kenny. Polise inan.

Polis. Sana zarar vermeyeceğiz.

Ve yine Kenny. Polisler eski fonumu aldılar. Yalan söylüyorlar. Onlara güvenme.

Austin telefonunu kapattı, korkmuş ve kafası karışmıştı ama burada oturursa hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordu. Cevaplar Minneapolis'teydi. O da oraya gidecekti.

Çarşamba, 22 Eylül, sabah 8:00.

David, Tom'u itfaiye salonunda kendisini beklerken bulunca şaşırıldı. Yeğeni ayağa fırlamış, yüzü kaşlarını çatmıştı. "Sen iyi misin?" diye sordu Tom.

David giriş yaptı ve doğruca kahveye yöneldi. "Zor bir geceydi ama iyiyim."

"Televizyonda Zell'i duydum. Haber var mı?"

"Gelirken hastaneyi aradım. Durumunun değişmediğini söylediler." David ikisine de birer fincan kahve doldurdu ve birini Tom'a uzattı. "Sanırım bir ya da iki gün hiçbir şey öğrenemeyeceğiz. Olivia'nın ortağı Dedektif Kane'i hatırlıyor musun?"

Tom kaşlarını çatarak başını salladı. "Haberlerde duydum. Bir çocuğu kaçırılmaktan kurtardığını söylediler."

"Bu cam top çılgınlığına karışmış durumda." Ve dün geceki olay yerinde bir top bulunamamış olması onu rahatsız ediyordu.

"Zavallı Olivia. Ezilmiş olmalı."

"Öyle, ama dayanacaktır." Ve ben de öyle. O sabah ona dönmüştü, ona ihtiyacı vardı. Gün ışığında onun gözlerinde küçümseme göreceğinden korkmuştu. Ama kız onun sahip olduğu en kötü sırrı almış ve geçmişe gömmüştü. O da aynısını yapmanın bir yolunu bulacaktı.

"Biliyorum. Ama yine de..." Tom iç çekti. "Saat dokuzda dersim var, o yüzden fazla zamanım yok. Konuştuğumuz Web sitesinde birkaç şey buldum. Burada konuşabilir miyiz?"

O sabah itfaiye binasında çok sessiz bir hava vardı, içlerinden biri yaralandığında sıkça görülen depresif bir ruh hali vardı. Herkes kendi işine bakıyordu ve kimse onlara dikkat etmiyordu. "Her zamanki gibi iyi bir yer. Elinizde ne var?"

"Web sitesinin alan adı Hubert Leeds adında bir adama kayıtlı ve on yıl önce kurulmuş."

"Son Moss yangınından iki yıl sonra. Hubert Leeds kim?"

"Profesör Leeds. Moss ile aynı üniversitede ders vermiş. Bulduğum birkaç makaleye göre dostlarmış."

"Öğretmenlik mi? Leeds emekli mi oldu?"

"Hayır, o öldü. Sekiz yıl önce anevrizmadan öldü."

"Yani web sitesi yaşamaya devam mı etti?"

"Tam olarak değil. İçeriğin ne zaman yüklendiğinden emin değilim - konuşmalar, kayıtlar, Moss'un resimleri. Ama birileri alan adı kaydını yeniliyordu. URL'nizin süresinin dolmasına izin veremezsiniz, yoksa birileri onu alıp kendi Web siteleri için kullanabilir. En son altı ay önce yenilenmiş ve dokuz yıllığına kaydedilmiş. En fazla bu kadar."

"Parasını kim ödedi?"

"Güzel soru. Bu benim rahat edebileceğimden biraz daha derin bir araştırma gerektirirdi. Kredi kartları ve bunun gibi şeyler."

"Yani yardıma ihtiyacımız olacak," dedi David mutsuzca ve Tom omuz silkti.

"Ethan kötü bir adam değil, David."

"Biliyorum, . Boş . Başka ne buldun?" Tom'un kaşları kalktı. "Bir şey değil."

David gülümsedi. "Teşekkür ederim. Başka ne buldun?"

"Web sitesine kolayca girdim. Birinin siteyi güncelliyor olması gerektiğini ve bunun da Lincoln Jefferson denen adam kadar olası olduğunu düşündüm. Doğrusunu bulana kadar kullanıcı adları ve şifrelerle oynadım. Yapmadım

Uzun sürer. Kullanıcı adı AbeThomas, hepsi tek kelime. Ve şifresi için üç tahmin."

"Valla Eam," dedi David.

"Tamamdır. Bahse girerim Lincoln siteyi kurmak için Profesör Leeds ile çalışmıştır. Profesör muhtemelen ona tüm yönetici şeylerine erişim izni verdi - kayıt, sitenin kendisi. Öldüğünde de Lincoln sakladı."

"O gittikçe daha da delirirken," dedi David. "Yani bu Web sitesi bunca zamandır orada mı duruyordu? Sunucu alanı için ödeme yapmanız gerekmiyor mu?"

"Bu, şu bedava yerlerden birinde barındırılıyor. Hesap Leeds'in adına. Hit aktivitesini kontrol ettim ve sitenin geçen yılın ilk yarısında düşük seviyede ziyaretçisi vardı. Asıl hareketlilik geçen Nisan ayında, tam da alan adı yenilendiğinde başlamış."

"Peki kim ziyarete geldi?"

Tom cebinden bir kâğıt çıkardı. "Takip edebildiğim isimler. Geri kalanlar takip edemediğim IP adresleri. Bunlar için Ethan'dan yardım istemeye devam edeceksin."

David listeyi okudu, sonra tekrar tekrar görünen bir isim karşısında kaşlarını çatı. "Bu ismi biliyorum. Joel Fischer. Bu ismi neden biliyorum?" Konsantre olarak gözlerini kapattı. "Evet, şimdi hatırladım. Pazartesi günüydü, apartman yangınıyla ilgili haberleri dinliyordum. Joel Fischer Pazartesi günü öldü. Araba kazasında."

"Onu şimdi ben de hatırlıyorum." Tom düşünceli görünüyordu. "Üniversiteye gitmişti. Nisan ayındaki yoğun Web trafiği muhtemelen bir bahar dönemi dersi için yapılan araştırmaydı."

Yangında olduğunu düşündü David. Sonra da suçluluk duygusuyla baş edemeyerek arabasını yoldan çıkarmıştı. Joel' evi, Olivia'nın dün gece gelmeden hemen önce, her şey birbirine girmeden önce yaptığı ziyaret. "O önemli biri."

"Ve sen bana nasıl olduğunu söylemeyeceksin," dedi Tom kesin bir ifadeyle. "Hiç hoş değil David."

David eğildi ve mırıldandı: "Ev yangınında o da vardı, tamam mı?"

Tom'un kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Akıllı bir suçluya benzemiyor,

O zaman. Bu siteyi ziyaret ettiğini gizlemeye çalışmadı ve çok ziyaret etti. Elbette, cam küre hikayesinin ortaya çıktığı dünden bu yana siteye yapılan ziyaretler tavan yaptı."

Olivia'nın bu bilgiye ihtiyacı vardı ama David ona bu bilgiyi nereden aldığını nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Listeyi tekrar taradı. Bir isim vardı ki

belirgin bir şekilde yok.

"Lincoln'un adı hiçbir yerde geçmiyor," dedi David düşünceli bir ifadeyle. "Fed'in bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı. Lincoln on iki yıldır orada, burunlarının dibindeydi, Web sitesini ayakta tutuyordu. Ama Profesör Leeds'in öldüğünü biliyor olmalıydılar. Neden araştırmadılar?"

"Leeds öldükten sonra yeni içerik eklenmediyse, sitenin statik olduğunu düşünmüş olabilirler. Belki de kontrol etmeyi bırakmışlardır. Hepsi bu kadar. Ethan'la alan adı yenilemesi için yapılan kredi kartı ödemesi hakkında konuş. Bir şeyleri takip etmenin yollarını biliyor."

David, "Onun 'bir şeyleri takip etme' yöntemlerinin tamamen yasal olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Yani? Yasal mı istiyorsun yoksa büyükannen çatı katında güvende mi tutmak istiyorsun?" "Haklısın. Ethan'ı arayacağım. Yardımın için teşekkürler, evlat."

"Her zaman." Tom ona tek koluyla hızlıca sarıldı, sonra eğlenerek geri çekildi. "Hanımeli parfümünü bırakmalısın David. İnsanlar konuşacak."

David'in yanakları kızardı. Olivia duşa şampuanını almadan girmişti. Ona vermek için perdeyi çekmiş ve onu ağlarken bulmuştu, kendini yalnız bulduğunda yeni bir keder dalgası vurmuştu. Ağlarken ona sarılmış, saçlarını yıkamıştı çünkü masajın onu sakinleştirdiğini biliyordu. Sonra her şey birbirini izledi ve o günü bir kez daha unutturdu.

Tom bir kahkaha attı. "Yüzünü görmelisin. Derse gitmem gerek. İhtiyacınız olursa arayın." David'e bir kart uzattı. "Ethan'ın telefonu." David kartı aldı. "Teşekkür ederim. Ciddiyim."

"Sorun değil. Büyükannen hâlâ Evie'yle mi?" Tom sordu ve David başıyla onayladı.

"Evet. Noah dün gece çalışmak zorundaydı, Kane'den sonra..." İç çekti. "Her neyse, Glenn'i aramış ve o da gece boyunca orada kalmış. Sanırım hâlâ orada."

"Sanırım büyükannenin de zamanı geldi. Uzun yalnızdı."

Bu onu hâlâ irkiliyordu. "Evet,."

Tom omuz silkti. "Hey, annemin kardeşine aşık olmasını izlemek zorunda kaldım." "Ama iyi sonuçlandı."

"Eminim öyledir. Bu da öyle olacak. Şikayet etmemelisin. Eğer arkadaşın olacak kadar iyiye, annen için de iyidir."

"Haklısın. Tüm bu bilgilerle beni arayabilirdin, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Tom. "Ama gece haberlerde yangını gördüm ve itfaiyecilerden birinin yaralandığını duydum. Büyükannem beni aradı, sen olmadığını söyledi ama"-rahatsızca omuz silkti. "Sanırım senin iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu."

David bir kez daha boğazının düğümlendiğini hissetti. "Evet, öyleyim. Sınıfına git. Ve teşekkürler."

Bölüm Yirmi İki

Çarşamba, 22 Eylül, sabah 8:00.

Olivia elinde fötr polis merkezinin kapısının önünde duruyordu. David'in kulübesinden çıkarken kanepenin üzerinde görmüş ve bir hevesle almıştı. Hayır, heves değil. Belki bir tılsımdı. Ama kafasına geçirememişti.

Geç kalmıştı ama elini kapıya uzatamıyordu. İçeri girmek istemiyordu. Kane'in masasını ya da Abbott'un yuvarlak masasını görmek istemiyordu. Herkesin yüzündeki üzüntü ifadesini görmek istemiyordu. Sadece bugünü atlatmak. Söylemesi yapmaktan daha kolay.

"Günaydın, Dedektif." Arayan Dr. Donahue'ydu.

Harika. Departman tarafından görevlendirilen psikiyatrist suda kan kokusu almıştı. "Günaydın," dedi Olivia ve sesi biraz sert çıktıysa, öyle olsun. Aklımda bir şeyler var.

"Düşündüğünüzün aksine, Dedektif, buraya sizi analiz etmeye gelmedim. Abbott'un toplantısı için buradayım." Kadın yanından geçip gitti ve Olivia gözlerinin kızardığını çok geç fark etti.

Olivia takip etti. "Dr. Donahue." Psikiyatrist yüzünü ekşiterek yürümeye devam etti. "Jess. Bekle."

Donahue durdu ve mendil almak için cebini karıştırdı. "Yardımcı olabilir miyim, Dedektif?"

Olivia bir an ne diyeceğini bilemedi, sonra çantasından bir pudra çıkarıp Donahue'ya uzattı. "Hasar kontrolü."

Donahue gözlerinin altına pudra sürdü ama bu göstermelik bir çabaydı. "Teşekkürler."

Olivia pudra kâğıdını çantasına bıraktı, sonra derin bir nefes aldı. "Oraya çıkamam."

Donahue'nun bakışları düzdü. "Evet, yapabilirsin. Yapmak zorundasın." "Bugünü atlatmak zorundayım." Bu sözler onun bükmesine neden oldu.

"Kulağa ne kadar klişe gelse de, evet. Dedektif... Olivia, kimse bunun kolay olacağını söylemedi."

Olivia asansöre baktı, binen insanları izledi. Onlarla birlikte binerse tam bir panik moduna gireceğini biliyordu. Gözleri anlayışla yumuşamış olan Donahue'ya baktı.

"Merdivenlerden çıkalım," dedi Donahue. "Yüzümü bu şekilde daha az insan görebilir."

Bahane için minnettar olan Olivia onu takip etti. Olivia durduğunda iki kat tırmanmışlardı. Donahue bir sonraki merdivende durdu ve aşağı bakarak bekledi.

"Suç mahallerinden korkuyorum," diye itiraf ettiğini duydu. "Cesetlere bakmaktan korkuyorum."

Donahue şaşırmanın görünüyordu. "Bunu söylemek çok mu zordu?" Olivia zorlukla yutkundu. "Evet. Zor kısmı bu muydu?"

Donahue'nun ağzı kıvrıldı. "Tabii ki hayır. İşin zor kısmı devam etmek, ama en azından şimdi işe koyulabiliriz. Ama önce şu merdivenleri çıkmamız gerekiyor."

Ve masasının önünden geçti. Olivia elindeki şapkaya baktı. Ve kafasına taktı.

"Güzel," diye mırıldandı Donahue. "Çok Ingrid Bergmanvari."

Olivia dudaklarını büzdü, yeni bir hıçkırık onu ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Hıçkırığı geçene kadar tırabzanı kavradı. Tekrar nefes alabilene kadar. Sonra ayaklarını hareket ettirdi.

Boğa ağılı ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Önünde Donahue bir asker gibi hareket ediyordu, gözleri ileride, ayakları neredeyse yürüyordu. Olivia, Kane'in masasına gelene kadar onu takip etti. Kendini ona bakmaya zorladı, yerdeki tüm o kanı hatırladı. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve herkesin beklediği Abbott'un ofisine girdi.

"Peki elimizde ne var?" Olivia, Noah'nın yanındaki koltuğa oturarak hızlıca sordu. "Austin Dent henüz buraya nakledilmedi mi?"

Noah tereddüt etti. "Hayır. O gitti."

Olivia yavaşça dönüp Noah'nın profiline baktı. "O ne?"

"Gitmiş," dedi Abbott. "Eyalet polisi dün gece evine gitti ve arka pencereden kaçtığını tespit etti. Son dört saattir bu çocuğun peşindeyiz."

İçinden bir öfke. "Ve sen bana söylemedin mi?"

"Benim kararım," dedi Noah. "Uyuman gerekiyordu. Bana sonra hesap ver, ama yine olsa yine yaparım."

"Onu destekledim," dedi Abbott sessizce. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Arazileri tarıyoruz, yollarda duruyoruz. Her kurum arıyor."

"Donahue, "Austin Dent kim ve neden kaçtı?" diye sordu.

Olivia'nın zihni hızla dolaşırken Abbott doktoru hızla bilgilendirdi.

"Tetikçide Kenny'nin telefonu var," dedi. "Val'in telefonunu bana mesaj atmak için kullandı, böylece onun iyi olduğunu düşünecektim. Austin'i ayartmış olabilir. Onu şu anda yakalamış olabilir." Abbott'a baktı. "Onların cep telefonlarını alıyor. Tomlinson, Val ve Kenny."

Sonra Barlow başını kaldırdı. "Ve Dorian Blunt'ın. Telefonunu henüz bulamadık."

Masanın etrafına baktı, bunun diğerleri için yeni bir isim olmadığını gördü ve kızgınlığını saklamaya çalıştı. "Kim?"

Barlow, "Dün gece kundaklanan evde bulundu," dedi. "En azından o olduğundan oldukça eminiz. Ian bu sabah dış kayıtlarını almaya gidiyor."

"Neden o olduğunu düşünüyorsun?" Olivia sordu. "Peki kim o?"

"Çünkü cüzdanını pantolonunun içinde bulduk," dedi Barlow. "Ehliyeti bir yığın kredi kartının arasına gömülmüştü. Kenarları erimişti ama laboratuvar onları ayırdığında ismini çıkarabildik."

"O bir muhasebeci," dedi Noah. "Karısı dün gece bir müşteriyle buluşmak için dışarı çıktığını ve bir daha geri dönmediğini söyledi. Toplantının nerede olduğunu ya da müşterinin kim olduğunu bilmiyormuş. Adamın giderken çaresiz görüldüğünü, birikimlerinin kurduğunu ve çok fazla borçları olduğunu söyledi. Tomlinson'ı hiç duymamış, kocasının neden o evde olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş. Şu ana kadar Tomlinson ya da Rankin ve Oğulları ile bir bağlantımız yok."

Olivia, "Tomlinson gibi bir sürü borçları var," dedi. "Benzin mi kullanıyorlardı?"

Barlow başını salladı. "Dışarıda, ama üzerinde değil, tıpkı Tomlinson gibi. Bir ev ofisinde masada otururken bulundu. Yüzüstü yatıyordu."

"Kafanın arkasından delikli bir kurşunla mı?" Olivia, Kane'i düşünmemeye çalışarak sordu.

"Evet," dedi Micki. "Kurşun balistikte."

Ama bu bir eşleşme olacaktı. Olivia'nın bundan hiç şüphesi yoktu. "Çok meşgul bir piç kurusu," dedi soğuk bir sesle. "Val'e ulaştığını varsayarsak, bir günde üç tane. Kenny olsa dört yapardı. Austin'le iletişim kurmak için ne yaptık?"

Noah, "Annesi ona başının belada olmadığını söyleyen mesajlar gönderdi," dedi. "Biz de Kenny'ye yeni bir hesaptan bir tane gönderttik. İptal ettik

Kenny'nin eski hesabını 'meşgul piç' kullanamamış diye. Rankin'deki inşaat müdürünü uyandırdım ve bana apartmanda çalışmış olan tüm marangozların isimlerini bulmasını istedim. Geçen yaz Austin'i işe alan kişiyi bulana kadar aradık. O adama da bir mesaj attırdık. Güvenebileceği herkesin ona polisle temasa geçmesini, tehlikede olduğunu ve başının belada olmadığını söylemesini sağlamaya çalıştık."

"Yani, herkesin yapabileceği her şeyi," dedi sessizce. "Benim yapacağım her şeyi."

Noah, "Bruce'a kişisel bir mesaj bile kaydettirdik ve yanına bir işaret dili tercümanı oturttuk," dedi. "Umarım Austin bunu görecektir kadar yaşıyordur."

"Ya Kenny?" diye sordu.

"Ailesi burada," dedi Abbott. "Biz daha uzun süreli bir koruma ayarlayana ya da o meşgul piç yakalayana kadar güvenli bir evde kalmayı kabul ettiler."

"Onunla tekrar konuşan oldu mu? Adamın minibüsündeydi. Belki sadece bir dakikalığına, ama belki bize yardımcı olabilecek bir şey görmüştür."

"Henüz değil," dedi Noah. "Bunu bugün yapabiliriz, sen ve ben."

"Tamam." Masaya baktı, düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. "Dün gece olay yerinde bulduğun şapka. Tetikçinin geride bıraktığı. Herhangi bir şey var mı?"

"Evet," dedi Micki. "Şapkanın kenarlarında birkaç saç teli ve yüz macunu var."

"Yüzünü değiştirdi," dedi Olivia. "Yani yurt görevlisi ya da Kenny'nin robot resmini çizdirsek bile doğru olmaz. Joel Fischer apartman yangınında oradaydı ama Tomlinson yangınından önce ölmüştü. Kiminle takıldığını bulalım. Yatak odasında ne buldunuz?"

Micki, "Ayakkabıların üzerindeki yapıştırıcı kesinlikle apartman yangını başlatmak için kullanılan halı dolgusu yapıştırıcısı," dedi. "O oradaydı, apartman dairesinde."

"Ve kafasına darbe aldı," dedi Olivia. "Tıpkı Weems gibi. Sanırım bilinci yerinde olmadığı için onu daireden uzaklaştırdılar."

Micki, "Bu da çitteki tek bir iz grubunu açıklıyor," diye mırıldandı.

Donahue düşünceli bir ifadeyle, "Farklı gündemler," dedi. "Joel fikrini değiştirdi."

"Kane ve ben de öyle düşünmüştük," dedi Olivia ve oda sessizliğe gömüldü. Bir an için gözlerini indirdi, göğsü hafifleyene kadar bekledi, sonra gözlerini kaldırdı ve devam etti. "Kane, Joel'in ders kitaplarından birine iliştirilmiş bir not buldu. Notta

Ayrıca Eric Marsh adında bir arkadaşı varmış. Belki bu kız ya da Eric, Joel'in kiminle düşüp kalktığını biliyordur. Cep telefonunda ve dizüstü bilgisayarında ne buldunuz?"

Micki kaşlarını çatı. "Odasında bir dizüstü bilgisayar bulamadık. Ya da cep telefonu."

"Öldüğünde cep telefonu yanında olmalıydı," dedi Noah. "Morg, kıyafetleriyle birlikte bir tane göndermedi mi?"

Micki başını salladı. "Hayır, yapmadıklarından eminim. Cep telefonu yok." "Joel'in derslerine gidelim," dedi Olivia, "bakalım kimleri tanıyormuş. "Joel'in sınıflarına gidelim," dedi Olivia. bugün gömülecek. Belki arkadaşları törene gelirler."

Barlow, "Dün gece yangın mahallinde kadavra köpeğim vardı," dedi. "Köpeğin bakıcısı, Tomlinson'dan bekçi köpeğini alan veterinerin kızı. Brie köpeğin iyileşeceğini söyledi."

"Bir ikramiye," dedi Olivia, gülümsemesi solgundu.

"Oh." Micki klasörünü karıştırdı. "Köpeğin laboratuvar sonuçlarını aldım. Ona oksikodon verilmiş. Hem de çok fazla."

Olivia kaşlarını çatı. "Gerçekten mi? Ian'ın Joel'de bulduğu şey buydu. Joel aşırı dozda oksi almış."

Micki, "Joel'in odasında uyuşturucuya dair herhangi bir kanıt bulamadık," dedi. "Her yeri süpürdük ve henüz tozları incelemedik ama gözle görülür bir iz yoktu. Arabasında da hiç hap şişesi yoktu."

"Haplar başka birindeydi," dedi Olivia, "çünkü Pazartesi gecesi köpeğe verdiler. Ya Joel de onları kendi isteğiyle almadıysa?"

"Ian'la başlamamız gerekiyor gibi görünüyor," dedi Noah. "Onu öldüren oksijeni nasıl aldığını öğrenmenin mümkün olup olmadığını öğrenin."

Olivia yüzünü buruşturdu. "Joel'in törenini daha da geciktirirsek Fischer'lar mutlu olmayacaktır, ama eğer ona ilaç verildiğini gösterebilirsek, bu onları rahatlatılabilir."

"Siz ikiniz Joel'e odaklanın. Ben Kenny ile konuşacağım," dedi Abbott.

"Peki ya Val?" Olivia sordu. "Onu bulmamız gerek. Ailesi bunu hak ediyor."

Abbott, "Jack Phelps ve Sam Wyatt'ı göndereceğim," dedi. "Nereden başlasınlar?"

"Her zaman okuldan üç blok ötedeki bir dükkana gittiğini söylediler. Kane'i vuran adamın Val'i de kaçırmış olması mantıklı. Austin Dent hakkında ne bildiğimizi öğrenmeye odaklanmıştı."

Abbott, "Son hareketlerinin izini süreceğiz, ama onu bulana kadar onu bulamayabiliriz," dedi. "Öyleyse gidip onu bulun." Herkes elini kaldırdığında

gitmek için harekete geçti. "Herkes yelek giyiyor. Nereye giderseniz gidin. Tartışmak yok. Dikkatli olun."

Abbott'un ofisinin dışında Noah şapkasını kafasına geçirdi ve bir anlık tereddütten sonra Olivia da aynısını yaptı. "Sakın bana bunun Ingrid Bergman'a benzediğini söyleme," diye uyardı.

Noah'nın ağzı üzüntüyle kıvrıldı. "Kane'in onaylayacağını söyleyecektim." Olivia sert bir şekilde başını salladı. "Hadi şu işi bitirelim."

Çarşamba, 22 Eylül, sabah 9:30.

David bakım görev listesini temizlemiş, ekip için kahvaltı hazırlamış, Jeff'i kontrol etmek için hastaneyi bir kez daha aramış -bir değişiklik yok- ve mutfağı temizlemişti.

Artık onu Dana'nın kocasını aramaktan alıkoyacak hiçbir görev kalmamıştı. İçini çekerek ve kendi sorunlarına içinden lanet okuyarak Tom'un ona verdiği kartı çıkardı ve yarı yarıya istasyonun çağrı sesinin çalmasını umarak kamyonun yanına gitti.

Ethan Buchanan sanki aramayı bekliyormuş gibi ilk zil sesinde telefonu açtı. "Senin için ne yapabilirim David?" diye sordu.

David boynundaki gergin bir kası ovuşturarak, "Sanırım seni işe almak istiyorum," dedi.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni Hunter. Tanrı aşkına, neye ihtiyacın var?"

Bu daha iyiydi. Warm and fuzzy çok garip olurdu ve eski denizci Ethan Buchanan bu tehdidi yerine getirebilecek birkaç kişiden biriydi.

"Dün davetsiz bir misafirim vardı." Sözünü bitirene kadar hiçbir şey söylemeyen Ethan'a durumu açıkladı. "Bu adama kimin yardım ettiğini bilmek istiyorum, çünkü herhangi birinin geri gelip binamdaki herhangi birine zarar vermesi konusunda endişelenmek istemiyorum. Elinde silah olan çılgın bağnazların bana kızgın olması fikri beni biraz tedirgin ediyor."

"Anlıyorum. Ben de Körfez'de böyle hissetmişim," dedi Ethan alaycı bir ifadeyle, "ve daha büyük silahlarım vardı. Polisler bu işe nasıl karıştı?"

"Polislerin daha büyük sorunları var. Şu anda bu iş için yeterli kaynakları yok. Web sitesi ziyaretçilerinden birinin Olivia'nın radarında olduğunu biliyorum-Joel Fischer. İki gün önce ölmüş. Arabasıyla yoldan çıkıp birkaç ağaca çarpmış."

"Neden Olivia'nın radarında?"

"İlk yangında o da vardı."

"Anladım. Yani bulduklarımızı ona mı vereceğiz?"

"Bilmiyorum. Tutuklanacak mıyız?"

"Beni yaraladın. İsimsiz bir katkıda bulunabiliriz. Genellikle tek sağladığımız şey jüri için sağlam kanıtlara karşı bir ipucudur. İzini süremediğiniz telefon numaralarını bana e-posta ile gönderin. Bana birkaç saat ver. Seni ararım."

"Sağ ol dostum." Çağrı sireni öttü. "Gitmem gerek, bir çağrı var. Döndüğümde telefon numaralarını gönderirim. Teşekkürler, Ethan."

Çarşamba, 22 Eylül, sabah 9:45.

Austin içeri girerken benzin istasyonundaki marketten çıkan bir adama başıyla selam verdi. Yirmi doları kalmıştı, bu da fazla bir şey almaya yetmezdi. Neyse ki annesi deposunu dolu tutuyordu. Yolun geri kalanında yetecek kadar yakıtı vardı.

Bir kola aldı, arkasında birilerinin bir şey söyleyip söylemediğini merak ederken bile soğukkanlı davranmaya çalıştı. Biri şu anda polisleri arıyor olabilir miydi? Sonra gözlerini kasanın arkasına monte edilmiş televizyona kaldırdı ve dondu kaldı.

Benim yüzüm. Bu benim yüzüm. Küçük ekran geçen yılki okul fotoğrafıyla doluydu, saçları parlak kırmızı ve kıvrıkcıktı. Alt yazı yoktu, bu yüzden onu tutuklamak mı yoksa güvende tutmak mı istedikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Lanet olsun. Silecek lastiklerini inceliyormuş gibi yaparak arkasını döndü. Yüzü lanet olası televizyondaydı. En azından kapüşonlusu üzerindeydi ve saçlarının çoğunu örtüyordu. Yanağını ovuşturdu, parmak uçlarını çizen kirli sakalları görünce rahatladı. En azından liseli bir çocuk gibi görünmüyordu.

Saçlarımdan kurtulmalıyım. Lanet bir neon tabelası gibi.

Dükkanın etrafına bakındı, makas alarak dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu ama yine de hiçbir şey göremedi. Ucuz bir hatıra İsviçre çakısı ve üç paket jilette karar kıldı. Bir hevesle bir rulo öksürük damlası aldı, böylece kimsenin neden konuşmadığını sorgulamayacağını umuyordu.

Aldıklarını tezgâhın üzerine bıraktı, gözlerini yere indirdi ve toplam rakam karşısında irkilmemeye çalıştı. İki dolardan az parası kalmıştı. Öksürme numarası yaparak elini ağzına götürdü ve eski bir plakaya asılı tuvalet anahtarını işaret etti.

Sıkılmış, tezgahın arkasındaki adam ona uzatmış. Buraya kadar her şey . Çarşamba, 22 Eylül, sabah 9:45.

Olivia arabayı Fischers'ların kaldırımında durdurdu. "Keşke onlara Joel'e iğne falan yapıldığını söyleyebilseydik."

"Ben de," dedi Noah, "ama mide içeriğiyle tartışamazsın. Ian hapların bağlayıcılarını hâlâ mide zarında buldu. Joel oksii yutmuş." Arabadan inmeye başladı ama kadın hareket etmeyince geri çekildi. "Ne?"

"Neden hâlâ bu davada olduğumu merak ediyordum." Sabah toplantısı bittiğinden beri bunu . "Abbott'un beni çekeceğini düşünmüştüm."

"Bunu düşündü," dedi Noah. "Ona bunun yanlış bir şey olacağını düşündüğümü söyledim. Geçmişin ve tüm verilerin var. Kenny'ye karşı da oldukça iyi dayandın. Pek çok polis onun kolunu koparmak isterdi."

"Öyleydim."

"Ama sen yapmadın. Bu tek başına sana en çok puanı kazandırdı. Bu yüzden kendini toparla Sutherland. Bu adamı bulacaksın ve sistem ona bunu ödetecek."

"Tamam. Gidip Gidip Fischer'larla konuşalım. Ayakkabılarınızı kapıda çıkarın."

Bay Fischer onlar kapıyı çalamadan onları kapıda karşıladı. "Oğlumun cenazesi bugün," dedi sert bir sesle. "Neden buradasınız? Ve bu adam kim?"

"Sizinle oğlunuz hakkında konuşmamız gerekiyor. Bu Dedektif Webster. Bundan sonra bu davada benimle birlikte çalışacak."

"Diğer dedektife ne oldu?"

Çenesini kaldırdı. "Dedektif Kane dün gece görev başında öldürüldü."

Fischer tokat yemiş gibi görünüyordu. "Olamaz. İçeri gelin. Bilmiyordum," dedi ayakkabılarını kapıya bırakıp içeri girdiklerinde. "Özür dilerim."

"Teşekkür ," dedi Olivia. "Bayan Fischer da müsait mi?"

"Onu çağırayım. Lütfen oturun."

Yaptılar, Olivia odayı taradı. On iki saat önce onun için her şey farklıydı ama bu aile için öyle değildi. İki gündür kederleriyle yaşıyorlardı.

"Onların da bir kızı var," diye mırıldandı Noah, mutfak kapısını işaret ederek. On altı yaşlarında bir kız orada durmuş, yüzünde dikkat ve öfke karışımı bir ifadeyle onları izliyordu.

"Dün gece bunu bilmiyordum," diye mırıldandı Olivia. "Biz de onunla konuşmak isteyeceğiz."

Fischer'lar oturma odasına geldiler, Bayan Fischer hafifçe kaşlarını çattı. "Odana geri dön, Sasha. Onlar gittikten sonra gelip seni alacağım."

Sasha itaat etti ve Bayan Fischer kocasının yanındaki kanepeye yerleşti. "Ortağınız için üzgünüz, Dedektif," dedi sert bir sesle.

"Teşekkür ederim. Bu kolay bir konuşma olmayacak ve şimdiden özür dilerim ama Joel'in aşırı doz alması hakkında sizinle konuşmamız gerekiyor."

Bayan Fischer'in dudakları inceldi. "Size onun uyuşturucu kullanmadığını söylemiştim."

"Ben de sana inanıyorum," dedi Olivia nazikçe. "Ama Joel'in vücudunda uyuşturucu bulundu ve bunları nereden aldığını bilmemiz gerekiyor."

Noah, "Uyuşturucuyu yangında bulunan başka birinden aldığını düşünüyoruz," dedi. "Aynı uyuşturucu Pazartesi gecesini Joel gittikten sonra başka bir yerde de bulundu."

Olivia, "İlaç Percocet de denilen oksikodondur," dedi. "Ağrı için reçete edilir. Bazen sokaktan satın alınıyor. Joel'in uyuşturucu kullanmış olabilecek arkadaşları var mıydı?"

"Hayır," diye bağırdı Bayan Fischer, ayağa kalkmaya başlayarak. "Şimdi çık dışarı."

"Norma," dedi Bay Fischer sessizce, tekrar oturana kadar kalçasına baskı uyguladı. "Hayır, Dedektif, o ilaçları bulunduracak kimseyi tanımıyoruz."

"Pekâlâ," dedi Olivia. "Arkadaşlarıyla konuşacağız o zaman. Ayrıca size Joel'in kız arkadaşını da sormamız gerekiyor. Bir not yazmış, 'M.' diye imzalamış."

"Kız arkadaşı yoktu," diye ısrar etti Bayan Fischer. "Bize söylediler."

"Hayır, anne."

Yetişkinler bakışlarını Sasha'nın koridorda durduğu ve ellerini birbirine kenetlediği sağ tarafa çevirdi. "Sasha, odana git," diye emretti Bayan Fischer.

"Hayır, anne." Sasha öne çıktı, dudakları titriyordu, rengi solmuş yüzüne karşı gözleri kararmıştı. "Joel'in bir kız arkadaşı vardı. Telefonda onunla konuştuğumu duydum."

"Ne zaman, tatlım?" Noah yumuşak bir sesle sordu.

"Pek çok kez. Onunla hiç tanışmadım." Genç kız perişan görünüyordu. "Özür dilerim anne."

"Neden bize söylemedi, Sasha?" Bay Fischer gözlerinde acıyla sordu. Sasha tereddüt etti. "O Yahudi değildi."

"Sana bunu düşündüren ne?" Noah ona sordu.

"Bir keresinde telefonda Joel onunla neden buluşamadığını açıklıyordu. Sesi onu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi geliyordu. Şavuot'taydı ve tapınağa gitmesi gerekiyordu."

Noah Olivia'ya baktı. "Bu bir tatil," diye mırıldandı. "Bahar sonu."

"Demek Joel onu o kadar uzun zaman önce tanıyordu," dedi Noah. "En son ne zaman duydun"

konuşurlar mı?"

"Geçen Perşembe. Kulak misafiri değildim ama duvar inceydi. Ben sadece... duydum."

"Tam olarak ne duydun, Sasha?" Olivia sordu ve kız koyu kırmızı bir renkte kızardı.

"Söyleyemem. Söyleyemem." Anne ve babasına panik içinde bir bakış fırlattı. "Lütfen."

Olivia yastığının üzerindeki ruju hatırladı ve anladı. "Her şey , tatlım."

"Hayır, değil," diye bağırdı Bayan Fischer. "Neler oluyor burada?" "Perşembe gecesi evde miydiniz, hanımefendi?"

Olivia sordu. "Hayır. Perşembe günleri briç oynuyoruz."

"Joel'in odasında bir kız olduğuna dair kanıt bulduk. Bu kızı bulmamız gerekiyor."

Bayan Fischer gözlerini kapattı. "Onu tanımıyoruz. Lütfen, gidin."

Olivia acilen, "Hanımefendi," dedi, "bu kundakçılar dün gece dört kişinin daha ölümüne yol açan bir yangın çıkardılar. Masum insanlar. Bir itfaiyeci ağır yaralandı. Dün gecenin ilerleyen saatlerinde Sasha'nın yaşındaki bir çocuk onlardan biri tarafından neredeyse kaçırılıyordu. Ortağım o çocuğun hayatını kurtarıken öldü. Onları durdurmalıyız ve eğer bu kız arkadaş bize yardım edebilirse, onu bulmalıyız."

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?" Bayan Fischer donuk bir ifadeyle sordu.

Noah, "Joel'in telefonunu henüz bulamadık," dedi. "Sizde mi?"

Her iki Fischer de başlarını salladı. Bay Fischer, "Ama size kimi aradığına dair kayıtları getirebiliriz," dedi.

Sasha yine tereddüt etti. "Başka bir telefonu daha vardı. Ön ödemeli olanlardan biri, böylece mahremiyete sahip olabilirdi. Böylece kimi aradığını göremezdiniz."

"Bunu nereden biliyorsun?" Noah sordu.

Elini cebine attı ve kapaklı bir telefon çıkardı. "Doğum günümde bana bir tane vermişti. On altı yaşıma girdiğimi, mahremiyet için yeterince büyük olduğumu söyledi. Özür dilerim, baba."

"Adı ne?" Olivia sordu. "Ve nerede buluşacaklarını biliyor musun?"

"Ona Mary derdi. Üzgünüm, soyadını bilmiyorum. Genellikle onunla kütüphanenin dışında buluşmasını söylerdi. Bir keresinde ona Şarküteri'de buluşmasını söylemişti. Okula yakın bir sandviççi, ama kız hayır demiş olmalı, çünkü ona yurda gideceğini söylemiş."

Olivia öne doğru eğildi. "Mary'nin hangi yurtta hatırlıyor musun?"

"Hayır. Sadece 'yurt' dedi. Özür dilerim."

"Olma," dedi Olivia. "İnanılmaz yardımcı oldun ve cesurdun. Teşekkür ederim."

Kendisi ve Noah arabaya binene kadar bekledi. "Sence üniversite yurtlarında Mary adında kaç kız yaşıyor?" diye sordu asık suratla.

"Bilmiyorum ama içimden bir ses öğrenmek üzere olduğumuzu söylüyor."

Olivia arabayı çalıştırdı. "O kadar da zor olmayabilir. Joel onu yurttan ziyaret ettiyse, kayıt yaptırması gerekirdi. Kayıtlara geçecektir." Fischer'ların sokağının sonuna gelmişti ki Noah'nın cep telefonu çaldı.

Telefonu kapattığında "Planı değiştir," dedi. "Ian bizi morga geri istiyor. Fischer'ın gitmesine izin vermek üzere ama önce bir şey görmemizi istiyor."

Çarşamba, 22 Eylül, 10:05.

Austin, hatıra bıçağının kör bıçağını son saçının üzerinden geçirirken yüzünü buruşturdu. Tereyağı kesecek kadar keskin değildi ama idare ediyordu. Şimdi son saçını da benzin istasyonunun tamamen iğrenç, dışarıdaki tuvaletine attı ve sifonu çekti. Herkesin görmesi için bir avuç kızıl saç çöp kutusunda bırakmaya gerek yoktu.

Paketten üç tek kullanımlık tıraş bıçağından ilkinin çıkardı ve başını tıraş etmeye hazırlanırken yine yüzünü buruşturdu. Lavabodan sadece soğuk su akıyordu ama dilenciler seçilemezdi. Üç kör bıçaktan sonra elini çoğunlukla kel olan kafasında gezdirdi. Buna üç gündür uzayan sakalını da ekleyince, televizyonda gösterilen resme hiç benzemiyordu.

Mantık ona telefonuna gelen mesajların gerçekten polislerden geldiğine inanması gerektiğini söylüyordu. Kenny'den gelenlerin akıyla oynaması dışında. Yalan söylüyorlar. Onlara güvenme. Yolun geri kalanını kasabaya doğru sürdü. Bir yerde altyazılı bir televizyon bulacak ve gerçekte neler olduğunu görecek.

Çarşamba, 22 Eylül, 10:30.

"Bu utanç verici," diye mırıldandı David, sonra minyon bir acil servis doktoru çenesindeki dikişi biraz fazla sert çekince irkildi. "Acıyor. Daha bitmedi mi?"

Gözlerini devirdi. "Siz büyük adamlar en kötüsüsünüz, biliyorsun. Mızımızlanın, mızımızlanın, mızımızlanın."

Kendini savunma ihtiyacı hissetti. "Hey, sadece on beş dikiş."

Bir dikiş daha atarken dudakları yukarı kalktı. "Sadece on dört. Yine de bir yara izin olacak, böylece yıllarca bununla övünebilirsin."

"Oh, Tanrı aşkına." Casey perdeyi araladı, gözlerinde David'in panik artığı olduğunu bildiği bir öfke vardı. "Kendine ne yaptın böyle Hunter?"

"Aptalca davrandım, tamam mı?" David şimdi kendine kızgın bir şekilde konuştu. "Ah." "Kıpırdama kovboy," dedi. "Lütfen musun, kim sen misin?"

Casey bir sandalye çekti ve içine çöktü. "Ben onun kaptanıyım. Yaşayacak mı?"

"Elbette. Başı çok ağrıyacak ama hayatta kalacak. Daha sonra alacağı azarlardan kurtulup kurtulamayacağından o kadar emin değilim."

"Teşekkür ederim," dedi David alaycı bir tavırla. "Ayağım takıldı, tamam mı? Kolay bir yangındı. Kadın ocağın üzerine bir havlu bırakmıştı, kocası yanlışlıkla ocağı açtı ve mutfak alev aldı. Lanet olası şeyi üç dakika içinde söndürdük. Hatta daha az."

"Peki neye takıldın?" Casey sordu.

"Onun lanet kedisi." Dişlerini sıktı. "Aşağı indim, çenemi aptal bir metal modern sanat heykeline çarptım... şey."

"Yenilmez olmadığın için rahatladığımı söylemeliyim. Orada biraz ürkmeye başlamıştım."

Doktorun kaşları kalktı. "Hangi korkunç kaderlerden zar zor kaçtınız?"

"Dört kat aşağı düşmek ve bir kiriş tarafından sıkıştırılmak," dedi David kesin bir ifadeyle. "Bu hafta."

Gözleri büyüdü. "Topu sen mi yakaladın? Sanırım bir çizik hakkın vardı. Neredeyse bitirdim."

"Güzel," dedi, "o zaman işime dönebilirim."

Casey başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne demek istiyorsun? Bana dikiş atıp oyuna geri gönderecek. Değil mi, Doktor?"

Başını iki yana salladı. "Patron o, koca adam. Ben sadece iğne oyası yapıyorum."

Casey şimdi inatçı yüzünü takınmıştı. "Çenende dikişler varken çalışamazsın. Bu kurallara aykırı. Öyle olmasa bile yine de hayır derdim. Dikkatin dağınık ve buna hakkın var. Ama sen konsantre olamıyorsun diye ekibini tehlikeye atmayacağım."

Adildi. İçeri girmiş, bunun kolay bir yangın olduğunu görmüş ve zihni üç milyon farklı yöne doğru patlamıştı. Olivia, Kane, Zell, Lincoln Jefferson, o lanet olası Web sitesi ve yangında bulunan çocuk... "Üzgünüm Yüzbaşı. Eksik elemanımız olduğunu biliyorum."

"Sorun değil. İşaretleri görmeli ve sana bir gün izin almanı söylemeliydim. Ben de Zell'le meşguldüm. İş bitti mi?"

"Öyle. Evine git, bırak kız arkadaşın seninle ilgilensin. Bir hafta içinde işe döneceksin."

Kadın gitti ve David kendini ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim buradan." Başı ağrıyordu ve kendini gerçekten somurtkan hissediyordu. Ve biraz da midesi bulanıyordu. Harika bir şeydi.

"Senin için kim yaygara koparacak?" Casey söyledi. "Senin kız şu anda biraz meşgul."

"Biliyorum. Daha dün gece buradaydı. Kane'i buraya getirdiler."

"Biliyorum. Carrie beni arayıp Kane'i getirdiğini söylediğinde ilk aklıma gelen buydu.

ve sağlık görevlileri sizi buraya getiriyordu. Eşyalarını alman ve evrak işlerini halletmen için seni itfaiye binasına götüreceğim. Geri dönebilmeniz için dikişlerinizin iyileşmesi gerekiyor. Resmi olarak izindesin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Çarşamba, 22 Eylül, sabah 10:30.

Olivia bugün morga geri dönmemeyi umuyordu. Zaten bir sabah için yeterince mide çalkantısı yaşamıştı. Ayakları kurşun gibi, her adımda daha da daralan koridorlarda Noah'yı takip etti.

Bu sabah erken saatlerde Ian'la Joel hakkında konuşmak için ön taraftaki ofislerden birinde buluşmuşlardı. Bu kez otopsi odasına geri dönüyorlardı. Orada bir yerde Kane yatıyordu.

Kalbi hızla çarparken durdu ve nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı. "Noah. Bekle."

Şaşırmış bir halde döndü. "Sorun nedir?"

Utanc vericiydi ama o sabah Donahue'ya ağzından kaçırıldığı için bir şekilde daha kolaydı. "Panik atak geçiriyorum. Çukurdan beri."

Anlayış yüz hatlarını yumuşattı. "Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey. Sadece kendi başıma üstesinden gelmek zorundayım. Ama... bu her zamankinden zor."

"Biliyor musun, kendine çok yükleniyorsun. Bunun başına geldiği ilk polisin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sen mi?"

Bir kez başını salladı. "Uzun zaman önceydi. Şimdi girebilir misin?"

"Olmak zorundayım. Bununla nasıl başa çıkıyorsun?" diye mırıldandı yan yana yürürlerken. "Bunaldığında mı?"

"Terapötik seks," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ciddiyim," diye ekledi kız şaşkın bir kahkaha attığında. "Bazen gerçekliği bir süreliğine geride tutmanız gerekir."

O sabah David'le yaptığı muhteşem yolculuğu düşündü. Bir yanı, o birkaç dakika boyunca kederini unuttuğu için kendini biraz suçlu hissediyordu. Diğer yanı ise bunun aptalca olduğunu ve bunu ona en iyi Kane'in söyleyeceğini biliyordu. Ama bunu Noah'dan duymak işini biraz daha kolaylaştırmıştı. "Teşekkürler. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Ne zaman istersen." Kapıyı açıp başını içeri soktu, sonra arkasına baktı. "Sadece Joel."

Bunu da anlamıştı, Kane'i burada görmekten duyduğu korkuyu. İşte böyle. Bir nefes aldı ve ayaklarını hareket ettirdi. Ian sabırsızlıkla bekliyordu.

Ian, "Ön tarafta volta atan kızgın bir cenaze levazımatçısı var," dedi. "Acele etmeliyiz."

"Bu kadar önemli olan ne?" Noah sordu.

"Bu." Ian çarşafı kaldırarak Joel'in leğen kemiğini ortaya çıkardı. "Tam burada. Bir iğne izi."

Noah yüzünü buruşturdu. "Kasıklarından mı vuruldu? Tanrım. Bunu yapmalarından nefret ediyorum."

Olivia dişlerini sıktı ve kendini göstermeye çalıştı. "Bu genellikle uzun süreli serum uyuşturucu kullanıcılarına özgü bir davranıştır. Başka yerlerde de izler buldunuz mu?"

"Hayır, yapmadım ve kendine enjekte ettiğinden de şüpheliyim," dedi Ian. "Sana daha önce de söylediğim gibi mide içeriğinde hapların bağlayıcısını buldum ama sen gittikten sonra düşünmeye başladım. Midesinde o kadar bağlayıcı bulmak için yuttuğu haplar, sistemindeki yüksek uyuşturucu seviyesiyle tutarlı değildi. İlk ikisini yuttuğunu, sonra da geri kalanını enjekte ettiğini düşünüyorum. Daha önce damar içi uyuşturucu kullandığına dair bir kanıt olmadığına ve vücudunda zaten birkaç hap bulunduğuna göre, femoral damara sağlam bir elle erişebileceğinden şüpheliyim."

"Demek biri onun için yapmış." Olivia Fischer'lar için rahatladığını hissetti.

"Acaba Joel diğerlerini ispiyonlayacak mıydı?" dedi Noah. "Onu susturdular."

"Başka bir şey," dedi Ian. "Enjekte edilseydi, hapları yutmanın daha yavaş etkisiyle değil, hızlı bir şekilde kafayı bulurdu. Bir yere gitmeyi nasıl başardı bilmiyorum."

Olivia kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Ian, "Kendi arabasını yoldan çıkardığını sanmıyorum," dedi.

Noah, "Onu direksiyona oturtmaları, ayağını gaza bastırmaları ve arabayı dışarıdan vites takmaları gerekirdi," dedi. "Bu yapıldı."

"Bunu her kim yaptıysa Joel'i sürücü koltuğuna oturtacak kadar güçlü olmalıydı," dedi.

"Ya da onu vitesin üzerinden itmiş olabilirler," dedi Ian. "Ne aradığınızı bildiğinizde her şeyi farklı görürsünüz." Joel'in sol kalçasındaki bir çürüğü işaret etti. "Arabadan fırladığı için olmuş olabilir. Vites değiştirirken olmuş olabilir."

Olivia, "Sanırım bu Fischer'lara biraz huzur verecek ama acılarını daha da artıracak," dedi. "Biri oğullarını öldürdü."

Çarşamba, 22 Eylül, 11:15.

Austin, Minneapolis şehir merkezindeki bir kaldırımda, tavanından televizyonlar sarkan bir spor salonunun büyük camlı penceresinde duruyordu. Koşu bantlarında ter döken sporcular için kapalı alt yazı sistemi vardı.

Yüzü tüm haberlerdeydi. Kundakçılar dün gece yine saldırmışlardı. Dört ölü. Çok fazla yaralı var. Bu durmalı. Bunu durdurmak zorundayım. Sonra bir sonraki hikaye başladı ve kanı dondu. Bir bomba tehdidi korkusu. Benim okulumda. Kimliği belirsiz bir öğrenci kaçırılmaktan kıl payı kurtuldu. Polis dedektifi öldürüldü. Bir tercüman kayıp.

Bomba tehdidinin kendisiyle ilgili olduğundan hiç şüphesi yoktu. Konuşmasını engellemek için onu öldürmeye mi çalışıyorlardı? Kenny'nin konuşmasını engellemeye mi çalışıyorlardı?

Yüzbaşı Bruce Abbott olarak tanımlanan bir adam ekrana geldi, yanında bir işaret dili tercümanı vardı. Bizi ara, Austin. Tehlikesesin. Seni güvende tutacağız.

Gözlerini elindeki cep telefonuna dikti. Kenny bir mesaj daha göndermişti. Polislere güvenme. Beni ara. Seni saklayabilirim.

Austin gerçeği yalandan ayırmanın bir yolunu biliyordu. Kenny'nin yeni hesabından gelen son mesajı açtı. Burada, TC'de. Korkmuş. Seninle nerede buluşabilirim?

Fikrini değiştiremeden GÖNDER tuşuna bastı. Sonra yürümeye başladı. Tek bir yerde kalmak istemedi, dikkat çekmek istemedi. Yürümeye devam etti.

Çarşamba, 22 Eylül, 11:15.

Bu sabah Austin Dent'in sessizliğini takıntı haline getirmemek için büyük bir disiplin uygulamak zorunda kalmıştı. Austin hâlâ haberlerin başındaydı, yani polis onu henüz bulamamıştı. Kenny'nin "yeni" hesabından bir mesaj daha göndermişti. Fazla abartmak istememişti ama Tanrı aşkına, lanet olası çocuk neredeydi?

Dedektif Kane nedeniyle sabahtan beri yoğun bir trafik vardı. Polisler ayık bir şekilde konuşmak ve yas tutmak için burada toplandılar. Bunun nasıl merak etmek için. Ne kadar iyi bir polisti. Çok iyi bir adamdı. Emekli olmak üzereydi. Hiç adil değil.

Hayat adil değil. Aş artık bunu. Cebindeki cep telefonu çaldığında bir sonraki siparişi almıştı.

Austin. Sonunda. "Hey, Buster, biraz ara vermem lazım. İşleri halledebilir misin?"

"Elbette," dedi Buster, karıştırmakta olduğu latteden başını kaldırmadan.

Erkekler tuvaleti boştu. Cep telefonunu kontrol etti ve gülümsedi.

Austin geri dönmüştü, Twin Cities'de. Çok iyi.

"U ile buluşmam gerek" diye yazdı.

Tehlikedesin. Ne zaman? Nerede?

Şehir merkezine yirmi dakika uzaklıktaki okulda olması gereken Kenny'nin yerinde olması gerekiyordu. 12:30, diye yazdı. Öğle yemeğinde gizlice kaçacak.

McD's okulun yanında mı?

Sonra kaşlarını çattı. McDonald's, tercümanı aldığı dükkânın . Seni arayan çok polis var. Kütüphane otoparkı.

Tamam.

O zamana kadar saklan. Polisler seni arıyor. Yalan söylüyorlar. Onlara güvenme.

Bu Austin Dent'in icabına bizzat bakana kadar bakar.

Çarşamba, 22 Eylül, 11:20.

"Evde değil," diye mırıldandı Olivia, Eric Marsh'ın karşılama paspasının üzerinde dururken. "Arama emri çıkarmayı deneyebiliriz," dedi Noah ve başını salladı.

"Brian Ramsey dün gece Joel için bana bir tane bulamadı ve bu da yangında olduğuna dair kanıtlı oldu. Arama izni almayacağız. Başka bir şey bulamazsak."

Soldaki dairenin kapısı açıldı ve huysuz görünümlü yaşlı bir adam dışarı baktı. "Muhtemelen okuldadır. Bir çeşit mühendislik bölümü. Ondan ne istiyorsun?"

"Onunla konuşmak istiyoruz," dedi Olivia. "Ben Dedektif Sutherland ve bu da Dedektif... Webster." Neredeyse Kane diyecekti. "Siz kimsiniz?"

"Jed Early." Early ters ters baktı. "Gelenler, gidenler ve olanlar. O yaşta bir çocuğa bir daire verirseniz bela ararsınız."

"Kim gelip gidiyor?" Olivia sordu.

"Çocuklar. Çoğunlukla şu Fransız. Albert," diye alay etti. "Sanırım onlar kendi evlerinde istediklerini yapmakta özgürler, ama ben de onları dinlemek zorunda kalmamakta özgür olmalıyım."

"Yani Eric ve Albert..." Olivia söyledi ve Early ekşi bir şekilde başını salladı. "Her gece. Bütün gece. Tanrım." Ürperdi. "Keşke bana da işitme cihazları."

"Çocuklardan bahsettiniz, birden fazla," dedi Noah. "Başka kimler?"

"Bir oğlan ve bir kız daha."

Olivia'nın kulakları diken diken oldu. "Hiç isim aldın mı?" Kaşlarını çatı. "Ben burnumu sokmam."

"Ama kulakların çok iyi işitiyor," dedi Olivia nazikçe ve o da sırıttı.

"Gerçekten de öyle. Mary ve Joel. Soyadları yok ama. Sanırım birlikte ders çalışıyorlardı. Her zaman dizüstü bilgisayarları vardı. Bazen Joel büyük bir çizelgeler, sarılmış."

Tabii ki burnunu sokmuyorsun, diye düşündü Olivia. "Eric'i en son ne zaman gördün?"

"Dün, bir kutu taşıyordu. Ondan sonra onu görmedim. Doktora gitmek zorunda kaldım."

"Doktordan ne zaman döndün?" Noah sordu.

"İkiden sonra döndüm ve o zamandan beri onları görmedim. Ama orada bir şeyler oluyordu. Pazartesi sabahı erkenden tartışıyorlardı. Beni uyandırdılar."

Olivia'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. " kaçta, efendim?"

"Bir, iki gibi. Gözlerim pek iyi değil ve saati göremedim. Üzgünüm."

"Hayır, çok yardımcı oldunuz," dedi Olivia. "Daha sonra buralarda olacak mısın?"

Başını salladı. "Oldukça kötü bir şey yaptılar, değil mi? Yani, seni şimdi tanıyorum. O çukurdaki tüm o cinayetlerin davasında çalışmıştın. Sen bir cinayet masası polisisin."

"Öyleyim. Şu anda ne yaptıklarını ya da yapmadıklarını bilmiyoruz. Ama teşekkür ederim." Konuşmak için Noah'nın arabasına dönmelerini bekledi. "Sanırım artık bir arama izni alabiliriz."

"Sen ADA'yı ara. Ben havaalanlarını arayacağım ve Eric'in kaçmadığından emin olacağım. Fischers parası olduğunu söyledi. Kaçma riski olabilir."

Her ikisi de telefon görüşmesi yaptı ve Olivia tüm detayları ADA Brian Ramsey'e aktarıyordu ki Noah ona beklemesi için el salladı.

"Ona Eric Marsh'ın dün sabah Paris'e tek yön bilet aldığını söyleyin. Bilet dün öğleden sonra saat beş buçukta kalktı ama Eric gelmedi."

"Duydum," dedi Brian. "Otuz dakika içinde arama emrini getireceğim."

Olivia telefonu kapattı. "Devre arası kontrolü yapalım. Yangında olan Joel elimizde. Mary ile sevgili ve Albert ile sevgili olan Eric ile arkadaş."

"Belki hepsi birlikte yapmıştır. Micki en az üç kişi olduklarını söylememiş miydi?"

"O yaptı. Peki Joel ve arkadaşlarının Tomlinson ve Dorian Blunt ile bağlantısı ne?"

"Peki Austin Dent hangisinin Weems'i vurduğunu ve Pazar gecesi rıhtımda bir tekneye bindiğini gördü?"

"Peki Tomlinson'ın karısı bu işe nasıl dahil oluyor?" Olivia'nın gözleri kısıldı. "Neden bize yalan söylüyorsun?"

"Peki neden cam toplar? Neden sadece iki tane? Neden dün geceki yangında bir tane bırakmadınız?"

"İçimden bir ses Eric, Mary ve Albert'i bulduğumuzda cevapları alacağımızı söylüyor. Kapıcıdan bir anahtar alalım ve Eric'in kapısında bekleyelim. Bizi atlatmasını istemiyorum."

Çarşamba, 22 Eylül, 12:00.

Araba kullanmaması konusunda ısrar eden Glenn ve annesi onu itfaiye binasında karşılamıştı. Annesi onu eve geri götürmüş, Glenn de David'in kamyonetiyle arkasından gelmişti. Annesi bir tencere çorba yapıyordu, David bunun her derde deva olacağını biliyordu. Her zaman iyi gelirdi. Ya da belki de sadece annesinin onunla ilgilenmesiydi. İkisi de işe yarıyordu.

Şimdi Glenn'le birlikte Gorski kardeşlerin bahçesinde oturuyorlardı; David Ethan'la telefonda konuşuyor, Glenn ise sabırsızlıkla onları izliyordu.

"Eee?" David telefonu kapattığında Glenn sordu.

"Bu adam korkunç derecede becerikli," dedi David. "Ethan, Lincoln'ün Web sitesinin alan adı kaydının yirmi üç yaşındaki Mary Francesca O'Reilly tarafından ödendiğini söylüyor."

"Bay Efficient Bayan O'Reilly'nin adresini aldı mı?"

"Kartta posta kutusu var ama sosyal güvenlik numarası birkaç adres gösteriyor. En sonuncusu üniversitedeki bir yurt."

Glenn düşünceli bir ifadeyle, "Joel Fischer denen çocuğun gittiği yer," dedi.

"Binlerce çocuğun gittiği yer. Joel'i tanıdığı anlamına gelmez. Yangında olduğu anlamına da gelmez. Ama Lincoln Jefferson ile bir bağlantısı olduğu anlamına gelir. Onun kullanıcı adı ve şifresi olmadan girip faturasını ödeyemezdi."

"Tabii Ethan gibi biri ona yardım etmiyorsa. Ya da Ethan gibi biri."

"Ethan beyaz şapkalı," diye mırıldandı David, sonra Glenn gülünce gülümsedi. "Onlara böyle diyorlar. Bilgisayar korsanlığı yeteneklerini kötülük için değil iyilik için kullananlara. Mary'nin beyaz şapkalı olmadığını düşünüyorum. Ayrıca, ödemeyi kendi kredi kartıyla yaptı. Bu ne kadar gizli?"

"Muhtemelen haklısınız. Yine de, güzel dedektifinizin bunu bilmesi düşünüyorum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Bu şekilde bulduğum için mutlu olmayacak."

"Dün gecedен sonra, gerçekten umursayacağını düşünüyor musun? Dün gecedен sonra, ya sen?"

David Jeff'i düşündü. Kane'i. "Hayır. Ve hayır. Bu Mary O'Reilly de Lincoln gibi bir Moss hayranı olabilir. Belki de dün Lincoln'ün beni bulmasına yardım eden oydu ve yine sormak zorundayım, neden?"

"Daha da önemlisi, bunu tekrar yapacak mı? Polisi arasan iyi olur."

David cep telefonuna uzandı, tam o sırada telefon çaldı, arayan Ethan'ın numarasıydı.

KIMLIK.

"Truman Jefferson'ı kontrol ettim," dedi Ethan. "Lincoln onu hücresinde."

"Lincoln'ün ağabeyi," dedi David. "Dün gece onun adını buldum. Ne olmuş ona?"

"O bir emlakçı. Arkadaşınızın adresine bakması onun için bir şey ifade etmezdi."

"Yani Truman ona yardım etti. Mary değil."

"Truman büyük ihtimalle, Mary ise bilinmiyor. Lincoln'ün yaptığı diğer tek arama ön ödemeliydi. Ön ödemelilerin izi sürülebilir ama bunu yapmak için daha fazla koordinasyon gerekir. Çok daha fazla zamana ve telefonun sahibiyle temasa ihtiyacım var. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Bu kardeş, Truman. İstikrarı hakkında bir fikrin var mı?"

"Deli olup olmadığını mı soruyorsun? Bunu bilmiyorum. Başı belaya girdi mi? Hayır. Park cezası bile yok. Öte yandan Lincoln'ün yıllar boyunca bir dizi sorunu olmuş. Coğunlukla aylıklık, halkı rahatsız etme, birkaç hırsızlık. Kağıt üzerinde, Truman sıradan bir adam gibi görünüyor."

"Teşekkürler, Ethan." David kendi telefonunu kapattı ve cebinden bir gece önce satın aldığı kontörlü telefonu çıkardı.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Truman Jefferson ile bir randevu ayarlıyorum ve benim olduğumu bilmesini istemiyorum. Onunla tanışmak, deli olmadığından ve Lincoln'e tekrar yardım ederse neler olacağını anladığından emin olmak istiyorum. Sonra da Olivia'yı arayıp ona bu bilgiyi vereceğim."

Neyse ki Truman Jefferson'ın bir öğleden sonrası boştu ve adının David Smith olduğu ve emlak aradığı yanlışlığına düşerek sekreteri ona saat bir buçuk için bir randevu verdi.

Olivia pek müsait değildi. Telesekreterine ulaştı ve bir mesaj bıraktı. "Benim. Seninle Mary O'Reilly adında bir kadın hakkında konuşmam gerek. Beni ara. Önemli bir konu."

"Şimdi ne olacak?" Glenn söyledi.

"Lincoln'ün kardeşiyle buluşmadan önce yukarı çıkıp annemin çorbasından içeceğim."

Glenn onu bahçeden çıkarken takip etti. "Kedilere takılmak iştah açıyor."

"Kendini beğenmiş ihtiyarları ezmek daha büyük ihtiyar yaratır. Geliyor musun?" Glenn'in gülümsemesi tatlıydı. "Elbette, annenin yemeklerini severim." Çarşamba, 22 Eylül, öğlen 12:00.

Görevli Eric Marsh'ın kapısını açtı ve o, Olivia ve Noah hep birlikte ırkildiler. Koku henüz dayanılmaz değildi ama kesinlikle o noktaya gelmişti.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı süper. "Bunun olmasından nefret ediyorum."

Ben de, diye düşündü Olivia. Noah gizlice dirseğini tuttu ve onu ileri doğru itti. Hareket etmek için ihtiyacı olan şey buydu. Ceset yatak odasıındaydı, yatakta sırtüstü yatıyordu, çıplaktı, komodinin üzerinde boş bir plastik poşet vardı.

"Bu o," dedi kapıcı. "Eric Marsh. Bu yoldan gideceğini hiç düşünmemiştim."

"Nasıl gideceğini düşünüyordun?" Noah, Olivia'ya sakinleşmesi için bir şans vererek sordu.

"Hep o arkadaşının onu öldüreceğini düşünürdüm. Adam bir hayduttu."

Olivia kimsenin Joel'i bir haydut olarak tanımlayacağını düşünmüyordu. "Albert'ı mı kastediyorsun?"

Baş komiser sertçe başını salladı, hâlâ cesede bakıyordu. "Evet. İyi yaşlı Al. Aksanının hep yapmacık olduğunu düşünürdüm ama kadınları kendinden geçirecek kadar iyiydi."

Noah'nın kaşları kalktı. "Albert ve Eric'in bir çift olduğunu sanıyorduk."
"Öyleydiler. Ama Albert'ın bir anahtarı var ve Eric ... Albert fırsatın kapıyı çaldığını gören bir adamdı. Belki Eric, Al'ın onu aldattığını öğrenmiştir."

"Mary'yi hiç aldattı mı?" Olivia sordu ve süper kaşlarını çattı. "O ismi bilmiyorum. Ama güzelse ve parası varsa bundan şüphe etmezdim."

"Albert neye benziyor?" Noah sordu.

"İri bir adam. Üniversitede hokey oyuncusu. Çok iyi bir kontrolcü ama sopayla hiç becerikli değil." Eric'in uzun boylu, esmer, yakışıklı ve geniş omuzlu bir adamla kol kola durduğu bir fotoğrafı gösterdi. "Aynen buna benziyor. Bu o."

Mükemmel, diye düşündü memnuniyetle. "Efendim, adli tabip ve kriminal laboratuvarı buraya getirmemiz gerekecek. Bizi dışarıda bekleyebilir misiniz? Ve lütfen, basınla konuşmayın."

"Hayır. O insanlara karşı hiç sabrım yok." İç çekerek geri çekildi. "En azından gelecek ayın kirası ödendi. Kokudan kurtulmak o kadar uzun sürer."

Noah onu dışarı çıkarırken Olivia adli tabibi ve olay yeri inceleme ekibini çağırdı. Sonra yatağın yanına çömeldi ve bir önseziyle el fenerini Eric'in pelvik bölgesine tuttu.

"Her şey hâlâ orada mı?" Noah içeri girdiğinde kuru bir sesle sordu.

Yukarı baktı. "Tam Joel'in enjekte edildiği yerde küçük bir düğüm halinde kurumuş kan var."

Noah'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Orospu çocuğu. Fotoğrafa bakılırsa Albert, Joel'i sürükleyip arabanın ön koltuğuna oturtacak kadar büyük."

"Ian, Weems'in kafatasındaki çatlağın yerine bakarak, Weems'e vuran kişinin en az bir metre boyunda olması gerektiğini söyledi. Albert rahatlıkla 1.80 boyunda." Olivia odanın etrafına baktı. "Boğuşma izi yok."

"Şu anda iyi görünüyorsun," diye belirtti Noah.

"Cesedi atlattıktan sonra genelde iyi oluyorum. Dürttüğün için teşekkürler."

"Her zaman. Başkomiseri dışarı çıkarırken Abbott aradı. Güvenli evde Kenny ile konuşmuş. Çocuğun, tetikçinin minibüsünde bir polis telsizi gördüğünü hatırladığını söyledi."

"Bizi dinliyor," dedi Olivia.

"Evet. Abbott, Austin'in nerede olduğu konusunda onu karanlıkta tutmak istiyor, bu yüzden aramadan bahsedilmesi için özel bir frekansımız var. Ayrıca, birisi şöminede kağıt yakıyormuş. Planlara benziyor."

"Kanıtlardan kurtulmak. Burada Albert'in parmak izlerini bulsak bile, burada yaşadığını söyleyebilir, yani bu işe yaramaz. Onu bu olayla ilişkilendirmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Belki takımını saklamıştır. Hiçbir yerde şırınga ya da kaşık izi yok."

Olivia, "Oksiyi suda çözündürmek için ısıtmanız gerekir ki enjekte edebilesiniz," dedi. "Bu adamlara iğneyi kim vurduysa doğru yapmış." Kaşlarını çatarak çekmeceleri açtı. "Cep telefonu yok, dizüstü bilgisayar yok."

"Diğer odada da yok. Sonraki durak, üniversitenin kayıt bürosu. Albert'in adresi onlarda vardır. Hokey takımında çok fazla Alberts olamaz."

"Yine de Mary'yi bulmamız gerekiyor. Yan komşumuz Huysuz Early, Joel'le birlikte rulo kağıtlarla -planlarla- buraya çalışmaya geldiklerini söyledi. Bu işin içinde o da var."

"Ve," dedi Noah, "eğer Albert yandaşlarını öldürüyorsa, sırada o olabilir."

"Tomlinson ve Dorian Blunt'la bağlantıyı bize onun verebileceğini düşünüyorum. İlk yangın sadece bir kılıf değilse ve başından beri daha büyük bir şey planlamıyorlarsa, bu yangınlar hala anlamsız."

"Ya da sizin ve Dr. Donahue'nun dün söylediği gibi farklı gündemler. Birileri ilk iki yangına cam toplar bırakmış ama üçüncüsüne bırakmamış. Çevreci bir gündem birinci ve ikinci yangınları birbirine bağlıyor. Ama Tomlinson ikinci ve üçüncü yangınları birbirine bağlıyor."

Olivia dudağını ısırды. "Joel ikinci yangından önce ölmüştü. Micki üç kişi olduğunu söyledi. Albert oradaydı, çünkü Weems'in kafasına vurabilecek kadar uzun olan tek kişi oydu. Joel oradaydı çünkü ciğerlerinde duman ve ayakkabılarında yapıştırıcı vardı."

Noah, Eric'in dolabını açtı. "Vay be, bu çocuk kıyafetlere ciddi para harcamış." Çömeldi ve bir an sonra elinde bir koşu ayakkabısıyla ayağa kalktı. "Yapıştırıcı. İzini sürdüklerini bilmiyor olmalılar, yoksa ayakkabılardan da kurtulurlardı."

"Yani Eric de oradaydı. Bu üç etti. Kenny, Austin'in rıhtımda bir tekneye binen bir adam gördüğünü söyledi. Bu da dört. İskeledeki adam Albert mıydı? Weems'i o mu vurdu?"

Ve Kane. İçinde bir öfke patlaması oldu ama sonra Olivia kaşlarını çatı. Bir şeyler doğru değildi, uymuyordu. "Kaçtıkları çitte bir dizi yapıştırıcı izi var, dairenin rıhtım tarafında yapıştırıcı yok, yani ne Eric ne de Joel oraya gitmedi. Joel'in fikrini değiştirmek istediğini ve Albert'ın da onu dövdüğünü varsayalım. Albert rıhtımdan kaçmak için binanın etrafından dolanırken ve yolda Weems'i vururken, Eric Joel'i tek başına götürmüş ve arkasında Joel'in izlerini bırakmamış olabilir mi?"

Noah Eric'in vücudunu inceledi. "Oldukça sıksa. Joel'i taşıyabilirdi, özellikle de korkmuşsa. Ama Albert'ın onu dışarı taşıması daha mantıklı, özellikle de onu dövdükten sonra."

"Mary iskelede değildi, çünkü Austin bir adam gördü. Belki de rıhtımdaki Albert'tı ve Mary, Eric'in Joel'i taşımasına yardım etti."

"Belki, belki. Albert ve Mary'yi bulalım ve sağlam bir şeyler bulalım."

Çarşamba, 22 Eylül, 12:30.

Austin kütüphanenin yanındaki ara sokakta, gölgelerin arasında arkasına yaslandı. Buradan caddeden gelen herhangi bir arabayı görebiliyordu ve arkasında sekiz fit yüksekliğinde bir zincir çit vardı, böylece kimse arkadan gizlice yaklaşamazdı.

Bu şartlar altında ancak bu kadar güvende olabiliyordu.

İçgüdüleri ona ne olmak üzere olduğunu söylese de nefesini tuttu. Kütüphane okuldan neredeyse bir mil uzaktaydı. Kenny'nin 12:30'a kadar gelebilmesi için üçüncü dönem İngilizce dersinin son on dakikasını kesmesi gerekecekti. Ve yaşlı bayan Mc Mann tuvalet izni vermiyordu. Hem de hiç. Kenny'nin gelme ihtimali? Sıfıra yakın.

Beyaz bir minibüs park yerine girdi ve içinden bir adam inerek Austin'in annesinin arabasının yanından geçti. Olduğu yerde donup kalan Austin'in gözleri, Tracey'nin ölümüne neden olan yangını çıkaran gardiyanı vuran adamın yüzüne sabitlendi. Adam hareket ettiğinde ceketini kaydı ve Austin metalin parıltısını görebildi. Bir silahı vardı. Gardiyan üzerinde kullandığı silah.

Adam tekrar etrafına bakındı, yüzü kıpkırmızı ve öfkeliydi, sonra tekrar yürümeye başladı.

Bu . Bu geliyor. Oh Tanrım. Ne yapacağım ben?

Kaçtı. Ama gidecek hiçbir yer yoktu ve cebinde sadece kör bir hatıra bıçağı vardı. Kımıldama. Kımıldama.

Adam aniden durdu, minibüsüne geri bindi ve uzaklaştı.

Austin tuğla duvara yaslandı, titriyordu. Adam neden gitmişti? Polisleri bulması gerekiyordu. Ama hareket etmekten korkuyordu. Korkuyordu.

Nefes al. Adamın sokakta saklandığı yerden çıkmasını beklemesinden korkuyordu.

Elleri titreyen Austin telefonunu açtı ve Yüzbaşı Bruce Abbott'tan gelen mesajı buldu. Ben Austin, diye yazdı. Yardıma ihtiyacım var. Gönder'e bastı.

Saniyeler içinde bir cevap aldı. ?

Tereddüt etti, sonra en azından polislerin onu vurmayacağını düşündü. Okulun yakınındaki kütüphane.

İki dakika içinde oraya bir memur göndereceğim. Sakın . Lütfen.

İki dakika çok uzun bir süreydi. Adam geri dönecekti, Austin biliyordu. Minibüsünü park edecek ve yürüyerek geri dönecekti. Sahte Kenny'den gelen mesajı açtı ve sahte bir cevap yazdı. Polisler geldi. Kaçmak zorundaydı. Swindoll'un arkasına saklandı. Swindoll's altı blok ötede, diğer yönde bir İtalyan dondurmacısıydı. Lütfen çabuk gelin. Korkmuştum.

Bir an sonra silahlı adam cevap verdi. Tamam. Orada kal.

Koyu renk takım elbiseli iki adam koşarak geçti, birinin elinde telsiz vardı. Polisler. Adamı korkutup kaçırmışlardı. Bacakları lastik gibi olan Austin güneş ışığına doğru yürüdü.

"Yardım edin," diye bağırdı, anlayacaklarını umarak. İki takım elbise dönüp ona doğru koşmaya başladı. Austin bir yabancı'nın arabasının arkasında dizlerinin üzerine çöktü, yoldan görünmeyecek şekilde büzüldü. "Geliyor," diye imzaladı, kelimeleri açıkça söylemeye çalışıyordu ama kalbi çok sert atıyordu ve dili çalışmıyordu. "Beni göreceksin. Beyaz bir minibüsü var."

Adamlardan biri koşarak uzaklaştı, diğeri gözlerini kaldırıp yolu izlemeye başlamadan önce ona başıyla selam verdi. Anlamışlardı. Bir dakika sonra karanlık bir araba yanaştı ve onu arka koltuğa tıkıp gözden uzak bir yere sakladılar. Arka koltuğun üzerinden baktığında, ışıkları yanıp sönen bir polis aracının yanaştığını gördü. Takım elbiseli iki adam iki polisle konuşuyordu.

"Hey," dedi Austin ve yazı yazar gibi yaptı. Takım elbiselilerden biri ona kâğıt ve kalem verdi.

Buradaydı, Austin çabucak yazdı. Seni gördü ve gitti. Ona Swindoll'a gittiğimi söyledim. Kağıdı takım elbiseli adama geri verdi ve Swindoll'un yerini işaret etti.

Takım elbiseli adam Austin'e yerde kalmasını işaret etti, ardından arabasına yaslanıp bir cevap yazmadan önce diğer adamlarla konuştu. Kağıdı Austin'e geri uzattı.

Onunla neden burada buluştun?

Austin iç çekti. Arkadaşım Kenny olduğunu söyledi, diye yazdı. Beni tutuklamak istediğini söyledi. Kime güveneceğimi bilemedim. Onu buraya getirip Kenny olup olmadığına bakmayı düşündüm, ama değildi. Gardiyanı vuran adamdı. Yorgun bir şekilde kağıdı geri verdi.

Takım elbiseli adam cep telefonuyla bir arama yaptı, ardından telsiziyle bir şeyler söyledi. Uzun bir süre deftere bir şeyler yazdıktan sonra defteri geri verdi.

Ben Dedektif Phelps. Artık güvendesiniz. Başınızı eğin. Bu adamın minibüsünde bir polis telsizi olduğunu düşünüyoruz. Arkadaşın Kenny dün gece adam onu yakaladığında görmüş. Arabanı bulduğumuzu ama senin kaçtığını telsizle bildirdik. Onu bulabilmemiz için o beyaz minibüsün seni aramaya devam etmesini istiyoruz. Yerde kal ve bir daha telefonunu kullanma. Karakola bir tercüman bulacağız.

Austin'in çarpan kalbi yavaşlamaya başladı. Peki ya annem? diye yazdı.

Kaptanım onunla temasa geçip güvende olduğunuzu söyleyecek. Onu buraya getireceğiz.

Austin kendini biraz rahat bıraktı. Şimdilik güvendedeydi ama o adam hâlâ dışarıdaydı. Polisler onu arayacaklarını nereden bileceklerdi? Ve Kenny nerede? diye yazdı, sonra kitabı geri verdi.

Bu dava için özel bir radyo frekansımız var. Kenny güvenli bir evde. Bir dakika içinde döneceğim. Başını aşağıda tut. Dedektif not defterini ona verdi, sonra Austin yazdıklarını okuyunca geri almak için elini uzattı. Sonra ortadan kayboldu ve Austin'i doğru şeyi yapmış olmayı ummak zorunda bıraktı.

Tarayıcısını kapattı. Polisler çocuğun arabasını görmüştü, lanet olsun, ama çocuk onları atlatmıştı. Bütün mahalle bir anda polis kaynıyordu ve dün gecedен sonra beyaz bir minibüs arıyor olacaktı.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı yüksek sesle. Çocuk yaya olduğu için fazla uzağa gitmiş olamazdı. Dondurmacının önünden yavaşça geçti, önündeki sürücüler de ona bakıyordu. Çocuk yoktu. Devam etti, okulu geçti, bir marketin otoparkında durdu. Burada park etmiş o kadar çok kamyonet vardı ki, aracı göze çarpmıyordu.

Çocuğu aramak için yürümeye başlamıştı ki bir mesaj daha geldi. Başka bir telefondan, başka bir cepten. Eric'e verdiği, şimdi Albert tarafından kontrol edilen telefondan geliyordu.

Siktir git, yazıyordu. Bir ek vardı. Mektubu açtığında kendini küçük telefon ekranındaki resme bakarken buldu. Bu gün hiç iyiye gitmiyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Çarşamba, 22 Eylül, 13:00

Kayıt memuruyla zamanlarını boşa harcamamalıydılar, diye düşündü Olivia acımasızca. Albert'in yatakhanesini bulmak hiç de zor olmamıştı. Önünde polis arabalarının ve kurtarma ekibinin olduğu yerdı. "Bu konuda içimde kötü bir his var," dedi.

"Onlar bir şeye dokunmadan acele edelim," dedi Noah, koşmaya başlamıştı bile.

Üniformalı bir memur Albert'in yatakhane süitinin küçük oturma alanında bekliyordu. "Ceset arka yatak odasında. Oda arkadaşı bulmuş." Memur, bir kenarda duran, yüzü solgun genç bir adamı işaret etti. "Hiçbir şeye dokunmadığını söylüyor."

"Bizimle konuşursan çok memnun oluruz," dedi Noah çocuğa. "Burada kal, tamam mı?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Olivia kapı aralığında dururken. İkiz yataklardan biri duvara yaslanmıştı ve Albert'in iri vücudu yatağa hâkimdi. Eric gibi da çıplak bir şekilde sırt üstü yatıyordu. Bir sağlık görevlisi onun yanında yere diz çökmüş, çantasını hazırlıyordu.

"O öldü, Dedektif," dedi sağlık görevlisi. "Size kesin bir şey söyleyemem ama en azından birkaç saat için. Görünüşe göre çok fazla almış." Komodini işaret etti, içinde birkaç hap kalmış küçük bir plastik poşet vardı. "Percocet."

İçinde duygular çalkalanıyordu -hüsran, ama çoğunlukla iktidarsız bir öfke. Albert ve Eric pek çok kişinin canını yakmıştı ama suçlarını asla kabullenmeyeceklerdi.

Öfkesini bir kenara iterek Albert'in leğen kemiğini incelemek için eğildi ve doktorun bakışlarına maruz kaldı. "Tam orada," dedi. "Diğerleriyle aynı iğne deliği. Orospu çocuğu."

"Masanın üzerinde bir not var," dedi sağlık görevlisi. "Yazıcının yanında."

"Ama dizüstü bilgisayar ya da cep telefonu yok," diye gözlemledi Noah. "Büyük sürpriz. Notta imza yok. Fransızca. Adieu ile başlıyor. Mon ami ile bitiyor. Gerisini bilmiyorum."

"Fransızcam paslanmış," dedi sağlık görevlisi, "ama temelde 'Hoşça kal zalim dünya. Yakında seninle olacağım aşkım'. Sanırım bu aşk acısı intiharına inanmıyorsun?"

"Hayır," dedi Olivia kesin bir ifadeyle. "sonrasını biz hallederiz, teşekkürler."

Doktor gittiğinde Noah, "Ve sonra bir tane oldu," diye mırıldandı. Olivia Noah'ya acımasızca baktı. "Hepsini Mary mi öldürdü?"

"Geriye bir tek o kaldı. Albert'in oda arkadaşıyla konuşalım, ama Mary'yi tanımıyorsa, Joel'i ziyaret için kimin kaydettirdiğini görmek için yurtları araştırırız."

Oda arkadaşı gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı, bu yüzden Olivia sesini yumuşattı. "Ben Dedektif Sutherland ve bu da Dedektif Webster. Sizin adınız nedir?"

"B-Bill. Bill Westmoreland."

"Albert'ı iyi tanır mıydın?" diye sordu ona nazikçe.

"Hayır. Burada çok sık kalmazdı. Eric adında biriyle ilişkisi vardı. Mühendislik okuyor. Eric'in babası zengin. Kendi evi var. Albert orada kalıyordu."

"Onu hiç başka biriyle gördün mü? Herhangi bir kızla?"

"Elbette, bazen. Son zamanlarda değil."

"Bütün sabah burada mıydın?" Noah sordu ve Bill başını salladı.

"Saat dokuzda dersim var. Ben çıkarken buradaydı. Son birkaç gündür sık sık buradaydı. Sanırım Eric'le kavga etmişler."

"Bunu sana söyleten ne?" Olivia sordu.

"Albert normalde beni görmezden gelirdi ama son birkaç gündür üzgündü. Pazartesi günü onu duydum, tek kelime etmedi, sadece ses tonu. Kızgındı. Kızgın olduğunda yolundan çekiliyorum."

"Saldırgan mıydı?" Olivia sordu ve Bill omuz silkti.

"Bana hiç vurmadı, ama vurabileceğini düşündüğüm birkaç kez oldu."

"Mary adında birini tanıyor muydu?" Noah sordu ve Bill başını salladı.

"Bugün dersten ne zaman döndün?" Olivia sordu.

"On bir buçuk civarı. Yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı. Önce 'dostum, üzerine bir şeyler giy' dedim ama sonra nefes almadığını gördüm ve önce 911'i, sonra da RA'yı aradım."

Olivia ayağa kalktı. "Yardımanız için teşekkürler. Kalabileceğin bir yer var mı?" "Kalacak yeri olan bir arkadaşım var," dedi. "İki saat sonra sınavım var."

Bu berbat bir şey."

Noah, "Sanırım bu sana makyaj yaptırır," dedi. "Memur çantayı hazırlamana yardım edecek. Sana güvenmediğimizden değil, sadece prosedür böyle."

Bill'in gözleri kısıldı, ilk kez bir şey anlıyordu ve bununla birlikte bir korku parlaması yaşadı. "Kendini öldürmedi. Aman Tanrım. O öldürüldü. Burada, benim odamda."

Noah sakince, "Araştırıyoruz," dedi. "Şimdilik basınla konuşmayın. Lütfen."

Bill'in gözleri yine titredi, bu kez kurnaz bir açgözlülükle. "Tabii ki hayır."

Koridorda Olivia gözlerini devirdi. "Yahoo'da adını okumadan önce Mary'yi bulalım! Abbott'a haber vermeliyiz."

Olivia ilk müdahale ekibine talimatları verirken Noah Abbott'u aradı. Asansöre bindiklerinde Noah rahatlamış görünüyordu. "Austin'i bulmuşlar. Onu buraya getiriyorlar."

"?"

"Abbott henüz onunla konuşmadı. Daha fazlasını öğrenince bizi arayacak. Henüz bulunduğunu açıklamayacaklarını, bu yüzden sessiz kalmamız gerektiğini söyledi. Abbott ayrıca Tracey Mullen'ın annesinin Florida'dan buraya gelip gelmediğini öğrenmek istedi."

"Mesajlarımı kontrol etmem gerek. Dışarı çıktığımızda yaparım. Bu asansörde parmaklık yok." Asansör ağır çekimde hareket ediyordu. Asansör nihayet zemine ulaştı ve resepsiyon görevlisinin masasında durdular.

Resepsiyon görevlisi, "Ziyaretçiler giriş yapmak zorunda ve ben de ehliyetlerinin bir kopyasını alıyorum," dedi. "Öğrenciler kimlik kartlarını okutuyor. Son bir hafta içinde gelen herkes burada."

Olivia'nın gözlerini şaşkınlıkla yapan kalın bir çıktıydı. "Bir isim kontrol edebilir misin? Joel Fischer?"

Resepsiyon görevlisi bir şeyler yazdı, sonra başını salladı. "Buraya gelmedi."

Ona teşekkür ettiler ve dışarıya, güneşin altına çıktılar. Noah, "Ben yiyecek kamyonundan birkaç sandviç alacağım," dedi. "Sen mesajlarını kontrol et."

Adam gümüş renkli yiyecek kamyonlarından birine doğru koşarken o da mesajlarını dinledi. Paige. Yine Paige. Mia, üç kez. Kane'i duymuştu ve Minnesota'ya geliyordu. Olivia küçük bir parçasının yerleştiğini hissetti. Mia anlayacaktır. O da yıllar önce bir ortağını kaybetmişti.

Son mesaj David'den gelmişti. Dinlerken gözleri kısıldı ve Noah döndüğünde mesajı kaydetti. Teklif ettiği sandviçlerden birini aldı ve Albert'in dönüp hızlı adımlarla yürürken bir ısırik aldı. "Mary'nin soyadını bulduk. Mary O'Reilly. Bakalım o güzel resepsiyonist bizim için onun yerini bulabilecek mi?"

Noah kaşlarını çatıyordu. "Soyadını nereden aldın?"

"David'den, telesekreterime. Ve hayır, nasıl bildiğini bilmiyorum. Bilmek istemediğimizden şüpheleniyorum. Birkaç dakika içinde onu tekrar arayacağım. Önce Mary'yi bulalım."

Noah iç çekti. "Eve'in bütün sabah dersi var. Bildiğim kadarıyla o bu işe dahil değil."

"Chicago grubu internette sinsice dolaşmaya o kadar alışmış ki, bunu nefes almadan yapıyorlar." Ama hüznle gülümsedi. "Kane her zaman bunun çok havalı olduğunu düşünmüştür."

"Çünkü öyle," dedi Noah alaycı bir sırıtışla. "Eve'in hacklendiğini görmek beni her zaman azdırıyor."

Kıkırdadı ve bunun için kendini daha iyi hissetti. "David'in hikâyesinin eğlenceli olacağına eminim."

Albert'ın yatakhane sine yeniden girdiklerinde resepsiyon görevlisi şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Dönmüşsünüz."

"Gerçekten de öyleyiz," dedi Olivia. "Bizim için bir öğrenci bulabilir misiniz? Mary O'Reilly."

Resepsiyon görevlisi ismi girdikten sonra "Mary Francesca O'Reilly," dedi. "Son sınıf öğrencisi." Bir kampüs haritası çıkardı. "Yurdu buradan dört dakikalık yürüme mesafesinde."

Noah destek çağırırken Olivia ona gülümsedi. "Teşekkürler."

Çarşamba, 22 Eylül, 13:30.

Takip edilmediğinden emin olmak için daireler çizdikten sonra minibüsünü dükkânının otoparkına çekti. Yorgun bir şekilde dışarıdaki merdivenlerden dükkânın üst katında tuttuğu daireye çıktı, kapısını kilitledi ve koltuğuna yığıldı. Çocuğu aramıştı ama bulamamıştı. Polisler etrafını sarmış ve o da geri çekilmişti.

Austin, arkasında dondurmacıya koştüğünü söylediğinden beri cevap vermemişti. Çocuğa "Kenny'nin" hesabından bir mesaj daha gönderdi.

Hangi cehennemdesin? Her yere baktım. Şehir polis kaynıyor. Bana iyi olduğunu söyle.

Cevap gelmemişti ama şu ana kadar polisler de onu bulamamıştı. Kendini güvende hissettiğinde çocuğun mesaj atmasını beklemek zorundaydı. Gözleri aldığı diğer mesaja takıldı ve fotoğraf ekini tekrar açtı. Albert ölmüştü. Tıpkı Eric gibi.

Tıpkı Joel gibi. Hepsi sözde aşırı doz. Mary, Mary, Mary. Mary'nin bunu yapabileceğini düşünmemişti ama geriye bir tek o kalmıştı. Eğer kaseti şimdi yayınlasaydı, polisler beş dakika içinde kapısına dayanırdı. Ama dün gece söyledikleri

iyi çekilmişti. Video olay yerinde beşinci bir kişi olduğunu kanıtlıyordu. Ben. Polislerin olay yerinde bulunan beşinci bir kişi ile güvenlik görevlisi ve Dedektif Kane'in vurulması arasında bağlantı kurmayacağını düşünmek aptallıktı.

Video sadece Kolej Dörtlüsü'nü korkutup emirlerini yerine getirmelerini sağladığı sürece işe yarıyordu. Ama dördü bire düşmüştü ve geriye kalan da lanet bir psikopattı.

Onu sonsuza dek bir hapisane hücresinde çürürken görmeyi çok istese de, bu noktada onu sonsuza dek susturmak daha mantıklı geliyordu. Ama uykusuzluktan elleri titriyordu. İhtiyacı olan tek şey birkaç saat dinlenmekti. Umarım o zamana kadar Austin onunla temasa geçerdi.

Ve sonunda Kaltak Mary'ye fazlasıyla hak ettiği şeyi verebilirdi.

Çarşamba, 22 Eylül, 13:30.

"O burada değil." Olivia ve Noah'ı Mary'nin yurt odasının kapısında bir memur karşıladı. "Bu onun oda arkadaşı. Adı Helen Sanford."

Genç bir kadın kanepede oturmuş, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuştu. Noah Mary'nin odasını ararken Olivia onun yanına oturdu. "Nerede olduğunu biliyor musun Helen?"

Helen başını salladı. "Biz arkadaş değiliz. Konuşmuyoruz. Mary içine kapanıktır."

"Ziyaretçi var mı?"

"Erkek arkadaşı, çoğunlukla. Bu hafta gerçekten çok üzgündü." "Üzgün mü? Nasıl yani?"

"Saatlerce ağladı. Onu duvarın arkasından duyabiliyordum. Joel Pazartesi günü öldü.

Araba kazası."

"Mary'nin bölgede ailesi var mı, gidebileceği bir yer var mı?"

"Bir babası ve doktor olan bir erkek kardeşi var. Sanırım annesi öldü."

"Dedektif Sutherland." Noah koridorda duruyordu. "Bunu görmeniz gerek."

"Burada bekle," dedi Olivia Helen'e. Sonra Mary'nin odasına gitti ve Noah'nın açtığı çekmeceye baktı. "İki cam top," dedi Helen, "ve bebek bezleri. Cam topun ateşte çatlamasını önlemek için kullandığı jeli oradan almış."

"Ve şuna bakın." Noah küçük bir kutunun kapağını kaldırdı. "Üst raftaki bazı kitapların arkasında buldum. İyi saklanmamıştı, sanki oraya atmış gibiydi."

Olivia iç çekti. "Onun zulası." Zulada pamuk, şırıngalar ve defalarca ısıtılmış olmanın izlerini taşıyan iki yıpranmış metal kaşık vardı. "O bir kullanıcı."

"Kalıcı adresini bulalım ve bir ekip gönderelim. Oraya gitmiş olabilir."

"Mary yangındaydı," dedi Olivia. "Muhtemelen iskelede ve okulda Albert vardı. Bu da Kane'i Albert'ın öldürdüğü anlamına gelir." Yine öfkesini bir kenara itti. "Ama hâlâ Barney Tomlinson ya da Dorian Blunt ile bir bağlantımız yok. Bu hiç mantıklı değil."

"Tomlinson'ın karısıyla konuşmamız gerek. Ama önce Mary'nin nereye gidebileceğini bulmaya çalışalım. David onu nereden biliyordu?"

"David'i arayıp öğreneceğim."

"Ben de Mary O'Reilly için BOLO'yu arayacağım." Noah aramaya başladı. "Air France'a kendi biletini almaya karar vermesi ihtimaline karşı havaalanlarının da bilgilendirildiğinden emin olacağım."

Çarşamba, 22 Eylül, 13:30.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi David, Truman Jefferson'ın büyük masasının yanındaki sandalyeye yerleşirken. Kendisini Bay Smith olarak tanıtan genç bir kadın tarafından içeri alınmış, sonra da kapıyı gizlice arkalarından kapatmıştı. "Kısa bir süre olduğunu biliyorum."

"Yeni müşterilerle tanışmak her zaman bir zevktir," dedi Truman neşeyle, sonra David'in çenesini görünce yüzünü buruşturdu. "Tıraş izi bayağı büyükmüş. Çok acıyor olmalı."

"Öyle." Hâlâ çok acıyordu ve çok hızlı hareket ederse başı dönüyordu.

Evden ayrılmaya çalıştığında annesi çok sinirlenmiş, anahtarlarını almaya kadar gitmişti. Buraya gelebilmesinin tek yolu annesinin arabayı kullanmasına izin vermesiydi. Tabii ki Glenn de gelmişti ve ikisi birlikte annesinin arabasının ön koltuğuna oturarak onun Lincoln'ün kardeşiyle olan işini bitirmesini beklediler. Sonra da hastaneye, nihayet bilinci yerine gelen ve ziyaretçi kabul eden Jeff'i görmeye gideceklerdi.

"Peki, size nasıl yardımcı olabiliriz Bay Smith?"

David Truman'ın yüzünü, gözlerini inceledi. Masasındaki aile resimlerini. Eğer Lincoln gibi şizofrense, bunu iyi gizliyordu. "Aslında benim adım Smith değil. Hunter. David Hunter. Ben bir itfaiyeciyim. Dün kardeşin arkadaşımın evine girdi."

Truman'ın kaşları hırıltıyla çatıldı. "Bu da ne demek oluyor? Eğer dava açmayı planlıyorsanız-"

"Ben değilim."

"O zaman neden buradasın?"

"Efendim, kardeşiniz iyi değil."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," dedi Truman acı acı. "Terörist Preston Moss'la birlikte yangın çıkardığını söylüyorlar. FBI evimize geldi, annemi üzdü... Lütfen annemi bu işin dışında tutun. O da iyi değil."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi David. "Buraya ailenize acı çektirmek için gelmedim. Buradayım çünkü dün Lincoln'ün beni bulmasına kimin yardım ettiğini bilmem gerekiyor."

Truman'ın gözleri gergin bir korkuyla titredi. "Birinin ona yardım ettiğini kim söyledi?"

"Dava açmayacağım," diye tekrarladı David. "Ama benim de bir ailem var. Lincoln evime geldi ve kiracılardan birine nerede yaşadığımı sordu. Kadın ona bir arkadaşımın kulübesinde yaşadığımı söylemiş. Kulübenin sahibi telefon rehberinde kayıtlı değil ama Lincoln kulübeyi hemen bulmayı başardı."

Truman, "O aptal değil," diye itiraz etti.

"Hayır, ama o akıl hastası ve şu anda ilaçlarını kullanmıyor. Arkadaşımın kulübesini tek başına bulduğuna inanmıyorum. Eğer ona yardım ettiysen, nedenini bilmem gerek. Eğer etmediysen, kimin ettiğini bulmam gerek. Preston Moss'un adını lekelediğimi düşünen başka bir bağınaz varsa, ailemi korumam gerek. Lincoln önce çatı katıma gitmiş olsaydı, beni değil annemi bulurdu. Silahı vardı, Bay Jefferson."

Truman'ın gözleri David'in yüzünde sabitlendi, sonra başka tarafa baktı. "Lincoln'ün kimseye zarar vermeyeceğini söylemek istiyorum. Ama belli ki bu doğru değil."

David kaşlarını çatı, sonra anladı. "Bunu o yapmadı," dedi çenesini göstererek. "Bu iş sırasında oldu."

Truman sarktı. "Tanrı'ya şükürler olsun. Bundan korkuyordum ama ilaçlarını almasını sağlamak... Ona göz kulak olabilmek için burada bir iş bile verdim ama çok zor. Bu annemi öldürüyor. Bu sefer Lincoln'ü sistemin halletmesini kabul ettirdim."

"Ona yardım ettiniz mi, Bay Jefferson?" David sordu. "Lütfen, sadece gerçeği öğrenmek istiyorum."

"Dün Lincoln beni aradı. Glenn Redman adında birini bulması gerekiyormuş. Web sitesiyle ilgili olduğunu ve ödeme yapması gerektiğini söyledi. Lincoln benim için web sitesi işi yapıyor. Bunun bir faturayla ilgili olduğunu sanıyordum." Omuz silkti.

çaresizce. "Meşguldüm ve Mary'ye bakmasını söyledim. Bana adresi verdi, Lincoln'ü geri aradım ve bir de baktım ki annem ağlayarak beni arıyor çünkü o tutuklanmış."

Bu detayın kafasına dank etmesi bir saniye sürdü, ama dank ettiğinde David ayağa fırladı. "Sekreteriniz Mary mi? O'Reilly mi?" Truman da kararsız bir şekilde ayağa kalktı.

"Neden evet, elbette. Mary Fran geçen yazdan beri benimle birlikte. Neden?"

David cevap vermeden ofisin kapısını açtı. "Aman Tanrım." Glenn yerde cansız yatıyordu, başından kan sızıyordu. Truman'ın sekreteri üzerine eğilmiş, vücudunu itiyordu ama kapının açılma sesini duyunca yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde arkasını döndü. Elinde bir silah tutuyordu.

David arkasından atladı ama o geri çekildi ve silahı iki elinde tutarak ateş etti. Atış boşa gitti ve kadın ofisten kaçtı. David peşinden koştu, sonra kadın ikinci kez ateş ettiğinde bir arabanın arkasına saklandı. Atış yanındaki arabaya çarptı ve yine boşa gitti.

"Dur!" diye bağırdı ve ileri atıldı ama kadın hızlıydı.

Sonra annesinin arabasının yolcu kapısını kırarak açıp içeri atladığında dehşet boğazını sıktı. Mary silahı annesinin kafasına dayarken doğrudan ona baktı. Ağzının hareket ettiğini gördü. Tek bir kelime. "Sür."

Annesi geri çekildi ama Mary silahı daha sert itti ve araba hareket etmeye başladı. "Hayır. Anne, hayır!" diye bağırdı ve kendini arka tampona doğru fırlattı.

Ve bir avuç hava ve bir ağız dolusu çakılla yukarı çıktı. Kendini ayağa kaldırdı ve koşmaya başladı ama araba park yerinden çılgık çılgıca çıkıyordu.

Anahtarı yoktu. Arabası yoktu. Döndü ve Truman'ın ofisine koştu, adam Glenn'in yanında diz çökmüştü, ağzı açıktı ve

Şok.

"Anahtarların. Lanet olsun, anahtarlarını ver!"

Şaşkına dönen Truman onları teslim etti ve David dışarı koşarak "911'i arayın" diye bağırdı. Truman'ın arabasını çalıştırdı ve peşlerinden gitti. Nabızı hızla atıyor, gaza basarken telefonunu karıştırıyor ve yolda savruluyordu.

Arabasını göremiyordu. Kahretsin, annesinin arabasını göremiyordu. Elleri titreyerek 911'i aradı, daha hızlı sürüyor ve onun gelmesine izin verdiği için kendine lanet ediyordu.

"Acil durumunuzun niteliği ?"

"Annem kaçırıldı. Yeşil bir Ford Taurus'un içinde, kuzeye, 35W'ye doğru gidiyor." Annesinin arabasını zihninde ve plakasını ezbere okudu. "Adı Phoebe Hunter. Silahı olan Mary O'Reilly tarafından kaçırıldı." Başı çarpıyordu ama sesini düz tutmayı başardı. "Ayrıca Presidential Realty'de bir kurtarma ekibine ihtiyacımız var. Altmış iki yaşında bir adam, başından yaralı. Bilinci yerinde değil."

"Neredesiniz efendim?"

"Annemin arabasını takip ediyorum," dedi sesi çatlayarak. "Acele edin ve Yüzbaşı Bruce Abbott ile Dedektif Olivia Sutherland'e haber verin." Bir kavşağa geldi ve hangi yöne gittikleri hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Onları göremiyorum. Hiçbir yerde."

"Efendim, lütfen olay yerine dönün. Yardım yolda."

David bir benzin istasyonuna girdi. Eliyle ağzını kapattı, düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. Telefonuna baktı, çalmasını diledi ve çaldığında yerinden sıçradı. Olivia.

"Aman Tanrım," dedi zayıf bir sesle, önündeki kavşağa bakarak. "O gitmiş."

"Kim gitti?" Olivia sertçe sordu. "David mi? oldu?"

O bilmiyordu. Merkezin onu arayacak vakti olmazdı. "Annem. Kaçırıldı." Sesi ince, gerçek dışı geliyordu. "Mary O'Reilly tarafından."

"Ne? Neredesin sen?"

"Bilmiyorum." Etrafına baktı, işaretleri gördü, bir nefes aldı ve kavşağı ona verdi. "Geri dönmek zorundayım. Glenn yaralandı."

"David. Dur ve konuş benimle."

Ama Truman'ın arabasını döndürüp geri dönüyordu. "Mary O'Reilly hakkındaki mesajımı aldın mı?"

"Evet. Onu arıyoruz Onu nasıl öğrendiniz?"

"Neden onu arıyorsun?" diye sordu donuk bir sesle, arabalara odaklanabilmek için gözlerini kırıştıırıyordu.

"Onu nasıl öğrendin?"

Kadın sorusuna cevap vermemişti ve adamın kanı daha da dondu. "Lincoln, bulduğum şu Moss Web sitesinin web yöneticisi. Web masraflarını Mary O'Reilly ödedi."

Bir an sessiz kaldı. "Tamam. Mary'yi nerede buldun?"

"Lincoln'ün kardeşi Truman'ı ziyarete gittim. Dün Lincoln'ün Glenn'in kulübesini bulmasına yardım etti. Mary onun sekreteri." Truman'ın emlak ofisine geri döndüğünde vücudu uyuşmuştu. "Glenn yaralandı. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum. Gitmem gerekiyor. 911'i aradım."

"," dedi sakince. "Neredesin?"

"Presidential Realty." Tökezleyerek kapıdan çıktı. Truman Glenn'in yanına diz çöktü ve başına bir havlu bastırdı. "Gitmem gerekiyor." Körü körüne telefonunu bir kenara bıraktı ve parmaklarını Glenn'in boynuna bastırdı, nabızı tekliyordu.

David, Glenn'i yanına yuvarladı. Ve Mary'nin ne yapmaya çalıştığını gördü.
al.

"Çantası," diye mırıldandı Truman. "Arkadaşın onun aldı. Neden?"

David çantayı bir kenara itti. "Bana Mary O'Reilly'den bahset. Buraya geldiklerinde polisler verebilmeniz için personel dosyasını çıkarın."

Truman titreyerek kendisine söyleneni yaptı, bir dosya dolabını açtı ve bir klasör çıkardı. "Geçen yaz iş başvurusunda bulundu. Eski resepsiyonistimiz beklenmedik bir şekilde öldü. Bir gün Mary bir başvuru formu doldurmak için geldi. Rahatlamıştım. İş ilanı vermeme bile gerek kalmadı."

David'in kanı . "Resepsiyonistiniz mi öldü? Nasıl öldü?"

"Merdivenlerden düştü. Yaşlıydı. Ayağını kaybetti." Truman'ın gözlerindeki korku daha da arttı. "Neden? Mary her zaman iyi bir işçiydi ve Lincoln'le arası iyiydi."

"Lincoln ile arası nasıldı?"

"Tedirgin olduğunda onu sakinleştirirdi. Bazen sakin bir günde konuşurlardı."

Glenn'in kafasına baskı yapmaya devam eden David, kendini düşünmeye zorladı. "Ne hakkında konuştular?" Gerçi tahmin edebileceğine bahse girmişti. Preston Moss.

"Bilmiyorum. Lincoln sessiz olduğu için mutluydum, böylece çalışabilirdim." Truman şaşkınlık ve korku içinde topuklarının üzerine oturdu. "Bu Lincoln'le ilgili. Neler oluyor?"

David siren seslerini duyabiliyordu. "Hepimizin bilmek istediği de bu," dedi suratsızca.

Sağlık görevlileri koşarak geldi. "Ne oldu?"

Truman, Mary'nin masasının yanındaki yeri işaret etti. "Sanırım bununla ona vurdu." Satış performansı için verilen bir ödüldü. Bir tarafında kan izleri vardı.

Sağlık görevlilerine çalışmaları için yer veren David, hiçbir şeye dokunmadan masayı aradı. "Glenn içeri girmiş olmalı. Asla yerinde duramaz. Bunu görmüş olmalı." Mary'nin adının açıkça görüldüğü bir maaş makbuzuydu. "O olduğunu biliyordu."

Truman masa telefonuna bakıyordu. "Dahili telefon açıktı, bizi dinliyordu. Lincoln hakkında soru sorduğunu biliyordu. Burada ne haltlar dönüyor?"

David maaş koanına baktı, dehşet nefesini kesmişti. "Annemi kaçırdı."

arşamba, 22 Eylül, 14:00.

Phoebe direksiyonu sıktı ve sakın kalmaya çalıştı. Kafasına bir silah doğrultulmuşken bu çok zordu. Kadın gençti, yirmili yaşların başındaydı. Emlak ofisinden koşarak çıkmıştı ki arabasını park ettiğini fark etti. Phoebe arabasını hareket ettirmeye hazırlanırken kadın arabaya atladı, silahını doğrulttu ve ona arabayı sürmesini söyledi.

"Kimsin sen?" diye sordu sesi titreyerek. "Kapa eneni ve sr," diye genç kadın. "Beni öldürecek misin?"

Genç kadın acı acı güldü. "Yapmamı ister misin?"

" sayılmaz. Arkadaşım oğlumla birlikte oradaydı. Ona zarar verdiniz mi?"

"Onu ben öldürmedim ama çeneni kapatmazsan seni öldüreceğim. Buradan sağa dn."

Phoebe itaat etti, gözleri onu durdurmanın herhangi bir yolunu arıyordu.

Ara

ba. "Bunu yapmanızı tavsiye etmem," dedi kadın sessizce. "Gerçekten mi?"

Phoebe bir nefes aldı. "Sana arabayı ve telefonumu vereceğim.

Aramayacağım

Polis."

"ok geç. Baban çoktan denedi. Ama telefonunu alacağım." Mary Phoebe'nin çantasını karıştırdı, telefonunu buldu, bataryasını çıkardı ve arka koltuğa fırlattı. "Artık seni takip edemezler."

Phoebe yıllar boyunca ailesinin başının kaç kez belaya girdiğini, kaç kez neredeyse öldürüldüklerini düşündü. Her zaman bir şekilde oturup haber beklemenin daha zor olması gerektiğini dşnmşti. Dua etmek. Yanılmışım. Ama ailesi her zaman soğukkanlılığını korumuş, akıllıca davranmış, yardım gelene kadar zaman kazanmıştı. Ben de öyle yapacağım.

Başkaları için sık sık söylediği sözleri sessizce tekrarlayarak dua etmeye başladı.

"Ne sen?" diye tersledi kadın. "Dua ediyorum."

"Peki, dur. Zaten kimse senin dualarını duymayacak."

"Bileceğim," diye mırıldandı Phoebe. "Bu kadar yeter." Onu arıyor olacaklarını biliyordu. Korkmasına izin vermeyecekti. Bunun yerine yer işaretlerine odaklanacaktı, böylece kaçtığında geri dönüş yolunu bulabilecekti.

Kadın radyoyu açtı ve haberleri bulana kadar ayarladı. Spiker, "Bugün iki üniversite öğrencisi ölü bulundu," diye bildirdi.

"Biri dairesinde, diğeri de üniversite yurdunda. Polis bu ölümlerle ilgili olarak sorgulanmak üzere Mary O'Reilly'yi arıyor. Mary Francesca O'Reilly'nin nerede olduğuna dair herhangi bir bilginiz varsa, lütfen polisi arayın."

Phoebe kadına baktı. "Sanırım sen Mary'sin." Mary'nin çenesi gerilmişti. "Kapa çeneni. Kapa çeneni. Ve. Sür."

Çarşamba, 22 Eylül, 14:15.

Olivia, David'i Jefferson'ın emlak ofisinde yerde otururken buldu, yüzü bronz teninin altında solgundu. Çenesinde bir sıra dikiş vardı. Gömleğinde kan vardı.

Onun yanına çömeldi. "İyi misin?"

Gözleri bomboştu. "Glenn maaş koçanında Mary'nin adını gördü ve ona vurdu. Onu kovaladım ve o da bana ateş etti. İyi bir nişancı değil."

Olivia onun bileğine dokundu, nabzının çılgınca attığını hissetti. "David, iyi misin?"

Gözlerini kapattı. "Onları kovaladım ama yeterince hızlı değildim. Annemi aldı."

Elini Glenn'in kolunun üzerinde kaydırды. "Gömleğindeki kan senin mi yoksa Glenn'in mi?"

"Glenn'in."

"Bugün görevde olduğumu sanıyordum."

Ağzı acı bir şekilde buruştu. ", bunlar . Lanet kedi."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun David."

"OTJ kazası. Annem ve Glenn beni itfaiyeden aldılar. Dinlenmem gerekiyordu ama dinlemedim. Lincoln'ün web sitesinden bilgi aldım. On yıldır ölü bir profesörün adıyla kullanıyormuş."

"Mary'nin Lincoln'ün bazı faturalarını ödediğini söylediniz. Onun kredi kartını mı takip ettin?"

"Evet. Ve sonra seni arayıp bilgi verdim. Saatler önce." Ses tonu biraz suçlayıcı bir hal aldı ve kaçırıldı. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Biliyorum," dedi nazikçe. "Lincoln'ün kardeşini nereden biliyorsun?"

"Lincoln dün cep telefonunu aradı."

Oh. "Dün bizi beklerken Lincoln'ün cep telefonu kayıtlarını kontrol ettin, değil mi?"

Pişmanlık duymadan başını salladı. "Öncelikler. Seninki bir katili yakalamaktı. Benimki ise evime gelip insanlarıma zarar verecek başka bir Lincoln olmadığından emin olmaktı."

Bunu yapacak, halkını koruyacaktı. "Mary'nin sekreter olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Truman buluştuğumuzda onun adından bahsetmişti. Daha önce bilmiyordum. Seni arardım. Annemi ve Glenn'i tehlikeye atmazdım."

"Biliyorum. Eyalet polis helikopteri havada, arabasını arıyor."

Bakışlarıyla onu kısırdı. "Neden Mary'yi arıyordun? Söyle bana."

Olivia iç çekti. "Kundakçılardan en az birini, belki de üçünü de onun öldürdüğünü düşünüyoruz."

David gözlerini kapattı, sertçe yutkunurken boğazı çalışıyordu. "Silahla mı?"

"Hayır."

"sanmıyorum. Doğru dürüst ateş edemezdi. Beni ayakta tutan tek şey bu, o silahla rahat olmadığını bilmek. Belki de yapmaz..." Durdu, kontrolü sağlamak için mücadele ediyordu. "Aman Tanrım. Annemi kaçırıldı."

"Biliyorum," diye mırıldandı Olivia. "Onu bulacağız."

"Mary Lincoln'e yakın olmak için buradaki işe başvurdu. Truman son resepsiyonistlerinin merdivenlerden yuvarlandığını söylüyor."

"Olamaz."

Gözlerini açtı, dehşete düşmüştü ama işliyordu. "Lincoln'le konuşmuş. Cam topları ve direğe çizilen VE'yi bu şekilde öğrenmiş olmalı."

"Onu nasıl buldu?"

"Web sitesi aracılığıyla, sanırım. Lincoln'e soralım."

Başını salladı. "Soracağım."

"Geliyorum." Adamın ona attığı bakış öfke doluydu. "Bana hayır demeyi aklından bile geçirme. Bana tekrar ihtiyacın olabilir." Ağzı acı bir şekilde buruştu. "Ben kedi kurtaran itfaiyeciyim."

"Olivia." Noah, Mary'nin masasında durmuş, çantasının içindekileri inceliyordu. Noah da solgundu. Phoebe Hunter, Eve'in annesi gibiydi. Ama Noah baskı altında kendini kanıtlamıştı. Olivia onun kendini toparlayacağını biliyordu. "Telefonlar. Bir sürü telefon." Eldivenli eliyle bir MP3 çaları tutup çevirdi. "Üzerinde 'bir numara' yazıyor."

"Çal şunu," dedi David sert bir sesle.

Olivia ve David bağlı olan kulaklığın etrafında toplanmış izlerken Noah yaptı. Görevimiz Tehlike temasının tiz bir yorumu belli belirsiz duyulabiliyordu, sonra Olivia ilk fotoğrafı gördü ve anladı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Bu Tracey Mullen." Yüzü apartman penceresindeydi, ağzı açık sessiz bir çığlık atarken cama vuruyordu. "Biri bunu videoya çekmiş," dedi David, Tracey gözden kaybolurken sesinde dehşet vardı, elleri camdan aşağı iniyordu. "Birinin izlerini gördüm. ellerini cama dayadı."

Kamera, ay ışığında yüzleri net bir şekilde görülebilen dört figüre geri döndü.

"Joel, Mary, Eric ve Albert," dedi Olivia. "Joel içeri girmek için mücadele ediyor. Eric ve Albert onu tutuyor, sonra Albert Joel'in kafasına vuruyor."

"Sonra Albert ve Eric Joel'i sürükleyerek götürdüler," dedi Noah. "Tam düşündüğümüz gibi."

Olivia, Mary'nin pencereye son bir kez bakmasını izledi, sonra Albert ve Eric'i Joel'i iterek geçirdikleri çite kadar takip etti. "Tam düşündüğümüz gibi," diye mırıldandı.

"Biri bunu videoya çekmiş," diye tekrarladı David. "Tracey ölürken sadece izlediler."

Noah nefesini dışarı üfledi. "Beşinci bir adamımız var."

Video değişti. "Tomlinson'ın deposu, yangından önce," diye mırıldandı David.

"Bağlantı bu," dedi Noah. "Beşinci adam onlara şantaj yapıyordu."

Video durdu ve üçü bir süre sessiz kaldı. Sonra Olivia arkasında "#2" yazan bir tane bulana kadar telefonları karıştırdı.

"Bir sürü metin. Ekler. Fotoğraflar. Tomlinson'ın deposu yanıyor, Eric'in cesedi, tıpkı bulduğumuz gibi." Bir sonraki eki açtı.

"Dorian Blunt'ın evi," dedi David. "Mahalle alevler içinde kalmadan önce."

"Ve Albert'tan biri öldü," dedi Olivia. "Mesajda 'Siktir git' yazıyor. Sanırım Mary itilip kakılmaktan bıkmıştı. şantajcıyla bu şekilde iletişim kuruyorlarmış. Abbott'u aramalıyız."

Noah yaptı. "Bruce, beşinci bir kişi daha var..." Kaşlarını çatarak dinledi. "Nereden biliyorsun?" Olivia'ya baktı. "Austin Dent karakolda. Abbott ona Joel, Eric ve Albert'ın fotoğraflarını gösterdi ve gördüğü adamın onlardan biri olmadığını söyledi."

Olivia, Mary'nin çantasının içindekileri topladı. "Ona geldiğimizi söyle." David'e baktı. "Glenn'le buluşmanız için sizi hastaneye götürecek birini çağırayım mı?"

"Hayır, Lincoln'le konuşmam . Eğer bir şey delireceğim."

Abbott ve Donahue'nun da aynı fikirde olacağını umarak başını salladı. "Tamam. Gidelim. Hadi gidelim."

Yirmi Beşinci Bölüm

Çarşamba, 22 Eylül, 1425

Yavaşla," diye tersledi Mary ve Phoebe irkildi. Bu sözler genç kadının neredeyse yarım saattir söylediği ilk sözlerdi. Yan yollardan gitmişler ve sadece birkaç araba geçmişlerdi. "Şu arabanın arkasında dur." İleride yolun kenarında terk edilmiş siyah bir Lexus vardı.

Phoebe zorlukla nefes almaya cesaret ederek itaat etti. "Sen gittiğinde kimseye söylemeyeceğim."

Mary alay etti. "Hayır, gelmeyeceksin çünkü benimle geliyorsun."

Phoebe gözlerini kapattı. "Neden?"

"Çünkü sana ihtiyacım olabilir." Silahı Phoebe'nin kaburgalarına dayadı. "Eğer o yakışıklı oğlunu tekrar görmek istiyorsan, dediğimi yapacaksın. Arabadan in."

Phoebe itaat etti, bacakları lastik gibiydi. "Sana yardım edebilirim. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Mary gözlerini devirdi. "Yürü." Phoebe yürüdü, Mary bir metre kadar arkasından geliyordu. "Şimdi sürücü kapısının yanında dizlerinin üzerine çök ve altını yokla. İçinde anahtar olan şu manyetik kutulardan biri olacak. Anahtarı çıkar ve ayaklarımın dibine at."

Phoebe başına doğrultulan silahın bilinciyle diz çöktü. "Biraz

hızlan yoksa burada ölürsün," dedi Mary sabırsızca. "Ben

yaşlıyım," dedi Phoebe sertçe. "Yavaş hareket ederim."

"Daha hızlı hareket et yoksa yaşlanmayacaksın."

Phoebe arabanın altına uzanarak boynuna taktığı küçük madalyonu zincirinde sallamaya başladı. Polisin madalyonu ve kendisini bulacağını umarak madalyonu çekiştirdi ve anahtara uzanırken zincirin toprağa izin verdi. Anahtarı fırlatıp atmayı düşündü ama vazgeçti. Mary iki adam öldürmüştü. Phoebe'nin onu da öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu. David, neredesin?

Phoebe ayağa kalkmaya çalıştı ve anahtarı uzattı. "Annen yaşlı bir kadını kaçırmaya ne derdi, Mary?"

Mary irkildi, sonra anahtarı kaptı. "Annem öldü," diye tersledi.

Phoebe hızlı bir nefes aldı. "Özür dilerim."

"Olma. Belki onu da ben öldürdüm." Mary yolcu arabasının kapısını açtı. "Bin. Sonra çeneni kapa ve sür."

Phoebe arabaya bindi ve sürücü tarafına geçti, Mary arkasından sürünerek geldi, silah hâlâ bana doğrultulmuştu. Kalbi çarpan Phoebe, Mary'nin ona uzattığı anahtarı aldı.

"Bilmek istiyorum. Anneni sen mi öldürdün Mary?"

Mary başını salladı ama sesi titriyordu. "Hayır. Benim hatam değildi. Şimdi sür, yoksa yine benim hatam olmayacak."

Phoebe ona küçük bir baş selamı verdi, sonra arabayı çalıştırdı. Yüce Tanrım. Şimdi ne yapacağım?

Çarşamba, 22 Eylül, 15:30.

David, Olivia'nın masasındaki sandalyeye oturmuş, gözlerini Abbott'un ofisine açılan pencereye dikmişti. İçeride Noah, Abbott, Barlow ve Micki ile birlikte cep telefonlarından gelen mesajları okuyor ve Mary'nin çantasında buldukları videoyu gözden geçiriyorlardı. Belli aralıklarla gözlerini kaldırıyor, pencereden onunkilerle buluşuyor ve başını sallıyordu. Haber yok.

Noah ofise bir beyaz tahta getirdi ve David bir zaman çizelgesi oluşturduklarını görebiliyordu. Her kundaklama, her cinayet. Ama artık tek bir şey önemliydi.

Bağırsakları sürekli çalkalanıyordu. Gördüğü resimleri, Mary'nin öldürdüğü iki üniversite öğrencisinin cesetlerini düşünmemeye çalışıyordu ama zihnini dolduruyorlardı. Tracey Mullen'in ölümü bir kazaydı ama diğerleri... Mary bir katildi.

Annem de onda. Neredeyse iki saat olmuştu. Her yerde olabiliyorlardı. Daha önce benzin deposunu doldurmuştu, durmak zorunda kalmadan önce Kanada'ya ulaşmalarına yetecek kadar yakıt almıştı.

Arkasında Tom telaşla volta atıyordu. David, Truman'ın ofisinden gelirken Olivia'nın arabasından çocuğu aramıştı ve Tom onu burada, yüzü bembeyaz ve dehşet içinde .

"Onu yanımda götürdüğüme inanamıyorum," diye mırıldandı David. "Bunun olmasına izin verdiğime."

Tom derin bir iç çekti. "Kapa çeneni David. sen yapmadın. Bunların hiçbirini sen yapmadın. Etrafımızda kötü şeyler olur ve biz onları durdururuz."

"Onu evde tutmalıydım."

Tom, Kane'in sandalyesine çöktü. "Dinlemezdi. Oraya gitmeden önce Truman Jefferson'ı kontrol ettin mi?"

"Ethan yaptı. Truman sağlam bir iş adamıdır, başı hiç belaya girmedir." "O halde tehlikeli olacağını düşünmek için bir nedeniniz yoktu. Tehlikeliydi. Tanrı aşkına, bir emlak ofisi. Yemin ederim, bazen kendini öyle sanıyorsun."

David, Tom'un öfkeli gözlerini kaşlarını çatarak karşıladı. "Sanırım ben neyim?"

"Tanrım." Tom yumruğunu masaya vurdu. "Her zaman lanet olası kahraman olamazsın."

David, Tom'un beklenmedik ve... yanlış öfkesi karşısında gözlerini kırıştırdı. "Ben değilim." "Her neyse." Tom bir nefes aldı ve .

"Bağırmamalıydım. Sen

büyükanneme ne yapacağını söyleyemez. Kimse söyleyemez. Kendinizi suçlamayı bırakın ve beyninizi kullanmaya başlayın."

David gözlerini kapattı. Çocuk haklıydı. "Mary O'Reilly hakkında ne biliyoruz?"

"Bunun yanı sıra o kart taşıyan bir deli mi?" Tom bilgisayar çantasını sıvazladı, ağzı asık bir çizgiye dönüştü. "Hadi buradan çıkalım ve öğrenelim."

"Olivia'ya söyleyeyim," dedi. "Hemen döneceğim." David Abbott'un kapısına vurdu ve kadın dışarı çıktı, onu boş bir konferans odasına yönlendirip kapıyı kapattı.

"Yeni bir şey yok," dedi. "Müsait olan herkes arıyor. Mary'nin telefonundan gelen mesajların ve emlak ofisinin dışında arabasında bulduğumuz dizüstü bilgisayardan gelen e-postaların izini sürüyor." Başını kaldırdı, mavi gözleri çok yoğundu. "Anneni bulacağız. Mary'nin ona zarar vererek kazanacağı hiçbir şey yok."

"Peki ya cep telefonu numarası?" diye sordu kısık sesle. "Lincoln'ün aradığı mı?"

"Mary'nin telefonuydu, çantasında. Anneni birkaç kez aradık ama telesekretere düşüyor. GPS sinyalinin takip edemiyoruz ama denemeye devam edeceğiz. Dedektiflerimiz Mary'yi yurttan tanıyan, sınıfta yanında oturan herkesle konuşuyor. Nereye gitmiş olabileceğini bulmaya çalışıyoruz." Elini onun yanağına götürdü. "Sana dinlenmeni söyledim ama dinlenmeyeceğini biliyorum."

Yüzünü onun eline çevirdi. "Düşünemiyorum," diye itiraf etti. "Nefes alamıyorum."

Başparmağı onun dudaklarını okşadı, yatıştırıcı, cinsel değil. "O zaman bırak da bir süre senin yerine ben düşüneyim. Git Glenn'i gör. Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağıma söz veriyorum."

"Peki ya Lincoln?"

"Dr. Donahue onunla birlikte. Bu sabah ona sakinleştirici verdiler. İki gardiyanın başka bir kundaklamadan bahsettiğini duymuş ve kendini kaybetmiş. Kendine geldiğinde onunla konuşmam için beni ayarlayacağını söyledi. Seni arayacağım, böylece orada olabilirsin."

Onu kendine çekti, sıkıca tuttu, kelimeler dökülürken sesi kırıldı. "Onu sürekli kafasında silahla görüyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Bir an daha tuttu, sonra çekti. "Geri dönmem gerek. Bir şey duyar duymaz seni arayacağım. Onu bulacağız David."

Onun sözünü tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu ama boş boş oturamazdı. Omurgasını çelikleştirerek Tom'a döndü. "Hadi gidelim, evlat. Bana neler yapabileceğini göster."

Çarşamba, 22 Eylül, 15:45.

Olivia Abbott'un penceresinde durmuş, David ve Tom'un asansöre doğru yürümelerini izliyordu. "Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı. İki öncelik. Kurşun atan bir adam ve uyuşturucu kullanan bir kadın. İkisi de katildi. Ama kadının elinde bir rehine vardı.

"Hepimizin var," dedi Abbott. "Oturun ve bir plan yapalım."

Tüm öğrencilerin telefonlarındaki mesajları inceleyerek zaman çizelgesini bir araya getirdiler. Videonun tekrarları, dört öğrencinin Tracey Mullen'ın binada olduğunu bilmediklerini açıkça ortaya koyuyordu.

"İlk yangını bir amaç uğruna çıkardılar," dedi Noah. "Joel şampiyondu ama Lincoln ile arkadaş olan Mary, Moss'un anısına cam topu bıraktı."

Micki, "Moss son yangını çıkardığında sadece on bir yaşındaydı," dedi.

"Ama radikal çevrelerde bir efsanedir." Barlow omuz silkti. "Bir şekilde onun adını duymuş. Belki bir öğretmeni, bir ebeveyni ya da kendi internet gezintisi aracılığıyla."

Olivia, Truman Jefferson'dan ve üniversiteden aldıkları Mary'nin kişisel bilgilerini tekrar okudu. "Yirmi üç yaşında, bekâr. Ailesi ölmüş. Okul ücretini kendi ödemiş, kredi ya da mali yardım almamış. Alternatif bir gelir kaynağı olmalı. Emlak ofisindeki işi oda ve yemek masraflarını karşılamaya yetmiyor."

"Acil durumda aranacak kişiler boş bırakılmış," diye ekledi Noah. "O yalnız biriydi."

"Damardan uyuşturucu bağımlısı," dedi Olivia. "Transkriptinde felsefe okuduğu ve geçen bahar Çevre Etiği dersi aldığı yazıyor. Joel'le orada tanışmış."

"Truman'ın ofisinin önüne park ettiği arabanın parası ödenmişti," dedi Noah. "Dizüstü bilgisayarını dışında olağandışı bir şey bulamadık. Araba onun yurt adresine kayıtlıydı."

"Yaz boyunca nerede yaşıyor?" Micki sordu.

Olivia sinirli bir şekilde kâğıdı masaya fırlattı. "Posta kutusu. Kahretsin."

"Tamam," dedi Abbott sakince. "Mary'nin üzerinden ve sıkıştık."

"Şantajcı hakkında konuşalım, çünkü bir yerde kesişiyorlar."

Olivia başını salladı. "Apartman yangınının olduğu gece şantajcı orada olacaklarını biliyordu çünkü elinde bir kamerayla gelmişti. Tomlinson ve Dorian Blunt'ı da tanıyordu. Bir şekilde bağlantılılar. Bir düzlemde, hepsi kesişiyor. Nerede?"

Micki, "Şantajcı tetikçi," dedi. "Austin'in saklandığı dairenin rıhtım tarafına doğru gitti."

"Austin duman kokusunu alınca kaçtığını söyledi," dedi Abbott. "Rıhtım tarafındaki kapıdan çıkmayı başarmış ve Tracey'nin orada olmadığını fark etmiş. Kundakçıları hiç görmemiş, onlar binanın diğer tarafındaymış. Austin tetikçinin binanın etrafından dolaştığını görmüş. Weems onunla yüzleşmiş, adam ateş etmiş, bir bota binmiş, kar maskesini çıkarmış ve hızla uzaklaşmış." Masanın üzerine bir kroki attı. "Tetikçimiz."

Olivia, "Bu yüzü binlerce kez, binlerce farklı yerde gördüm," dedi.

"Biliyorum ama şu anda tek yüz bu."

Noah zaman çizelgesini inceledi. "Şantajcı Eric'in Paris'e bilet aldığını biliyordu, çünkü Albert'in cep telefonuna uçuş saatini mesaj atmıştı. Bunu nasıl bilebilir ki?"

"Aynı şekilde tercümanın bize yardım ettiğini de biliyordu," dedi Olivia. "Bizi takip etti."

Noah başını salladı. "Eric'i fiziksel olarak takip etmedi. Eric uçak biletini internet üzerinden, doğrudan banka hesabından ödedi. Eric'in bilgisayarına erişimi vardı."

Olivia birden David'in komodininin üzerinde, kendisinininkinin yanında duran cep telefonunu hatırladı. "Ya da onun cep telefonunu," dedi yavaşça. "Bu yüzden onların telefonlarını aldı."

Barlow, "Ama Eric'in telefonunu o almadı," dedi. "Mary aldı."

"Belki de Eric'i o öldürmediği içindir," diye cevap verdi Olivia, "Mary öldürdü. Eric'in kendi telefonuna ve sağladığı kontrollü hatta ihtiyacı vardı. Onunla bu şekilde iletişim kuruyordu."

"Ama bu şantajcının Eric'in uçak bileti aldığını nasıl bildiğini açıklamıyor," dedi Noah. "Tabii Eric'in cep telefonu hareketlerini izlemiyorsa." Micki'ye döndü, aniden kısılan gözlerinden olayı anladığı anlaşılıyordu. "Peki, bunu nasıl yaptı?"

"Orospu çocuğu. Bir şekilde şifrelerine ve kullanıcı adlarına erişmiş. Bahse girerim güvenli olmayan bir kablolu bağlantıdan sızmıştır."

"Başka bir deyişle, havaalanları, kitapçılar, kafeler," dedi Abbott ve Micki başıyla onayladı.

"İnsanlar gönderdikleri herhangi bir verinin başkaları tarafından görülebileceği uyarısını alıyor, ancak doğru yazılımla bunun sadece gönderdiğiniz veriler olmadığını fark etmiyorlar. Cihazınızdaki her türlü veridir."

"Yani Eric banka hesap bilgilerini kaydetmişse..." dedi Noah.

Micki Eric'in telefonunu aldı, birkaç tuşa bastı ve memnun bir ses çıkardı. "Eric'in tüm bilgileri burada. Şu anda onun banka hesabındayım. Biri dün soyup soğana çevirmiş, tam da Albert'ın Eric'in ülkeden kaçacağını bildiren mesajı aldığı sırada."

"Paranın nereye gittiğinin izini sür," diye sertçe emretti Abbott.

"Bu sadece banka bilgileri değil. Telefonlar e-posta sunucu bilgilerini ve şifreleri de saklıyor. Bunu ele geçirdiğinde, her yerden e-postalarına bakabilir. Her türlü şeyi öğrenebilir." Micki Eric'in kayıtlı mesajlarını gözden geçirdi, sonra telefonu çevirerek mesajları gösterdi. "Sulak alanları kurtarmak gibi. Hepsi burada. Eric ve Joel'in tüm planı."

"Ya da ilişkiler gibi," dedi Barlow. "Tomlinson öldüğünde masasında metresiyle çekilmiş fotoğrafları vardı. Bu onun şantajıydı."

"Ah," dedi Olivia, bulmacanın bir parçası birleşiyordu. "Tomlinson'ın resimleri. Şantajcı onun ilişkisini öğrenmiş ve o resimleri uzun zaman önce çekmiş."

Micki'nin gülümsemesi keskindi. "Geçen kış, hanımefendi kar botları giydiğinde."

Olivia başıyla onayladı. "Louise'de 'önceki' resimler vardı. Bahse girerim Tomlinson ödeme yapmadığı için şantajcı resimleri ona göndermiştir. Sonra da 'sonraki' resimleri çeken özel dedektifi tuttu. Louise boşanma avukatına vermek için hepsini karıştırdı. Cinayet tam da dediğin gibi oldu, Barlow. Bir infaz. Ödeşme."

"Peki Eric, Tomlinson ve Blunt ile yolları nerede kesişti?" Abbott sordu.

Barlow, "Tomlinson'ın mali kayıtlarına bir kez daha bakacağım," dedi, "Dorian'ın ve Eric'in kayıtlarıyla karşılaştıracam. Belki aynı yerde para harcamış ya da aynı yeri ziyaret etmişlerdir."

Olivia, "Bu bize şantajcı konusunda yardımcı olur," dedi. Kane'i kimin öldürdüğünü. Ona odaklanmak, onu bulmak istiyordu. Hak ettiği gibi bağırsaklarını deşmek. Ama David'in gözlerindeki dehşeti görebiliyordu. "Peki ya Mary? Phoebe hâlâ hayattaysa, Mary muhtemelen onu koz olarak elinde tutuyordur. Ama nerede olduğunu bilmeye hiç yakın değiliz."

Noah, Mary'nin kişisel veri sayfasını yakınına çekti ve bir kez daha gözden geçirdi. "Geçmiş kontrolünde eski bir adres çıktı ama kontrol için gönderdiğimiz polisler onu kimsenin tanımadığını söyledi. Yıllar önce orada yaşamış olabilir ama yakın zamanda değil ve Phoebe'nin arabasından da bir iz yok."

Olivia kaşlarını çattı, bir şeylerin uymadığını geç de olsa fark etti. "Bekle. Babası ölmemiş. Oda arkadaşları bir babası ve doktor bir erkek kardeşi olduğunu söyledi."

Abbott, "Geri dön ve oda arkadaşınla tekrar konuş," dedi.

Olivia Mary sayfalarını topladı. "Peki ya Lincoln? Onlar arkadaş ya da bir ilişkileri var. Belki Lincoln onun nereye gideceğini biliyordur."

Abbott, "Donahue görüşmeye uygun olduğunda arayacağını söyledi," dedi.

"Biliyorum," dedi Olivia. "Ama Truman dün gece Federallerin evini aradığını söyledi. Bahse girerim ellerinde Mary'nin Lincoln'ü nasıl bulduğunu anlatan dosyalar, bir dizüstü bilgisayar, bir şeyler vardır."

Abbott'un ifadesi karardı. "Lincoln hala B ve E'de ve saldırıda bizim."

"Bunu Özel Ajan Crawford'a söyle," dedi Noah, "çünkü Truman aramayı onun yaptığını iddia ediyor."

Abbott'un çenesi eğildi. "Yapacağım. Micki, Eric'in parasının izini sür. Barlow, Eric, Tomlinson ve Blunt'ın yollarını kestiği yerleri kontrol et. Beni bilgilendir ve kimse yeleğini çıkarmasın."

Çarşamba, 22 Eylül, 1605

David tepsisini Tom'un şarküteride hazırladığı masanın üzerine koydu. "Bugün meşgulüm."

Tom dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp baktı. "Biliyorum. Öğrenciler yurttan bulunan ölü adam hakkında konuşuyor, polisler Kane hakkında konuşuyor ve itfaiyeciler ya ortağın ya da... senin hakkında konuşuyor."

"Harika." David oturdu ve Tom'un sandviçini masaya doğru kaydırды. "Ye."

Tom önce yemeğe, sonra da David'in bakarak kaşlarını çattı. "Seninki nerede?" "Yapamam."

Tom tabağı masanın ortasına doğru itti. "Ben de yapamam. Yarisını ye."

Tom'un kablosuz kartını dizüstü bilgisayarının yuvasına takmasını izlerken birkaç lokmayı yutmayı başardı. "Hâlâ buranın cazibesini anladığımdan emin değilim," dedi David. "Yemekler fena değil."

"Yemekhaneden daha iyi. Ama çoğu insan buraya sosyalleşmek için geliyor." Dizüstü bilgisayarlarının başındaki müşterileri işaret etti. "Ve Kirby'de ücretsiz Wi-Fi olduğu için."

David tezgâha baktı. "Hangisi Kirby?"

"Müdür. Şu anda orada değil. Sohbet eden ve 'güle güle' diyen kişi o."

"Oh. O."

Tom başını kaldırdı. "Kirby seni rahatsız mı ediyor?"

David kıvrınma dürtüsüyle savaştı. "O sadece... yoğun."

Tom omuz silkti. "Bence bu flört bir rol. O kötü bir adam değil. Yedi ay önce o sözde muhabir onu takip ederken Eve'e yardım etti. Muhabirin profesörün sekreteriyle konuştuğunu, onu ve arkadaşını takip ettiğini bilmesini sağladı."

David bunu hatırladı. "Bu bilgi Eve'in hayatını kurtarmaya yardımcı oldu, bu yüzden sanırım benimle göz göze gelebilir. Ayrıca, bütün gece oradaysak yangın mahalline her zaman kahve gönderir." Yine de adamda onu rahatsız eden bir şeyler vardı.

Tom başını salladı. "İşte, ben de "

David, Tom'un dizüstü bilgisayarından çıkan karta baktı. "Eğer burada ücretsiz kablosuz internet varsa, neden senin kartını kullansınlar ki?"

Tom'un gözleri dehşet içinde açıldı. "Bana ücretsiz, güvenli olmayan Wi-Fi kullanmadığınızı söyleyin?"

David temkinli bir şekilde başını salladı. "Evet. Neden?"

"Hacklenmeyi bekliyorsun," diye mırıldandı Tom. "Bu kart güvenli. Kimse sabit diskime dokunamaz." David'in ekranı görebilmesi için sandalyesini masanın etrafında kaydırdı. "Ayrıca ekranımın üzerine bir kaplama koydum, böylece bir şey görmek için tam önünde olmanız gerekiyor."

"Ruhuna güveniyorsun, değil mi?" David sordu.

"Hayır." Tom Mary'nin adını yazdı ve bağlantılarla dolu bir ekran belirdi. İlk iki sayfa ölen iki üniversite öğrencisine atıfta bulunuyordu. Orada

Üç, David biliyordu ama polis Joel Fischer'la olan bağlantıyı henüz açıklamamıştı.

Tom sayfalamaya devam etti ve kaşlarını çattı. "İsimle ilgili bir şey bulamadım. Başka ne buldun?"

"Ethan bana onun sosyal medya hesabını verdi." David dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirdi ve hafızasından yazdı.

"Ben olsam bununla başlardım," diye homurdandı Tom. "Sonuçlar-yirmi üç, bekâr. Bakmakla yükümlü olduğu kimse yok. Devam eden öğrenci kredisi yok. Bir birikim, bir çek hesabı."

"Bu Ethan'ın bana verdiği diğer adres." David ekranı işaret etti. "Polis çoktan kontrol etti. Orada yaşamıyor ve şimdiki sakinler de onu tanımıyor.

Önceki sakinlerin kim olduğunu kontrol edebilir misin?"

Tom adresi bir emlak vergisi web sitesine girmiş. "Şimdiki sahipleri üç yıldır orada. Önceki sahibi burayı kiralık mülk olarak kullanmış. Önceki sahibi Bayan Annie Walsh, hala hayatta ve buralı."

David çoktan ayağa kalkmıştı. "Hadi gidelim." Çarşamba, 22 Eylül, 16:35.

Olivia ve Noah arabalarından inip terk edilmiş yeşil Taurus'a yaklaştılar. Phoebe'nin arabasının uzak bir yolda görüldüğü haberini aldıklarında Mary'nin oda arkadaşıyla yeniden görüşmek üzere üniversiteye .

İhbarı yapan memur, ayık bir şekilde onları izleyen bir adamı işaret etti. "Buradan yarım mil ötede yaşıyor, kurbanı radyodan duymuş."

"Onunla birazdan konuşacağız, teşekkürler." Olivia göreceklelerinden korkarak arabanın etrafında yürüdü. "Kan yok. Kilit açık." Midesi sıkışarak bagajı açtı. Sonra boş olduğunu görünce rahatladı. "Aklımda kötü bir resim vardı."

"Ben de öyle," dedi Noah kararsızca.

Olivia, Phoebe'nin arabasının önündeki bankette yürürken gözüne bir gümüş parıltısı ilişince durdu. Bir kalemle zinciri topraktan çıkardı ve madalyon sallansın diye yukarı kaldırdı. "Noah. Bu bir Aziz Jude madalyonu. Phoebe'nin takip takmadığını biliyor musun?"

"Sanırım öyle. Eve'de de tıpkı bunun gibi bir tane var."

Bir poşete koydu ve dikkatlice cebine soktu. David için. Her ihtimale karşı. Ama böyle düşünmesine izin vermedi. David için.

"Lastik izleri," diye not etti Olivia. "Burada başka bir araba daha vardı." Yolun karşısına geçtiler ve kendilerini bekleyen adama kendilerini tanıttılar. "Yeşil arabayı ne zaman fark ettiniz?"

"Yaklaşık yarım saat önce. Şehirdeki bir randevudan dönüyordum. Geldiğimde burada değildi ama başka bir araba vardı. Bu iki saat önceydi."

"Hangi araba buradaydı, efendim?" Noah sordu.

"Siyah bir Lexus." Plakasını saydı. "Çektirmeden önce hareket etmesi için onlara bir gün verecektim. İlk kez bugün fark ettim. Dün gece saat onda orada değildi."

Olivia plakayı söyledi, sonra da kendine kızarak telefonu kapattı. "Teşekkür ederim, efendim. Çok yardımcı oldunuz." Aceleyle arabalarına döndü ve telsizi açtı, Noah da arkasından. "Bu Eric'in arabası," dedi. "Arabası var mı diye hiç kontrol etmedik."

"Albert'ı bulmak için acele ediyorduk," dedi kadın arama bülteni çıkardıktan sonra. "Biliyorum." Ama şimdi bunun için endişelenemezlerdi.

". Biliyoruz.

Phoebe buradaydı ve kanaması yoktu. Bu iyi bir şey. Eric'in Lexus'unda GPS var mı bakalım."

Çarşamba, 22 Eylül, 17:05.

Mary'nin yatakhanesinin önüne geldiklerinde Olivia, "Lanet olsun," diye homurdandı. "Eric'in yol yardım hattı dört gün önce kesilmiş. Ona ulaşmaya çalışmışlar ama cevap alamamışlar."

"O zaman umarım oda arkadaşının bizim için yeni bilgileri vardır."

Mary'nin oda arkadaşı Helen'i ev danışmanının odasında ders çalışırken buldular.

"Helen, daha önce Mary'nin babasıyla tanıştığını söylemiştin," dedi Olivia. "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen yıl Noel'den sonra. Ona bir hediye getirdi ve o da hediyeyi yüzüne fırlattı. Ona baba dedi." Helen alaycı bir ton taklit etti. "Sanki bir pislikmiş gibi."

"Ona hediye olarak ne verdi?" Noah sordu.

"On tane elli dolarlık banknot." Omuz silktilti. "Kulak misafiri oldum. İki yıldır bu kız grubuyla odada kalıyorum. Diğerleri iyiydi ama Mary içine kapanıktı. Her şey büyük bir gizemdi. Bu yüzden adam ortaya çıktığında şaşırdım. O da şaşırdı."

"Aşağı inip onu yakalamadı mı?" Noah sordu. "Kuralın bu olduğunu sanıyordum."

Helen yine omuz silkti. "Sanırım rozeti geçmesini sağladı."

Olivia yine çok kötü bir hisse kapıldı. "Ne tür bir rozet?"

"Sanırım bir polis. Alt kattaki güvenliğe sorabilirsiniz. Ellerinide bir kayıt olabilir. Kış tatilinden döndükten sonraydı. Ocak ortası. On yıl olduğunu ve çitleri onarmakla ilgili bir şeyler söyledi. Mary parayı adamın suratına fırlattı, ondan hiçbir şey istemediğini söyledi ve ağlayarak odasına koştu."

"Babam ne yaptı?" Olivia sordu.

"Parayı aldı. Bırakmasını umuyordum ama ."

"Peki ya doktor kardeş?" Noah sordu.

"Bir keresinde onu uyku hapi alırken görmüştüm. Uyumakta güçlük çektiğini söyledi ve kardeşi aradı. Bana bir senaryo yazıp yazamayacağını sordum, o da soracağını söyledi. Hiç gönüllü olmadı ve ben de bir daha bu konuyu açmadım. Dediğim gibi, yakın değildik."

"Teşekkürler," dedi Olivia.

Alt kattaki resepsiyon görevlisine, Mary'nin ismine ve yaklaşık tarihine bakarak polisin geçen yılki ziyaretini takip edip edemeyeceğini sordular.

"Elbette. Kullanılan kimlik formuna göre sıralayabiliriz," dedi kadın. Aramayı yaptı, sonra ekranını çevirdi. "O hafta gelen ziyaretçiler. Sadece bir tanesi rozet kullanmış."

Olivia bakakaldı, sonra şaşkınlıkla Noah'ya baktı. "Bu her şeyi değiştirir."

Çarşamba, 22 Eylül, 17:15.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Bayan Annie Walsh onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı ve David'in aklına hemen annesi geldi. Lütfen. Kalbi kabararak boğazına doldu ve onu boğdu. Lütfen onun incinmesine izin vermeyin. Lütfen. Lütfen. Her şeyi yaparım.

"Beyler?" Bayan Walsh gözlerini ikisine dikti. "Bir sorun mu var?"

David boğazını sertçe temizledi. "Kiralık mülklerinizden birinde yaşayan bir kadın hakkında bilgi arıyoruz. Adı Mary O'Reilly. En az üç yıl önceydi, belki daha fazla." Ona adresi verdi.

"Hayır, o ya da diğer mülklerimi hiçbir zaman O'Reilly'lere kiralamadım." Kadın kapıyı kapatmaya başladı ve David elini kaldırarak kadının yüzünde beliren korkuyu izledi.

"Lütfen, biz suçlu değiliz. Annem kayıp. Adı Phoebe Hunter."

"Büyükanнем," diye ekledi Tom. "Bugün haberlere çıktı."

Bayan Walsh'un gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Bunu duymuştum. Zavallı çocuklar. Ama size yardım edemem. O'Reilly ailesini tanımıyorum."

David dudaklarını büzerek düşündü. "Adı Mary Francesca'ydı.

Belki-"

"Mary Fran? Elbette, onu hatırlıyorum. Zavallı kuzu. Annesini kaybetmişti. Gerçi bu, onlar benim mülkümde yaşamaya başlamadan önceydi."

"Nasıl?" David sordu ve kadın duraksadı, yüzünde acıma ifadesi vardı.

"Lütfen, hanımefendi."

"Bir kâbustu. Babası çalışmak için evden ayrılmıştı. Davetsiz bir misafir vardı ve Mary Fran'in annesi öldürüldü. Korkarım sopayla dövülmüştü. Mary'nin erkek kardeşi ağır yaralanmıştı. Yine de yaşadı. Sanırım annelerini korumaya çalışıyordu. Mary elinde telefonla bir dolapta saklanırken bulundu. Her şeyi duymuş."

"911'i mi aramış?" Tom sordu.

"Hayır, . Zaten benim duyduğum hikaye de buydu. Doğru olup olmadığını hiç sormadım."

Panik, David'in soğukkanlılığını yavaş yavaş yok ediyordu. "Bu ne zaman oldu?"

"Tanrım, on yıl olmuş olmalı. Belki de on bir. Mary Fran sadece on iki ya da on üç yaşındaydı ve Jonathan da on altı yaşlarındaydı."

"Bay O'Reilly'nin babasının adını öğrenebilir miyiz?"

"Sana söyledim, O'Reilly diye biri yoktu. Mary Fran'in soyadı Crawford'du."

David'in ağzı açık kaldı. Doğru duyduğuna inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Bu bir tesadüf değildi. "Crawford?"

"Crawford kim?" Tom sordu. "David." "O

FBI'dan. Yıllarca Moss'un peşinde koştu."

Bayan Walsh başını salladı. "Evet, bu onun işiydi. Bir davayı araştırmak için ayrıldı ve hapse attığı suçlulardan biri serbest bırakıldı ve ailesine zarar vermek için geri geldi."

"Bayan Walsh, kardeşi Jonathan'ın adresi ya da telefon numarası var mı?"

"Taşındıklarından beri onlardan haber almadım. Keşke size yardım edebilseydim.

Özür dilerim."

"Hayır hanımefendi, bize tahmin ettiğinizden çok daha fazla yardım ettiniz. Teşekkür ederim."

Gitmek için döndüklerinde "Bay Hunter," diye seslendi. "Anneniz için dua edeceğim."

"Teşekkür ederim," demeyi başardı David. Arabaya doğru koşarlarken David Olivia'yı aradı ve tekrar telesekreter çıktığında yüzünü buruşturdu. "Olivia, ben David. Beni ara. Ajan Crawford, Mary O'Reilly'nin babası. Bir erkek kardeşi var. Beni ara."

Arabaya bindiler ve Tom arabayı trafiğe soktu. "Şimdi nereye?"

"Crawford'u bulduk. Hapishaneye gidelim. Eminim oradadır, Lincoln'le konuşmak için bekliyordur."

"Crawford neden hiçbir şey söylemedi?" Tom öfkeyle sordu. "Mary'nin başına gelenleri haberlerde duymuş . Büyükanнем hakkında. Neden hiçbir şey söylemedi?"

"Bilmiyorum. Ama sormayı planladığımdan eminim. Daha hızlı sür, evlat." Çarşamba, 22 Eylül, 17:30.

Bir sıçrayışla uyandı, gözlerini kısarak çalar saatine baktı ve inledi. Planladığından çok daha uzun süre uyumuştı. Ellerini yüzünde ovuşturarak mesajlarını kontrol etmek için telefonunu eline aldı. Austin'den haber yoktu. Lanet çocuk. Hangi cehennemdeydi?

Kumandayı televizyona doğrulttu ve haberler ekranı doldurdu. Hep aynı, hep aynı. Yangın, kundaklama, ölü polis, yaralı itfaiyeci... Bekledi, sonra rahatladı.

"16 yaşındaki Austin Dent hala kayıp. Polis herhangi bir bilgisi olan herkesten..." Mükemmel. "Mary O'Reilly tarafından kaçırılan bir kadının hikayesini takip etmeye devam ediyoruz."

Ne oluyor be?

"Chicago'lu Bayan Phoebe Hunter, silah zoruyla O'Reilly'nin kaçış şoförü olmaya zorlandı. O'Reilly, iki üniversite öğrencisinin ölümüyle ilgili olarak kendisini sorgulamak isteyen yetkililerden kaçıyordu."

Yavaşça ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarını yatağa doğru itti. "Bu da ne böyle?" diye fısıldadı.

"O'Reilly'nin siyah bir Lexus kullandığına inanılıyor. Silahlı ve çok tehlikeli olduğu düşünülüyor. Eğer bilginiz varsa, lütfen ekranınızdaki numaradan MPD'yi arayın."

Telefonunu yatağa fırlattı ve yumrukları kalçalarında, televizyonun önünde durmaya başladı. "Şimdi ne yaptın lan sen, seni aptal sürtük?"

Kapısı alındığında hareketsiz kaldı. Hızla banka hesabından çıkış yaptı, dizüstü kapattı ve telefon çantasını yatağının altına itti. Belki de izci kızlardı. Belki de giderlerdi.

Ama kapıyı tekrar ve daha sert aldılar. "Kapıyı aç. İçeride olduğunu biliyorum."

Sesi tanıyarak dişlerini sıktı. Teşekkür , Mary. Hem de çok. Bir pantolon giydi ve üstsüz bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Gözetleme deliğinden yıllardır görmek istemediğı adamı görebiliyordu.

Adam hâlâ kravat takıyordu ve saçları 1960'lardaki gibi düz topuzluydu. Hâlâ siyah bir takım elbise, parlak ayakkabılar giyiyor ve belinde bir silah taşıyordu. Ve hâlâ çok ciddiye aldığı bir rozet taşıyordu. Günün birinde bu onun ölümü olacaktı. Umarım.

Kapının alınması ve adamın sesi daha da arttı. "A. Bu kapıyı. Kapıyı. Şimdi."

O da öyle yaptı, başını yana eğmiş, yüzünde en gösterişli gülümsemesiyle duruyordu. "Merhaba baba. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Yirmi Altıncı Bölüm

Çarşamba, 22 Eylül, 17:45.

Crawford ona tiksintiyle baktı. "Tanrı'ya şükür baban değilim. Yalnız mısın?"

"Çok iyi. İçeri gel." Eski günlerin hatırına Crawford'a baştan çıkarıcı bir bakış attı.

Elbette hepsi bir numaraydı. Başta Crawford'u kızdırmak için tasarlanmış bir numaraydı. Daha sonra, dükkânındaki maço polislerin flört ettiğinde göz teması kurmadıklarını fark etmişti. Bu onu görünmez yapıyordu. Tam da sevdiği gibi.

"Kapa çeneni. Bak, tek bilmek istediğim, kız kardeşini gördün mü?"

"Hayır, ama haberleri gördüm. Yaramaz, yaramaz Mary. Bu senin için iyi görünmeyecek." Başını tekrar eğdi ve gülümsedi. "Belki de başından beri planı buydu."

Crawford'un çenesi öylesine sıkılmıştı ki dişlerinin kırılmaması mucizeydi. "Güzel. Bilmek istediğim tek şey buydu. Artık birbirimizi görmek zorunda değiliz, bir daha asla."

Hafifçe omuz silkti. "Açıkçası beni nerede bulacağınızı bilmenize şaşırdım."

"Her zaman biliyordum. Burası benim şehrim. Benden habersiz hapsiramazsın."

Crawford'a bilmediği şeyleri söylemek istiyordu. "Oh. Çünkü rozet taşıyorsun."

"Sen," Crawford, "asla işe yaramayacaksın."

Gözleri kısıldı, uzun zamandır inkâr ettiği öfkesi şimdi kabarıyordu. "Haklısın. İyi ki mükemmel bir oğlun var. Ama bir dakika. O da seninle konuşmuyor ve rütben de düşürülmedi mi? Burası artık senin kasaban değil. Mary'yi bulamaman çok kötü. En azından seni otlatmaya göndermeden önce düzgün bir tutuklama yapmış olurdun. Yeni bir üçlü cinayet, on iki yaşındaki bir bekardan daha değerli olmalı. Sonra görüşürüz. Güle güle."

Perdelerin arasından Crawford'un arabasına doğru yürüdüğünü görebiliyordu. Ama sonra adam durdu ve arabasına binip uzaklaşmadan önce kaşlarını çatarak yukarı baktı.

Bağırsakları sıkıştı. Bu bakışı biliyordu. Crawford'un gerçeği yeni keşfettim bakışı olduğunu biliyordu. Ne demiştim ben? Emin değildi.

Ve sonra anladı. "Oh, kahretsin," diye nefes aldı. "Oh, kahretsin." Bir gömlek, ayakkabı ve dizüstü bilgisayarını aldı. Ve silahını. Mary haberlerde sadece Albert ve Eric'le ilişkilendirilmişti. Joel'le değil. Üçlü bir cinayet olduğunu bilmemeliydim.

Polis beyaz minibüsü arıyordu, bu yüzden arabasına atladı ve Crawford'un gittiği yöne doğru gitti. Belki Crawford onun Phoebe Hunter'ın Mary'nin üçüncü cinayeti olduğunu kastettiğini düşünecekti. Belki de. Ama bu riski göze alamazdı.

Crawford'a yetişti ve görünmeyecek kadar geride kalarak hızını yavaşlattı. Crawford durana kadar bekleyecek, sonra da o piçi haklayacaktı.

Annesi Crawford'u eve getirdiğinden beri hep bunu istemişti. Dokuz yaşındaydı ve o zaman ondan nefret etmişti. O zamandan beri nefreti oldukça artmıştı. Crawford'un yüzünü tekrar görene kadar ne kadar büyüdüğünü fark etmemişti. Mary'yi neyin kızdırdığını merak ediyordu. Cam topları her ateşin başına bırakmak için çok zahmete girmişti. Cam topların bulunmasının ne anlama geleceğini biliyordu. Tam olarak kimi getireceğini.

Mary her zaman çıkarıcı küçük bir kaltak olmuştu. Yaşlandıkça geliyordu.

Crawford'un kafasına bir kurşun sıkmak neredeyse Mary'nin kafasına sıkmak kadar iyi olacaktı, ki bir sonraki adımı da bu olacaktı. Çünkü Mary'nin nereye gideceği konusunda oldukça iyi bir fikri vardı.

Çarşamba, 22 Eylül, 18:00.

"Kenara çek ve inmemeye izin ver," dedi David aceleyle, polis merkezini işaret ederek. Yirmi beş dakikadır Olivia, Noah ve Abbott'u arıyor ama bir sonuç alamıyordu.

Tom kenara çekti. "Park edecek bir yer geleceğim."

Vücudu kaskatı kesildiğinde David'in bir ayağı kaldırımdaydı. Crawford. "İşte orada." Öfke patladı ve Crawford'a doğru koştu, David onu siyah takım elbisesinin yakalarından tutup yerden kaldırmadan önce alarmı kaydetmek için sadece bir saniyesi vardı. "Nerede o?" Crawford'u tuğla duvara doğru itti. "Mary hangi cehennemde?"

"David!" Tom arkasındaydı, onu uzaklaştırıyordu. "Bırak onu."

Crawford'un yüzü kıpkırmızıydı. "Çek ellerini üzerimden. Bu bir saldırıdır.

a-"

David, Crawford'u sertçe salladı, gözlerinin kenarı kıpkırmızı olmuştu. "Ağzından çıkacak bir sonraki kelime Mary'yi nerede bulabileceğimiz olsa iyi olur. Çünkü annem onun elinde."

"David!" Olivia otoparktan koşarak çıktı, Noah da yanındaydı. Karşıdan gelen arabalardan kaçarak caddeyi geçti ve onun kolunu tuttu. "Bu şekilde olmaz. Bırak onu."

David, Crawford'u yere indirdi ve yakalarını yavaşça serbest bıraktı. Yumrukları iki yanına düştü ama bir santim bile geri çekilmedi. "Anlat onlara, Crawford. Onlara Mary'den bahset."

"David. Mary ve kardeşini biliyoruz. Nefes al." Yumruğunu ellerinin arasına aldı, tuttu, onu sakinleştirdi. "Bilmek istediğimiz şeyi öğreneceğiz. Güven bana."

Crawford, "Tutuklayın onu," diye mırıldandı. "Bu bir federal ajana saldırı-"

Olivia döndü, gözleri parladı. "Eğer federal ajan dersen, çekip giderim ve seni parçalamasına izin veririm, yemin ederim. Seni orospu çocuğu. Onun ne yaptığını biliyor olmalıydın."

Crawford'un gözleri titredi. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Kardeşiyle konuştum, o da bilmiyor. Beni yalnız bırakın."

"O senin kızın," diye bağırdı Tom, sesi titriyordu. "O benim büyükannem."

Crawford soğuk bir ifadeyle, "O benim kızım değil," dedi. "Akrabanız konusunda size yardımcı olamam."

David beyninin içinde bir patlama sesi duydu. "Kızınız üç kişiyi öldürdü ve arkadaşımı yaraladı. Kundaklamaları beş kişiyi öldürdü, bir mahalleyi yok etti ve ortağımı tekerlekli sandalyeye mahkum etmiş olabilir. O yüzden bize yardım etmenin bir yolunu bulsanız iyi olur."

"Cevabınızı dikkatlice düşünseniz iyi olur Ajan Crawford," dedi Noah, yüzü taş gibiydi. "Aileniz sizin için pek bir şey ifade etmiyor gibi görünüyor ama bizim için çok şey ifade ediyor."

"O benim kızım değil. Annesiyle evlendim, ona iki psikopat velet aldım," diye tükürdü.

"Çünkü anneleri öldürüldü," dedi David. "Eski bir mahkûmun evinize girip karınızı öldüresiye dövdüğü gece hangi davanın peşindeydiniz?"

Crawford geri adım atarak duvara çarptı. "Preston Moss."

"Barlow senin saplantılı bir adam olduğunu söylemişti," diye mırıldandı Olivia.

"Hayır, ben işimi yapıyordum. Yangın çıkaran, cinayet işleyen bir adamın peşindeydim."

"Moss'un peşinden koşmayı bırakacaksın," dedi Olivia sessizce, "ve Mary'nin peşinden koşmaya başlayacaksın."

"Nerede olduğunu bilmiyorum." David, adamın gözlerinin sinsice parladığını düşündü ve teninde bir tiksinti ürpertisi hissetti. "Ama sana başka bir şey verebilirim."

"Ne?" Olivia talep etti.

Crawford, "Kaynaklarım Mary ve üç yandaşının kimliğini tespit ettiğinizi söylüyor," dedi, "ama işin içinde başka biri daha var. Fischer'ın çocuğunu öldürdüğünü bilen biri. Bana Lincoln Jefferson'ı verirseniz size söylerim."

Crawford'a inanamayarak baktı. "Moss'u bu kadar çok mu istiyorsun? Arkamı dönüp David'in seni çıplak elleriyle öldürmesine izin vermeyi ne kadar istediğimi tahmin edemezsin. Oyunlarından, bilmem gerekenlerden ve karşılık beklemenden bıktım. Sen hastasın. Rozetini hak etmiyorsun." Cep telefonunu çıkardı, birkaç adım yürüdü. "Başkomiserimi arayacağım."

"Bekle." Crawford elini onun elinin üzerine kapatarak onu takip etti. "Onu arama. Söyleyeceğim-"

David havayı çatlatan sesle irkildi ve kendini ileri atarak Olivia ve Crawford'u yere düşürdü. İnsanlar çığlık atıyordu ve göz ucuyla Tom'un kendisini, kulak misafiri olmak için yaklaşan iki kadının üzerine attığını gördü.

Noah koşarak caddenin karşısına geçti ve David tekerleklerin gıcırtısını ve art arda iki el daha ateş edildiğini duydu. Polis merkezinin kapıları açılıp altı polis memuru silahlarını çekmiş halde sokağa koşarken Crawford ve Olivia'nın üzerine çöktü.

David titreyerek dizlerinin üzerine çöktü. "Olivia. Olivia." Crawford'u onun üzerinden itti ve kalbi durdu. Kız kanlar içindeydi ve hareket etmiyordu. "Olivia." Parmak uçlarını boğazına bastırdı. Ve nefes aldı. Yanında diz çökmüş olan memura, "Nabızı güçlü," dedi. "Bunu ben halledebilirim. Git diğerlerine bak."

Polis memuru hızla uzaklaştı. David Crawford'un nabzını kontrol etti ama adam ölmüştü, göğsündeki kocaman delikten akan kan kaldırımında birikiyordu. Kurşun adamın içinden geçmişti. Doğruca Olivia'ya. Muhtemelen omzuna isabet etmişti.

David kurşunun girip girmediğini kontrol etmek için bluzunun düğmelerini hızla açtı ve giydiği çelik yelege görünce rahat bir nefes aldı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Abbott yanlarında dizlerinin üzerine çöktü.

"Bilinci yerinde değil. Kafasını betona çarptı. Sanırım tüm bunlar Kan Crawford'un." David yavaşça çelik yeleği çekerek kadının omzunu ortaya çıkardı ve biraz daha sakinleşti. Şimdiden kötü bir çürük oluşmaya başlamıştı ama ne kan ne de açık bir delik vardı. Sadece güzel bir deri vardı. "Kurşun yeleğe isabet etmiş."

"Tanrı'ya şükür." Abbott Olivia'dan daha solgun görünüyordu. "Başka bir tanesini daha kaldıramazdım."

Kıpırdandı, biraz inledi ve elini başına götürdü. "Ow."

David onun elini nazikçe çekti, artık iyi olduğunu görebildiği için eli titriyordu. Fötr şapkası başının yarısına kadar inmişti ve onu bir kenara bırakarak başını kontrol etti. "Bir kaz yumurtası olacak ama açık yara yok."

"Güzel," diye mırıldandı. "İkimize de yetecek kadar dikişin var."

Unutmuştu. Parmaklarıyla çenesini yokladı, dikişlerin hiçbirinin patlamamış olması için rahatlatı. "Oturabilir misin?"

Kadın başını salladı ve adam ona yardım etti, bir anlığına ona sarılma ihtiyacına boyun eğdi. Onu kendine çekti ve ürperdiğini hissetti. Ya da belki de bu onun ürpertisiydi. "Crawford?" diye sordu.

"O öldü," dedi David, sadece onu daha önce konuşturmadıkları için pişmanlık duyuyordu.

Noah yanlarına çömelmiş, zor nefes alıyordu. "Kurşun kahverengi, son model bir Explorer'dan geldi. Kovaladım ama kaçtı. Plakasını aldım ve ihbar ettim."

"Ne oldu böyle?" Abbott talep etti.

"Crawford Mary'nin üvey babasıydı," dedi Olivia. "Sana söylemek için aradım ama sen komutanla kapalı kapılar ardında bir toplantıdaydın. Crawford onun nerede olduğunu bilmediğini söyledi ama biri onu vurduğunda başka kimlerin bu işe karıştığını söylemek üzereydi."

Abbott kaşlarını çatı. "Şantajcının kim olduğunu biliyordu ve bize hemen söylemedi mi?"

"Lincoln'ün velayeti için pazarlık yapmaya çalıştım," dedi Noah.

Abbott, Crawford'un cesedine tiksintiyle bakarak, "Orospu çocuğu," dedi.

David'in zihni dönüyordu. "Mary'nin kardeşiyle konuştuğunu ve onun nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Ama ya kardeşi yalan söylüyorsa? Ya Jonathan da işin içindeyse?"

Olivia önce Noah'ya, sonra da kafası karışmış bir halde David'e baktı. "Jonathan kim?"

"Mary'nin kardeşi," dedi David.

Olivia ayağa kalkmaya çalıştı. "Hayır, Mary'nin kardeşi bir doktor. Andy Crawford."

David kaşlarını çattı. "O zaman iki erkek kardeşi var. Birinin adı Jonathan." Tom'la birlikte öğrendiklerini onlara anlattı.

"Crawford'un kastettiği kişi Jonathan'dı," dedi Olivia. "Andy'yle konuşmuş olamaz, çünkü buraya dönerken onunla konuşuyordum. Andy, Mary'yi bulmamıza yardım etmek için Wisconsin'den geliyor."

"O zaman Jonathan'ı bulalım," dedi David

acımasızca. Çarşamba, 22 Eylül, 18:20

Crawford'u başından vurmayı tercih ederdi ama hareket halindeki bir arabadan ateş ettiği için daha geniş bir hedef seçmek zorunda kalmıştı. Crawford'un o uzun adamların yanında asla eğilmeyeceğini düşünmüştü. Sutherland ile tartışıyordu. Eğer onlara benden bahsetseydi, arabalarına kaçarlardı. O yüzden şimdilik güvende olduğunu düşündü.

Silahını ve dizüstü bilgisayarını alarak kenara çekti. Webster plakasını çıkarmıştı ama plaka çalıntı olduğu için bunun bir önemi yoktu. Yine de, onu arayan milyonlarca polis varken bu arabayı sürmeye devam etmek çok tehlikeliydi. Birini çalacak, sonra da Mary'yi bulacaktı.

O zaman gitme vakti gelmişti. Burada iyi bir dönem geçirmiş, bazı beceriler geliştirmişti. Kasasında sakladığı sahte kimliği alıp havalı bir yerde yeniden başlayacaktı. Offshore banka numaraları elinde olduğu sürece, dünya onun lanet olası istiridyeydi.

Çarşamba, 22 Eylül, 18:30.

Olivia konferans odasının kapısı açıldığında başını kaldırdı ve hemen açmamış olmayı diledi. Oda etrafını sarmış, midesini de beraberinde götürmüştü. David kapıyı arkasından kapattı, gözlerinde Mary annesiyle gittiğinden beri var olan dehşet vardı.

"Röntgen çektirmeniz gerekiyor." Taşıdığı bir avuç dolusu eşyayı masanın üzerine bıraktı. "Tylenol, buz torbaları, Micki'den temiz bir tişört ve Abbott'tan temiz bir yelek."

Artık Crawford'un kanını ve bağırsaklarını giymediği için mutlu bir şekilde gömleğini silkti. Ama bileğindeki düğmeyi iliklemeyi beceremedi ve görevi David üstlendi.

Bakışları kumaştaki deliğe sabitlendi. Birkaç saniye öylece baktı, yüzü kaskatı kesilmişti.

Zihni o anı yeniden canlandırdı, tıpkı onunkinin de öyle olduğunu bildiği gibi. Vurulma anı, kurşunun etkisi, kanın ani sıcaklığı, üçünün düşmesi. "Özür dilerim David. Crawford'un bildiklerini öğrenmeliydim. Eğer bu kadar kızgın olmasaydım..." Gözlerini kapadı, mutsuzdu. "Şantajcının kim olduğunu biliriz. Mary'nin nerede olduğunu bilebiliriz."

Kanlı yeleği çıkarıp omzuna bir buz torbası bantlarken sessizdi. "Bu buz torbasını en az yirmi dakika tutmalısın, sonra yeleği tekrar giyebilirsin. Omzunda bir miktar dönme kaybı yaşayacaksın."

Özrüne cevap vermemişti ve bu canını yakmıştı. Ama ondan ne söylemesini bekliyordu ki? Her şeyin yolunda olduğunu mu? Sorun yoktu. Öfkelenmişti, düşüncesizce hareket etmişti ve şimdi Crawford ölmüştü, bilgisini de yanında götürüyordu. Phoebe'ye zamanında ulaşamazlarsa... David beni affetmeyecek. Ben de kendimi affetmeyeceğim.

"Bu benim sol kolum. Hâlâ ateş edebiliyorum." Bir Tylenol patlattı ve ikinci buz torbasını başına bastırdı. "Geri dönmem gerek. İlk yardım için teşekkürler."

Olivia'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve kaçmak üzereyken onu tuttu. "Olivia, bekle. Bana bak." Baktı ve adamın gözlerinde hiçbir suçlama görmedi. Sadece saf bir korku. "Crawford'un öldürüleceğini bilmiyordun. Onun bildiklerini bilmeyi ister miydin? Tabii ki isterdim. Ama senin yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım. Lincoln on iki yıl önce korkunç bir şey yaptı ve suçunun cezasını çekmeli ama Crawford... o bir şekilde daha kötüydü."

Kadın ürpererek bir nefes verdi ve ona doğru eğildi. "Mary'yi başka bir şekilde bulacağız."

Kolları ona dolandı ve sarıldılar, teselli ve güç aldılar. "Yeni yeleği almadan gitme," diye fısıldadı şiddetle. "Söz ver bana."

Onu usulca öptü. "İşimi şansa bırakmayacağım. Şimdi geri dönmeliyim."

Konferans salonundan çıktı ve gözlerini kırıştırdı. Louise Tomlinson asansörden çıkıyordu. "Bayan Tomlinson?"

Louise tereddüt etti, sonra omuzlarını dikleştirdi. "Dedektif Sutherland. Sizinle konuşmam gerekiyor. Bu çok önemli. Dedektif Kane'i televizyonda duydum."

Haberler. Özür dilerim."

Olivia, Kane'in boş masasına bakmak yerine kadının bakışlarıyla buluşmak için kendini zorladı. "Teşekkür ederim. Dedektif Webster'la birlikte kocanızın cinayeti üzerinde çalışıyorum. Lütfen benimle gelin."

Louise'i, Noah'nın Barlow ve Micki ile yuvarlak masada oturduğu Abbott'un ofisine götürdü. "Abbott Federallerle birlikte, Crawford'un vurulmasıyla ilgileniyor," dedi başını kaldırmadan. Daralmış gözlerle bir çıktı üzerinde çalışıyordu. "Blunt ve Tomlinson'ın cep telefonu kayıtlarını aldım. Barlow ve Micki'nin kredi kartı ekstreleri var."

Olivia boğazını temizledi. "Bu Bayan Tomlinson. Bu Dedektif Webster ve Çavuşlar Barlow ve Ridgewell."

Üçü birden gözlerini kaldırdı, sonra Noah ayağa kalktı. "Bayan. Tomlinson, lütfen . Kaybınız için hepimiz çok üzgünüz."

Louise adamın kendisine uzattığı sandalyeye oturdu. "Teşekkür ederim. Bu sabah evimde bir ziyaretçim vardı. Gazeteci olduğunu söyledi, bana kocam ve onun mali durumu hakkında bir sürü soru sordu. Boşanmamın mahiyeti hakkında çok kişisel sorular sormaya başladı ve ben de ondan gitmesini istedim. Neyse ki oğlum yanımdaydı. Genç adam iri yarı ve göz korkutucuydu. Ziyaret beni üzdü ve oğlum doktorumun yazdığı uyku haplarından birini almam konusunda ısrar etti. Saatler sonra uyandığım da haberleri izledim ve evime gelen genç adamı gördüm."

"Neye benziyordu?" Olivia heyecanını kontrol altında tutmaya çalışarak sordu.

"Bunun gibi." Louise çantasından katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Bunu internetten aldım. Aynı adam olduğundan emin olmak için bakmam gerekti."

Olivia kâğıdı açtı ve iç geçirerek yutkundu. "Albert."

Louise başını salladı. "Bir saat öncesine kadar öldüğünü bilmiyordum. Ben de Dedektif Kane'in öldüğünü bilmiyordum. Oğlum beni fazla üzülmekten alıkoymaya çalışıyordu. Ne olduğunu anladığımda sizinle konuşmam gerektiğini biliyordum. Sorduğu sorulardan Albert denen kişinin kocama şantaj yapıldığını bildiğini düşünüyorum."

Sanki şantaj onun için sürpriz değilmiş gibi söylemişti. Seks resimleri, diye düşündü Olivia. Tomlinson'ın şantajı. "Kocanızın bir ilişkisi olduğunu nereden biliyordunuz, hanımefendi?"

"Bir gece soyunuyordu ve iç çamaşırları ters giyilmişti. Otuz yıl boyunca onları katlayıp çekmecesine koydum. Onları doğru olduklarını biliyordum. İzlemeye devam ettim, daha fazla işaret buldum. Sonunda

Bir arkadaşımınla ögle yemeği yedim ve özel dedektifinin adını aldım. Bir hafta sonra özel dedektif bana resimleri getirdi. Ertesi gün postayla bir zarf dolusu fotoğraf daha geldi. Barney'i o fahişeye görünce şoka girdim..." Sertçe yutkundum. "Postayla gelen resimlerin üzerinde etiket yoktu. Sanırım ben de onların özel dedektiften geldiğini düşünmüştüm. Şimdi, o genç adam ziyaret ettikten sonra... Emin değilim."

"Farklı zamanlarda çekilmişler," dedi Micki. "Özel dedektifin fotoğrafları ve diğerleri."

Louise kaşlarını çatı. "Fark etmedim. Onlara çok yakından bakmadım. Bakamadım."

"Tüm resimleri birleştirip avukatınıza mı verdiniz?" Olivia sordu.

"Evet. Bunu iki gece önce düşünseydim sana söylerdim." Louise'in gözleri doldu. "Dün geceki yangını, itfaiyeciyi, ortağını duydum. Çok üzüldüm."

Olivia onun elini sıktı. "Bilmiyordun. Şimdi buradasın. Kocanla ilgili şüphelerini arkadaşına ve özel dedektife anlattın. Başka kimse biliyor muydu?"

"Hayır. Barney'nin bildiğini öğrenirse karşı koyacağını biliyordum. Belki paramızı bile alırdı. Oğlumuzu, onun geleceğini düşünmek zorundaydım. Avukatım boşanma evraklarını hazırlayana kadar çenemi kapalı tuttum."

"Arkadaşınla nerede tanıştın?" Noah sordu.

"Gönüllü olarak çalıştığım hastanenin yakınındaki sandviççi. Adı Şarküteri."

Barlow'un gözleri parladı ve Olivia'nın nabızı hızlandı. "Bağlantı bu mu? Şarküteri mi?" diye heyecanla sordu ve Barlow başıyla onayladı.

"Öyle olmalı. Hem Tomlinson'ın hem de Blunt'ın kredi kartlarında Şarküteri harcamaları var."

Micki, "Eric'in evindeki çöpte de Şarküteri'den alınmış bir fincan bulduk," dedi. "Birisi hepsinin yanında oturmuş ve verilerini ele geçirmiş olabilir. Mağazanın videosunu alalım, bu tarihleri Bayan Tomlinson ve arkadaşının bulunduğu günle eşleştirelim ve kimin ortaya çıktığını görelim." Ayağa kalkmaya başladı ama Noah başını salladı.

"Şarküteride sadece kasada bir kamera var. Hatırlayın, bunu yedi ay önce Pit-Guy'ın kurbanlarını ararken istemiştik."

Micki sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Haklısın. Lanet olsun."

"Etrafımda kimin oturduğunu fark ettiğimi sanmıyorum," dedi Louise. "Özür dilerim. Eğer beni hipnotize etmek ya da başka bir şey yapmak istersen, bunu yapabilirim."

Olivia kaşlarını çatı, aklında bir düşünce belirdi. Hayır, olamazdı. Ama ya öyleyse?

"Bayan Tomlinson, geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizden dışarıda beklemenizi rica edeceğim, lütfen." Abbott'un tezgâhtarına işaret etti, o da hemen oraya koştu. "Faye, Bayan Tomlinson'a bir kahve getirebilir misin? Teşekkürler."

Louise gittiğinde Olivia, Austin'in gördüğü adamın robot resmini aldı. Olabilirdi. Onu havaya kaldırdı. "'Geldiğiniz için teşekkürler. Güle güle,' dedi ve Micki'nin gözleri büyüdü.

" olmaz," dedi Micki. "Kirby?"

"Hayır." Noah başını salladı. "Mümkün değil. Geçen yıl Eve'e yardım etti." Sonra gözleri kapandı. "Kulak misafiri olduğu bir konuşma yüzünden. Cehennem."

Micki arkasına yaslandı, afallamıştı. "Ücretsiz Wi-Fi'si var. Ben bile kullandım. Aman Tanrım."

"Kahverengi Explorer'ın içindeki o olabilirdi," dedi Noah. "Doğru vücut tipi."

Olivia, "ekip göndermeliyiz," dedi. "Eğer geri dönerse, hazır olmalıyız."

Barlow, Abbott'un masasındaki telefonu aldı. "Ben yaparım."

Olivia taslağa baktı. "Austin. Onu aldığımızı hiç duyurmadık."

Micki, "Austin'in hâlâ kayıp olduğunu düşünebilir," dedi.

"Ve onu Kane'i öldürecek kadar çok istiyordu." Olivia gözlerini kapadı, odaklanmaya çalışıyordu ama başının arkası zonkluyordu. "Austin'in telefonundan 'Kenny' ile buluşmak istediğimize dair bir mesaj göndersek nasıl olur?"

"Bekliyor olabiliriz, onu yakalayabiliriz," dedi Noah.

"Ya da tekrar kaçmasına izin veririz," diye karşı çıktı Olivia. "Mary'ye gidebilir."

Micki açıkça, "Fransa'ya gidebilir," dedi. "Onu kaybetmek istemiyorum."

"Öyle mi sanıyorsun?" Olivia tersledi. "Kane'i o öldürdü. Onun bağırsaklarını deşmek, kanamasını ve merhamet için yalvarmasını izlemek istiyorum. Ama Phoebe hâlâ dışarıda. Eğer daha iyi bir fikrin varsa, söyle."

"Beş kişiyi öldürdü," dedi Noah. "Phoebe'nin altıncı olmasını istemiyorum. Bunu Abbott'a soralım. O onaylamak zorunda."

Barlow Abbott'un telefonunu kapattı. "Şarküteride Kirby yok ve kahverengi Explorer da yok. Ama arka tarafa park etmiş beyaz bir minibüs var."

Micki'nin gülümsemesi keskindi. "Minibüs ve için arama emri çıkartacağım.

Austin tuzağını sen kurdun. Onu takip etmenin bir yolunu bulacağız."

Olivia kendini ayağa kaldırdı. Masasının yanında duran David ve Tom'u görebiliyordu, David Tom'un elini sarıyordu. Onun korkusunu buradan hissedebiliyordu. Başarısız olursa onun kalp acısını hissedecekti. "Onu kaybedemeyiz. Mary'yi bulmak zorundayız."

"Onlara söyleyecek misin?" Noah iki adamı işaret ederek sordu. "Kirby hakkında, ama onu cezbetmeye çalışmak hakkında değil. Onların dikkatini çekmek istemiyorum. umutlar."

Noah buzlanmamış omzunu sıvazladı. "Abbott'u bulup bu işi halledeceğim. Otur ve birkaç dakika dinlen. Geri geleceğim."

"Hayır, arama izni almak için Austin'den pozitif bir kimliğe ihtiyacımız olacak. Altı paketlik bir fotoğraf dizisi hazırlayacağım ve Kirby'nin ehliyet fotoğrafını getireceğim. Seninle burada buluşuruz."

Çarşamba, 22 Eylül, 18:30.

Mary yan yolu işaret etti. "Arabayı durdur ve in."

Kemikleri gıcırdayan Phoebe itaat etti. Sırtını dikleştirmeye çalışırken sessiz bir inilti çıkardı, sonra nefes alırken yüzünü buruşturdu. Hava yanmış odunun bayat kokusuyla ağırlaşmıştı. Phoebe yanmış daireyi göremiyordu ama çok uzakta olamayacağını biliyordu. O kadar çok dönüş yapmışlardı ki, tam olarak nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir gölün üzerindeydiler ama bir sürü gölün yanından geçmişlerdi. Minnesota, diye düşündü, on bin gölün ülkesi. Broşürlerin abarttığını düşünmüştü.

"Neden buradayız?" Kaçsam bile buradan çıkış yolunu asla bulamayacağım.

Mary silahın namlusunu onun sırtına dayadı. "Kımılma."

Arabayı bir süredir kullanılmadığı anlaşılan bir yan yola park etmişlerdi. Ağaçlar o kadar sıkı ki, araba tamamen gizlenmeden önce elli adım bile yürümemişlerdi. Phoebe'nin ayakları arabada o kadar uzun süre oturmaktan uyuşmuştu ve başka bir yerde oldukça acil ihtiyaçları vardı. "Uzak mı?"

"Hayır," dedi Mary sıkıca. Elleri titriyordu. Kadın saatler geçtikçe daha da gerginleşmişti.

"Mary, bilmem gerek. O adamları senin öldürdüğünü söylediler. Bu doğru mu?" Mary yürürken çenesini kaldırdı. "Evet."

Phoebe'nin kanı dondu. "Peki, tamam. Neden?"

"Eric kaçacaktı. Beni ve Albert'ı zor durumda bırakacaktı. Kendi postunu kurtarmak için beni kullandı. Her şeyi bildiğini sanıyordu ama sonunda sadece lanet bir korkaktı. Fransa'ya kaçıyor. Kimse beni kullanamaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Onun evine gittim çünkü Joel'in cenazesine birlikte gitmemiz gerekiyordu. Evde değildi ama Joel'de anahtar vardı, ben de içeri girdim."

"Joel de mi öldü?"

Yüzü buruştu. "Evet. Bir araba kazasıydı."

Phoebe hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. "Oh. Joel. Bunu haberlerde duymuştum." David ve Glenn'in mırıldandıklarını duyduğu şeyler şimdi daha da netleşmişti. "Joel'i önemsiyor muydun?"

"Evet. Joel'in nedenlere karşı bir ilgisi vardı," dedi acı acı. Yürürken boştaki elini küçük hareketlerle kolunda aşağı yukarı gezdiriyordu, her adımda bir seğirme oluyordu.

"Sebepler genellikle iyi şeylerdir."

"Ben onun sebebiydim. Ve şimdi o öldü."

Ses tonu Phoebe'nin kanını biraz daha dondurdu. "Onu da sen mi öldürdün?" Mary hiçbir şey söylemedi ve Phoebe cevabını almıştı. "Anlıyorum. Peki ya diğeri?"

Gözleri kısıldı. "Albert. O orospu çocuğu. Dediğini yapmazsam boynumu kıracağını söyledi. Kimse bana bunu söyleyemez. Hiç kimse. Bize. Beni."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Phoebe kuru bir sesle. "Peki ya Lincoln? Seni kullandı mı?"

"Hayır." Sesi aniden yumuşadı. "Lincoln beni severdi."

Phoebe oğlunun zavallı ve işkence görmüş olarak tarif ettiği adamı düşündü. "Onu seviyor muydun?"

"Öyle değil. Ama ilaçlarını alırken öyle olduğumu sanıyordu."

"Oğlum Lincoln'ün akıl hastası olduğunu söyledi."

"Evet."

"David, FBI'ın eski bir kundaklamadan dolayı Lincoln'le ilgilendiğini söyledi."

"Tüm silahları, böcekleri ve casus kameralarıyla onu bulamadılar ama ben buldum," diye övündü. "Evet, onu kullandım. Ama onu öldürmesine izin vermeyeceğim," diye ekledi.

"Ne? O mu, kim?"

Mary son söylediği şeye şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Sadece... çeneni kapa ve yürü. Gideceğimiz yer o kulübe."

Çarşamba, 22 Eylül, 18:50.

Tom sıkılmış dişlerinin arasından, "Sadece bir sıyrık," dedi. Crawford'u öldüren ateş açıldığında iki görgü tanığını korumak için bir deri tabakasını tıraş etmişti. "Telaşlanma."

"zorundayım. Aklımı başımda tutuyor." David Tom'un elini sarmayı bitirdi ve Olivia'nın durup onları izlediği pencereye baktı. Yeni bir korku dalgası onu delip geçti.

"Türbölans olduğunda uçuş görevlilerinin korkması gibi bir şey," diye mırıldandı Tom, gözleri Olivia'nın üzerindeydi.

David Olivia'nın sandalyesine çöktü ve odaklanmak için gözlerini kapattı. "Dehşete kapılmak annemi eve getirmeyecek. Mary hakkında ne biliyoruz?"

"Üvey babasına kızgındı," dedi Tom.

"Çünkü annesinin ölümünden onu sorumlu tutuyor. Annesini seviyordu."

"Yani büyükanneme zarar vermeyebilir." Tom'un sesi umutlu bir nota aldı.

"Doğru." Bu doğru olmayabilirdi ama başkalarına bakmak gibi bu düşünce de akli başında kalmasına yardımcı oluyordu. "Başka ne var?"

"Mary ve Joel'in çevre etiği dersinde tanıştıklarını biliyoruz," dedi Olivia arkasından. Ayağa kalkmaya başladı ama Mary masasının üzerine tünedi. "Ve Joel'i öldürmek onu üzdü."

"O inanıyordu," diye mırıldandı Tom. "Preston Moss'a inanıyordu."

"Ya da Moss'un yangınlarını yeniden yaratmanın Crawford'dan intikam almanın en iyi yolu olduğunu biliyordu," dedi David. "Bir şekilde o Web sitesi aracılığıyla Lincoln'u aradı, onun güvenini kazandı. Ona başka kimsenin sahip olmadığı bilgiler verdi. Acaba apartman kundakçılığı fikrini ilk kim ortaya attı? Mary mi Joel mu?"

"Bahse girerim Mary," dedi Olivia, "ve Joel bunun kendi fikri olduğunu düşünüyordu." Tereddüt etti. "Ayrıca Jonathan'ın kim olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz. Ya da en azından şantajcının kim olduğunu."

Hem David hem de Tom bakakaldı. "Kim?" David talep etti.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Kirby. Şarküteriden. Tüm şantaj kurbanları oraya gitmiş. E-postalarına erişimi var. Ve Austin'in gördüğü adama benziyor."

Tom'un gözleri kısıldı. "Sana şu ücretsiz Wi-Fi'den bahsetmiştim. Paranoyak olduğumu söylemiştin."

David'in akli karışmıştı. ", ama sorun değil."

"Neden onu almak için Şarküteri'ye gitmiyoruz?" Tom talep etti.

"Orada değil," dedi Olivia sabırla. "Arama emri için gidiyoruz ve benim de buna yardımcı olmak için yapmam gereken bazı işler var. Siz gidip yemek ya da kahve falan almalısınız. Ama şarküteriye değil. Bana söz verin. Onu korkutmak istemiyorum."

David'in gözleriyle karşılaştı, onunkiler biraz fazla yoğundu.

"İnancını kaybetme." Gözleri kısıldı. "Bir şeyler olmak üzere."

"Elimizde başka bir numara olabilir." Parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. "Sakın sorma. Sana bu kadarını söylemeyecektim. İncinmeni istemiyorum."

Eğer işe yaramazsa. "O zaman neden bana söyledin?" diye mırıldandı parmağına karşı.

Acı gözlerini doldurdu. "Elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeni istiyorum."

Elini kendi eliyle kapatarak sertçe dudaklarına bastırdı. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Git bir şeyler ye," diye fısıldadı. "Bırak da işimizi yapalım."

Onun uzaklaşmasını izledi, sonra kendini bir milyon yaşında hissederek bedenini sandalyeden kaldırdı. "Glenn'i kontrol etmedik."

"Olivia'yı sararken gördüm," dedi Tom. "Fiziksel olarak iyi durumda. Yarın gitmesine izin verecekler. Sana büyükanneni aramaya devam etmeni, onu ziyaret etmemeni söylememi istedi."

"O zaman gidelim."

"Hangisini yapmaya? Büyükannemi aramaya mı yoksa yiyecek bir şeyler almaya mı?" "İkisine de," dedi David suratsızca.

Asansörden inip kapıdan çıktılar ve David kaldırımındaki kan lekeleri karşısında ürpermesini engelleyemedi. Alan sarı bantla kapatılmıştı ve yoldan geçenler ona bakıyordu. Olivia iyi, dedi kendi kendine. Vurulmamıştı. Ama vurulmuş olabilirdi. Bugün değilse bile gelecek hafta. Gelecek ay. Gelecekte herhangi bir zaman.

"Bir yanım onu kurşunların yolundan uzak tutmak istiyor." Gözlerini kırpıştırdı, duyana kadar bunu yüksek sesle söylediğinin farkında değildi.

"Muhtemelen seni düşen ateşli ışınların yolundan uzak tutmak istiyor," diye cevap verdi Tom ağırbaşlı bir şekilde. "Ve ben de onunla aynı fikirdeyim. Ama o istemeyecek, ben de istemeyeceğim."

"Ben . O da böyle biri."

"Dikkatli biri," dedi Tom. "Dana hiç öyle olmadı."

Olivia'nın farkı da bu. Dana'nın zaman etrafında dönüp duran drama olmadan aynı koruma ihtiyacına sahipti. Olivia işi aldı.

bitti. Etkili ve sessiz bir şekilde. Yapılması gerekeni doğru şekilde yapacaktı. Çalan bir telefon onu düşüncelerinden uyandırdı ve David telefonun kendi cebinden geldiğini fark etti. Hâlâ yanında olduğunu unuttuğu kontrollü telefonunu çıkardı. "Alo?"

"David? Ben Truman Jefferson. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." "Önemli değil. Sorun nedir?"

"Siz gittikten sonra polis yerini incelemek için beni öğleden sonraya kapattı. Eve gittim, biraz iş yapmaya çalıştım ve Lincoln'ün çektiği bazı resimler buldum. İşlerinden biri de Web sitemize koymak için yeni ilanların fotoğraflarını çekmekti, ancak bu fotoğraflar benim ilanlarımdan biri olmayan bir mülkü gösteriyor. Yerini hatırlamıyorum ama bir tür parkın yakınında bir kulübe. Bazı resimlerde bir göl görülüyor, bunun yardımcı olmayacağını biliyorum. Ama size söylemek istedim çünkü bazı resimlerde Mary var. Sanırım oraya birlikte gittiler. Bilmen gerektiğini düşündüm."

David'in zihni hızlanmaya başladı ve sonra ayakları da hızlandı. Tom önden çekerek onu arabayı park ettiği yere götürdü. "Parkı tarif edebilir misin?" David ısrarla sordu.

"Burası eski. Eski moda bir park, çocukluğumdaki gibi. Bir kum havuzu, metal bir salıncak seti, bir atlıkarınca, hani şu düz bir uzay gemisine benzeyenlerden."

"Evet, biliyorum." Biliyordu. Pazartesi sabahı Olivia'yı kovayla yukarı çıkardığında o küçük parkı görmüştü. Fotoğraflarını çekmişti. Yerleşim planını biliyordu. "Bu kulübenin herhangi bir özelliği var mı?" Arabanın yolcu tarafına bindi ve Tom daha kapısını kapatmadan trafiğe çıkmıştı. "Daire," dedi Tom'a.

"Arkasında yeşil bir tente var," dedi Truman, "ama ev numarası yok. Özür dilerim."

"Hayır, bu harika. Bu çok iyi."

"Mary orada olmayabilir ama Lincoln'le birlikte sevdikleri bir yer olmalı."

"Lincoln'ü gördün mü?"

"Bu öğleden sonra onu ziyaret etmeme izin verdiler ama konuşamayacak kadar uyuşmuştu."

Psikiyatrist bana ona karşı nazik olduğunuzu söyledi. Size teşekkür etmek istedim." "Önemli değil. Başka bir şey öğrenerseniz lütfen beni arayın."

"Bekle," dedi Tom. "O resimleri tarayıp e-postama gönderip gönderemeyeceğini sor."

David ona Tom'un e-posta adresini verdikten sonra Truman, "Evet," dedi. "Bunu hemen şimdi yapacağım. İyi şanslar. Tanrı sizi korusun."

"Teşekkür ederim." David telefonunu kapattı ve gözlerini kapatarak sahneyi gözünde canlandırdı. "Göl kenarında, apartman dairesinin yanındaki kulübelere biri. Yerleşim planını görmek için Olivia'yı kovaya bindirdim ve parkı gördüm. Kovadan bakınca saat on birdi. Yoldan tenteyi göremeyeceğiz. Arka taraftan girmemiz gerekecek."

"Hiç silahınız var mı?" Tom sordu.

"Hayır. Umarım Mary son beş saat içinde nişancılığını geliştirmemiştir." Olivia'yı aradı ve yine telesekreter çıktığında hafifçe küfretti. "Ben David. Nerede olduklarını biliyor olabilirim. kovadan çektiğin fotoğrafları kontrol et. Yeşil tenteli bir kulübe. Beni ara." Polis departmanının ana numarasını aradı ve onlara da aynı bilgileri verdikten sonra emniyet kemerini bağladı. "Daha hızlı sür, evlat."

Çarşamba, 22 Eylül, 19:10.

Güneş batıyordu ve Phoebe ilk kez David'in çok geç kalıp kalmayacağını merak etti. Mary'nin tedirginliği giderek artıyor, yerde volta atarken kendine sarılıyordu. Phoebe kollarındaki izleri görmüş ve geri çekilmeye başladığını anlamıştı. Mary'nin sağı solu belli olmuyordu. Silahı hâlâ elinde tutuyordu ama dikkatsizce kabzasından değil namlusundan tutuyordu.

Mary arabayı şu anda saklandıkları kulübeden yaklaşık yarım mil uzakta durdurmuştu. Belli ki buraya daha önce de gelmişti, doğruca kilitli olmayan bir pencereye gitmiş ve Phoebe'yi zorla içeri sokmuştu. Daha sonra, ironik bir şekilde, pencere panjurlarının çekme kordonlarıyla onu bir sandalyeye bağlamıştı. Eğer buradan çıkarsam, David ve Glenn buna gülecekler.

Mary volta atıyor, silahı avucuna vuruyordu. Yapabilirsen onu sakinleştir. "Beni çözersen sana sıcak çay yaparım," dedi Phoebe. "Ocağın üzerinde bir çaydanlık görüyorum."

Mary ona ters bir bakış fırlattı. "Sen delisin. Seni bağıyorum ve sen bana iyi davranmak mı istiyorsun?"

"Açıkçası, o silah bende olsaydı seni vururdum. Seni öldürmezdim ama beni takip edemeyeceğin bir hale getirirdim. Ama silahım yok ve sen de çaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Sen tuhaf bir kadınsın, Phoebe." Ağzı titredi. "Seni incitmek istemiyorum."

"Ben de bana zarar vermeni istemiyorum. Mary, benimle ne yapmayı planlıyorsun? Herhangi bir arama yapmadın, herhangi bir talepte bulunmadın."

Gülüşü kırıldı. "Filmlerde Meksika'ya geçiş izni istiyorlar." "Ama her zaman omzunun üzerinden bakıyor olursun. Yaşamak için bir yol değil."

"Hapishane de yaşamak için bir yol değil."

"O zaman yapman gereken zor bir seçim var. Ama bunu yapmalısın çünkü silah zoruyla etrafta dolaştırılmaktan hoşlanmıyorum. Sonsuza kadar burada saklanamazsın."

Mary özlemle odanın etrafına baktı. "Ben istedim. Sonsuza kadar burada yaşamak yani."

"Bu ne zaman oldu?" Phoebe nazıkçe sordu.

"Ben küçükken. Annem ve babam -gerçek babam- buraya gelir ve normal bir aile tatili yapardık."

"Kaç yaşındaydın?"

"Dört. O öldüğünde ben beş yaşındaydım." enesi gerildi. "Ve sonra onunla evlendi."

"Kim, tatlım?"

"Crawford. Onun zaten bir çocuğu vardı. Andy iyiydi ama Crawford... Mükemmel olmak zorundaydık. Yatakları hazırla. Gün doğarken kalkmak. Düzgün olmak. Crawford'la tanıştığım gün ondan nefret ettim."

"Annen onu çok sevmiş olmalı."

"Annemin ailesi ve işi yoktu. Gerçek babam öldüğünde çok fakirdik. Yemek kuponları. Devlet peyniri. Annem bizi besleyemiyordu. Bir erkeğe ihtiyaı vardı."

"En küçük çocuğum henüz okuldayken kocam öldü. Çok zordu." Mary elinde silahıyla yine volta atıyordu. "Nasıl ld?"

"Araba kazası. Oğullarımdan biri onunlaydı. Bir süre felçli kaldı."

Mary'nin yüzü gölgelendi. "İtfaiyecinin olacağı gibi. Bunun olmasını istememiştim. Diğer iki yangını ben çıkarmak istemedim. Eric ve Albert beni zorladı."

Sesi yaralı bir ocuk gibi geliyordu ve Phoebe derinlerde bir yerde öyle olduğundan şüpheleniyordu. Ama yaralı ocuk pek çok kişiye öldürmüştü ve şu anda elinde bir silah vardı. Yaralı ocuğun ne pahasına olursa olsun durdurulması gerekiyordu. Phoebe doğruyu söylemişti. Mecbur kalırsa, Mary'yi durdurmak için silahı kullanacaktı. Mecbur kalırsam, onu öldürürüm.

şimdilik Phoebe'nin elinde olan tek şey sessiz sesi ve bu kızın bir anneye ihtiyaı olduğunu haykıran igdsyd. "Biliyorum, tatlım. Ama sen yaptın. Orada

eylemlerinizin sonuçları vardır. Çıkardığınız apartman yangınında iki kişi öldü."

Mary başını salladı. "Hayır. Hayır. Kızın orada olduğunu bilmiyorduk. Ve muhafızı başka biri öldürdü. O ben değildim."

"Oğlum o gece neredeyse ölüyordu. Neredeyse dört kat aşağı düşüyordu. David ölebilirdi."

"Topu yakaladı," diye mırıldandı. "Yaralanmasını istememiştim." "Ateşi yaktığında ne olacağını düşündün Mary? Güzelce yanacağını ve kendi kendine duracağını mı düşündün? Yangın çıkarırsın, itfaiyeciler gelir. Yaptıkları şey bu. Bir kibrit yaktın ve bir düzine adamı ve kadınlar ölümcül tehlikede."

"Onlara hiçbir şey olmadı."

"Pazar gecesi olmaz. Peki ya dün gece? David yine neredeyse ölüyordu ve ortağı bir daha asla yürüyemeyebilir. Sakın bana bunun olmasını istemediğini söyleme Mary," diye sertçe emretti ve kızın irkildiğini gördü. Ne demek istediğini anladığından emin olunca ses tonunu yumuşattı. "Ya kaçacaksın ya da teslim olacaksın. Burada gördüğüm tek seçenek bu."

"Eric Fransa'ya gidiyordu. Onu hayatta tutmalıydım, böylece beni de gö."

Phoebe kanının daha fazla soğuyacağını düşünmüyordu ama . Cinayet için pişmanlık duymuyordu, sadece Mary'nin daha ileri görüşlü olamadığı için duyduğu pişmanlık vardı.

"Ama yapmadın. Peki, dönüp dolaşıp bana ne yapmayı planlıyorsun?"

Mary gerildi, sonra silahı tezgâha vurdu. "Seni susturacağım."

Phoebe nefesini tutarak Mary'nin mutfak çekmecelerini karıştırmasını izledi. Mutfaktan bir makas ve büyük bir koli bandı rulosuyla çıktı. "Lincoln bunu son geldiğimizde yanında getirmişti. Dışarıdaki salınacağı benim için tamir etmişti." Phoebe'nin ağzına bir parça bant yapıştırdı, sandalyeyi kanepenin arkasına doğru sürükledi ve yan yatırdı. "Artık sana bakmak ya da seni dinlemek zorunda değilim."

Phoebe sertleşmiş eklemlerini sarsan acıyı görmezden gelmeye çalıştı. Kızı cesaret edebildiği kadar zorlamıştı. Mary'nin şu anda onu incitmek istemediği açıktı ama kız daha çaresiz hale gelirse bu durum değişebilirdi.

Sırtında bir ürperti vardı. Sürgülü cam kapı birkaç adım ötedeydi. Eğer Mary uyursa ve yeterince yaklaşabilirse ve eğer

Kapıyı açmayı başarabilirdi... Bir kaçışın bu kadar yakın ve bu kadar uzakta olması çok sinir bozucuydu.

Tamam, David, şimdi gelip beni alman için hazırım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Çarşamba, 22 Eylül, 19:15.

Tamamdır." Olivia Kirby'nin fotoğrafını dizinin içine yapıştırdı. Austin annesiyle birlikte geliyordu, umarım kimlik tespiti ve ardından gelen arama emri uzun sürmezdi.

"Austin'in telefonundaki mesajı sahte Kenny hesabına gönderdim," dedi Noah. "Buluşmanın etrafında SWAT ve keskin nişancılar var. Gecenin bu saatinde ıssız olacak alan seçtik. Ben orayı . Sen eve git, kafanı dinle."

"Austin Kirby'nin kimliğini tespit eder etmez ben de gideceğim." Oturamayacak kadar gergin bir halde mesajlarını kontrol etti. Muhabirlerden gelenleri sildikten sonra David'in sesini dinleyince olduğu yerde durdu ve mesaj bitmeden çekmecesinden fotoğraf makinesini çıkardı. "Noah, David Mary'nin nereye gittiğini biliyor. Gölün yukarısında, apartmanın yakınında."

"David ve Tom yukarı yalnız mı çıktılar?" diye sordu ve kadın ona bir bakış fırlattı.

"Ne düşünüyorsun?"

Koşmaya başladılar, sonra Abbott'un emriyle durdular. "Neler oluyor?"

"David Mary'yi buldu," dedi Olivia. "Gitmemiz gerek."

"Yeleşin nerede?"

Omzuna vurdu, buz torbasının hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. "Konferans odasında. Git arabayı getir," dedi Noah'a. "Ben giyinip aşağıda buluşuruz."

Çarşamba, 22 Eylül, 19:25.

"İşte orası." David yaklaşık yüz metre ötedeki yeşil tenteyi işaret etti. Cesaret edebildikleri kadar yakına park etmişlerdi ve şimdi göl kıyısını kaplayan sık ağaçların arasından süzülüyorlardı. "Keşke dürbünüm olsaydı."

"Keşke bir silahım olsaydı," diye mırıldandı Tom. "Planımız nedir?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı David. "Henüz. Sadece acele et." Mümkün olduğunca gürültüsüz koştular. Ve sonra David'in kalbi durdu. Hayır. Lütfen, hayır.

Kulübenin arka bahçesinin kenarındaydılar. Arka duvarda sürgülü cam bir veranda kapısı vardı. Cam kapıdan birkaç metre ötede bir kanepenin arkası vardı. Kanepenin arkasında da annesi yan yatmış, bir sandalyeye bağlanmıştı.

Tom'un hızlı nefes alışını duydu. "Hareket ediyor mu?"

". Burada kal, ben yaklaşıcağım. Eğer bir şey olursa, sen kaç." "Polis nerede?" Tom onun kolunu tutarak tısladı.

"Bilmiyorum. Belki sirenler olmadan geliyorlardır. Güven bana."

Eve yandan yaklaştı, ayakları hafifti. Çömelerek kulübenin arka tarafına doğru ilerledi, cam kapıdan içeri baktı ve rahatlama demir bir yumruk gibi yüzüne çarptı.

Annesi ayaklarını oynatıyordu. Ayak bileklerinden bağlanmış, kolları sandalyeye sarılmış ve bileklerinden bağlanmıştı. Hiç kan yoktu. Görebildiği hiçbir yara yoktu. Onu on saniyeden kısa bir sürede kesip kurtarabilirdi.

Mary'nin mutfakta, ocakta bir tencereyi karıştırıyor olması dışında. Silah tezgahın üzerinde, onun yanındaydı. Mary kötü bir nişancı olabilirdi ama cam kapının kayarak açıldığını görürse ateş edebilir, şansı yaver gidebilir ve onlardan birini gerçekten vurabilirdi.

Tom'a işaret etti, o da onun gittiği yolu izleyerek yanına . "O iyi," diye fısıldadı David. "Mary'nin hâlâ silahı var. Bir şaşırtmacaya ihtiyacımız var."

"Lanet olası bir silaha ihtiyacımız var," diye mırıldandı Tom.

"Ama bizde yok ki," diye sessizce tersledi David. "Ön tarafa gitmeni ve bulabildiğin en büyük şeyi bulmanı istiyorum. Kaya, ağaç dalı, kaldırılabileceğin herhangi bir şey. Mutfak penceresinden içeri fırlat ve deli gibi koş. Mary'yi vurursan, harika. Vuramazsan, camın kırılmasıyla yeterince korkar ve ben de kapıdan girip annemi dışarı çıkarabilirim."

"Peki ya ya da peşinden giderse?" "Annemi dışarı çıkaracağım."

"Ve vurulmak."

"Mary'ye o lanet taşla vurursan olmaz. Sen basket yıldızısın. Üç sayı çizgisinden atış yapıyormuş gibi davran."

"Bu aptalca bir plan. Kendini öldürteceksin." David ona dik bakmak için döndü. "Daha iyi var mı?"

Tom dişlerini sıktı. "Hayır." Hareket etmeye başladı, sonra David kolunu yakaladı.

"Bekle. Biri geliyor."

Tom iç çekerek rahatladı. "Polisler. Silahlı." Tekrar hareket etmeye başladı.

"Bekle. Bu bir polis arabası değil." Motor sesi yanılttı. "Bozuk bir bujisi var."

"Ne?"

David dişlerinin arasından, "Buji bozuk," dedi. "Bekle." "Onu oradan çıkarmamız gerek," diye ısrar etti Tom.

"Şimdi hareket edersen, onu öldürtebilirsin. Bekle. Güven bana." Nefes almadı, orada öylece durdu, bir sonraki adımın ne olacağından korkarak bekledi. İçgüdüleri haklıydı.

Kulübenin ön kapısının patlayarak açıldığını, tiz bir çığlık attığını ve ona sık sık kahvesinin kaç krema olduğunu soran sesi duyabiliyordu.

"Hey, abla," dedi Kirby. "Beni özledin mi?"

Yanındaki Tom'un gözleri öfkeyle kısıldı. "Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı.

Mary'nin kendisini, özellikle de elindeki silahı görünce yaşadığı şaşkınlığa bakarak sırttı. Mary'nin gözleri tezgâhın üzerindeki cılız silaha kaydı ve adam kıkırdadı. "Aklından bile geçirme."

"Nasıl...?" Mary bakakaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Ne, burada olduğunu mu? Mary Fran. Bu daireyi rastgele seçmediğini düşündüm." Etrafına bakındı. "Annemle babam bizi buraya getirdiğinden beri burası pek değişmemiş. Bahse girerim Joel'e tüm bunların onun fikri olduğunu düşündürmüştür. Sulak alanları kurtarmak."

Gözlerinde bir farkındalık belirdi. "Sen. Sen oradaydın. Bizi videoya çektin. Bize diğer yangınları yaptırdın. Bize şantaj yaptın."

"Ben yaptım." Kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle yaptım. Ne tür bir oyun oynadığını merak ettiğimi itiraf etmeliyim, ta ki cam topu duyana kadar. Güzel dokunuş. Yaşlı adamı rezervasyon topraklarının dışına çıkardın. Büyük av için umutlandırdın. Tebrikler."

Çenesi kalktı. "Sonunda büyük beyaz balinasına kavuştuğunu düşünmesini istedim."

"Otuz saniye boyunca öyle olabilirdi ama toplar farklıydı. Crawford bile bir taklitçiye görece kadar zekiydi."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kimsenin bilmediği ayrıntılara sahiptim. Crawford Moss'un adamları olduğunu düşünüyor. Onu Moss'a götürebilecek biri olduğunu düşünüyor ama yapamıyor."

"Gerçekten mi?" Şimdi ilgisini çektiğini itiraf etmek zorundaydı. "Bu detayları nasıl buldun?"

"Moss'un web sitesinin yöneticisine e-posta gönderdim. Gururunu okşadım, Moss'u benim de sevdiğimi söyledim. Yüz yüze tanıştık ve bana güvendi. Crawford'a tuzak kurmak, onu bana getirmek için kullandığım şeyleri anlattı. Crawford'un hayallerine ulaşabileceğini düşünmesini istedim."

E-posta... O sadece eski numaralarını yeni teknolojiyle güncelledi. "Ve sonra?"

Gözleri kısıldı. "Moss'un nerede olduğunu biliyorum. Annemin yalvardığı gibi ben de onu yalvartırdım. Sonra da onu öldürürdüm."

"Bunu senin için yaptığımı bilerek  lebilirsin." Silahını doğrulttu ve kadının yüzünde kalan rengin de akıp gitmesini izledi. "On yıl önce bana tuzak kurdun. Bugün bedelini ödeyeceksin."

Bir adım geri çekildi. "Bunu yapmak istememiştim Jonathan. Bunun olmasını asla istemedim."

"Eminim yapmamışsındır.       lanet burnunun ucundan ötesini düşünmüyorsun. Yaşlı kadın nerede? Aldığın rehine. Hunter, değil mi? Bahse girerim senin cam topunu yakalayan o güzel itfaiyeciy le akrabadır. Onu nereye sakladın? Dolaba mı?"

Başını iki yana salladı. "Onu çoktan  ld rd m. Cesedini arabasında bıraktım." "Bu aptalcaydı. O senin Fransa'ya gidiş biletin olabilirdi."

Adam

buna güldü. "Eric aptalın tekiydi. Onu sen mi öldürdün yoksa Albert mı?"

"Hayır," dedi belli belirsiz, gözleri adamın elindeki silahta. "Hepsini ben  ld rd m."

"Joel bile mi? Onu Albert'a vermiştim."

Gözlerini kapattı, sertçe yutkunurken boğazı çalışıyordu. "Joel kendini kaybediyordu. Anlatacaktı. Onu sakinleştirmek için ilk hapi ben verdim."

"Ama uyandığında hala histerik olurdu. Pencerede o kızın yüzüyle yaşayamazdı. Sen de bunu herkes için kolaylaştırmaya karar verdin. Ya da kendin için. Hakkını vermeliyim. Hiç değişmedin."

"Bunun olmasını istememiştim," dedi umutsuzca. "Sadece on üç yaşındaydım. Donup kaldım."

"Dolapta, elinde telsiz telefonla. Eğer bu oyunu oynayacağını bilseydim, 911'i kendim arardım. Ama telefonu sana ben verdim..." On yıl önce değil de bu sabah yaşanmış net bir anı çenesi gerildi. "Ve büyük bir kini ve daha büyük bir sopası olan eski bir mahk mla dövüşmeye çalıştım." Ona bir adım daha yaklaştı. "Oraya getirdiğin eski bir mahkûm."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Crawford'dan intikam almak istedi. Ölenin Crawford olması gerekiyordu. Annem değil. Asla annem değil."

"Ama Crawford evde değildi,       Moss'u kovalamaya gitmişti ve eski mahkûm da pek seçici değildi, değil mi?" diye sordu acı acı. "Onu izlemek zorundaydım."

Annemin kafasını patlattı ve ben de onun intikamının tadını çıkardım. Beni bir ay hastanede yatırdı."

"Biliyorum," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

"Ah, çünkü sen oradaydın. Dinliyordum. Dolabın içinde. Seni çağırdığını duydun mu? Duydum. Adını tekrar tekrar söyledi. Adını biliyordu." Öne eğildi, gözleri kısıldı. "Gerçekten kimsenin öğrenmeyeceğini mi düşündün Mary Fran?"

Kararsız bir adım . "Biliyor muydun?"

"Ah, evet. Biliyordum. Hastaneden çıktıktan sonra bana kötü eski mahkûmu yakaladıklarını söylediler. Anahtarları attıklarını ve hapisten asla çıkamayacağını söylediler. Ama senin adını nasıl söylediğini hatırlayıp duruyordum. Rüya gördüğümü sandım ama görmediğimi biliyordum. Bu yüzden onu ziyaret ettim ve seni nasıl tanıdığını sordum. Seni neden çağırdığını."

"Sana mektuplardan bahsetmiş," diye mırıldandı.

"O yaptı. Hapishanedeki adamlara üvey babanızdan en az onlar kadar nefret ettiğinizi ve onu öldürmek için yardımınızı isterlerse seve seve yapacağınızı anlatan mektuplar yazdığınızda ne olacağını düşündünüz? Bunu neden yaptın?"

"Çünkü on üç yaşındaydım ve asla dışarı çıkamayacaklarını düşünüyordum!" diye ağladı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak yere çöktü. "Hapisten asla çıkamayacaklarını, çıksalar bile Crawford'un peşine düşeceklerini sanıyordum. Onları oraya koyan oydu. Ben değildim. Benim suçum değildi."

"Hayır, asla değil, değil mi? Bu asla senin hatan değil."

David dehşet içinde Kirby'nin mutfak tezgâhının etrafında dönerek silahını Mary'nin kafasına doğrultmasını izledi. Kirby'nin polis karakolunun önünde Crawford'u nasıl soğukkanlılıkla vurduğunu düşündü. Sıradakinin Mary olacağına hiç şüphe yoktu. Hâlâ sandalyeye bağlı olan annesine baktı. Kirby onun orada olduğunu henüz bilmiyordu ama riskini göze alamazlardı. Silah annesinin kafasına doğrultulduğunda artık çok geç olacaktı.

Kirby hiçbir tanığın yaşamasına izin vermedi.

Boş ellerine baktı, keşke bir silahım olsaydı diye düşündü. Herhangi bir silah. Ama tek sahip olduğu aptal bir çakıydı. Bir silaha ihtiyacım var. Neden bir silah almadım ki?

Ama yoktu ve bunu şimdi değiştiremezdi. Kendini korkuya kapattı ve annesini kurtarmanın bir yoluna odaklandı. Dışarıda Kirby'nin arabasının hâlâ çalıştığını duyabiliyordu ve içinde bir plan şekillendi

Zihin. Yeğenin kulağına fısıldamak için eğildi. "Tom, senden yapmanı istediğim şey bu. Tartışma, sadece bana güven. Bunu yapabilir misin?"

Tom titreyerek başını salladı. "Evet."

Kız kardeşine tiksintiyle baktı. "Seni ne harekete geçirdi? Bunca yıldan sonra, Crawford'u dışarı çekmek istemene ne sebep oldu?"

Başını kaldırdı, gözleri bir hayvanınki gibi vahşiydi. "Beni ziyarete geldi. Onuncu yıldönümünde. Bana para verdi. Telafi etmek istediğini söyledi. Telafi etmek. Yaptığı şeyin telafisi yoktu. Eğer orada olsaydı, onu kurtarabilirdi."

Ona göz kırpmak zorunda kaldı. "Sen gerçekten kafayı yemişsin, değil mi? Eve tehlikeli bir suçlu getirdin ve Crawford'u mu suçluyorsun? Neredeyse o pislik için üzüleceğim. Ona senden bahsetmeye çalıştığımda bana inanmaması dışında."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona söyledin mi?"

"Ah, evet. Ama dinlemedi. Çok perişan haldeydin. Nasıl böyle yalanlar uydurabilirdim? Ve anneme benziyordun. Senin bu kadar kötü olabilinamadı."

"Ona söyledin mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Deliliğin üstüne bir de sağır mısın? Evet. Ona söyledim ama bana yalancı dedi. Bana bakamadı çünkü ben onun yapması gerekeni yaptım. Sen dolaba sinmişken ben onu kurtarmaya çalıştım." Kadının kafasını hedef aldı. "Eğer kendi haline bıraksaydın, hiçbir şeyin değişmesine gerek kalmazdı. Ama o lanet baloyu terk etmek zorundaydın. Güle güle, Mary Fran."

"David hâlâ cevap vermiyor," dedi Olivia, cep telefonunu elinde sıkıca tutarak göl kenarındaki kulübeleri izlerken. Çok uzakta değil...

"Kovboyculuk oynuyorlar," diye mırıldandı Noah.

"O onun annesi. Eve tehlikedeysen sen de tam bir kovboydun."

"Bu farklıydı. Benim silahım vardı. David ve Tom'un yok."

Çok farkında olduğu bir gerçektir bu. "David kendi başının çaresine bakabilir," dedi ve bunun doğru olması için dua etti. Kameron'un ekranını inceledi, kovadan çektiği gölün havadan görüntüsüyle yerdeki gerçek yerleşimi eşleştirmeye çalıştı. Yakındaydılar. Birkaç dakika ötede bir kulübe vardı ve o kulübe olabilirdi.

İlerideki kulübeyi gördü, gömleksiz bir figür kulübenin yanından ön tarafa doğru gözleri büyüdü. "Bu Tom." Garaj yolunda rölantide duran bir sedana biniyordu. "Ne halt ediyor bu?" diye sordu ve Noah'nın çenesi sıkıştı.

"Bilmiyorum." Sonra bir el silah sesi havayı ikiye böldü ve Noah gaza bastı, arabaları bir anlığına havalandı.

Tom direksiyona geçince, eski sedan gıcırdayarak geri vitesine taktı, sonra sürücü kapısını sonuna kadar açarak motoru çalıştırdı ve evi hedef aldı. Araba ileri doğru savruldu ve Tom serbest kalarak çimenlerin üzerinde yuvarlandı, bir dansçı kadar çevik bir şekilde ayağa kalktı. Noah arabayı hızla durdururken Tom arka tarafa doğru koşmaya başladı.

Olivia dışarı fırladı ve Tom'u arkaya kadar takip etti, silahını çekmişti.

Kirby tetiği çekerken David dehşet içinde baktı ve Mary yere yığıldı. Ve bir saniye sonra ev temelinden sarsıldı. Kımıldayın. Kalbi küt küt atan, çakısı yumruğunda ve Tom'un gömleği kafasının üzerinde olan David, cam kapıdan önce omzuna çarptı. Bir cam sağanağı halinde yere inen David, annesi şaşkın şaşkın ona bakarken Tom'un gömleğini yana fırlattı.

"İyi misin?" diye şiddetle fısıldadı, kız başını salladığında kalbi biraz olsun duruldu. Gözlerini kapadı, göz kapaklarından yaşlar sızarken adam bağlarını çözdü, onu kaldırdı ve paramparça olmuş arka kapıdan içeri itti.

Tom'un onu götürmek için beklediği yere. İyi çocuk. Tom onun talimatını en ince ayrıntısına kadar yerine getirmişti. Çık dışarı. David camdaki deliğe doğru atıldı, o sırada bir vücut kanepenin arkasından fırladı ve bir el yakasından tutarak onu geri çekti, ikisi de kırık camın içine düştüler.

"Orospu çocuğu." Bu lakap öfkeyle gürledi ve ardından başının arkasına çeliğin soğuk ısırığı geldi. "Ayağa kalk Hunter. Ellerini görebileceğim bir yere koy. Beni istiyorsan, şimdi elindesin. Silahını at."

David her geçen saniyenin farkında olarak ayağa kalktı. Annesi ve Tom görünmeden kaçmışlardı. Güvende olana kadar kaçmayı bırakma. "Silahım yok."

Kirby'nin kolu boynuna dolandı, ön kolu boğazını ezmekle tehdit ediyordu, David'i beceriksizce okşarken onu geriye doğru büktü. "Gerçekten bilmiyorsun. Sen nasıl bir kahramansın ki silahın olmadan bana saldırıyorsun?"

David Kirby'nin koluna uzandı ama Kirby silahın namlusunu sertçe kafasına dayadı. "Ellerini görebileceğim bir yerde tut dedim."

David nefes alamıyordu. "Polisler geliyor," diye homurdandı ve Kirby güldü.

"İyi deneme. Gelmiyorlar çünkü hepsi şehir merkezinde beni bekliyor. Aptal olduğumu düşünüyorlar. Bir tuzağın kokusunu alamayacağımı düşünüyorlar."

"Sen neden bahsediyorsun be?" David homurdandı. Bir santim geriye doğru eğildi ve nefes borusunu rahat bir nefes alabilecek kadar serbest bıraktı. Kirby tezgâhın arkasında dururken görüldüğünden daha uzundu. Daha da güçlüydü. Onu hafife almıştım. Ona hiç bakmadım. Beni rahatsız ediyordu, bu yüzden ona hiç bakmadım.

"Küçük hileleri, Austin'den gönderdikleri mesaj. 'Yardım edin. Korkuyorum. Benimle buluş,'" diye alay etti Kirby.

Olivia'nın kolundaki numara. Belli ki planladığı gibi gitmemişti. "Bunun bir oyun olduğunu nereden biliyorsun? Son duyduğumda çocuğu yakalayamamışlardı. O kurnazdır."

"Çünkü evimin etrafını sardılar. Her yerde lanet polisler var."

"Senin yerinde her zaman polisler var. Kahve ve çörek satıyorsun."

"Komik adam. Bir dakika içinde gülmeyeceksin." Kirby acımasızca devrilmiş sandalyeyi tekmeledi. "Bu da ne böyle?"

David hareket etmedi. Tek kelime etmedi. Kirby annesinin orada olduğunu bilmiyordu. Sadece Tanrı'nın bildiği bir nedenden ötürü Mary yalan söylemiş, Kirby'ye annesini çoktan öldürdüğünü söylemişti. Tom şimdiye kadar annesini arabanın yarısına kadar getirmiş olmalıydı. Çocuğa yola devam etmesi için söz verdimişti. Ben takip etmesem bile. Ailesine biraz daha zaman kazandırması gerekiyordu.

"Lanet olsun," diye tısladı Kirby. "Yalan söyledi, kaltak. Yaşlı kadını o öldürmedi. Nerede o?" Silahı David'in kafatasına daha sert dayadı. "Hangi cehennemde o?"

David sakın kalmaya çalıştı. Tom'a annesini güvenli bir yere götürmesi için zaman kazandıracak birkaç dakika daha kazanmaya çalıştı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Lanet olsun, yerde ip var. Yürü Hunter." David'i ileriye, kırılmış cam kapının eşiğinden avluya doğru itti. "Yaşlı kadın Hunter!" diye bağırды. "Geri dön yoksa oğlun ölür. Onu vuracağım. Kaybedecek bir şeyim yok. Senin var."

Hayır, anne. Yapma bunu. David, Tom'un onu duymaması için dua etti. Annesinin duyma yetisiyle bu mümkün değildi. O gelirdi. Tom onu takip edecek ve sonra üçü de ölecekti. Kahretsin, Olivia, hangi cehennemdesin? Nefesini tutup annesinin geri döneceğine dair bir işaret aradı ama hiçbir şey yoktu. Teşekkür ederim.

"İyi," diye mırıldandı Kirby. "Fazla uzaklaşmış olamazlar. İşin bitti Hunter."

Beni vuracak. Sonra onların peşinden gidecek, sevdiği insanların. Ben hala nefes alırken olmaz. Onu da yanımda götüreceğim. David'in midesi bulandı. Bu ihtimal onu her zaman beklediği kadar rahatlatmamıştı. Her gün ölmeye hazır bir şekilde ateşin içine giriyorum. Ama bu farklıydı. Acele yoktu. Adrenalin yoktu. Sadece korku ve dehşet vardı. Ancak bu sonucu değiştirmeyecekti.

Şimdi. Onu şimdi yere ser. Ayaklarının ucuna doğru kaydı, sonra olabildiğince sert bir şekilde geriye doğru itti, yana doğru döndü ve düşerken Kirby'nin bileğini yakaladı. David'in kafası sertçe avluya çarptı ve dünya döndü, ama Kirby'nin bileğini kilitlemişti ve silahı onlardan uzağa doğrultmuştu.

Kirby bir öfke çılgılığı atarak boştaki eliyle yakasını kavradı ve David'in kafasını tekrar betona çarptı. David'in kafatasına acı saplandı ama Kirby'nin bileğini tuttu. Yuvarlandılar, silah için savaştılar. David onu betona yapıştırdı ama Kirby'nin parmağı tetiğin etrafında kıvrılmıştı ve David'in tek yapabildiği namluyu uzakta tutmaktı.

Nefesini içine çeken David'in kafası açıldı ve Kirby'nin yüzünü görmeye başladı. Öfke patladı ve toplayabildiği tüm güçle yumruğunu Kirby'nin suratına indirdi, ancak Kirby karşı koydu ve parmak eklemleri David'in boğazına saplanana kadar yakasını büktü.

Nefes alamıyorum. Döndü ama Kirby tutuşunu sıkılaştırdı. Nefes alamıyor. Tek eliyle havasını kesen parmak eklemlerini çekerken gözlerinin önünde beyaz ışıklar parladı ama Kirby onu tuttu. İki eliyle. İki eline de ihtiyacı vardı. Ateş edecek. Öleceğim. Hayır. Bugün olmaz. Boğazını gevşet. İşe yaradı, burnundan sıkı bir nefes almasını sağladı.

Ve onu kokladı. Hanımeli. O burada. Zihninde onu görebiliyordu, hazırды, nişan alıyordu, onlar dövüşürken net bir atış yapamıyordu. Silahı bırak. Hareket et. Aniden Kirby'nin bileğini bıraktı ve kendini yana attı. Kirby onunla birlikte yuvarlandı, yumruğu hâlâ yakasındaydı ve gözünün ucuyla silahın döndüğünü görebiliyordu... bana doğrultulmuştu. Namluya baktı, tüm kasları sıkılmıştı.

Atış David'in irkilmesine ve Kirby'nin sarsılmasına neden olurken, bedeni David daha tam bir nefes alamadan düşüp öldü. Sersemlemiş olan David, Kirby'nin şakağındaki yeni ve düzgün deliğe bakarak orada asılı kaldı. Sonra boğuk bir öksürükle Kirby'nin cansız elini yakasından çekti ve ciğerlerini doldurmaya çalışırken göğsü kabarak sırt üstü yuvarlandı. Gözlerini zorladığında

Olivia silahını hâlâ iki eliyle Kirby'nin başına doğrultmuş, yüzü ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü. Silahını yavaşça indirdi ve yeniden kılıfına soktu.

Kendini dizlerinin üzerine iten David parmaklarını Kirby'nin boynuna bastırdı, sonra da Olivia'ya baktı acımasız bir memnuniyetle. "Hepsi bu kadar millet," diye mırıldandı.

Ne gülmek ne de hıçkırmak anlamına gelen bir ses çıkardı, sonra David'in yanında dizlerinin üzerine çöktü, parmak uçları hafifçe yüzünü sıyırdı. "Tanrım, şu haline bak." Topuklarının üzerinde oturan David, kız başının arkasına dokunduğunda irkildi, sonra parmaklarındaki kana bakarak kaşlarını çattı. "Kanaman var," dedi kadın.

David gözlerini kırıştırdı. Artık her şey bittiğine göre adrenalin azalıyor, yerini acı alıyordu. "Başımı çarptım," dedi huysuzca, sonra parmaklarını çenesinde gezdirdi, kaşları çatıldı. "Ve birkaç dikişim patladı. Çok acıyor."

"Sanırım öyle." Dudaklarını onun şakağına değdirdi. "Seni riske atmadan iğneyi yapamazdım. Ne yapacağını nasıl bildin?"

Onun kokusunu içine çekti ve bu onu sakinleştirdi. "Hanımeli kokusu aldım. Orada olduğunu biliyordum. Doğru şeyi yapacağını biliyordum."

Alnını onunkine yasladı. "Seni de alacağından korkuyordum," diye fısıldadı.

Kolları onu sardı ve titremesini emdi. "Yapmadı. Sen izin vermedin."

"Liv?" Noah yıkık cam kapı aralığında durmuş, silahını yeniden kılıfına sokmuştu. Olivia gözlerini Noah'ın kılere dikmeden önce Kirby'nin cesedine bakarak geri çekildi.

"Kirby öldü."

"Biliyorum. Her şeyi gördüm." Bir kez sertçe başını salladı. "Çok güzel atış. İyi misin David?"

Olivia ayağa kalktı. "Ambulansa ihtiyacı var," diye onun yerine cevap verdi.

"Hayır, bilmiyorum," dedi David, baş dönmesi ve mide bulantısı dalgasına karşı koyarak ayağa kalktı. "Annem ve Tom nerede?"

Noah, sanki David hiç konuşmamış gibi, "Acil yardım ekibini aradım," dedi. "Beş dakikaya oradalar. Annem Tom'la birlikte bizim arabada. O iyi."

David rahatlamış bir nefes verdi. "Kirby onu çağırdı. Geri döneceğinden ve Kirby'nin onu da vuracağından emindim."

"Biz zaten buradaydık," dedi Noah. "Kirby'nin bağırdığını duyduk. Phoebe neredeyse buraya geri koşuyordu. Bize güvenmesi için onu ikna ettim. Olivia ve bana izin vermesi için

işimizi yapalım."

David gözlerini kapattı. Rahatlama ve başındaki ağrı arasında kendini hasta hissediyordu. "Teşekkür ederim."

"Peki ya Mary?" Olivia sordu. "O nerede?"

"Mutfakta," dedi Noah. "O öldü."

David kızın kafasının nasıl patladığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

"Kirby onu vurdu."

Olivia iç çekti. "Artık asla cevap alamayacağız."

"Elimizde birkaç tane var," dedi David ve kulak misafiri olduğu şeyi onlara anlattı. "Mary eski saldırıya oymalı bir davetiye verdi," dedi Noah. "I

Sanırım buna biraz sinirlendiği için Kirby'yi suçlayamam. Ama gerisi..." "O bir sosyopattı," dedi Olivia açıkça. "Gözünü kırpmadan öldürdü. göz."

O da öyle. Ama bu tamamen farklıydı. Yaşadığı her şeye rağmen soğukkanlı bir şekilde odaklanmasını düşündü ve onunla gurur duydu. Gömleğine yapışan camı fırçaladı, siren sesiyle kulakları diken diken oldu. Polis. Nihayet.

"Polislerin gelmesi neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

"Bizim sahip olduğumuz hava manzarasına sahip değillerdi," dedi Olivia. "Birçok kulübenin yeşil tenteleri var. Biz eyaletin helikopterini beklerken onlar da yerden arama yapıyorlardı. Tom arabasıyla kulübeye çarpmadan hemen önce adresi bildirdim."

"Tom neden arabayı eve çarptı?" Noah sordu.

"Annemi dışarı çıkarırken Kirby'yi meşgul edecek kadar büyük düşünebildiğim tek oyalama buydu. Daha yeni kız kardeşini vurmuştu ve Mary annemi çoktan öldürdüğünü söylediğinde ona inanmamıştı. Bir dahaki sefere annemi aramaya gideceğini biliyordum. Bir şeyler yapmalıydım."

Olivia gözlerini kırptırdı. "Mary ona anneni çoktan öldürdüğünü mü söyledi? Yalan mı söyledi?"

"Evet. Kirby içeri girdi, silahını doğrulttu ve rehinenin nerede olduğunu sordu. Annem olduğunu tahmin etmişti. Onu dolaba saklayıp saklamadığını sordu. Ama Mary yalan söyledi."

"Çünkü beni incitmek istemedi."

David etrafında döndü. Annesi verandada duruyordu, Tom da onun yanındaydı. Solgundu ama başka bir zararı yoktu. "Anne." Kalbi boğazında, onu yarı yolda karşıladı, sarılmasını hafif tutmak niyetindeydi ama ağlamaya başlayınca kollarını sıktı. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Ben sadece... Onu duyabiliyordum. Kendi kız kardeşini vurdu. Seni öldüreceğini sandım."

"Ben de öyle sanıyordum," diye mırıldandı David. "Ama ben . Sen de . Biz iyiyiz."

"Öyleyiz." Yüzünü incelemek için geri çekildi, kesik ve morluklardan irkildi, gözleri periliydi. "Arabada bekleyebildiğim kadar bekledim. Oh, tatlım, yüzün."

"Sadece birkaç kesik ve çürük. İyileşeceğim. İyi olduğuna emin misin?"

"Oldukça hızlı hareket ediyordu," dedi Tom alaycı bir ifadeyle. "Silah sesinden sonra Noah bize her şey yolunda sinyali verdiğinde ona zar zor yetişebildim."

David ikna olmamış bir şekilde ona . "Bir doktorun fikrini alacağız."

"İhtiyacım yok-" diye başladı annesi ama David bir bakışla onun sözünü kesti. "Benim için. Lütfen."

Çenesini kaldırdı. "Sen istersen yaparım."

David gülümsemek zorunda kaldı. "Bunu bir kez yapmıştın, ben altı yaşındayken."

"O ağaçtan düştüğünde kolunu kırdığını sanmıştım. O zaman işe yaramıştı, bugün de işe yarayacak." Olivia'ya döndü, kalbi gözlerindeydi. "Teşekkür ederim."

"Az önce bize güvendiğiniz için teşekkür ederim. Beklemenin ve dinlemenin zor olduğunu biliyorum."

Annesi gözle görülür bir şekilde titreyen elini Olivia'nın yüzüne doğru kaldırdı ve çenesini kavradı. "Oğlumun hayatını kurtardın."

Olivia'nın gözleri sanki teması özüksüyormuş gibi kısa bir süre kapandı. "Benim için zevkti." Gözleri Kirby'ye doğru kayd. "Birçok açıdan." Bakışlarını David'e doğru kaldırdı. "Hadi seni tekrar dikelim."

Başının arkasındaki düğüme dokundu. Kadının irkildiğini saklamaya çalıştı ve çok başarısız oldu. "Sen yaparsan ben de yaparım," dedi. "Beyin sarsıntısı geçirebilirsin."

"Şimdi gidemem," diye itiraz etti. "Kirby'yi ben öldürdüm. Yazmam gereken raporlar var." Annesi kaşlarını çatı. "O raporlar birkaç saat bekleyebilir, mi?"

Noah?"

"Kesinlikle," dedi Noah. "Git, Olivia. Burada işleri ben halledebilirim."

David kolunu Olivia'nın beline doladı. "Gel," diye mırıldandı kulağına.

"Bırak şimdi. Her şey bitti. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Ona doğru eğildi ve bu doğru hissettirdi. " göz kulak olacağız."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Perşembe, 23 Eylül, 14:00.

Affedersiniz. Dedektif Sutherland'ı arıyorum."

David pencereden Abbott'un ofisine, ekibin yaklaşık bir saattir bilgi aldığı yere baktı. Koyu renk elbiseli ufak tefek bir kadın boğa ağılında yürüyordu ve David ayağa kalktı. Kadının gözleri kızarmıştı, yüzü yorgun görünüyordu ve elinde büyük bir kutu tutuyordu. İçgüdüsel olarak onun kim olduğunu biliyordu. Eğer öyleyse, kutunun içinde ne olduğunu tahmin edebilirdi.

David, "Dedektif Sutherland bilgilendirme toplantısında," dedi.

Abbott, ailesiyle birlikte öğle yemeğine oturmak üzereyken Olivia'yı aramış, soruşturmanın sonlanmasıyla birlikte halletmeleri gereken bazı meseleler olduğunu söyleyerek içeri gelmesini istemişti. David, polislerin işi bitene kadar oturup bekleyeceğinin farkında olarak ona eşlik etmekte ısrar etmişti. Ama gözlerinde hâlâ gerginlik belirtileri vardı ve toplantıdan sonra, izin almış olmasına rağmen kendini evrak işlerine kaptırmasından korkuyordu. Bunun olmamasını sağlayabilirdi. "Ben sadece onu bekliyorum ama diğer dedektiflerden biri size yardımcı olabilir."

"Hayır, sorun değil. Sen itfaiyecisin. Topu yakalayan."

"Evet, hanımefendi. Ben David

Hunter." "Ben Jennie Kane."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Özür dilerim."

Bir kez başını salladı. "Teşekkür ederim." Sanki ağzındaki kelimelerin tadına alışmaya çalışıyormuş gibi kararlı bir şekilde söyledi. "Aslında dedektiflerle konuşmaya gelmedim. Şu anda konuşabileceğimden de emin değilim." Çenesini kaldırdı. "Sen Olivia'nın genç adamı mısın?"

"Evet, . Benim."

Dudakları hayalet gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Peki ya annen? O iyi mi?"

"Öyle." David ona oturmasını söylemek istedi ama Jennie Kane'in bir an önce dışarı çıkmak istediğini hissetti. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tekrar başını salladı, rahatlamıştı. "Bunu Olivia'nın almasını istiyorum. Ona bunun Kane'in favorisi olduğunu söyle. Söyle ona..." Sesi titredi ve bir nefes aldı.

"Ona onun da öyle olduğunu söyle. Eğittiği tüm çaylak dedektifler arasında en sevdiği oydu." Kutuyu uzattı ve David saygıyla aldı. Bir nefes daha çekti, elleri iki yanında çırpınıyordu. "Onun için endişelenirdi. Ben de öyle. Ama sen ona iyi bakacaksın."

Aslında bu bir soru değildi. "Evet, hanımefendi. Söz veriyorum."

"Güzel. Teşekkür ederim." Sonra kimse onu görmeden hızla uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Abbott'un ofisinin kapısı açıldı ve ekip sessizce işlerine devam ederek dışarı çıktı. Noah masasına gitti, elinde kalın bir dosya vardı.

"Micki'nin grubu Kirby'nin bilgisayarındaki dosyalara ulaşmış," dedi Noah. "Bunlar onun şantaj kurbanlarıydı."

"Bunların hepsi mi?" David sordu. "Onlara söyleyecek misin?"

"Yapmak zorundayız," dedi Noah. "Bu insanların çoğu ona hâlâ para ödüyor. Bu adamın nasıl bir operasyon yaptığını görmeliydin. Şarküterinin her yerinde mikrofonlar, üst kattaki dairede kayıt cihazları. Bulduğumuz her şeyi gözden geçirmek haftalarımızı alacak."

David, Olivia'nın sandalyesinden masasının kenarına doğru ilerledi ve kutuyu bir süreliğine arkasına kaydırды. Olivia yorgun bir şekilde sandalyesine çöktü. "Cebinde bu küçük aleti buldular. İsteddiği her konuşmayı dinlemesini sağlıyordu. Yıllardır o sırada kahve içmek için bekleyen Kane'e ne söylediğimi düşünmek için beynimi zorluyorum. Orada tercüman Val tanıştık. Onu orada öğrenmiş olmalı."

"Onu nereye götürmüş olabileceğine dair bir fikrin var mı?" David ona sordu ve o da gözlerini kapattı. Dün gece ortalık yatıştıktan sonra, tercümanı bulmak aklındaki en önemli şey olmuştu.

"Evet. Micki minibüsünde Val'in kan grubundan kan buldu. Sonra Kirby'nin GPS cihazı olduğunu fark etti. Nereye gittiğinin izini sürmek için bütün gece çalıştılar ve taşraya gittiğini buldular." Kadın gözlerini açtı ve adam üzüntü ve biraz da suçluluk duygusu gördü. "Micki ve Bruce, Brie ve GusGus'a bölgeyi araştırttı. Val'in cesedini bulmaları uzun sürmedi."

"Olivia."

Sertçe yutkundu. "Ona işkence etti." "Senin suçun değil, bebeğim."

"Biliyorum. Ama yine de..." Derin bir iç çekti. "Lanet olsun. Bruce çocuklarına söylemek zorundaydı."

David boğazını temizledi, o sahneyi hayal etmek istemiyordu ama kendini tutamıyordu. "Andy Crawford ne dedi?"

konuyu değiştirerek sordu. Olivia geldiğinde FBI ajanının oğlu Abbott'un ofisindeydi ve yarım saat sonra asık suratlı ve sessiz bir şekilde oradan ayrılmış, aceleyle çıkarken David'e tek kelime bile etmemişti.

"Ona Mary'nin damar içi uyuşturucu kullandığını söylediğimizde buna inanamadı. Üniversiteye başladığında diş ameliyatı olduğu için bir kez Percocet aldığını bildiğini söyledi. Onu uzun zamandır görmemişti. Bağımlı olduğunu bilmiyordu. Ama onu finanse etti. Tüm faturalarını demiş, ona harçlık vermiş ve hiç soru sormamış. Babasının aile birikimini kendisi için harcayıp Jonathan ve Mary'ye hiçbir şey bırakmadığı için kendini suçlu hissediyordu. Ama Mary de onu rahatsız ediyordu. Bu yüzden mesafesini korudu."

"Dn onunla konuştuğunuzda neden Jonathan'dan bahsetmedi?" "Andy, Jonathan'dan evden ayrıldığı günden beri haber almadığını söyledi. Andy o sırada tıp fakltesindeydi ve Jonathan için endişelenemeyecek kadar kendi hayatıyla meşguldü. Ve böyle olduğu için mutlu olduğunu söyledi. Andy de babasını pek sevmezdi. Ona Mary'nin nerede olabileceğini sorduk. Başka bir kardeş sormak aklımıza gelmedi ve Andy de onun oraya gideceğini düşünmedi. Jonathan ve Mary birbirlerinden nefret ederlerdi."

David duyduklarını düşünerek, "Evet, anladım," diye mırıldandı. Ve gördüm.

"Biliyorum," dedi. "Sen ve annenin onları duyduğuna sevindim. Aksi takdirde, nedenini asla bilemeyebilirdik."

"Peki ya şantaj?" David sordu. "Ne zaman başladı?"

"İş kayıtlarına bakılırsa Jonathan niversiteye başladığında şarküteri'de yarı zamanlı olarak çalışmaya başlamış, daha sonra tam zamanlı çalışmak için okulu bırakmış."

Noah üzerinde çalıştığı kalın dosyayı okşadı. "Bu da şantaja başladığı zamana denk geliyor."

"Bu şekilde daha fazla para kazanabilir," dedi David. "Ahlaksızca ama mantıklı."

"ok mantıklı biriydi," dedi Noah soğuk bir sesle. "Ne zaman şantaj yapmayacağını, ne zaman uzak duracağını bilirdi." Elinde bir DVD tutuyordu. "Bunu komodinin çekmecesinde bulduk. Geçen şubat ayında dairesinde asılı bulunduğum ilk kurban. Katiliyle bir tanıştığını biliyorduk. O zamanki baş şphelimiz her gün şarküteri'ye gidiyordu, biz de Kirby'den kasetlerini istedik. Sadece kasada kamera olduğunu söyledi ama belli ki yalan söylemiş. Kurbanı dün gece görmüş. Katilin onu takip ettiğini görmüş. Biliyordu."

"Ve hiçbir şey söylemedi." Sonra David kaşlarını çattı. "Ama Eve'i gazeteci kılığındaki o adam tarafından takip edildiği konusunda uyardı. Bu onun hayatını kurtarmaya yardımcı oldu."

"Nedenini bilmiyorum," diye itiraf etti Noah. "Belki onu dosyalarından anlıyoruz."

"Yeterince biliyorum." Olivia'nın çenesi sıkılmıştı. "Kane'i öldürdü. Weems'i öldürdü. Tomlinson ve Blunt'ı öldürdü. Crawford ve Mary'yi. Ve seni de öldürebilirdi."

David ürperdi, Kirby'nin silahını suratına dayadığı anı çok netti. "Ama yapmadı."

"Hayır." Elllerine baktı, sonra tekrar onun gözleriyle buluştu. "Abbott dün biz anneni ararken Tracey Mullen'ın ailesini çağırdı. Onlara otopsi raporunu gösterdi - istismar. Ebeveynler birbirlerini suçladılar ama sonunda annesi itiraf etti. Tracey'e koklear implantını kullanmayı reddettiği için kızgınmış. Tracey onu bilerek çekmecede bırakıyormuş. Annenin yeni kocası ameliyat için para harcadığı ve Tracey'nin onu kullanmayı öğrenmek için 'çaba bile göstermediği' için sinirlenmişti. Annesi sinirlenip Tracey'nin kolunu bükte ve eğer imza atamıyorsa implant için daha fazla çaba göstermesi gerektiğini söyledi. Annem bu suçluluk duygusuyla yaşıyor."

"Suçlanacak mı?" David sordu.

"Oh evet. Florida yetkililerine teslim ediliyor."

"Yani Tracey Austin Dent'e kaçtı," dedi David. "Neden babasına söylemedin?"

"Çünkü on altı yaşındaydı ve korkuyordu. Ve Austin'e aşık olduğunu düşünüyordu. Austin de aynı hikayeyi anlattı, Tracey annesinden kaçıyor, babasına gerçeği söylerse aptalca bir şey yapacağından korkuyordu. Tracey o gece orada olmasaydı Kirby'nin ne yapacağını merak edip duruyorum. Mary ve diğerlerini daha fazla yangın çıkarmaya iter miydi? Tracey ve Austin işin içinde olmasaydı Kenny'yi okulda aramazdı. Val hâlâ hayatta olacaktı. Kane de öyle."

"Böyle düşünemezsin Olivia," dedi David nazıkçe. "Kane'in başına gelenleri Tracey'nin annesinin omuzlarına yükleyemezsin. Olaylar birbiriyle bağlantılı ama başka pek çok faktör devreye girdi."

"Biliyorum. Ama çok zor."

"Biliyorum. Sen toplantıdayken bir ziyaretçin vardı. Jennie buradaydı."

Sandalyesinde daha dik oturdu. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü gerçekten konuşmak istemedi. Sana bunu getirdi." Kutuyu kızın önüne koydu ve kızın kutuya bakışını izledi, gözlerinde tanıdık bir ifade vardı.

"Dayanamıyorum," diye fısıldadı.

"Olivia. Senin almanı istedi."

Şapkayı kutudan çıkarırken elleri titredi. "Bu onun en sevdiğiydi."

"Jennie senin de öyle olduğunu söyledi."

Gözleri doldu. "Bununla ne yapacağım?"

David masasının üzerindeki tanrıça büstünün başındaki fötr şapkayı aldı. "Sen kendininkini tak, onunki de orada kalsın."

Ağız açıldı, sonra sesini bulamadan kapandı. "Ve her gün ona mı?"

Hiçbir şey söylemedi, kararı onun vermesine izin verdi.

Çok uzun sürmedi. Kane'in şarkasını dikkatlice tanrıçanın kafasına geçirdi. "Hepimizin her gün görebileceği bir yere. Bu iyi bir şey." David'in gözleriyle karşılaştı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Şapkanın temizlenmesi gerekiyor. Kenarında kan var."

"Bu Crawford'un." Şarkasını kutuya koydu. "İlk cinayetimi aydınlatığımda Kane bu fötr şapkayı hediye etti. 'İyi iş' dedi." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "Kane'den büyük övgü."

Noah boğazını temizledi. "Cenazesi cumartesi günü. Tam teşekkür tören, kıyafetli bando takımı, gayda-Kane her şeyi ayarlayacak."

Olivia Kane'in şarkasına baktı, yüzünde hüznü bir sevgi ifadesi vardı. "Bu hoşuna giderdi. Özellikle de üniformaları ve dar ayakkabılarıyla rütbeliler. Ayakları acıdığı için mutlu olurdu. ama. Biz toplantıdayken Dr. Donahue aradı. Lincoln uyanmış ve seninle konuşmak istiyormuş." Olivia yanından geçerken Noah'nın omzunu okşadı. "Yarın, ortak."

"Resmileşti mi?" David sordu. Noah iyi bir ortak olabilirdi. Onun arkasını kollayacaktı. Olivia da onunkini kollayacaktı. "Bu, hem Evie'nin hem de benim geceleri daha rahat uyuyacağımız anlamına geliyor." Noah kaşlarını kaldırdı ve David kıkırdadı. "Kendi yerlerimizde. Bunu biliyordun."

Noah gülümsedi. "Biliyordum. Ortağın nasıl? Zell?"

"Ayak parmaklarında biraz his var, yani bu iyi haber. Kimse ne kadar daha iyi emin değil. Nasıl sonuçlanırsa, bir süre sakat kalacak."

uzun bir süre. Bu da şu lanet dikişler çıktıktan sonra yeni bir partner bulacağım anlamına geliyor. Annem, ailem burada olduğu için bu akşam çatı katımda büyük bir akşam yemeği planlıyor. Geliyor musun?"

"Bunu kaçırmazdım," dedi Noah. "Annen iyi bir aşçı. Sanırım sana o öğretmiş."

"Bildiğim her şey. En azından iyi olanları." Kolunu Olivia'nın omuzlarına doladı. "Lincoln'ü görelim, sonra geri dönüp kardeşlerimi görmek istiyorum."

Perşembe, 23 Eylül, 15:15.

David, Lincoln Jefferson'ın karşısındaki masaya otururken gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Aklı başındaydı ve temizlenmişti, farklı bir adam gibi görünüyordu. Görüşme odasının bir köşesinde, mantıklı görünen Özel Ajan John Temple duruyordu. Bu her zaman iyi bir şeydir. David camın diğer tarafında küçük bir ordunun onu izlediğini biliyordu: FBI ajanları, Lincoln'ün psikiyatristi Truman ve Olivia. Lincoln'ün yanında avukatı oturuyordu.

"Selam, Lincoln. Nasılsın?"

Bir an için Lincoln hiçbir şey söylemedi. Sadece oturdu ve David'i inceledi, gözleri keskindi. Hatta delici. "Ben iyiyim," dedi sonunda. "Sen nasılsın?"

"Biraz sarsıldım ama yaşayacağım."

"Sevindim. Seni görmek istedim. Size teşekkür etmek istedim. Evinize zorla girdim ve sizi tehdit ettim ama bana karşı naziktiniz. Olman gerekenden daha naziktin."

"Yok."

Lincoln'ün gözlerinde duygular titreşti. "Bana Mary'nin öldüğünü söylediler." "Onu kardeşi öldürdü. Özür dilerim. Kardeşin bana ikinizin arkadaşlık."

"Onu seviyordum. Onun için ilaçlarıma devam ettim. Ama başka biri olduğunu öğrendim."

"Joel."

"Evet. Onları iki hafta önce üniversitede birlikte gördüm. Orada olduğumu bilmiyordu. Depresyona girdim, ilaçlarımı bıraktım. İnsanların vurularak öldürüldüğü o yangınlarda bir cam küre bulunduğunu duyduğumda... Kendimi kaybettim ve bunu yaptığımı bile hatırlamıyorum."

"Arkadaşımın kulübesini hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Polis raporunu okudum. Nasıl nazik olduğunu okudum. Ne dediğimi okudum."

David, "Her zaman orada," diye mırıldandı ve Lincoln kısa süreliğine gözlerini kapadı.

"Uzun süre bu suçluluk duygusuyla yaşadım. Onun yüzünü görmemek için ilaçlarımı bıraktım ama hiç faydası olmadı. O hep oradaydı. On iki yıl önce yangını çıkardığımız o gece hakkında tam bir itirafta bulundum. Yaptıklarımın yüzleşme vakti geldi. Yine de telafi edemem."

David, Olivia'ya kendi sırrını söyledikten sonra kendini ne kadar boşlukta hissettiğini düşündü. Huzur vardı ama aynı zamanda saatin asla geri döndürülemeyeceğini de biliyordu. "Anlıyorum. Mary ile nasıl tanıştınız?"

"Sitemdeki webmaster adresi üzerinden bana e-posta gönderdi. Çok samimi görünüyordu. İnançlı biriydi, ya da ben öyle sanıyordum. Şimdi duyduğuma göre beni sadece üvey babasından intikam almak için kullanıyormuş ve Truman polislin eski resepsiyonistinin dosyasını olası bir cinayet olarak yeniden açtığını söylüyor. Onun o yönünü hiç görmedim. Ama o insanları öldürdü. Bilerek."

"Eğer yardımı olacaksa, anneme Crawford'un seni öldürmesine izin vermeyeceğini söylemiş. 'Onu öldürmesine izin vermeyeceğim' dedi. Crawford'u kendisi öldürmeyi planlamış." "Bu yardımcı olur. Teşekkür . Ona aşık oldum, bir kaya gibi. Kimseye söylemedim

Moss hakkında, ama ona söyledim." "Ona güvendin."

"Ben bir aptaldım."

"Hayır, Lincoln. Güvenecek kadar aptal değildin. O seni kandırdı."

Lincoln omuz silkti. "Ne olursa olsun, ona her şeyi anlattım. Tüm detayları. Topu ateşe bırakması gerektiğini bu şekilde biliyordu."

"Ve VE'yi Kuzey Kutbu'na kazımak, gerçekçilik için. Lincoln, ölmeden hemen önce kardeşine Preston Moss'un nerede olduğunu bildiğini söylemiş."

Lincoln gülümsedi. "Ve inan bana, bu iyi FBI adamı onun nerede olduğunu gerçekten bilmek istiyor. Bu yüzden buradasınız. Sizinle tanışma fırsatı bulmadan onlara bu bilgiyi vermezdim." Avukatının not defterini ve kalemını işaret etti. "Alabilir miyim?"

David, Lincoln'ün ayrıntılı bir harita çizmesini izledi ve bir noktayı işaretlemek için X işaretiyle bitirdi.

"On iki yıl önceki yangından bir gün sonra Moss'u görmeye gittim. Bulduğumuz bir yer vardı, bizden başka kimsenin bilmediği bir yer. Onun en sadık takipçileri. Orada oturur ve müritleri gibi konuşmasını dinlerdik. Büyüleyiciydi. Her neyse, ertesi gün oraya gittim, çok üzgündüm. Her zaman yaptığımız gibi, cihazın zamanlayıcısını ayarladıktan sonra hepimiz dağıldık. Ama radyoda bir ölüm olduğunu duydum. Buna inanamadım. Cesedi görmek için aceleyle geri döndüm ve kendimi kaybettim."

"Tahmin edebiliyorum," dedi David kararlılıkla. "Bu insanın peşini bırakmayan türden bir şey."

Lincoln başını salladı. "Sonsuza dek. Oraya gittim ve Moss'u buldum. Bir şişe dolusu hap içmişti. Ölmüştü." Bir nefes verdi. "Korkunçtu. Düşünemedim. Sadece tepki verdim. Cesedini aldım, arabama koydum ve gömdüm." Haritaya dokundu. "Burası. Oraya sık sık giderim. Mezar hiç bozulmamış. Onu orada bulabilirsin."

"Peki ya tanıştığınız yer?"

"kül ettiler. Uygun olduğunu düşündüm."

"Peki ya sonra?"

Lincoln omuz silkti. "Zaman geçti ve gerçeklik elimden kayıp gitti. Bunu biliyordum ve dehşete kapılmışım. Aklımı kaçırdığımı düşünüyordum çünkü Tanrı beni cezalandırmak için aklımı alıyordu."

Bunu da anlıyorum. "Bana söylediğin için teşekkür ederim Lincoln."

Lincoln ona eşit bir şekilde baktı. "Senin evine gittiğimi hatırlamıyorum. Ama sesini hatırlıyorum. Merhametini hatırlıyorum. Ve kendimi güvende hissettim." "Buna sevindim. İyi şanslar. Ciddiyim."

Lincoln'un gülümsemesi hüzünlüydü. "Biliyorum."

David elini sıktı ve onu götürmelerini izledi. Özel Ajan Temple, Lincoln'un çizdiği haritayı aldı. "Teşekkür ederim Bay Hunter," dedi.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Pek sayılmaz. Kalıntıların Moss'a ait olduğunu doğruladığınızda bir açıklama yapacak mısınız? Bu olayın kapanmasına ihtiyacı olan pek çok itfaiyeci tanıyorum."

"Tabii ki. Ben de kapanışa ihtiyacı olan pek çok ajan tanıyorum. Ve şimdi anladığım kadarıyla katılmanız gereken bir kutlama var. Sizin ve anneniz için iyi sonuçlanmasına sevindim."

"Ben de." David Olivia'yı gözlem alanında cep telefonu ile konuşurken buldu. "Gitmem gerek," dedi Olivia. "Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattı, gözleri biraz fazla parlaktı. "Arayan Mia'ydı. Günlerdir telefonda kovalamaca oynuyoruz. Hafta sonu gelebilmek için bazı yarım kalmış işleri üzere bütün gece çalıştığını söyledi. Ona, Reed ve çocuklarıyla birlikte evimi kullanabileceklerini söyledim. I

Hâlâ kulübede kalabileceğimizi varsayalım mı?"

David ona gülümsedi. "Emin olabilirsin. Onu tekrar görmek güzel olacak."

Olivia'nın dudakları kıpırdadı. "Fikrini değiştirebilirsin. Seninle konuşmak istediğini söylüyor. Aramızda 'İncil'le ilgili bir şey' olduğunu bilmiyordu. Bunu da nereden çıkardı?"

"Paige'den bana, annem ve Glenn tarafından duyulmuş."

"Ah, o zaman bu her şeyi açıklıyor."

"Yani benimle konuşacak mı? Sadece konuşacak, değil mi?"

"Hey, Lincoln ve Kirby'yi savuşturdun. Sen kedi kurtaran itfaiyecisin."

Eminim Mia'ya karşı kendini koruyabilirsin."

"Bilmiyorum. O bir kız kardeş. Kirli dövüşürler."

Olivia kıkırdadı. "Merak etme. Seni koruyacağım."

24 Eylül Cuma, 02:55

Olivia kamara kapısının açıldığını ve sonra kapandığını duydu. İskelenin kenarına oturup kollarıyla ıslak yanaklarını sildi. David yaklaşırken rıhtım gürledi.

Kendini iskelenin kenarına indirdi, sonra kolunu onun omuzlarına doladı. Kadın ona doğru eğildi, daha da yakınlaştı ve kendini uzun zamandır olmadığı kadar güvende hissetti. David'in hatırı sayılır ailesinin her bir üyesiyle neşe ve kahkaha dolu bir akşam olmuştu. Erkek kardeşler, kız kardeşler, yeğenler ve yeğenler. Hunter klanı Mia'nın düğününde şamatacı tavırlarıyla onu tedirgin etmişti. Ama şimdi... Ben buraya aidim.

Phoebe Hunter, kolunu Olivia'nın omuzlarına dolamış, onu gururla "David'in hayatını kurtaran kadın" olarak tanıtmıştı. Ve Olivia bir şekilde Phoebe'nin sadece Kirby'den bahsetmediğini biliyordu.

Mia parti başladıktan bir saat sonra gelmiş ve David'i sert bir ifadeyle hemen bir kenara çekmişti. Ama söylediklerini onaylamış olmalıydı çünkü David hâlâ yaşıyordu. Kız kardeşi ortası lokum gibi bir dişi kaplandı ve Olivia ona sahip olduğu için çok mutluydu. Mia, Kane'in cenazesine kadar kalacağına söz verdi. Ona ihtiyacım olacak. Çünkü etrafındaki kahkahalara ve sevgiye rağmen Olivia sürekli olarak, acı verici bir şekilde kimin olmadığını farkındaydı.

"Seni uyandırmak istememiştim," diye mırıldandı ve David onun başının öptü.

"Yapmadın," dedi. "Ağrı kesicilerin etkisi geçti ve uyandım. Ama sen orada değildin."

"Kötü bir rüya gördüm," diye itiraf etti. "Kirby seni öldürmüştü ve sen yerde yatıyordun. Ve sonra sen Kane oldun. Ben de burada oturmuş onu düşünüyordum. Onu özliyordum. Neyi farklı yapabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Keşke biraz daha hızlı olsaydım."

"Olivia, Kane'i özlemen çok doğal. Neyi farklı yapmış olabileceğini düşünmeye çalışmak seni içten içe yiyip bitirecektir."

Ağzının bir tarafı kalktı. "Tencere dibin kara, seninki benden kara?"

"Evet, ama sen de bana aynı şeyi söyledin ve bunu biliyorsun. Yapabileceğin her şeyi yaptın. Yapman gereken her şeyi. Sen iyi bir polissin."

Onu öyle olduğuna inandırdı. "Teşekkür ."

"Kendine çok yükleniyorsun, biliyorsun."

Düşündü. "Evet, . Sen de öylesin."

"İkimizin de durması gerekiyor. Sadece elimizden geleni yapıyoruz ve bu yeterli olmalı."

"Çünkü asla yeterli olamaz," diye fısıldadı, sonra bir nefes aldı. "Psikiyatristle konuştum. Dr. Donahue. Suç mahallerinde panik atak geçiriyorum. Çukurdan beri."

"çok şaşırdım," dedi, utancını aptalca gösteren bir ciddiyetle. "Ne dedi?"

"Zor kısmı daha yeni başlıyor."

"O haklı. Yine de seninle gurur duyuyorum. kolay değil."

Tereddüt etti. "Sanırım şimdi sana söylemek daha zordu."

"Neden?" diye sordu usulca.

"Çünkü senin fikrin daha önemli. Öyle olduğumu düşünmeni istemedim"-duraksadı, sonra omuz silkti ve başka tarafa baktı. "Daha az."

"Neyden daha az? Kimden daha az? Sen kimseden daha az değilsin." Kız hiçbir şey söylemeyince kaşlarını çattı. "Benimle gel. Sana göstermem gereken bir şey var."

Ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı, evin içine ve spor çantasını hızla aradığı yatak odasına geri götürdü. "Şuna bir bak."

Minneapolis İtfaiyesi'nden gelen bir mektuptu. "'Sayın Bay Hunter, iş başvurunuzu aldık. Herhangi bir açık pozisyon olması halinde sizi bilgilendireceğiz.'" Kafası karışmış bir halde ona baktı. "Bunu bana neden verdiniz?"

Cevap vermedi ve gözleri tekrar sayfaya kayd. Ve sonra tarihi gördü. Gözleri tekrar onunkilere kayd. "Mia'nın düğününden bir ay sonra başvurmuşsun."

"Aslında bir hafta sonra. Birkaç hafta boyunca bana geri dönmediler."

Zihni yarışıyordu. "Benim için işini bırakmaya razı mıydın? O zamanlar mı?"

"Evet. Uzun zamandır seni arıyordum ama seni görene kadar bunu bilmiyordum. Ondan sonra sana yaklaşacak cesareti bulursam

Gecenin sonunda olacaklara hazırlıklı olmalıydım. Hep böyle olmasını ummuştum. Sen ve ben, uzun bir günün ardından birlikte. Tıpkı bunun gibi. Ama umarım gelecek günlerimiz bu kadar uzun olmaz."

"David..." Sözcükleri onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Dana özgür olsaydı ona geri dönüp dönmeyeceğimi sormuştun. O zaman sana bunu söylemeyi düşündüm ama o gece söylediklerimden sonra bana inanacağını düşünmedim. Bana inanmanı beklemeye hala hakkım yok ama seninle tanıştıktan sonra ne istediğimi biliyordum. Kimi istediğimi. Nasıl hissettiğini bilseydim, bu kadar zamanın akıp gitmesine asla izin vermezdim. Üzgünüm, Olivia. Zamanı geri alabilseydim, alırdım."

Asla unutamayacağı o yüze baktı. Yüzü Jonathan Crawford'la olan savaşımdan dolayı yara bere içindeydi ama o hâlâ hayatında gördüğü en güzel adamdı. İçi de dışı da. "O zaman geriye bakarak bir dakika daha kaybetmeyelim." Kollarını adamın boynuna dolayarak onu öptü, nazıkçe öpmek niyetindeydi ama adam onu daha yakına çekti ve öpücük derinleşti. Sadece... daha fazla.

Onu yatağa doğru geri götürdü ve peşinden aşağıya indi. "Ne istiyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Her şeyi. Her şeyi istiyorum. "Seni. Seni istiyorum."

Daha önceki aşkları çok aceleciydi. Patlayıcı. Bu sefer yavaş ve kasıtlıydı. Birlikte hareket ederken gözleri açık kaldı, her titreşimi, her nüansı izlediler. Kadının doruk noktası devasa bir kabarma olarak geldi, onu yukarı kaldırdı, dünyada ondan başka hiçbir şey kalmayacak şekilde sardı. Boşaldığında, başını geriye atıp vücudunu eğerek inledi.

Sonraki anlarda sessizlik içinde birbirlerine sarıldılar. Bu rahatlıktı, teselliydi. Sığınak. Bunu birbirlerine tekrar tekrar verebilirlerdi.

Yazar Hakkında

KAREN ROSE, okumayı öğrendiği andan itibaren kitaplara aşık olan ödüllü bir yazardır. Kafasındaki karakterler konuşmaya başladığında ve bir türlü susmak bilmediğinde kendi hikâyelerini yazmaya başladı. Eski bir kimya mühendisi ve lisede kimya ve fizik öğretmeni olan Karen, Florida'da yirmi yıllık kocası, iki çocuğu ve ailenin kedisi Bella ile birlikte yaşıyor. Karen yazmadığı zamanlarda bir sonraki karate kuşak sınavı için pratik yapıyor! Karen karen@karenrosebooks.com . adresinden e-postanızı almaktan heyecan duyacaktır Web sitesini www.karenrosebooks.com .adresinde ziyaret edebilirsiniz

Sevgili Okuyucu,

Umarım David ve Olivia'nın hikayesini beğenmişsinizdir! Karakterlerimi evinizde, trende ya da okuduğunuz her yerde sizinle vakit geçirmeye davet ettiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim. Minnettarlığımı göstermek için SESSİZ ÇIĞLIK' bir sonsöz yazdım ve bu sonsöz yayıncımın web sitesindeki yazar sayfamda, www.karenrosesilentscream ve

web sitemde, www.karenrosebooks.com. Tamamen ücretsiz ve umarım seversiniz! Bu sahnede geçmiş kitaplardan birçok karakteri ziyaret edebilecek, hayatlarını, aşklarını, çocuklarını - "sonsuz dek mutlu" olan tüm iyi şeyleri - yakalayabileceksiniz.

Tekrar çok teşekkürler. Bir kitabın kapakları arasında tekrar buluşuncaya dek,

A handwritten signature in black ink that reads "Karen Rose". The signature is written in a cursive, flowing style with a long horizontal line extending from the end of the name.

FB2 belge bilgisi

Belge Kimliği: fbd-0c8681-2ef3-d84a-c7b3-ce09-1e8a-af6fb9 Belge

sürümü: 1

Belge oluşturma tarihi: 03.06.2010

Kullanılarak oluşturuldu: Fiction Book Designer yazılımı

Belge yazarları :

♦

Kaynak URL'ler :

♦

Hakkında

Bu kitap Lord KiRon'un FB2EPUB dönüştürücüsünün 1.0.35.0 sürümü ile oluşturulmuştur.

Эта книга создана при помощи конвертера FB2EPUB версии 1.0.35.0 написанного Lord KiRon

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

